

İKİNCİ NESİL
KİTİARANIN OĞLU
ve göl mermer kesilmişti
dengesiz bir buzla,
ben birikintiler arasından,
hareketsiz ruhlar arasından yürürken,
göğün arduaz rengiyle
ve takvimdeki ilkbaharın beklentisiyle yetinirken.
Bu işin sonu bu olacak,
diye ilan etti kış,
er ya da geç
karanlıkta, geçit vermez buzda bitecek,
ve sen bu hikâyeyi duymak için
sırada bekleyensin,
kış ve yine kıştır
yüreğini kaplayan,
ve orada VVisconsin'de
karlar içinde
ve kaybolan inancın içinde sıkışmışken
o kadar da kötü gelmedi
kışın bütün ışıkları
alıp götürüvermesi
karanlık hoş görünüyordu
ve en sonunda ise,
silip süpüren kar
Donmuş otomobillerin
tam ortasında duruyordu,
mezar taşları gibi sıralanmış arabaların arasında.
Paltolardan ve yün şapkalardan ve atkılarından oluşan
bir tomarın içinde
bagajı didik didik etti
çünkü Tanrı biliyordu ne sebeple,
ve ben de onun adını biliyordum
buğulanmış gözlüklerinden
o kafasına giydiği oyuk, aptalca
şapkadan dolayı.
Ve ya cesurdu
ilk bahar hafızasında
söz verilen güneş ışığında
eyiş
İnancın haritasıdır hep,
ak peyzajlar
ve örtülmüş tarlalar.
Her zaman yad edişin ülkesidir,
kırılan güneş ışığının
yaşlı, yerinden oynamaz buzun içinde kaldığı,
Ve hep yürektir
güneye doğru çekilmiş olan,
buzu ve sürüklenişi
şaşkın ve sonsuz gibi gösteren.
Bu işin sonu bu olacak
der yüreğiniz size,
bir mamut ve bir buzulla son bulacak,
on bin yıldır süren
silici gece,
ve bir gün bilim adamları

göller ve morenleri didik didik tarayarak
bizim kanıtlarımızı bulacak,
bizim tarih dışı eserlerimizi,
ama sizin hikâyeniz, bütün ve içi oyulmuş,
elinizin silinen ucunda sona erecek.
Yürek böyle der
o karmaşık hücre yapısının içinde,
aynalarla haritasını çıkartıp
haritası çizilemeyen toprakların
ve yad edişin ve nehirlerin ve buzun.
Bu sefer farklıydı:
kasaba şapkalı kara
teslim olmuştu,
evler ve tavernalar
bölük pörçük ışıkla yıkanmış,
Sakin kafamda olduğunu söyleme bana! İşin aslını biliyorum! Ben...
Ah, işte buradaymış. Geri getirmeye karar verdin, değil mi?
Hayır, sana inanmıyorum. Tek bir anlığına bile. Senin gözün hep benim şapkamdaydı zaten, Hickman.
Ben-
Ne? Ne yazmamı istiyorsun?
Şimdi mi? Hemen şimdi yani?
Yapamam. Zamanım yok.
Bir büyüün sözlerini hatırlamaya çalışıyorum da.
Ateş pahası. Ateş makinesi. Büyük ateş topları...
Bu çok yakındı...
Öf, pekâlâ. O kahrolasica önsözünü yazacağım.
Ama sadece bu seferlik, söylemiş olayım
İşte başlıyorum.

OKVSÖZ

Uzun zaman önce, Margaret Weis ve Tracy Hickman adındaki iki kapıkulbu, Krynn'deki evlerini terk etmeye ve maceraya çıkmaya karar verdiler. Korkarım ki, bu ikisinde kender kanı var. Yeni ve heyecan verici diğer dünyaları gezip görme arzusuna karşı direnemediler bir türlü.
Ama VVeis ve Hickman, kenderler gibi oldukları kadar aynı zamanda bozuk paralar gibidirler -durmadan dönüyorlar. Ve böylece, işte yine karşınızda, Krynn'de vuku bulan harika olayları anlatmaya hazırlar. Bu hikâyelerden bazılarını daha önce de duymuştuk ama birkaç yeni hikâyeleri de var hani. Hepsi de Mızrak Kahramanları diye bilinen o küçük maceracı grubun çocukları hakkında.
Savaşın üstünden birçok yıl geçti. Kahramanların çocukları büyüyor, kendi maceralarına çıkıyorlar. Söylemeyi hiç sevmiyorum ama, hâlâ karşılaşılabilecek bazı tehlikeler ve sorunlar bulunan dünyada dolaşıyorlar.

Şimdi siz bu hikâyeleri okurken, VVeis ve Hickman'ın, sizin duy-

7

arhoş gölgelerde,
•a da düzene girmiş herhangi bir şey
.arın ötesinde ve arayış içinde,
) an benimleydi işte
munla oracıkta konuşurken;
;ünler için müteşekkirim
ı an için beni öylece durdurduğu için
ı paldır küldür yürüyen,
:azaları meydana getiren
:işiyile durup konuşurken ben,
jündelik hayat büyücüsüyle,
mkânsız bir ilkbahar arayışı içindeyken.
Yacy, dedim ona, şiiir yatar
iikâyenin dikiş yerlerinde,
•ski hatırlar ve beklentiler içinde

ve bunlar söylemediğim kelimelerdi aslında,
akat şiir olması gerekenin beklentisinde yatar:
m sözleri söylediğime inanmalısın
nkâr ediş bir yana, tarih bir yana)
re orada kışın ortasında
lk şarkı başlayıverdi,
ydalar birleştirilip iç içe girdi
Crynn'in sınırları içinde
Carların ülkesinde
Çözüldü çimlik araziler
Daha parlak ve akla yatkın bir şekilde.
/e ilk şarkı devam etti
fazın beklentileri içinde,
/aatlerin geri döndüğü
caybolmuş tohumlardan,
anutkan çöllerden
JG hatta kuzey ülkelerinden
*uha seslendi şöyle,
3u haritasıdır
gerçekleşen inancın;
DU inancın haritasıdır.
papkam nerede? Sen aldın onu! Gördüm seni.
6

muş olabileceğiniz diğer bazı hikâyelere ters düştüğünü fark edeceksiniz. Bunlardan bazılarında, kahramanların geçmiş yaşamları hakkında söyledikleri hikâyeler karşısında epey kafanız karışabilir -diğer hikâyelerden farklı olan hikâyeler yani.
Son derece basit bir açıklaması var.

Mızrak Savaşı'nı izleyen yıllarda, Tanis ve Caramon ve Raistlin ve diğer bütün Yol Arkadaşları sıradan kimseler olmaktan çıkıp Efsaneler halini aldılar. Kahramanların maceralarını duymayı o kadar çok sevdik ki onların bir son bulmasını hiç istemedik. Daha fazla duymak istedik. İstek karşısında, o muhteşem hikâyeleri anlatmak için Krynn'in dört bir yanından ozanlar ve destan yazarları geldiler. Diğerleri ise hikâyeleri tekrar edip durdular, bir cüceden duydukları, cücenin de bir kenderden duyduğu, kenderin de Kahramanlar71 tanıyan bir halası olan bir şövalyeden ödünç aldığı...

Sanırım çaktınız dalgayı.

Bu hikâyelerden bazıları kesinlikle, gerçekten de doğru. Diğerleri de muhtemelen neredeyse kesinlikle, gerçekten doğru, ama pek sayılmaz. Yine de bu diğerleri, bizim toplum içinde kibarca "kender hikâyeleri" diye adlandırdığımız türden hikâyeler -gerçek olmayan, ama dinlemesi eğlenceli olan hikâyeler yani. Ve siz şöyle soracaksınız: Büyük ve Kudretli Büyücü Fizban, hangisi öyle, hangisi değil, nasıl ayırt edeceğiz?

Ve ben, yani Büyük ve Kudretli Büyücü Fizban da şöyle cevap vereceğim: Hikâyeden zevk aldığın sürece, seni kapıkulbu, ne fark eder ki?

Pekâlâ, pekâlâ. Bu işi hallettiğimize memnunuz.

Şimdi, gidin de bohçalarınızı toplayın. Mendilleri cebinize koyun. Hoopak'ınızı elinize alın. Katılacak çok maceramız var daha. Haydi gelsenize! Sorunlarınızı unutun! Weis ve Hickman ile birlikte bir kez daha Krynn üzerinde dolaşın, kısa bir süreliğine olsa bile. Burada fazla uzun süre kalmayacaklar, ama geri gelmeyi planlıyorlar.

(Belki bir dahaki sefere şapkamı geri verirler!)

Adım neydi dediydin?

Ah evet.

Sevgilerimle,

Muhteşem Fizban 8

Dünyanın kıyısında

hokkabaz dolaşır

körlemesine ve rasgele,

güvenerek hokkabaz ellerinin

mübarek büyüklüğüne.

En kenarında dolaşır
çok eski bir hikâyenin
ayları atıp tutar havaya
geçit töreninde sabit,
adı bilinmeyen yıldızlarla birlikte.
İçgüdü gibi bir şey,
ve akik taşı gibi
katı ve şeffaf
reflekslerinin derinliklerinde
nesneleri yönlendirir
hayat verip havaya fırlatırken:
bıçaklar ve şişeler
tahta mandallar ve süs eşyaları
görünen ve görünmeyen -hepsi yerli yerine
tercüme edilir işığa ve el becerisine.
İşte haberini verdiğimiz ışık bu çeşit bir ışıktır;
hatıranın takım yıldızları
ve yeni doğmuş bir kimya
kan dolu ibrik ile,
güdüler ve istiareler
ve gecenin itiş gücü
güneşle usul usul ısıtılarak
bizim görüşümüze sunulur
ve sarmal şekillerine
su yüzüne çıkan parmaklarımızın.
Hepimizin içinde olan bir şey
bu dengeyi görme isteği çeliği yumuşatan silinip gitmiş kimyaları. Bütün hokkabazlıkların en iyisi
niyetlerimizi şekillendiren ateşkeslerde yatar bıçaklardan, ince tellerden yan bitmiş şişelerden çıkar ve
aynalar ile kimyalardan, ve gecenin o kayıp maden cevherinden.

10

Oğlu

Bölüm "1 JAav\ d^de^Ka Binicisinin

Ansalon'da güz vaktiydi, Solace'ta güz vakti. Vallen ağaçlarının yaprakları şimdiye dek hiç olmadıkları kadar güzeldi, böyle söylüyordu Caramon -kızılar ateşten daha canlı bir şekilde göz alıyor, altın rengi olanlar ise, Palanthas'tan gelen yeni basılmış sikkelerden daha parlak bir şekilde ışıltılı parlıyordu. Caramon'un karısı Tika onunla hem fikirdi. Solace'ta daha önce böyle canlı renkler hiç görülmemişti. Ve adam, handan dışarı adımını atıp da içeri başka bir esmer bira fıçısı daha sürüklemeye gittiğinde, Tika kafasını salladı ve güldü.

"Caramon her sene aynı şeyi söyler durur. Yapraklar geçen sene-kilerden daha canlı, daha güzeller der. Hiç şaşmaz bu."

Müşteriler onunla birlikte güdüler ve içlerinden birkaçı, ağır esmer bira fıçısını sırtında taşıyarak hanın içine geri geldiğinde koca adamla dalga geçti.

"Yapraklar bu sene hafif kahverengi gibi görünüyor," diye yorum yaptı biri üzgünce.

"Kuruyorlar," dedi diğeri.

"Daha tamamen renklerini alma şansı bile bulamadan dökülüyorlar," diye belirtti diğeri.

Caramon şaşırması gibiydi. Bunun böyle olmadığına dair ısrarla yemin etti ve hatta ona inanmayanları sundurmaya doğru çeğiştirip, kendi görüşünü kanıtlamak için yüzlerini yaprak dolu bir ağaç dalına doğru itirdi.

Müşteriler -yani uzun zamandır Solace'in sakinleri olan kimseler- onun haklı olduğunu kabul ettiler.

Yapraklar daha evvel hiç bu kadar da güzel görünmemişti. Böylece, sanki yaprakları bizzat kendi boyamışçasına mutlu olan Caramon, müşterilere hanın içine kadar geri eşlik etti ve onlara bedava bira ikram etti. Bu da her sene

12

yaşanırdı.

Son Yuva Hanı, bu güz özellikle çok daha kalabalıktı. Caramo bu artışı yapraklara atfetmek isterdi. Bu nispeten barış dolu günle de, (burada adları bile anılmayacak olan bazı kıskanç kasabaları aksini iddia

etmesine rağmen) Krynn üzerinde başka hiçbir yerd yetişmeyip de sadece burada yetişen o muhteşem vollen ağaçları görmek için Solace'ı ziyaret eden birçok kimse vardı. Ama Caramon bile pratik zekâlı Tika ile hem fikir olmak zorunlu da kalmıştı. Ziyaretçilerin sayılarındaki artışın, yaklaşmakta olan Büyücüler Divanı'yla yapraklardan daha çok alakası vardı -her ne kadar güzel olurlarsa olsunlar.

Bir Büyücüler Divanı, Krynn'de öyle pek sık rastlanan bir hadise değildi. Sadece, üç düzenin de -yani Beyaz, Al, Kara- en yüksek rütbeli büyü kullanıcıları, en yeni çıraktan en becerikli büyücü) kadar, bütün büyü mertebelerindeki herkesin, büyücülük meseleleri rini tartışmak için bir araya toplanmasını gerekli gördüğü zamanlarda yaşanırdı.

Divana katılmak için Ansalon'un dört bir yanından büyücülü VVayreth Kulesi'ne seyahat ederdi. Bununla beraber, Gricevher ırkı ile diye bilinen, halkları büyü kullanmasa da çeşitli büyü nesneleri ve ziynetler yapmakla ilgilenen belli başlı gruplar da davetli idi. Küçük ırkına mensup birkaç kişi onur konuğuydu. Büyücüler: kendilerini kabul etmeye ikna edebilecekleri umuduyla, plan ve taktikleri yüklenmiş bir grup gnomo gelirdi. Tabii ki sayısız kenderin çıkarılabilir ama kibarca da olsa, kesin bir şekilde sınırlardan geri çekilirdi.

Kıta üzerindeki kadim büyü karargahları olan Yüksek Büyücü Kuleleri'nden birinin içinde bulunduğu VVayreth Ormanı'na varmadan önce, bir yolcunun bulabileceği en son rahat han, Sc Yuva Hanı idi. Birçok büyücü ve onların konukları, kuleye giden yollarının üzerindeki handa konaklardı.

"Yaprakların rengine hayran hayran bakmak için geliyorlar," diye belirtti Caramon karısına. "Büyücülerin çoğu, arada bir yeni duruma zahmetine bile katlanmadan kendilerini kolayca kuleye bulayabilir."

Tika'ya kalan şey sadece gülmek, omuz silmek ve kocasını hem fikir olup, evet, sebebi yapraklar olmalı, demekti. Ve böyle Caramon, günün geri kalan kısmında kendinden gereğinden fazla memnun bir şekilde dolanıp durdu.

13

Handa kalmaya gelen büyücülerin her birinin, Caramon'un ikiz kardeşi Raistlin için hürmet ve yad etme niteliğinde bir andaç getirdiği gerçeğinden ikisi de bahsetmiyordu. Büyük kudrete ve daha da büyük hırsla sahip bir büyücü olan Raistlin, kötü yola sapmış ve neredeyse dünyayı yok edecekti. Ama en sonunda kendi yaşamını feda ederek hatasını onarmıştı, yirmi yıldan fazla süre geçmişti üstünden. Handaki küçük bir oda Raistlin'in Odası diye adlandırılmış ve şimdi büyücünün anısına bırakılmış olan -bazıları büyülenmiş çeşitli andaçlarla doluydu. (Bu odanın etrafında hiçbir kenderin dolaşmasına izin yoktu!)

Büyücüler Divanı'na sadece üç gün vardı ve bu gece, bir haftadır, ilk defaya mahsus olmak üzere, han bomboştu. Büyücülerin hepsi yollarına devam etmişti, zira VVayreth Ormanı pek üçkağıtçı bir yerdi -ormanı siz bulmuyordunuz, orman sizi buluyordu. Bütün büyücüler, hatta en yüksek rütbeli olanları bile, ormanın beliri-vermesini beklerken en az bir günlerini etrafta dolanarak geçirebileceklerini biliyorlardı. Böylece büyücüler gitmişti ve sürekli müdahimlerin hiçbirisi henüz geri gelmemişti. Bira ya da Tika'nın baharatlı patatesleri veya her ikisi için birden, her gece hana uğrayan hem Solace'ın, hem de komşu yerleşimlerin kasabalı halkı, büyücüler geldiği zamanlarda handan uzak dururdu. Ansalon'da büyü kullanıcılarına müsamaha gösterilirdi (eski günlerdeki gibi zulüm görmezlerdi) ama onlara güvenilmiyordu. Hatta kendilerini iyiliğe adanmış olan beyaz cüppeli büyücülere bile.

Divanın toplandığı ilk sene -Mızrak Savaşı'ndan birkaç yıl sonra- Caramon kendi hanının kapısını büyücülere açmıştı (ki çoğu han onlara hizmet etmeyi reddederdi.) Sorun çıkmıştı. Müdahim müşteriler yüksek sesle ve sertçe şikayet etmişti, hatta içlerinden bir tanesi, genç bir kızıl cüppeli büyücüye kabadayılık taslayıp ona eziyet etmeye kalkışacak kadar çok sarhoş olmuştu.

O zaman, Solace'taki herkesin, Caramon'u kızgın gördüğünü hatırladığı nadir zamanlardan bir tanesi olmuştu. Hatta bu günlerde bile hâlâ konuşulurdu, tabii Caramon etraftayken değil. Arkadaşları adamın kafasını, hanın içine doğru büyümüş olan bir dalın üzerindeki bir çataldan kurtardıktan sonra sarhoş kimse, handan dışarı baş aşağı çıkarılmıştı.

O olaydan sonra, her ne zaman bir Divan toplanacak olsa, müdahimler diğer tavernalara takılırdı ve Caramon da büyücülere hizmet ederdi.

14

Divan bittiğinde müdahimler geri gelirdi ve hayat normale dönerdi.

"Ama bu gece," dedi Caramon, yaptığı işi bırakıp karısına hayran hayran bakarak, "yatağa erken yollanacağız."

Yaklaşık yirmi iki yıldır evlilerdi ve Caramon, Krynn'deki en güzel kadınla evlenmiş olduğuna hâlâ kesin bir şekilde emindi. Beş çocukları olmuştu, üçü oğlandı: bu hikayenin geçtiği zamanlarda yirmi yaşında olan Tanin; on dokuzundaki Sturm; on altı yaşındaki Palin; ve Laura ile Dezra adında, dört ve beş yaşlarında iki

küçük kız çocuğu. İki büyük oğlan şövalye olmak istiyordu ve her zaman için macera arayışıyla yollara çıkarlardı, ki bu gece de yollardaydılar. En genç erkek kardeşleri Palin ise büyü çalışmaktaydı. ("Geçici bir heves," demişti Caramon. "Çocuk kısa sürede büyüüp bunları aşacaktır.") Ve küçük kızlara gelince... onlarınki de başka bir hikaye.

"Çok güzel olacak," diye tekrarladı Caramon, "yani bir değişiklik yapıp yatağa erken yollanmamız." Gayretli bir şekilde yeri silmekte olan Tika, gülüp de kendini ele vermemek için dudaklarını ısırdı ve iç geçirerek cevapladı, "Evet tanrılara şükürler olsun. O kadar yorgunum ki, büyük bir ihtimalle kafam yastığa varmadan önce uyuyup kalacağım."

Caramon endişelenmiş gibiydi. Yeni yıkanmış kupaları silmek için kullandığı bezi bıraktı ve ürkek bir şekilde barın etrafından sokuldu. "O kadar da yorgun değilsin, değil mi canım? Palin okulda ve diğer iki oğlan da Altınay ile Nehiryeli'ni ziyarete gitti, kızlar da yataklarında ve sadece ikimiz varız, ve ben düşündüm ki biz., şey... biz şeye biraz zaman bulabiliriz ... konuşmaya."

Tika, adam onun sırtışını görmesin diye arkasını döndü. "Evet evet yorgunum," dedi, bir kez daha bitkinlikle iç geçirerek. "Bütün c yatakları yapmam gerekiyor, artı bir de denetleyeceğim yeni aşç var ve hale yola koyacağım hesaplar..."

Caramon'un omuzları çöküverdi. "Pekâlâ, tamam öyleyse," diye ge veledi. "Neden sen gidip yatmıyorsun, ben de bütün işleri bitiririm"

Tika süpürgesini yere fırlatıverdi. Gülerек kollarını kocasına do ladı -tabii dolayabildiği kadarıyla. Şu geçen yıllarda Caramon'ui bel ölçüsü hatırı sayılır derecede büyümüşü de.

"Seni koca kapıkulbu," dedi sevecenlikle. "Sadece dalga geçiyor dum. Tabii ki de yatağa gidip 'konuşacağız,' ama öncelikle hatırla malısın ki bize oğlanları ve kızları getiren de o 'konuşmanın' t.

15

kendisiydi! Haydi gel." Cilveli bir edayla adamın önlüğünü çekiştirdi. "Işıkları söndür ve kapıyı kilitle. İşin geri kalan kısmını sabaha bırakacağız."

Caramon sırtarak kapıyı kapattı. Tam ağır ahşap sürgüyü çekmek üzereydi ki dışardan hafif bir kapı vurma sesi geliverdi.

"Ah kahretsin!" Tika kaşlarını çatı. "Gecenin bu saatinde kim olabilir ki?" Elindeki mumu aceleyle söndürüverdi. "Duymamış gibi davranalım. Belki de çekip giderler."

"Bilmiyorum," diye başladı yufka yürekli Caramon. "Bu gece dışarıda don atacak."

"Öf Caramon!" dedi Tika kızgın kızgın. "Başka hanlar da var."

Kapı bu sefer daha yüksek sesle tekrar çalındı ve bir ses konuştu; "Hancı? Geç olduğu için özür dilerim, ama yalnız başımayım ve çok vahim bir durumdayım."

"Bu bir kadın," dedi Caramon ve Tika yenileceğini anladı.

Kocası, soğuk bir gece vaktinde bir adamı gidip başka bir han aramaya bırakmaya belki -sadece belki- ikna edilebilirdi, ama bir kadını, özellikle de yalnız başına seyahat eden bir kadını asla.

Ama biraz tartışmanın zararı olmazdı. "Peki gecenin bu vaktinde bir kadın neden sokaklarda tek başına dolaşıyormuş? İddiaya girerim ki bunun sonu iyi değil."

"Ah, yapma Tika," diye başladı Caramon, kadının çok iyi bildiği tatlı dilli tonuyla, "böyle söyleyemezsin. Belki de hasta bir akrabasını ziyaret edecekti ve o yoldayken karanlık bastırıverdi ya da."

Tika mumu yaktı. "Haydi aç bakalım şu kapıyı."

"Geliyorum," diye kükredi koca adam. Kapıya doğru ilerledi, durdu ve dönüp karısına baktı. "Mutfak ocağına kömür atsan iyi olur. Aç olabilir."

"Öyleyse soğuk et ve peynir de yiyebilir," diye kızdı Tika, mumu "güm" diye masanın üstüne bırakarak.

Tika'nın saçları kızıldı ve yaşlandıkça rengi biraz ağarmış ve hafiflemiş olmasına rağmen mizacından hiçbir şey eksilmemişti. Caramon sıcak yemek konusunun üzerine varmadı.

"Büyük ihtimalle ölü gibi yorgundur," dedi, karısını yatıştırma umuduyla. "Muhtemelen dosdoğru odasına çekilecektir."

"Öfff!" diye burnundan soludu Tika. "O kapıyı açacak mısın yoksa kadıncağızı oracıkta donmaya mı bırakacaksın?" Ellerini beline koymuş, kocasına dik dik bakmaktaydı.

Caramon, kıpkırmızı kesilerek ve kafasını önüne eğerek kapıyı

16

açmak için seğırtti.

Kapı eşiginde bir kadın sureti durmaktaydı. Yine de ikisinin de beklediği gibi değildi ve yufka yürekli Caramon bile onu görünce, kadını içeri alma konusunda ikinci kez düşünmeye başlamış gibiydi.

Peleriniyle ve çizmeleriyle ağır donanımlıydı ve bir ejderha binicisinin işaretçisi olan miğfer ile deri eldivenler takmıştı. Bu haliyle alışılmadık bir şey değildi; bu günlerde Solace'tan bir sürü ejderha binicisi

geçerdi. Ama miğfer, pelerin ve eldivenler koyu maviydi ve kenarlarında kara çizgiler vardı.

Bir mavi ejderha binicisiydi.

Savaş günlerinden beri, geçerli bir sebepten dolayı Solace'ta böyle bir kimse görülmemişti. Eğer gün ışığında bulunsaydı taşlanırdı. Ya da en iyi ihtimalle tutuklanır ve hapse atılırdı. Savaşın bitiminde yirmi beş yıl sonraki bu günlerde bile, Solace halkı kasabalarını yakan ve dümdüz eden, ailelerini n birçoğunu öldüren mavi ejderhaları hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu. Ve Mızrak Savaşı'ncia dövüşmüş olan gaziler -Caramon ile Tika da onların arasındaydı-mavi ejderhaları ve onların sürücülerini, Karanlık Kraliçesi'nin hizmetkârları olarak nefretle hatırlardı.

Mavi miğferin gölgeleri içindeki gözler Caramon'unkilere ısrarla baktı. "Bu gece için boş bir odanız var mı Hancı? Çok uzaktan geldim ve çok yorgunum."

Maskenin içinden gelen ses hüzünlüydü, bitkindi... Ve tedirgindi. Kadın, kapının etrafında toplanmış olan gölgeler içinde duruyordu. Caramon'un cevabını bekleyen kadın omzunun üstünden iki kere baktı; yere değil, göklere bakıyordu.

Caramon karısına doğru döndü. Tika insan sarrafıydı -eğer insanları severseniz, ki Tika çok severdi, bu elde edilmesi kolay bir marifettir Çabuk ve ani bir şekilde kafasını sallayıp onayladı.

Caramon geri çekildi ve ejderha binicisini içeri buyur etti. Omzunun üstünden son bir kez daha baktıktan sonra aceleyle, ışığın dosdoğru altında durmaktan kaçınarak içeri süzüldü. Caramon da kapıyı kapatmadan önce dışarıya bir göz attı.

Gökyüzü epey aydınlıktı; kızıl ve gümüş ay gökteydi ve birbirli-lerme yakın duruyorlardı, ama birkaç gün sonra olacağı kadar yakın değillerdi. Kara ay da orada bir yerlerdeydi, ama o ayı sadece Karanlık Kraliçe'ye tapanlar görebilirdi. Bu göksel cisimler üç kuvvete egemendi; iyiye, kötüye ve aralarındaki dengeye.

17

Caramon kapıyı kapattı ve ağır sürgüyü çekti. Kadın sürgünün yuvasına oturmuş sesiyle ürkerek siniverdi. Pelerinini bir arada tutan iğnenin -mum ışığıyla aydınlanmış hanın loşluğunda ürkünç ve soluk bir ışık yayan, bir inci tanesiyle süslenmiş kocaman bir broşun-kopçasını açmaya çabalıyordu. Elleri titriyordu, broşu yere düşürdü. Caramon eğildi ve onu yerden almaya davrandı. Kadın ondan önce davranıp broşu saklamak için acele etti.

Caramon kaşlarını çatarak onu durdurdu. "Garip bir süs," dedi, Tika'nın iğneye bakması için kadının elini zorlayıp açarak. Şimdi bir kez baktığında, ona dokunmaya gönülsüzdü.

Tika broşu inceledi. Dudaklarını sıktı. Belki de o şaşmaz insan sarraflığının en sonunda başarısız olduğunu düşünüyordu. "Kara bir zambak."

Kan kırmızısı bir merkeze sahip, etrafında dört sivri yaprağı olan, balmumundan yapılmış kara çiçek, yani kara zambak, elf efsanesine göre ölümlerine şiddet içinde yollanan kimselerin mezarlarından kalkmalarına delâletti. Kara zambağın, cinayetle öldürülen kurbanın kalbinde yetiştiği ve eğer kopartılırsa, kırılmış sapından kan akacağı rivayet edilirdi.

Ejderha binicisi elini çekti ve broşu pelerinin etrafını çevreleyen siyah kürkün içine tıktırdı.

"Ejderhanı nerede bıraktın?" diye sordu Caramon sertçe.

"Buraya yakın bir vadiye gizledim. Endişelenmen yersiz Hancı. O benim kontrolüm altında ve bana tamamen sadıktır. Kimseye zarar vermez." Kadın uçuş sırasında yüzünü korusun diye kafasına taktığı mavi ejderha miğferini çıkarttı. "Size söz veriyorum."

Miğfer çıktığında o korkunç, ürkütücü ejderha binicisi yok oldu. Onun yerinde, muhtemelen orta yaşlarında olan bir kadın vardı; öyle bir bakışta kadının kaç yaşında olduğunu kestirmek zordu. Yüzünde çizgiler vardı, ama bu çizgiler yıllardan çok, hüznle meydana gelmişti. Örgülü saçları griydi, görünüşe göre zamanından önce ağarmışlardı. Gözleri Takhisis'e hizmet edenlerinkiler gibi hiddetli, sert, acımasız değildi. Tatlı, üzgün ve... korkuyla doluydu.

"Ve size inanıyoruz, hanımım," dedi Tika, sessiz kalmış Cara-mon'a hiddetli bir bakış atarak -dürüst olmak gerekirse, o koca adamın hiç de hakketmediği bir bakıştı bu

Caramon her zaman tepki verme konusunda yavaştı. Bunun sebebi (en yakın dostlarının bile onun gençliğinde düşünmüş oldu-

18

ğunun aksine) kıt zekâlı olması değil, her bir yeni ve alışılmadık hadiseyi olabilecek her türlü açıdan incelediği içindi. Bu denli etraflı bir düşünce de, onu yavaş gibi gösterir ve dostları arasından hızlı düşünenleri (buna karısı da dahil) deliye çevirirdi. Ama Cara-mon aceleye getirilmeyi reddederdi ve meselelere adamı şaşkın edecek derecede kavrayış dolu bir çözüm getirirdi.

"Titriyorsunuz hanımım," diye ekledi Tika, kocası beceriksizce durup bön bön bakarken. Tika onu kendi

haline bıraktı. Kocasının zihninin meşgul olduğunun işaretlerini biliyordu. Kadını ateş çukurunun yanına doğru çekti. "Burada oturun. Ben ateşi canlandıracam. Biraz sıcak yemek ister misiniz? Mutfak ateşini yakmak sadece bir dakikamı alır."

"Hayır, teşekkür ederim. Ateş yakmaya zahmet etmeyin. Benim titrememi sağlayan soğuk değil." Kadın bu sonucunu kısık bir sesle söylemişti. Bir oturağın üstüne oturmaktan çok, düştü denilebilirdi.

Tika ateşi canlandırmak için kullanmakta olduğu körüğü yere bıraktı. "Sorun nedir hanımım? Dehşet verici bir hapishaneden kaçtınız, değil mi? Ve peşinizde birileri var."

Kadın kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla Tika'ya baktı, sonra solgun solgun gülümsedi. "Hedefe çok yaklaştın. Yüzüm çok şey mi belli ediyor?" Titreyen ellerinden birini kırıksıklı ve solgun yanağına koydu.

"Kocacığım." Tika aniden ayağa fırladı. "Kılıcın nerede?"

"Hıı?" Düşüncelerinden bir şokla uyandırılan Caramon kafasını kaldırdı. "Ne? Kılıç mı?"

"Şerifi uyandıracamız. Kasaba milislerine baş vuracağız. Korkmayın hanımım." Tika meşgul bir şekilde önlüğünü çözmekteydi. "Sizi geri götürmeyecekler-"

"Bekle! Hayır!" Kadın kendisinin iyiliğine yapılan bütün bu faaliyetlerden, her ne tehlike içindeyse ondan daha fazla korkmuş gibi görünüyordu.

"Bir dakika dur Tika," dedi Caramon, elini karısının omzuna koyarak. Ve Caramon her ne zaman o sesle konuşsa, dikbaşı karısı onu dinlerdi. "Sakin ol."

Panik içinde ayağa sıçramış olan ejderha binicisine doğru döndü. "Endişelenmeyin hanımım. Biz istemedikçe sizin burada olduğunuzu kimseye söylemeyeceğiz.

Rahat bir nefes alan kadın, oturağın üzerine geri çöktü.

19

"Ama tatlım-" diye başladı Tika.

"Buraya belli bir amaçla geldi, canım/' diye kesti sözünü Caramon. "Bu handa sadece bir oda kiralamak için durmadı. Buraya Solace'ta yaşayan birini bulmak amacıyla geldi. Ve onun şeytani bir yerden kaçtığını sanmıyorum. Sanırım oradan ayrıldı." Sesi sertleşti. "Ve sanırım buradan ayrıldığı zaman, oraya geri gidecek -hem de kendi özgür iradesiyle."

Kadın titredi. Omuzları kamburlaştı, başı önüne düştü. "Doğru bildin. Solace'taki birini bulmak için geldim. Sen, yani bir hancı, o adamı nerede bulacağımı bana söyleyebilirsin. Onunla hemen bu gece konuşmalıyım. Uzun süre kalmaya cesaret edemem. Zaman..." Mavi eldivenler içindeki parmakları kıvrılıp yumruk oldu. "Zaman daralıyor."

Caramon, barın arkasındaki bir askıda duran pelerinine uzandı. "Kim o? Bana adını söyle, ben de onu koş koş getiririm. Solace'ta yaşayan herkesi tanırım..."

"Bir dakika bekle." İhtiyatlı Tika onu durdurdu. "Bu adamdan ne istiyorsun?"

"Onun adını size söyleyebilirim, ama onu neden görmek istediğimi söyleyemem, sizinkinden çok onun güvenliği için."

Caramon kaşlarını çatı. "Bu iş sizin peşinizdeki tehlikeyi onun da başına musallat edecek mi?"

"Söyleyemem!" kadın ona bakmaktan kaçınıyordu. "Belki de. Bunun için üzgünüm, ama..."

Kadın keder dolu gözlerini kaldırdı. "Size yalan söyleyebilirdim. Size her şeyin çok iyi olacağını söyleyebilirdim, ama bunu bilmiyorum. Tek bildiğim şey, çok feci bir sırrı taşıdığım ve hayatta olup da onu bilmeye hakkı olan, benden başka tek insanla bu sırrı paylaşmam gerektiği." Elini uzattı ve Caramon'un elini yakaladı. "Bir can söz konusu. Hayır beyim, bir candan da fazlası! Bir ruh söz konusu!"

"Bunun hükmünü vermek bize düşmüyor tatlım," dedi Tika. 1 Bu adam, artık her kimse, kendisi karar vermeli."

"Pekâlâ. Ben gidip onu getireyim." Caramon pelerinini omzuna attı. "Adı ne?"

"Majere," dedi kadın. "Caramon Majere."

"Caramon!" diye tekrarladı Caramon, hayretler içinde.

Kadın onun bu şaşkınlığını çekingence olarak algıladı, "imkânsız istediğimi biliyorum. Caramon Majere -yani bir Mızrak Kah-

20

ramanı, Ansalon'daki en meşhur savaşçılardan birisi. Benim gibilerle ne işi olabilir ki? Ama, eğer o buraya gelmezse, ona deyin ki..." Durdu, ne demesi gerektiğini düşünüp tarttı. "Ona deyin ki ablası hakkında konuşmaya geldim."

"Ablası!" Caramon geri devriliş duvara yapıştı. Onun gümbürtüsü bütün hanı salladı.

"Paladine bize yardım et!" Tika ellerini sıkıca birbirine kenetledi. "O... Kitiara değil mi?"

21

Bölüm 2

Oğlu

Caramon pelerini çıkarıverdi. Onu askıya asmaya niyetlendi ama kaçırdı. Pelerin kayıp yere düşüverdi. Onu kaldırma zahmetine bile girmede. Kadın, bütün bunları artmakta olan bir şüpheyle izledi.

"Neden gidip bu adamı getirmiyorsun?"

"Çünkü o adamı çoktan buldun bile. Ben Caramon Majere'im."

Kadın şaşkına döndü, sonra bariz bir şekilde şüpheye düştü.

"İstediğine sorabilirsin," dedi Caramon basitçe, hanı ve ötesini ima edip elini şöyle bir savurarak. "Yalan söyleyerek ne kazanacağım ki?" Kıpırmızı kesildi, koca göbeğini okşadı ve omuz silkti. "Pek kahraman gibi gözükmediğimi biliyorum..."

Kadın aniden gülümsedi. Bu gülümseme onun daha genç gözükmesini sağladı. "Ben büyük bir lord bekliyordum. Öyle olmadığına sevindim. Böylesi daha... kolay olacak."

Onu dikkatle inceledi. "Şimdi sana baktım da, seni tanımış olmam gerekirdi. Seni bana tarif etmişti -'kocaman bir adamdır, aklından çok kası vardır, her zaman için bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini düşünür.' Affedin beni beyim. Ama bunlar Kiti-ara'nın sözleri, benim değil."

Caramon'un ifadesi karardı. "Sanırım biliyorsunuzdur hanımım, ablam öldü. Üvey ablam demeliyim aslında. Ve Kitiara'nın bir Ejderha Yüceefendisi olduğunu, yani Karanlık Kraliçesi'yle birlik olduğunu biliyorsunuzdur. Peki, size benim hakkımda neden bir şeyler söylesin ki? Bir zamanlar bana çok düşküncü ama sanırım bunu çabucak unuttu."

"Kitiara'nın ne olduğunu, çoğu kişiden iyi biliyorum," dedi kadın iç geçirerek. "Birkaç ay benimle yaşamıştı. Savaştan önceydi. Yaklaşık beş yıl öncesinde. Hikâyemi en başından itibaren dinleyecek misiniz? Sizi bulabilmek için yüzlerce millik mesafeyi, çok büyük bir tehlike altında kat ettim."

"Belki de sabaha kadar beklemeliyiz."

Kadın kafasını salladı. "Hayır, buna cesaret edemem. Şafaktan

22

önce yola çıkmak benim için daha güvenli olur. Hikâyemi dinleyecek misin? Eğer bana inanmamayı seçersen..." omuz silkti. "Ben de seni rahat bırakırım."

"Ben biraz tarbean çayı yapacağım," dedi Tika. Mutfağa doğru yürüdü, ama önce kocasının geniş omzuna elini koyarak, ona dinlemesini belirtti.

Caramon ağır bir şekilde oturdu. "Pekâlâ. Adınız nedir hanımım? Eğer soruşuma aldımazsanız."

"Sara Dunstan. Ben bir Solamniya sakiniyim -ya da öyleydim. Ve işte orada, Palanthas'tan pek uzak olmayan bir köyde başlıyor benim hikâyem."

"O zamanlar yirmi yaşlarındaydım. Anne babamdan kalmış bir kır evinde kendi başıma yaşıyordum. İkisi de birkaç yıl önce vebadan ölmüşlerdi. Ben de yakalanmıştım, ama ben hayatta kalan o şanslılardandım. Ekmeğimi bir dokumacı olarak kazanıyordum; o zanaati annemden öğrenmiştim. Bir kız kuruşuydum. Ah, gençliğimde evlenme fırsatları çıkmıştı önüme ama hepsini reddettim. Kasaba halkı benim çok zor beğenen biri olduğumu söylüyordu ama işin aslı sevdiğim birini hiç bulamadım ve daha aزیyla da yetinemezdim."

"Öyle çok mutlu değildim. Savaştan önceki o zor zamanlarda pek az kimse mutluydu. Önümüzde neyin beklediğini bilmiyorduk, bilseydik kendimizi kutsanmıştan sayardık."

Bir bardak sıcak çayı kabul etti. Tika, kocasının yanında yerini aldı ve ona bir fincan çay uzattı. Adam kabul etti, çayı koydu ve hemen unutuverdi * (bu nedir?). Yüzü sertti.

"Devam edin hanımım."

"Beni hanım diye çağırmanız. Hanım değilim. Hiç de olmadım. Söylediğim gibi ben bir dokumacıydım. Bir gün evimde kendi dokuma tezgâhımda çalışıyordum ki, kapım çalındı. Dışarı baktım. Önce kapı eşiğimde duranın bir adam olduğunu sandım ama aniden bunun deri bir zırh giymiş genç bir kadın olduğunu fark ettim. Kılıcı vardı, tıpkı bir adam gibi ve saçları da erkek gibiydi, simsiyah ve kısa kesilmiş."

Tika tepkisini görebilmek için Caramon'a baktı. Bu tanımlama Kitiara'ya tamı tamına uyuyordu. Ama Caramon'un yüzü ifadeden yoksundu.

"Benden bir şey istemeye başladı -sanırsam su- ama daha bir şey söyleyemeden ayağımın dibinde bayılıp kaldı."

23

"Onu evimin içine taşıdım. Çok hastaydı. Bu kadarını görebiliyordum. Yaşlı kadına, köyün şifacısı olan "druid" * (açıklama gerek) hanıma koştum. Bu Mishakal'in ermişleri bize geri dönmekten önceki günlerdeydi ama "druid" hanım, kendi işinde becerikliyd ve birçok hayat kurtarıcı vardı. Belki de o sahte ermişlere ve onların numaralarına hiç kanmamamızın sebebi de buydu.

"Druid" geri geldiğinde, kadının -adının Kitiara olduğunu söylemişti- bilinci yerine gelmişti. Yataktan çıkmaya çalışıyordu ama çok zayıf düşmüştü. Yaşlı kadın onu muayene etti, ona gen yatmasını ve orada kalmasını söyledi."

"Kitiara reddetti. 'Sadece ateşim var,' dedi. 'Bana bunun için bir şeyler verin ve ben de yoluma gideyim.'"

"Senin de iyi bildiğin gibi bu ateş falan değil,' dedi "druid" ona. 'Sen hamilesin ve eğer yatıp da dinlenmezsen çocuğu düşüreceksin.'"

Caramon'un yüzü bembeyaz oldu, bütün kanı hızla çekiliverdi. Tika, onun da beti benzi atmıştı, dökeceğim korkusuyla kendi çay fincanını masaya koymak zorunda kaldı. Elini uzattı ve Caramon'un elini kavradı. Adamın kadını tutuşu minnettardı, sımsıkıydı.

"Zaten o veledi düşürmek istiyorum!" diye sövmeye başladı Kitiara zalimce. Bir kadının öyle konuştuğunu, o kadar berbat şeyler söylediğini asla duymadım." Sara ürperdi. "Dinlemesi dehşet vericiydi ama yaşlı "druid"i hiç rahatsız etmemişti."

"Evet, bebeği düşüreceksin ama aynı zamanda kendin de gideceksin. Eğer dikkat etmezsen ölürsün."

"Kitiara dişi dökülmüş yaşlı bir ahmağa inanmadığı konusunda bir şeyler mırıldandı ama onun korktuğunu söyleyebilirim -belki de çok zayıf ve hasta olduğundan dolayı. Druid hanım, Kitiara'nın kendi evine taşınmasını istedi ama ben olmaz dedim, onunla ben ilgilenecektim. Belki de bunun garip olduğunu düşünebilirsiniz ama ben yalnızdım ve... ablanızda hayran kaldığım bir şeyler vardı."

Caramon kafasını salladı, yüzü karamıştı.

Sara gülümsedi, omuz silkti. "Güçlü ve bağımsızdı. O, eğer yeterince cesaretim olsaydı benim de olacağım kişinin, ta kendisiydi. Ve böylece benimle kaldı. Çok hastaydı. Gerçekten ateşi vardı; bataklıklardan kapılan cinsten. Ve bebek konusunda telaşlanmaktan. Bariz bir şekilde onu istemiyordu ve hamile olma konusundaki hiddeti de ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Ateşi boyunca ona baktım. Yaklaşık bir aydan da fazla suredir

24

hasta yattı. Sonunda daha iyileşti ve bebeği düşürmedi. Ama ateşli hastalık onu çok zayıf düşürdü -nasıl olduğunu bilirsiniz. Kafasını yastıktan zar zor kaldırılabiliyordu." Sara iç çekti. "İyileşince istediği ilk şey, hamileliğini bitirmek için "druid"in ona bir şeyler vermesi oldu."

"Yaşlı kadın Kitiara'ya, artık çok geç olduğunu söyledi. Kendisini öldürecek. Kitiara bundan hiç hoşlanmıyordu ama tartışamayacak kadar, herhangi bir şey yapamayacak kadar zayıftı. Ama o günden itibaren, bebeğin doğumuna kadar günleri saymaya başladı. O gün için, 'o piçten kurtulmuş olacağım/ diyip duruyordu, Ve yoluma devam edebileceğim.'"

Caramon gürültüyle yutkundu, öksürdü ve sert görünüyordu. Tika adamın elini sıktı.

"Doğum zamanı geldi," diye devam etti Sara. "Kitiara o zamana kadar gücünü toplamıştı ve bunu yaptığı da iyi olmuştu, çünkü doğum çok uzun ve zor geçti. İki günlük ağır bir çileden sonra, bebek en sonunda doğdu -bir oğlandı. Güçlü ve sağlıklıydı. Ne yazık ki Kitiara değildi. "Druid" hanım (ki ondan hiç hoşlanmıyordu) Kiti-ara'ya büyük bir ihtimalle öleceğini ve gelsin de kendi dölüne sahip çıksın diye, bebeğin babasının kim olduğunu söylemesi gerektiğini dobra dobra belirtti."

"O gece, neredeyse ölümlü burun burunayken, Kitiara bana bebeğin babasının adını söyledi ve çocuğa gebe kalışı hakkındaki bütün koşulları anlattı. Ama o koşullar yüzünden ve babasının kimliği yüzünden, gidip o adama söylemem için bana yemin ettirdi."

"Bu konuda hiddetliydi. Bana annemin hatırasına bir yemin -feci bir yemin- verdirdi. 'Çocuğu kardeşlerime götür. İsimleri Caramon ve Raistlin Majere'dir. Oğlum büyük bir savaşçı yapacaklar Özellikle de Caramon. O iyi bir savaşçıdır. Biliyorum, ona ben öğrettim.'"

"Ona söz verdim. Ona her şey için söz verebilirdim. Onun için o kadar üzülüyordum ki. Morali çok bozuktu ve çok güçsüzdü, onun öleceğinden emindim. 'Çocuğun sana ait olduğu konusunda kardeşlerini ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Aksi takdirde, neden bana inansınlar ki?' diye sordum, 'onların taniyacağı bir mücevherat falan?' "

"Mücevherim falan yok. Bir tek kılıcım var. Kılıcımı Caramon'a götür. Onu tanıyacaktır. Ve ona de ki... ona de ki...' Kitiara odanın etrafına zayıfça bakındı. Bakışları şömenin yanında bağ ıra çağıra

25

"Ama bu bebeğin savaştan dört yıl önce doğduğunu söylemiştin. Kit ve Tanis sevgililerdi. Ve bu sadece Solace'ı terk ettikten sonra olmuş olabilir, o zaman ise yanında bir tek-" Caramon'un nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Sara'ya baktı. "Bu imkansız!" diye hırladı. "Kit yalan söylüyordu. Buna inanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye bilmek istedi Tika. "Anlayamıyorum! Kimden söz ediyorsunuz siz?"

"O zamanları hatırlamıyor musun?"

"Caramon, sen ve Raistlin ve diğerleri Solace'ı terk ettiğinde ben küçük bir kızdım. Ve o beş yıl zarfında

neler olduğundan hiçbiriniz söz etmediniz."

"Evet o yolculuklardan hiç söz etmedik," dedi Caramon, düşüncelerini açık olarak belirterek. "Gerçek tanrıların arayışıyla yola çıkmıştık, bu bizim amacımızdı. Ama geriye dönüp baktığımda, sadece kendi kendimizin arayışıyla yola çıkmış olduğumuzu görüyorum. Bir adam ya da kadın öylesine bir yolculuğu nasıl olur da açıklayabilir ki? Ve böylece sessiz kaldık, hikayeleri kalbimizde saklı tuttuk ve bıraktık, sadece çelik paranın peşinde olan efsane uydurucular, hangi ahmak hikayeleri isterse onları anlatsın."

Sara'ya uzun uzun ve sertçe baktı. Kadın ise ellerinde soğumuş duran çay fincanına bakıyordu. "Kabul ediyorum ki hiç kanıtım yok. Aslında," diye düzeltti. "Kanıtım var, ama şu anda çıkarıp gösterebileceğim türden değil."

Başını meydan okurcasına kaldırdı. "Şu ana kadar bana inanmıştın."

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum" dedi Caramon güçlkle. Ayağa kalktı ve ateşin yanında durmak için ilerledi.

"Biri bana neler döndüğünü söyleyecek mi? Çocuğun adı ne?" diye sordu Tika, küplere binerek.

"Steel," diye yanıtladı Sara. "Steel Brightblade."

28

Bölüm 3 C\ül, Ka^a Zambak

"Bütün tanıklar bizi korusun!" Tika boğulur gibi oldu. "Ama bu demek oluyor ki... Ne garip bir soy! Kutlu Paladine!" Ayağa fırladı, dehşete düşmüş bir halde Caramon'a bakıyordu. "Onu o öldürdü! Kitiara kendi çocuğunun babasını öldürdü!"

"Buna inanmıyorum," dedi Caramon inatla. Ellerini pantolonunun ceplerine atmıştı, şömine ızgarasından dışarı düşme tehlikesi olan bir odun parçasını aksilikle tekmeleyip bacadan havaya kıvılcımlar saçtı.

"Sturm Brightblade bir şövalyeydi -tarikatın kurallarına göre olmasa bile ruhen öyleydi. O asla-" Caramon duraksadı, yüzü kızardı. "Pekâlâ, öyle bir şey yapmazdı."

"Aynı zamanda bir erkekti. Genç bir erkek," dedi Sara hafifçe.

"Onu tanı mıydun?" Caramon kızgınlıkla kadını etrafında dönüyordu.

"Ama sonraki kısma geliyorum. Hikâyemin geri kalanını dinlemeyecek misin?"

Tika elini kocasının geniş omzuna koydu. "'Kulaklarını tıkaman gerçeklerin ağzını kapamayacaktır'" dedi, bir elf atasözünü tekrarlayarak.

"Hayır, ama dedikodunun düşük çenesini kapayacaktır," diye mırıldandı Caramon. "Bana şunu söyle: Bebek hâlâ hayatta mı?"

"Evet, yeğenin yaşıyor," diye yanıtladı Sara hiç duraksamadan, yüz ifadesi üzgün ve sıkıntılıydı. "O yirmi dört yaşında. Onun namına buraya geldim zaten."

Caramon kalbindeki acıyla kocaman bir iç çekti. "Devam et öyleyse."

"Dediğin gibi, Kitiara ve genç şövalye Solace'ı terk edip kuzeye gittiler. İkisinkin de Solamniya Şövalyesi olan babaları hakkında bilgi bulma arayışındaydılar ve bu sebeple beraber yolculuk etmeleri mantıklı görünüyordu. Buna karşın, edindiğim bilgilere göre ikisi çok uyumsuz bir çift oluşturunuyordu."

"Ta, en başından beri aralarındaki ilişki hep kötü gitti. Arayışlarının doğası farklıydı. Sturm'ünki kutsal bir arayıştı. Şövalyeliğin

29

medarı iftiharlarından birisi olan babasını arıyordu. Kit'in arayışı öyle değildi. O babasının şövalyelikten utanç içinde atıldığını biliyor ya da bundan şüpheleniyordu. Hatta onunla irtibat halinde bile olabilirdi. Bir şeyler onu, kuzeyde gizliden gizliye toplanmakta olan Karanlık Kraliçe'nin ordularına doğru çekiyordu elbette."

"Kit ilk başlarda, ciddi akıl yapısına sahip kendini adayışıyla ve dini coşkusuyla, genç Brightblade'in kendisini eğlendirdiğini düşünüyordu. Ama bu uzun sürmedi. Kısa sürede ondan sıkılmıştı. Ve sonra, adam onun canını ciddi bir şekilde sıkmaya başladı. Öyle yerlerin pislik yuvaları olduğu iddiasıyla tavernalarda konaklamayı reddediyordu. Her gecesini dua ibadetleriyle geçiriyordu. Günün birinde, günahları hakkında ona sertçe nutuk çekmişti. Kit bunlara müsamaha gösterebilirdi ama tam o sırada genç şövalye feci bir hata yaptı. Sorumluluğu, yönetimi kendi eline geçirmek istedi."

"Kitiara buna izin veremezdi. Onu tanıyordunuz. Her türlü meselede denetim onda olsun ister." Sara hüzünle gülümsedi. "Benim evimde geçirdiği o birkaç aylık süre zarfında, işleri onun istediği gibi yürütmüştük. Onu yemek istediğini yemiştik. O konuşmak istediğinde konuşmuştuk."

"Sturm beni çileden çıkarıyordu/ demişti Kit bana ve aylar sonra bile ondan söz ettiğinde o koyu gözlerinde şimşekler çakıyordu. 'Ben yaşça daha büyüktüm ve daha deneyimli bir savaşçıydım. Onun eğitimine ben yardımcı olmuştum! Ve bana emirler savurup durma cüretini buldu kendinde!'"

"Başka bir kimse olsaydı basitçe şöyle derdi, 'Bak dostum, biz anlaşıyoruz. Bu böyle yürümez. En iyisi

ikimiz de kendi yollarımıza gidelim.' Ama Kitiara böyle demezdi. Sturm'ü incitmek istiyordu, ona bir ders vermek, kimin daha güçlü olduğunu öğretmek istiyordu. Dedi ki, önceleri onu bir düelloya kışkırtmayı, onu bir kılıç dövüşünde yenmeyi düşünmüş. Ama sonra bunun yeterince gurur kırıcı olmayacağına karar vermiş. Pek uygun bir intikam tasarlamış. Genç şövalyeye, benim bildiğim doğru düşüncesiyle ördüğü zırhının tek bir darbeye ezileceğini gösterecekti. Onu baştan çıkaracaktı."

Caramon dişlerini sıkı, yüzü solgundu. O koca vücudunun ağırlığını rahatsızlıkla bir ayağından diğerine verip duruyordu. Ne kadar şüphe etmek istese de -ikisini de adı gibi bilen biri olarak- neler olduğunu oldukça net bir şekilde anlayabildiği barizdi.

30

"Brightblade'i baştan çıkartmak Kit için bir oyun haline geldi. Tekdüze ve olaysız bir hale gelen yolculuğa renk kattı. Ablanın istediğinde ne kadar çekici olabildiğini biliyordur. Sturm ile tartışmayı kesti. Adamın dediği ve yaptığı her şeyi ciddiye alıyormuş gibi davrandı. Onu takdir etti, yüceltti. Sturm şerefliydi, idealistti, belki birazcık da kendini beğenmişti -ne de olsa henüz gencecikti-ve bu yabancı kadını yola getirdiğini, onu iyiliğin yoluna döndürdüğünü düşünmeye başladı. Ve hiç şüphem yok ki, ona biraz da aşık olmaya başlamıştı. İşte ondan sonra Kit onu tahrik etmeye başladı.

"Zavallı genç şövalye, duygularıyla epey cebelleşmiş olmalı. Eviğe kadar bekâret yeminleri etmişti ama o bir insandı, genç bir adamın kaynayan kanına sahipti. O yaşlarda, vücut bazen kendine ait bir iradeyle hareket ediyor gibidir ve gönülsüz olan ruhu da beraberinde sürükler. Kitiara böyle konularda deneyimliydi. Ama maddiyatçı olmayan genç şövalye öyle değildi. Her şey çok geç olana dek neler olup bittiğinin farkına vardığından bile şüpheliyim, arzusu kaldıramayacağı kadar büyüktü."

Sara sesini alçalttı. "Bir akşam, adam dualarını etmekteydi. Bu Kitiara'nın seçtiği andı. Eğer onu baştan çıkarıp tanrısından kopa-rabilirse, işte o zaman intikamı tam olacaktı."

"Öyle de yaptı."

Sara sessizleşti. Üçü de sessizdi. Caramon yıkılmış bir şekilde, geçmekte olan ateşe bakıyordu. Tika önlüğünü ellerinin içinde buruşturmaktaydı.

"Ertesi sabah," diye devam etti Sarah, "genç şövalye neler olduğunun farkına vardı. Onun için, yapmış oldukları şey günahı. Bunu düzeltmek için elinden geleni yapmaya niyetlendi. Kadının onunla evlenmesini istedi. Kit onunla, yeminleriyle, imamyla dalga geçti. Bütün bunların bir oyun olduğunu söyledi. Onu hiç sevmemişti. Aslında onu hor görüyordu.

Amacına ulaşmıştı. Tıpkı umduğu gibi adamın çöktüğünü, utanç duyduğunu gördü. Onunla alay etti, eziyet çekirtti. Ve sonra onu terk etti."

"Adamın nasıl görüldüğünü söylemişti bana," dedi Sara. "'Sanki kalbine bir mızrak saplamışım gibi. Bir daha, ancak onu gömecekleri zaman beti benzi o denli solmuş olacak!'"

"Lanet olsun Kit'e," diye yavaşça küfretti Caramon. Yumruğunu tuğladan şöminenin duvar kısmına indiriverdi. "Lanet olsun ona."

31

"Sus Caramon!" dedi Tika çabucak. "O oldu. Şimdi nasıl bir ceza çektiğini kim bilebilir?"

"Yeterince ıstırak çekiyor mudur merak ediyorum." dedi Sara sessizce. "Ben de genç ve idealist biriydim. Sadece o zavallı adamın kendini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. Bu kadarını Kiti-ara'ya söylemeye çalıştım, ama o hiddetlendi. 'Bunu hakketti' diye iddia etti. Ve eninde sonunda, adam da kadından intikamını almıştı. Hamileliğine bu gözle bakıyordu işte -adamın intikamı olarak. Ve babasının o olduğunu kimseye söylememem için bana söz verdirmesinin sebebi de buydu."

Caramon kıpırdandı. "Peki neden bana söylüyorsun bunları? Şimdi ne fark eder ki? Bu doğruysa, unutulması en iyisi. Sturm Brightblade iyi bir adamdı. Kendisinin ve şövalyeliğin idealleri için yaşadı ve öldü. Benini kendi oğlum onun anısına isimlendirildi. O ismin şerefine lekelenmesine izin vermem." Yüzü karardı. "Neyin peşindesin? Para mı? Pek fazla paramız yok, ama-"

Sara ayağa fırladı. Yüzü mosmordu; sanki adam ona vurmuş gibi bakıyordu. "Paranızı falan istemiyorum! Eğer peşinde olduğum şey bu olsaydı, yıllar önce gelirdim size! Sizin yardımınızı istemek için gelmişim, çünkü sizin iyi bir adam olduğunuzu duymuştum. Bariz belli ki yanlış duymuşum."

Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Caramon, seni öküzl!" Tika Sara'nın peşinden koştu ve tam pelerinini üzerine geçirirken onu yakaladı.

"Lütfen onu bağışlayın, hanımım. Bunu kast etmemişti. O incindi ve sinirleri bozuldu, hepsi bu. Bu ikimiz için de bir şok oldu. Siz... siz yıllardır bu bilgiye sahip yaşadınız ama bu bizim başımızdan kaynar sular indirdi. Geri gelin, oturun."

Tika Sara'yı oturağa doğru geri götürdü.

Caramon'un yüzü közler kadar kırmızı ve cayır cayırdı. "Üzgünüm Sara Dunstan. Tika haklı. Bir baltayla

alaşığı edilmiş bir öküz gibi hissediyorum kendimi. Ne dediğimi bilmiyordum. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Hikâyemin geri kalanını dinlemelisiniz," dedi Sara. Ama oturmaya çalışırken sendeledi ve eğer Tika onu tutuyor olmasaydı da yere yuvarlanacaktı. "Beni mazur görün. O kadar yorgunum ki."

Önce dinlenseniz iyi olmaz mı?" diye önerdi Tika. Sabahleyin konuşacak vaktimiz olacak..."

"Hayır!" Sara doğrulup oturdu. "Zamanımız çok az. Ve bu yor-

32

günlük vücutsal değil, ruhsal."

"Onu terk ettiğinde Kitiara'nın oğlu altı haftalıktı. Ne çocuk, ne de ben, bir daha onu görmedik.

Üzüldüğümü söyleyemem. Bebeği sanki kendi çocuğummuş gibi seviyordum. Belki de daha (azla, dediğim gibi, yalnızlığımıza çare olsun diye tanrılar tarafından gönderilmiş bir hediye gibi geliyordu bana. Kitiara sözünü tuttu. Bana para, Steel'e ise hediyeler yolladı. Kitiara'nın yıllar geçtikçe servetini arttığını görebiliyordum, zira yolladığı meblağlar gitgide artıyor ve hediyeler de daha pahalı oluyordu. Hediyelerin çoğu doğa itibarıyla savaşla alakadardı; küçük kılıçlar ve kalkanlar, doğum günü için gelen, gümüş sapı bir ejderha şeklinde oyulmuş küçük bir bıçak. Steel onlara bayılıyordu. Kit'in de önceden görmüş olduğu gibi, o bir savaşçı olarak doğmuştu.

"O dört yaşındayken savaş patlak verdi. Para ve hediyelerin gelişi durdu. Kitiara'nın aklında daha önemli meseleler vardı. Karanlık Hanım hakkındaki hikâyeleri duydum Kötülüğün ordularının baş komutanı Yüceefendi Ariakas'ın gözünde nasıl yükseldiğini işittim. Bana dediklerini hatırladım -çocuk savaşa gitmek için yeterince büyüdüğünde, geri dönüp onu alacağını falan. Steel'e baktım. Sadece dört yaşındaydı ama onun yaşındaki bir çok çocuktan daha güçlü, daha uzun boylu ve daha akıllıydı."

"Eğer ortalıklarda göremezsem, onu tavernada ağız beş karış açık, hevesli gözlerle savaşın hikâyelerini dinler bir şekilde bulacağımdan emindim. Askerler paralı askerdi -kötü bir gürühtür. So-lamniya Şövalyeleri'yle dalga geçiyor, onları zırhların içinde saklanan zayıf adamlar olarak adlandırıyorlardı. Steel'in orada öğrendiği şeylerden hiç hoşlanmıyordum. Kasabamız küçüktü ve bu ayak takımı haricinde savunmasızdı. Ben onların da Karanlık Kraliçe'nin ordusuyla işbirliği içinde olduğundan korkuyordum. Ve böylece oradan ayrıldım."

"Oğlum"-Sara kendisine karşı çıkma cüretini gösteren Cara-mon'a kızgın bir bakış attı-"ve ben Palanthas'a taşındık. Orada güvende olacağımızı düşünüyordum ve çocuğun Solamniya Şövalye-leri'nin arasında büyümesini, şeref konusunda ve Nizam ile Ölçü hakkındaki gerçeği öğrenmesini istedim. Bunun belki de... belki de..."

Sara duraksadı ve devam etmeden önce titreyen bir nefes aldı. Belki de onun içinde gördüğüm karanlığı yok edebileceğini düşünmüştüm."

33

"Bir çocukta mı?" Tika duyduğuna inanamıyordu.

"Bir çocukken bile. Belki de bunu, onun damarlarında akan iki ayrı kanın arasındaki uçurumu bildiğim için düşündüğümü sanacaksınız ama artık isimlerini masumiyetle anamayacağım bütün iyilik tanrıları adına size yemin ederim ki, onun ruhu için verilen savaşı kelimenin tam manasıyla görebiliyordum. Oadaki bütün iyi vasıflar kötülükle lekelenmişti; her kötü vasıf ise iyilikle yaldızlan-mıştı. Bunu o zaman bile görüyordum! Şimdi daha fazla görebiliyorum."

Başını öne eğdi. Solgun yanaklarından aşağı iki damla yaş süzüldü. Tika kolunu kadına doladı. Caramon ateşin yanındaki yerinden kalktı ve kadın hikâyesine devam ederken korumacı bir tavırla onun yanında durdu.

"Sturm Brightblade hakkında ilk defa Palanthas'ta bir şeyler duymuştum. Diğer şövalyelerin onun hakkında konuştuğunu duymuştum -pek de tasvip edici tonlarda değildi. Dışarıklı kimselerle dostluk kurduğu söyleniyordu -bir elf kadını, bir kender ve bir cüceyle. Ve otoriteye baş kaldırdığı. Ama şehrin sıradan halkı, diğer şövalyelerin çoğundan hoşlanmadığı ve onlara güvenmediği halde, Sturm'e güveniyordu. Steel ile Sturm hakkında konuştum, Steel'in babasının soyluluğu ve şerefiliğinden haberdar edebilmek için bütün fırsatları değerlendirdim..."

"Steel gerçeği biliyor muydu?" diye Sözünü kesti Caramon.

Sara kafasını sağa sola salladı. "Ona nasıl söyleyebilirdim ki? Kafasını karıştırdı. Gariptir ki, anne babasının kim olduğunu bana hiç sormadı. Onun gerçek annesi olmadığım gerçeğini hiç gizlemedim.

Küçük kasabamdaki bir sürü kişi gerçeği biliyordu. Ama ben hep şu sorunun korkusuyla yaşadım -ve hâlâ yaşıyorum: gerçek babam ve annem kim?"

Yani"-Caramon şaşkın görünüyordu-"O bilmiyor? Bu gün dahi mi?"

"Artık annesinin kim olduğunu biliyor. Ona bu kadarını söylemeye pek dikkat ettiler. Ama bir kez bile

babasının ismini sormadı. Belki de benim bildiğimi sanmıyordun"

"Ya da belki de öğrenmek istemiyordur," diye önerdi Tika.

"Ben hâlâ onun bilmesi gerektiğini düşünüyorum," diye tartıştı Caramon.

"Öyle mi?" Sara ona acı bir bakış attı. "Bunu düşün. Yüce Ermiş Kulesi için verilen savaş bir hatırla.

Bildiğin gibi, şövalyeler kazan-

34

mıştı. Ejderha Yüceefendisi Kitiara yenilmişti, ama feci bir bedel karşılığında. Dediğin gibi, Sturm

Brightblade'i o öldürdü, mazgallı siperlerde tek başına dururken öldürdü onu."

Bu haberi duyunca dehşete düştüm. Nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musunuz? Steel'e bakarken ve annesinin onun babası olan kişiyi öldürdüğünü bilirken. Böyle şeyleri daha kendim anlayamazken, bir çocuğa nasıl açıklayabilirdim?"

Caramon iç geçirdi. "Bilmiyorum," dedi huysuzca. "Bilmiyorum." Sara devam etti. "Savaş sona erdiğinde biz Palanthas'ta yaşıyorduk. Ve o zaman Kitiara oğlunu aramaya başlayacak diye gerçekten de korkuya, endişeye kapıldım. Belki de aramaya başladı. Her neyse, bizi bulamadı işte. Bir süre sonra, onun kara elf büyücü Da-lamar ile -yani artık Yüksek Büyücülük Kulesi'nin Efendisi olan kardeşi Raistlin'in çırağıyla - birlikte olduğunu öğrendim.

Caramon'un yüzü yumuşadı, ciddileşti ve hüzünlendi, her ne zaman Rasitlin'den söz edilse olduğu gibi.

"Affet beni Caramon," dedi Sara yavaşça, "Ama kardeşin Raistlin hakkındaki hikâyeleri duyduğumda, düşünebildiğim tek şey şuydu -işte çocuğumun damarlarında akan bir karanlık kan daha. Ve bana öyle geliyordu ki, her geçen gün Steel daha da çok gölgelere batıyordu. Kendi yaşındaki diğer oğlanlar gibi değildi. Bütün çocuklar savaş oyunu oynardı ama Steel için savaş bir oyun değildi. Kısa süre sonra diğer çocuklar onunla oynamayı reddetmeye başladı. Şey, onların canını yakıyordu da."

Tika'nın gözleri genişledi. "Canlarını mı yakıyordu?" "Bile bile yapmıyordu," dedi Sara çabucak.

"Sonrasında her zaman pişman oluyordu. Acı vermekten hiç zevk almaz, tanrılara şükürler olsun. Ama dediğim gibi, oyunlar onun için bir oyun değildi. Gözlerinde parlayan o haşin hevesle dövüşüyordu. Hayali düşmanlar onun içim gerçektir. Ve bu yüzden diğer çocuklar ondan kaçınıyordu. Çok yalnızdı, bunu biliyorum ama gururluydu da, bunu hiç kabul etmezdi."

Ve sonra Palanthas savaşı geldi, yani Lord Soth ve Kitiara şehre saldırdığında. Birçok insan hayatlarını kaybetti. Evimiz şehir boyunca yayılan yangınlar sırasında yanıp kül oldu ama Kitiara'nın öldüğünü duyduğumda şükranla ağladım. En sonunda, diye düşündüm, Steel güvende artık. Karanlığın ondan azat edilmesi için dua ettim, o ışığa doğru yönelmeye başlasın diye. Umutlarım çöküverdi."

35

"Bir gece, Steel on iki yaşındayken, kapının çalınma sesiyle uya-nıverdim. Pencereden dışarı baktım ve üç suret gördüm, kara pelerinler giymişlerdi, at sırtındalardı. Bütün korkularım geri döndü. Beni öyle korkuttular ki, Steel'i uyandırıp ona kaçmamız, arka kapıdan sığınmamız gerektiğini söyledim. Gitmeyi reddetti. Sanırım... sanırım karanlık bir ses ona seslenmişti. Bana eğer istersem kaçmamı söyledi. O kaçmayacaktı. O korkmuyordu."

"Adamlar kapıyı 'güm güm' yumrukladılar. Liderleri... Ari-akas'tan söz etmiştim hatırlıyor musunuz?"

"Al Ejderha Ordusu Yüceefendisi. En son saldırı sırasında tapınakta öldü. Onun bu işle ne ilgisi var?"

"Bazıları onun Kit'in sevgilisi olduğunu söylüyor," diye söze daldı Tika.

Sara omuz silkti. "Kit ilk sevgilisi değildi, muhtemelen sonuncusu da değil. Ama, duyduklarıma göre, Takhisis'in kızı Zeboim Ari-akas'a aşık, onun sevgilisi oldu ve ondan Ariakan adında bir oğlan doğurdu. Ariakan Mızrak Savaşı'nda babasının komutası altında saflarda savaştı. Cenkte yiğitçe çarpışan becerikli bir savaşçıydı. Neredeyse ölmek üzereyken Solamniya Şövalyeleri tarafından yakalandığında, cesaretinden o kadar etkilenmişlerdi ki, onların esiri olmasına rağmen ona sonsuz bir saygıyla davranmışlardı."

"Ariakan bir çok sene onların tutsağı oldu, en sonunda adamın -bu barış zamanında- hiç zarar ziyan vermeyeceğini düşünüp yanı-larak onu serbest bırakana kadar. Ariakan şövalyeler arasında zorunlu olarak geçirdiği zaman zarfında birçok şey öğrendi. Şövalyeleri takdir eder oldu, her ne kadar onların zayıflığı olduğunu düşündüğü noktalar konusunda onları hor görse bile.

'Salınıştan kısa bir süre sonra, Takhisis, Kara Savaşçı kılığında Ariakan'ı ziyaret etti. Kendisine adanmış bir şövalyelik düzeni kurmasını emretti ona, tıpkı Solamniya Şövalyeleri'nin Paladine'a adanmış olduğu gibi. 'Şimdi çocuk olan o kimseler bana hizmet için yetişecek,' dedi ona. 'Onları bana tapmaları için yetiştireceksin. Onlara sahip olacağım, hem vücut, hem de ruh olarak. Onlar büyüyüp adam olduklarında, hayatlarını benim devam için vermeye hazır olacaklar.'"

"Ariakan bunun neredeyse hemen ardından, o uğursuz ordu için oğlan çocuklarını 'askere almaya'

başladı."

Sara'nın sesi kesildi. "Kapıdaki adam Ariakan idi."

"Ulu Paladine!" diye mırıldandı Tika, şoka uğrayarak.

36

"Kit'in oğlunu öğrenmişti." Sara kafasını salladı. "Nasıl olduğundan emin değilim. Ariakan, Kit'in onun babasına oğlandan söz etmiş olduğunu söyledi. Buna inanmıyorum. Sanırım... sanırım Ariakan'ın bizi bulmasını sağlayan kişi, Palanthas'taki Yüksek Büyüclük Kulesi'nin şeytani Efendisi, büyücü Dalamar idi."

"Ama Dalamar bana söylerdi," diye itiraz etti Caramon. "Onunla ben... şey -"

Sara gözleri fal taşı gibi açık ona bakakaldı.

"Dost değiliz," dedi Caramon, bu konuda enine boyuna düşünerek, "ama birbirimize karşılıklı saygı duyarız. Ve çocuk da, ne de olsa benim yeğenim. Evet, Dalamar bana söylerdi -"

"Pek sanmıyorum!" Tika burnunu çekti. "Eninde sonunda -o kara cüppeli bir büyücü. Dalamar, Karanlık Kraliçe'ye ve kendisine hizmet ediyor, ille de bu sırayla değil tabii. Eğer Steel'in değerli olacağını görmüşse..." Omuz silkti.

"Belki de Dalamar sadece emirlere uyuyordu," diye fısıldadı Sara, korkuyla pencereden dışarıya, geceye doğru bakarak. "Takhisis, Steel'i istiyor. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Onu alabilmek için elinden ne geliyorsa yaptı... ve bunu başarmaya da çok yakın!"

"Neyi kastediyorsun?" diye bilmek istedi Caramon.

"Burada olmamın sebebi bu. O gece, Ariakan, Steel'e bir teklif sundu. Ariakan, Steel'i bir kara şövalye yapacaktı." Sara pelerinine uzandı ve titreyen eliyle kara zambak broşu havaya kaldırdı. "Bir Takhisis Şövalyesi."

Caramon donakalmıştı. "Böyle şeytani bir nizam yok yeryüzünde."

"Var," dedi Sara alçak bir sesle, "fakat pek az kimse biliyor bunu. Ama öğrenecekler. Öğrenecekler." Sessizce titreyerek oturdu ve en sonunda pelerinine sarıldı.

"Devam et," dedi Caramon sertçe. "Konunun nereye geleceğini görüyor gibiyim."

"Kitiara'nın oğlu Ariakan'ın aradıklarının içinde ilk sıradaydı. Kabul etmeliyim ki Ariakan çok zeki. Steel'i nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu. Ariakan çocukla erkek erkeğe konuştu. Ona kudretli bir savaşçı olmayı öğreteceğini, lejyonlara lider yapacağını söyledi. Steel'e şan şöhrat, zenginlik, güç vaat etti. Steel büyülenmişti adeta. Hemen o gece Ariakan ile gitmeyi kabul etti."

"Ne söylediğim ya da yaptığım şeyler, ne de döktüğüm göz yaşları Steel'in fikrini değiştirdi. Sadece tek bir imtiyaz elde edebildim"

37

-ben de onunla gidecektim. Ariakan bunu sadece ona yararım dokunabileceğini düşündüğü için kabul etti. Oğlanlar için yemek pişirecek, elbiselerini dikecek, onların bakımını yapacak birine ihtiyacı olacaktı. Bir bu... bir de beni pek beğenmişti," diye bitirdi Sara yavaşça.

"Evet," diye ekledi, yarı utanmış yarı meydan okuyan bir sesle, "onun metresi oldum. Birçok yıldır onun metresiydim, tabii artık onu tatmin edemeyecek kadar yaşlanana dek."

Caramon'un yüzü karardı.

"Anlıyorum," dedi Tika, kadının eline hafifçe vurarak. "Oğlun için kendini feda ettin. Onun yanında olmak için."

"Tek sebebi buydu! Size yemin ederim!" diye haykırdı Sara şiddetle. "Onlardan ve davalarından nefret ediyorum! Ariakan'dan nefret ediyorum. Nelere katlandığımı asla bilemezsiniz! Birçok defa kendimi öldürmek istedim. Ölüm çok daha kolay olacaktı. Ama Steel'i bırakamadım. Onun içinde hâlâ iyilik var, o kıvılcımı söndürmek için ellerinden geleni yaptıkları halde. Beni seviyor ve sayıyor, bu birinci sebep. Ariakan benden çok uzun süre önce kurtulurdu, eğer Steel olmasaydı. Oğlum beni korudu ve kolladı -zarar görmek pahasına, ama bu konuda hiç konuşmadı. Diğerlerinin ondan önce şövalyeliğe yükselişini izledi. Ariakan Steel'i geride tuttu, hep benim yüzümden."

"Steel sadıktır. Şereflidir, tıpkı babası gibi. Belki de, bu hem iyi hem de kötüdür, çünkü bana sadık olduğu gibi, onlara da sadık. Hayatını o şeytani şövalyeliğe katılmaya adadı. Ve, en sonunda, onlardan biri olma şansı sunuldu ona. Uç gece içinde, Steel Birghtblade yemini edecek, sözünü verecek ve ruhunu Karanlık Kraliçesi'ne adayacak. İşte bu yüzden size geldim, bu yüzden hayatımı tehlikeye attım, zira eğer Ariakan yaptığım şeyi öğrenirse beni öldürür. Oğlum bile onu durdurmayı başaramaz."

"İnançlı olun hanımım," dedi Caramon sıkınlıkla. "Benim ne yapmamı istiyorsunuz? Size barınak mı sağlayayım? Bu iş kolayca halledi."

"Hayır," dedi Sara. Ürkekçe Caramon'un eline dokundu. "Oğlumun -yeğeninin- o yemim etmesini"

engellemeni istiyorum. O şerefli bir ruha sahip, fakat ruhu karanlık. Onu feci bir hata yaptığına ikna etmelisiniz."

Caramon şaşkınlık içinde ona baktı. "Eğer siz-yanı onun annesi, sevdiği bir kadın- bunca senedir onu değiştirmeyi başaramadıy-

38

sanız, ben ne yapabilirim ki? Hiç tanımadığı bir amca, bir yabancıyım ben. Beni dinlemez bile."

"Seni dinlemez," diye katıldı ona Sara, "ama babasını dinleyebilir."

"Onun babası öldü hanımım."

"Sturm Brightblade'in naaşının Yüce Ermiş Kulesi'ndeki bir türbede durduğunu duymuştum. O naaşın mucizevi kutsal güçlere sahip olduğunu da duydum. Babası oğluna yardım etmek için elini uzatacaktır mutlaka!"

"Şey... belki de." Caramon şüpheli gibiydi. "Hayatımda bir takım garip şeyler gördüm ama hâlâ anlayamıyorum. Benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Steel'i Yüce Ermiş Kulesi'ne götürmenizi istiyorum."

Caramon'un ağzı beş karış açık kaldı. "Yani öylece mi? Peki, ya gitmek istemezse?"

"Ah, istemeyecek," dedi Sara emin bir şekilde. "Güç kullanmak zorunda kalacaksınız. Belki de onu kılıç zoruyla götüreceksiniz. Ve bu da kolay olmayacaktır. O güçlü ve yetenekli bir savaşçıdır ama siz bunu yapabilirsiniz. Siz Bir Mızrak Kahramanı'sınız."

Afallayan, kafası karışan Caramon kadına huzursuz bir sessizlik içinde baktı.

"Bunu yapmalısınız," diye yalvardı Sara, ellerini kavuşturarak. Yanaklarından aşağı süzülen yaşlara aldırış etmedi; bitkinlik ve korku en sonunda ona üstün gelmişti. "Yoksa Sturm'ün oğlunu kaybedeceğiz!"

39

, "2-\\

\\

"Pekâlâ," dedi Tika, çabucak ayağa fırlayarak, "eğer siz ikiniz şafak vaktinden önce ayrılacaksınız, hazırlansamz iyi olacak."

"Ne?" Caramon karısına bakakaldı. "Ciddi olamazsın."

"Oldukça ciddiylim."

"Ama-"

"Çocuk senin yeğenin," diye bilgilendirdi onu Tika, elleri belinde.

"Evet ama-"

"Ve Sturm de senin dostundu."

"Bunu biliyorum, ama-"

"Bu senin görevin. O kadar," diye bitirdi Tika. "Şimdi, zırhını nereye tıkmıştık, ona bakalım?" Ona eleştirel bir gözle baktı. "Göğüs zırhı üstüne olmayacak, ama zincir zırh belki-"

"Benim bir ejderhanın sırtında bir şeye... şey-" Caramon Sara'ya baktı.

"Bir kaleye," dedi ona. "Sirion Denizi'nde çok kuzeydeki bir adada."

"Bir ada kalesi. Kendilerini Karanlık Kraliçe'ye hizmet etmeye adanmış lejyonlar dolusu kara şövalyenin bulunduğu gizli bir hisar! Ve bir kez bu adaya vardım mıydı, hayatının en verimli çağındaki eğitimli bir şövalyeyi yakalamam ve onu Yüce Ermiş Kulesi'ni ziyaret etmesi için sürükleye çeğiştire götürmem gerekiyor. Ve eğer oraya canlı olarak varmayı başarabilirsem bile, ki bundan şüpheliyim, Solamniya Şövalyeleri'nin bizi öylece içeri buyur etmesini mi umuyorsunuz siz? Ben ve yanımda da bir kötülük şövalyesinin?"

Caramon en sonunda bağırarak zorunda kalmıştı. Tika yürüyüp yanında geçti, mutfağa girdi.

"Eğer olur da bir taraf beni öldürmezse," diye böğürdü, "diğeri öldürecek!"

Sessiz ol tatlım, çocukları uyandıracaksın." Tika elinde üzerinden kızarmış et kokuları yükselen bir bohça ve bir su tulumuyla ge-

40

ri döndü. "Sabaha acıkacaksın. Gidip sana temiz bir gömlek getireyim. Şu zırh işiyle ilgilenmen gerekecek. Hatırladım -yatağın altındaki o büyük sandığın içinde. Ve endişelenme tatlım," dedi, ona aceleyle bir öpücük vermek için durarak. "Sara'nın seni o kalenin içine sokmanın bir yolunu bulduğundan eminim. Yüce Ermiş Ku-lesi'ne gelince, o konuda da Tanis bir plan yapacaktır."

"Tanis!" Caramon boş boş bakıyordu.

"Eh tabii ki, yoldan geçerken gidip Tanis'i de alacaksınız. Tek başına gidemezsin. Kondisyonun pek yerinde değil. Ayrıca..." Pelerinini giymiş, kapının önünde sabırsızca beklemekte olan Sara'ya baktı. Tika kocasının kulağına yapıştı ve onu aşağı çekerek kendi boyunun seviyesine kadar indirdi. "Kitiara yalan

söylemiş olabilir," diye fısıldadı. "Gerçek babası Tanis olabilir. Çocuğu görmeli."

"Ayrıca," diye ekledi yüksek sesle, Caramon kulağını ovuştururken. "Sizi Yüce Ermiş Kulesi'nin içine sokabilecek tek kişi de Tanis. Şövalyeler onu içeri almak zorundalar. Ne onu, ne de Laurana'yı gücendirmeye cüret edemezler."

Tika bir açıklama yapmak için Sara'ya doğru döndü. "Laurana, Tanis'in karışdır. Laurana Mızrak Savaşı sırasında Solamniya Şö-valyeleri'nin liderlerinden biriydi de. Onlar arasında büyük saygı görür. Şu anda Tanis de, o da, şövalyeler ile elfler arasında bir bağlantı görevi görüyorlar. Laurana'nın kardeşi Porthios, elf ulusunun Sözcüsüdür. Tanis'i ya da Laurana'yı gücendirmek, cifleri gücendirmekle eş değer olacaktır ve şövalyeler böyle bir şeyi asla yapmazlar. Yaparlar mı Caramon?"

"Sanmam." Caramon'un başı dönüyor gibiydi. Hadiseler çok hızlı oluveriyordu.

Tika meselenin bu olduğunu biliyordu, kocasıyla nasıl ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. İşleri hızlı bir şekilde gitmesini sağlamalıydı. Eğer bir kez durur da bu konuda düşüncelere dalarsa, yerinden asla kıpırdatılamazdı. Şu anda da, onun daha şimdiden düşünüp tartmaya başladığını görebiliyordu.

"Belki de oğlanlar bozkırlardan dönene kadar beklemeliyiz," diye lafı dolandırdı.

"Zaman yok bir tanem," dedi Tika, bunu tahmin etmişti. "Bilirsin Nehiryeli ve Altınay ile beraberken hep bir ay falan orada kalırlar, ava çıkar, ağaç işçiliği öğrenir ve bunun gibi yararlı şeyler yaparlar. Ayrıca, gözlerini Altınay'ın güzelim kızlarına şöyle bir çevirdiler miydi, bizim oğlanlar ayrılmak için çok daha az hevesli ola-

41

çaktır. Şimdi haydi bakalım." Gözlerini kırıştırıp kafasını kaşımakta olan Caramon'u onların özel odalarına açılan kapıya doğru itirdi. "Tanis'in şatosuna nasıl gideceğini biliyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum!" diye yanıtladı Caramon çabucak.

Çok çabuk. Ve bu yüzden Tika onun hatırlamadığını anladı; bunu biraz düşünmek zorunda kalacaktı, ki bu da iyi bir şeydi, çünkü hazırlanacağı süre zarfında Tanis'in evine nasıl gideceğini hatırlamaya çalışmakla meşgul olacak demek oluyordu. Bu da, başka herhangi bir şey düşünüp taşmamadan yola çıkmış olacağı anlamına geliyordu.

Mesela tehlikeler falan gibi.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz, Tika'nın o canlılığı buhar-laşırıverdi. Omuzlan çöktü.

Camdan dışarıyı kollamakta olan Sara, bu ani sessizlik yüzünden dönüp arkasına baktı. Tika'nın yüzündeki tatsız ve neşesiz bakış görülen Sara, onun yanına doğru yürüdü.

"Yaptığın şey için teşekkür ederim. Onun gitmesine izin vermek senin için kolay bir şey olmasa gerek.

Hiçbir tehlike olmadığını söyleyemeyeceğim. Bu yalan söylemek olur. Ama haklıydın. Kalenin içine gizlice girmenin bir yolunu düşündüm. Ve Tanis Yarı-melfi de yanımıza almak mükemmel bir fikirdi."

"Buna alışkın olmam lazım," dedi Tika, et torbasını elleriyle sıkıca tutarak. "Daha dün iki oğlumu yolculuğa uğurladım. Onlar senin oğlundan daha gençler. Şövalye olmak istiyorlar. Onlara hoşça-kal dediğimde gülümsüyorum. Onları bir hafta, ya da bir ay, veya bir süre sonra yeniden göreceğimi söylüyorum. Ve aksini düşünmek için kendime izin vermiyorum, yani onları bir daha asla göremeyeceğimi. Ama bu bilgi işte burada, kalbimde."

"Anlıyorum," dedi Sara. "Bunu ben de yaptım. Ama en azından sen oğullarının gün ışığında olduğunu biliyorsun. Karanlık tarafından etrafları sarmalanmamış..." Elini ağzına koydu ve hiçkırıklara boğulmayı engelleyiverdi.

Tika ona sarıldı.

"Ya çok geç kaldıysam?" diye ağıladı Sara alçak bir sesle. "Daha erken gelmeliydim ama... ama buna ciddi ciddi kalkışacağına asla inanmamıştım. Her zaman vazgeçeceğini ummuştum!"

Düzelecek," diye onu teselli eti Tika. "Her şey düzelecek."

Caramon yatak odasından geri döndü. Bir zincir zırha bürünmüştü, zırh omuzlarına iyi oturuyordu ama göbeği kapama konu-

sunda pek başarılı değildi. Koca adamın yüzünde incinmiş bir ifade vardı.

"Biliyor musun Tika," dedi ciddiyetle, kafasını eğip şangır şungur eden zırha çatık kaşlarla bakarak. "Şu meretin bu kadar ağır olduğunu hiç hatırlamıyorum."

43

Bölüm 5 TTcmis Va**imef^AJa

Caramon e\ sonunda, Tanis'in Solanthus'ta bulunan şatosuna nasıl ulaşacağını hatırladı ama gideceği istikameti sadece kara yolu yolculuğu için biliyordu, ejderha sırtı için değil. Fakat Sara, bütün Ansalon Kıtası'na aşinaydı -Caramon'un rahatsız edici bulduğu bir aşinalıktı bu.

"Ariakan'm mükemmel haritaları var," dedi bir kulbunu bularak.

Caramon, Takhisis Şövalyeleri'nde neden kıtanın mükemmel haritalarının bulunduğunu merak etti. Ne yazık ki, bunun sebebini tahmin etmek pek de zor değildi. Yolculuk hemen hemen hiç zamanlarını almadı. Ejderhanın sırtında kamburunu çıkartmış oturan, üşümüş ve acıkmış (eti yiyeli çok olmuştu), bütün uykusu kaçırılmış olan Caramon için çok az bir zamandı bu. Bu garip hikâyeyi Tanis'e nasıl açıklayacağını düşünüp duruyordu. Teki ya babası Tanis ise?' diye enine boyuna düşündü Caramon. 'Üzerine bir oğul fırlatarak ona bir iyilik mi ediyor olacağım? Laurana ne diyecek? Zaten Kit'ten de hiç hoşlanmamıştır o, burası kesin. Peki, ya Tanis'in kendi oğluna ne demeli? O kendisini nasıl hissedecek?' Caramon bu konuda düşündükçe yola çıktığına pişman olmaya başladı. En sonunda, Sara'ya geri dönmesini ve onu hanına geri götürmesini buyurdu ama kadın ya onu duyamıyordu -kulağının yanından esen rüzgar sebebiyle- ya da bile bile onu duymazdan geliyordu. Semerden aşağı atlayabilirdi ama -bu kadar yüksekteyken-bu söz konusu bile değildi. Caramon'un aklına bir anda silahlı olduğu ve Sara'ya üstün gelebileceği geldi. Ama bu konuda ciddi ciddi düşündükten sonra anladı ki, Sara'ya üstün gelmeyi basarsa bile, daha şimdiden ona şüpheli bakışlar atmakta olan mavi ejderhasını kontrol altına almayı asla başaramazdı. Ve Caramon bu sonuca vardığı zaman ise, Tanis'in şatosuna nazır olan tepeye çoktan inmişlerdi bile.

44

Caramon ejderhadan aşağı indi. Daha şafak atmamıştı henüz ama gündeğümüne pek yoktu. Sara ejderhayı sakinleştirdi, ona durduğu yerde durması emrini verdi -ya da Caramon öyle olduğunu düşündü, zira kadının ne dediğini anlayamıyordu- sonra saray gibi eve doğru yürümeye başladı. Caramon'un kendisini takip etmediğini anladığında ona doğru döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu endişeyle.

"Emin değilim," dedi Caramon düşünceler içinde.

Sara korkmuş gibi görünüyordu, sanki tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi.

Caramon iç çekti. "Evet," dedi kasvetle. "Geliyorum."

"Caramon Majere! Bütün sakat beyinliler içinde- Bize bir dakika maruz görür müsünüz hanımım?" dedi Tanis kibarca Sara'ya.

Caramon'un kolunu yakalayan yarım elf, koca adamı şömineyle aydınlanmış geniş odanın en uç köşesine doğru çekti.

"Bu bir tuzak olabilir," diye fısıldadı Tanis. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet," dedi Caramon.

"Ve?" diye bilmek istedi Tanis.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Caramon, bir an düşündükten sonra.

Tanis iç geçirdi. "Bariz belli ki düşünmemişsin-"

"İyi de," diye devam etti Caramon, "bu kara şövalyeler neden bana bir tuzak hazırlasın ki, yani orta yaşlı bir hancıya? Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor değil mi?"

"Hayır ama-" Tanis utanmış gibi görünüyordu. "Belki de bu tuzak senin için hazırlanmamıştır..."

"Biliyorum, 1 dedi Caramon, bilgece kafasını sallayarak. "Sen çok daha önemli birisin. Ama seninle konuşmayı bana tavsiye eden kişi Tika'ydı, Sara değil. Ve," diye ekledi ciddiyetle, yine bir anlık derin bir düşünceden sonra, "Tika'nın sana tuzak hazırladığını da hiç sanmıyorum Tanis."

"Eh tabii ki hazırlamıyor," diye çıkıştı Tanis. Bu sadece... Pekâlâ, belki de bir tuzak değildir. Belki de... ben istemiyordum..." Kafasını salladı ve en baştan aldı. "Kitiara'nın öldüğü o feci günü hatırlıyorum.

Dalamar'ı öldürmeye çalışmıştı hatırladın mı? Adam onu durdurmuştu..."

Tanis duraksadı ve yutkundu. "Kollarımın arasında oldu. Ve

45

sonra o ölüm şövalyesi onu kendine almak için geldi. O dehşet kaderden onu kurtarmam için bana yalvarışını hatırlayabiliyorum. 'Şimdi ölüyken bile, sana doğru uzanıyor...' demişti Dalamar bana o zaman. Bunu hâlâ yapıyor Caramon." "Hayır yapmıyor Tanis. Bu onun oğlu..." "Eğer şu Sara denilen kadına inanacak olursan." Caramon zor durumdaydı. "Sen inanmıyor musun?" "İnanmak istemiyorum. Ama haklısın. Gerçeği bulmamız ve her kimin oğlu olursa olsun bu genç adama yardım etmek için elimizden geleni yapmamız gerekli. Ayrıca bu bana Ariakan'ın neler yaptığını görme şansı verecek. Bu kara şövalyeler hakkında daha önce de raporlar almıştık ama bunların gerçek mi yoksa sadece söylenti mi olduğunu bilebilmemizin bir yolu yoktu. Görünüşe göre" -acı acı Sara'ya baktı, mavi miğferi ve kara çizgili peleriniyle tüyler ürpertici bir suretti-"gerçekleşmiş."

"Ama şimdi," diye ekledi Tanis, yarım ağızla gülümseyip kafasını sallayarak, "esas zor görevle yüzleşmek zorundayım. Gidip bunu karıma anlatmalıyım."

Tanis, Laurana ile baş başa bir saat geçirdi. Yarım elfin konağının giriş holünde volta atan Caramon, aralarında geçen muhabbetin doğasını tahmin edebiliyordu. Tanis'in elf karısı Laurana, kocası ile Kitiara arasındaki ilişki hakkındaki her şeyi biliyordu. Laurana bunu anlayışla karşılıyordu, özellikle de hadise yıllar önce bitmiş ve kapanmış olduğu için. Peki, ya şimdi ne olacaktı -yani ortada bir çocuğun olma ihtimali varken? Caramon için bu epey olası bir ihtimaldi. Babanın gerçekten Sturm olduğuna kendi ni inandırıyorlardı bir türlü.

"Peki Kit neden yalan söylesin ki?" diye sordu kendi kendine. Bunun cevabı Caramon'u aşıyordu. Ama zaten üvey ablasının yaptığı işlerin yarısını neden yaptığını açıklayamıyordu ki.

Tanis odadan dışarı geldi, kolu karısının omzundaydı. Laurana gülümsüyordu ve Caramon daha rahat nefes alır oldu. Hatta Laurana şöyle bir durup, odanın köşesinde, şöminenin yanında bitkin ve tükenmiş bir halde oturup kalmış olan Sara'ya birkaç söz fısıldadı. Caramon o anda Laurana'nın kocasına nazaran ne kadar da genç durduğuna dikkat etti -elf-insan ilişkilerindeki trajediydi bu. Tanis'in kanında elf kanı olmasına rağmen, deyişte de söylendiği gibi, insan kanı giderek ağarmaktaydı, ikisi yirmi yıldan fazla bir süre önce evlendikleri zaman aynı yaşlarda gibi görünüyorlardı.

Şimdi ise baba ile kız gibi duruyorlardı.

"Ama evlendiklerinde bunun olacağını biliyorlardı," dedi Cara-mon kendi kendine. "Beraberken geçirdikleri zamanın ellerinden geldiğince tadını çıkartıyorlar. Ve önemli olan da bu."

Tanis yola çıkmaya neredeyse anında hazırlanmıştı. Solamniya Şövalyeleri ile elf ulusları arasındaki resmi büyükelçi ve bağlantı olarak zamanının çoğunu, tıpkı karısı gibi yollarda geçiriyordu. Elfler tarafından pek sevilen bir deri zırh takımı kuşandı ve yeşil bir pelerine büründü. Onu böyle gören Caramon maceraya çıktıkları eski günleri keskin bir şekilde hatırladı.

Belki de Laurana da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü sadece bir yarım elfin bırakabileceği sakalı çekiştirdi ve Elfçe bir yorum yapıp, ona takılarak, Tanis'in gülümsemesini sağladı. Karısına 'hoşçakal' dedi. Kadın onu hafifçe öptü ve adam da ona sevgiyle sarıldı.

Sonra oğluna da 'hoşçakal' dedi -cılız ve zayıf bir gençti, ona endişeli ve sevgi dolu gözlerle bakan anne babası tarafından üzerine titrenirdi hep. Genç adam tepeden tırnağa bir elfti, babasından hiç iz yoktu ortalıkta. Evden dışarı pek çıkmadığı için teninin rengi soluk beyazdı.

Tanis ile Laurana'nın, sanki bir yavru kuş gibi onu kafese kapatmasına şaşmamak gerekli, diye düşündü Caramon, onu kaybetmeye kaç defa epey yaklaştıkları düşünülürse tabii. Eğer bir elf olsaydı bütün zamanını bir kitabın içine gömülerek geçirmekten hoşnut olurdu. Ama o aynı zamanda insan da. O gözlerle bir baksana Tanis. Sen maceraya çıkarken, onun sadece hakkında kitaplar okuduğu şeyleri görmeye giderken ardından sana bakışını bir gör.

'Gün gelecek Tanis,' dedi Caramon yavaşça, "eve geri döneceksin ve kafesi boş bulacaksın."

Tepeyi tırmanıp mavi ejderhanın kanatlarını iki yanında kıvrımış bir halde kestirmekte olduğu yere çıktılar.

"Ne homurdanıp duruyorsun sen?" diye sordu Tanis, Cara-mon'a aksi aksı.

Yarım elf mavi ejderhaya sert bir yüzle bakıyor, onu dikkatle kolluyordu. Ejderha görünüşe göre bir elf kokusu duyduğu için pek hoşnut kalmamıştı. Hemencecik uyanıverdi, burun delikleri birden alev aldı. İğrenerek kafasını kaldıran hayvan, başını yılan gibi uzattı ve dişlerini gösterdi

Neyse ki Sara Dunstan usta bir ejderha binicisiydi. Tek bir keskin kınama sözcüğü ile bineğini, her ne kadar somurtsa bile, çabu-

47

çak kontrol altına aldı. Semere önce Caramon tırmandı, sonra arka tarafta duran iki kişilik ejderha semerinden aşağı doğru uzandı ve o koca kollarının tek bir savuruşuyla dostunu rahatça yukarı çeki-verdi.

"Senin oğlanın gözüme pek iyi göründüğünü düşünüyordum," diye yalan söyledi Caramon.

Tanis en azından biraz daha rahat bir pozisyon bulabilmek için debelenip durdu, bu pratik olarak mümkün değildi. Caramon'un oturduğu yerin arka kısmına yapışıp kalmak zorunda kalacaktı -ya da koca adamın kucağında oturması gerekecekti.

"Teşekkürler," dedi Tanis neşelenerek, gurur duyan bakışları, çimlerin üstünde durmuş onlara kocaman, badem gözleriyle bakan oğluna kaydı. "Onun iyiye gittiğini düşünüyoruz. Ah bir de onun hastalığının ne olduğunu bilebilseydik!... Aziz Evlat Crysania bile bunu anlayamadı."

"Belki de açık havada biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardır. Onun gelip bizi ziyaret etmesine izin vermelisin," diye önerdi Caramon. "Benim oğlanlar onunla at biner, ava çıkarlar..."

"Bakarız," dedi Tanis kibarca, 'havayı alırsın' tonlamasıyla. "Herhangi bir takip izi var mı hanımım?"

Caramon gökleri taradı. Vardıklarında neredeyse şafak vaktiydi. Şimdi ise sabah vakti epey ilerlemişti, güz sonu güneşi gecenin ayazını ısıtıyordu. Etrafta başka bir ejderhadan, tabii onun gördüğü kadarıyla, hiçbir iz yoktu.

"Şansımız varsa yokluğumu fark etmemişlerdir," dedi Sara, fakat endişeli görünüyordu. "Ben şimdi bir ejderha terbiyecisiyim de. Sık bineklerle talim uçuşlarına çıkarım. Bunun gerekeceğini önceden görmüştüm."

Ejderhaya bir söz söyledi. Mavi ejder güçlü arka bacaklarıyla kendini iterek, kuvvetli kanatlarını yükselmek için çırparak havaya fırladı. Ejderha ısınsın diye şatonun etrafında bir tur attılar sonra kuzeye doğru süzülüler.

"Kaleye karanlık çöktükten sonra varacağız," dedi Sara onlara. "Bu günü kaybedeceğimiz için üzgünüm ama önüne geçemeyiz ve kaybettiğimiz zamanı da inşallah telafi ederiz. Solamniya Şövalyeleri ile bir sorun çıkar mı?" diye sordu Tanis'e endişeyle.

'Solamniya Şövalyeleri ile her zaman bir sorun çıkar, diye hırıldandı Tanis. Aksi bir ruh halindeydi, ki Caramon bu yüzden onu pek suçlayamıyordu. Ne de olsa yarım elf, varlığını hiç bilmediği

48

bir oğluya karşılaşmak için yolculuk ediyor olabilirdi gayet de. "Ama Paladine'in yardımıyla bunun bir çaresine bakarız."

Mavi ejderha kafasını çevirip onlara sertçe, dik dik baktı. Sara keskince konuştu ve hayvan somurtarak kafasını çevirdi.

"Ben olsam o tanrının adını bir daha anmazdım," diye önerdi sessizce.

Bundan sonra hiçbiri söyleyecek bir şeyler bulamadı. Konuşmak zaten zordu; ejderhanın güçlü kanatlarından çıkan hava akımı yüzünden seslerini duyurmak için haykırmak zorunda kalıyorlardı. Bu sebeple sessizlik içinde yolculuk ettiler. Ansalon'un çok ötesine, uygar toprakların çok ötesine, karanlığın içine doğru yol aldılar.

İki gün kalmıştı.

Bir ruhu kurtarmak için iki gün.

49

Bölüm ö Kalesi «UstiKkamı

"Aman tanrım!" dedi Tanis acı acı, şaşkınlığına tanık olması için hangi tanrıya seslendiğini belirtmemeye özen göstererek. "Çok büyükmüş!"

"Bu kaleye ne ad veriliyor?" diye sordu Caramon, Sara'ya.

"Fırtına Kalesi," diye yanıtladı. Kadının sözleri, şiddetli rüzgârla ona doğru üfürülüyordu ve Caramon'a sanki, konuşan, rüzgârın kendisiymiş gibi geldi. "Ona adını Ariakan verdi. Dedi ki, o kapılar açıldığı vakit Ansalon üzerine bir fırtına serbest bırakılacak ve yoluna çıkan her şeyi yok edecek."

Kale, Ansalon'un anakarasından çok kuzeydeydi. Çok geniş ve tehditkâr olan Fırtına Kalesi, sivri sivri kayalardan oluşan büyük bir adaya kurulmuştu. İstihkâm yerinin parlak kara duvarları, Sir-rion Denizi'nin patlayan dalgalarından püsküren sularla sürekli olarak yıkanmaktaydı. Uzun, diş gibi kenarları olan kulelerde gözcü alevleri yanıyordu. Bu ışık ejderhaların uçuşlarına kılavuzluk etmeye yarıyordu, çünkü hayvanlar gece göğünde süzülüp manevra yaparken kanatları yıldızlar altında sadece kara silüetler olarak görünüyordu.

"Bütün bu koşuşturma nedir?" diye sordu Caramon endişeyle, "Bu senin yüzünden değildir, değil mi?"

Sara onu rahatlattı. "Onlar sadece gece saldırılan talimatı yapan askerler. Ariakan bunun son savaş sırasında Ejderha Yüceefendile-ri'nin yaptığı bir hata olduğunu söylüyor -yani gün ışığında savaşmanın. Şövalyeler ve onların binekleri karanlıkta savaşma, karanlığı kendi avantajlarına kullanma eğitimi alıyorlar."

"Bu yere tek bir gemi bile yaklaşamaz," diye mırıldandı Tanis, sarp deniz kıyısına çarpıp patlayan büyük dalgaların beyaz köpüklerine bakarak.

"Denizler gemi yüzdürulemeyecek kadar dalgalı. Minotaurlar bile bu kadar kuzeye gelmeye cesaret edemezler -Ariakan'ın bu adayı seçmesinin bir diğer nedeni de bu. Sadece ejderhalar ve büyü aracılığıyla ulaşılabilir."

"En azından bu kadar faaliyet varken bizi kimse fark etmeyecek," dedi Caramon.

"Evet," diye hem fikir oldu Sara. "Benim düşündüğüm de buydu."

Kimse onları fark etmedi ya da onlarla fazla ilgilenmedi. Devasa bir kızıl ejderha kızgınlıkla onlara bir çığlık attı, daha küçük olan mavi, kızıl ejderha ile 'saldırı' altındaki kulenin arasına dalış yaptığı zaman olmuştu bu. İki ejderha, kendi dillerinde küfürleşip hır-laştılar; kızıl ejderhanın üstündeki asker kendi hakaretlerini de ilave etti, Sara da aynı şekilde karşılık verdi. Şimdi varış noktası görünür olduğu için, kadın rotasından sapmadan sahte savaşın arasından yolunu yararak hızla ilerledi.

Sinen ve afallayan Caramon etrafına dehşet içinde baktı. Sayıca güçleri ve kulenin "savunucularını"

kolayca bozguna uğratmakta olan kara zırlı şövalyelerin gözüpek becerileri karşısında korkuyla karışık

bir hayranlık duydu. Ve ejderhalar en güçlü silahlarını kullanmıyorlardı bile -yani asit kusan, ateş püskürten, şimşek fırlatan nefeslerini. Tanis'in yüzü sert ve neşesizdi, gördüğü her detaya dikkat edip aklının bir köşesine kazıyordu.

Sara, kalenin ana bölümünden uzaktaki bir açık alanda ejderhaya yere konmasını emretti. Tesisin bu bölümü nispeten daha sessizdi, savaş yerinde devam eden gürültü patırtıya karşı keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Bunlar ahırlar," dedi kadın alçak bir sesle Caramon ve Tanis'e, onlar aşağı inerken. "Sessiz kalın ve bırakın konuşmayı ben yapayım."

İki adam da başlarıyla onayladılar, sonra zırhlarının üzerine geçirmiş oldukları kara çizgili mavi pelerinlerinin içine omuzlarını sıkı sıkıya gömüp kambur ettiler. Yalnızca Caramon'un kılık değiştirmesi gerekeceğini düşünen Sara, yanında bir tane pelerin getirmişti. Tanis'e kendi pelerinini verdi ama önce kara zambak broşu çıkartmaya da dikkat etti.

"Ona dokunmamalısın," diye uyardı kadın onu. "Kara ermişler tarafından kutsanmıştır. Sana zarar verebilir."

"Sen dokunuyorsun ya," dedi Tanis ona.

"Buna alıştım," diye yanıtladı kadın yavaşça.

Mavi ejderha, kale surlarının dış tarafındaki devasa bir iniş alanına, yanı engin ve geniş bir avluya konmuştu. Onun ötesinde uzun bir ahır sırasından atların gergin, hevesli kişnemeleri yankıla-

51

niyordu. Savaş sesleriyle heyecanlanan atlar, kendi sıralarının gelmesini istiyordu.

"Şövalyeler ejderhaları olduğu kadar, atları da sürmeyi ve üzerlerinde savaşmayı öğreniyorlar," dedi Sara onlara.

"Ariakan her bir şeyi düşünüyor değil mi? Ejderhaları nerede tutuyorsunuz?" diye sordu Tanis. "Burada değildir herhalde."

"Hayır, ada yeteri kadar geniş değil. Ejderhaların kendi yurtları var. Nerede olduğundan kimse tam olarak emin değil. Çağırıldıkları zaman geliyorlar."

"Şşşt!" Caramon Sara'nın elbisesinin kolunu çekti. "Misafirimiz var."

Bir hobgoblin onlara bakmak için koşturmaktaydı.

"Kim ordaki?" diye sordu goblin şüpheyle, yağmurun altında sönecek gibi titreyen bir meşaleyi yukarı kaldırarak. "Bu gece maviye izin yok. Siz ne halt-Ariakan'ın kadını!"

Sara miğferini çıkarttı ve saçlarını silkeledi. "Senin Lord Ariakan demen gerekli seni solucan. Ve ben kimsenin kadını değilim, kendime aidim. İsmimi hatırlıyorsun değil mi Glob? Yoksa o bezelye beyninden uçup gitti mi?"

Goblin dudak büktü. "Bu gece dışarıda ne anyon S-S-Sara?" İsmi alay edencesine tısladı. "Peki bu ikisi kim ola?" İki adam meşale ışığının dışında durmaya özen gösterse de, goblinin küçük domuzcuk gözleri Caramon ve Tanis'i görmüştü.

"Eğer senin yerinde olsaydım, çok fazla soru sormazdım Glob," diye yanıtladı Sara soğukkanlılıkla. "Lord Ariakan işlerine burnunu sokan hizmetçileri hiç sevmez. Ejderham her ne istiyorsa onunla ilgilen. Siz ikiniz." Kadın arkasına dönüp bakmadı, ama Caramon ve Tanis'e işaret etti. "Benimle gelin."

İkisi, Ariakan'ın işleri bahsiyle oldukça gözü korkmuş gibi görünen ve bir adım gerileyen goblinin yanından geçti. Ama goblin, yanlarından geçerlerken pelerinlerine sıkı sıkıya bürünmüş iki adama gözlerini kısıp dikkatle baktı. Ve tam o anda, kötü şansın -ya da Karanlık Kraliçe'nin- oyunuyla ahır avlusunda sert bir rüzgâr esip geçti ve Tanis'in uzun, ağarmış saçlarını havalandırıp biçimli, sivri kulağını gözler önüne serdi. Goblin tiz bir sesle nefes aldı. Tanis'in üzerine atlayarak kolunu yakaladı ve meşaleyi adamın yüzüne doğru itti, o kadar yakına götürmüştü ki neredeyse adamın sakalını ateşe verecekti.

"Elf!" diye feryat etti goblin, bir de küfür patlatarak.

52

Caramon'un eli kılıcındaydı, ama Sara kendisini koca adam ile goblinin arasına savuruverdi.

"Glob, seni ahmak! Şimdi yapacağını yaptın işte! Ariakan bunun için senin kulaklarını kesecek!"

Sara meşaleyi goblinin elinden kapıp çamurun içine fırlatıverdi. Alevi titreşti ve söndü.

"Ne demek istiyon?" diye sordu Glob. "Ne yaptım ki? Bu lanet bir elf! Bir casus!"

"Elbette ki bir casus," diye hırladı Sara. "Lordumun çifte casuslarından birini az önce açık ettin sen! Bütün görevi tehlikeye atmış olabilirsin! Eğer Ariakan bunu duyarsa, dilini kestirecektir!"

"Ben konuşmam," diye karşılık verdi Glob yüzü asılarak. "Lord adam bunu biliyo."

"Eğer bir beyaz cüppeli büyücü seni yakalarsa oldukça hızlı bir şekilde ötüverirsin," diye tahmin etti Sara sertçe.

Caramon kılıcını bıraktı ama kocaman ve tehditkâr duruyordu. Tanis peleriniyle yüzünü örttü ve goblina şeytanca, ters ters baktı.

Goblinin yüzü buruştu ve kaşları çatıldı. Tanis'e nefretle bakıyordu. "Ne dediğin umurumda dul. Gidip bunu rapor etçem."

"Dil senin dilin," dedi Sara omuz silkerek. "Blos'h'a ne olduğunu hatırlasana. Ve hatırlamıyorsan git ona sor bakalım. Ama onun cevap vermesini bekleyip de nefesini tutayım deme."

Goblin sindi. Bahsi geçen dili, çürümüş sarı dişleri üzerinde endişeyle titriyordu. Sonra Tanis'e başka bir dik bakış daha fırlatan goblin koşarak uzaklaştı.

"Bu taraftan," dedi Sara.

Caramon ile Tanis onun peşinden yürüdü. İkisi de gözlerinin ucuyla goblina bakışlar fırlattılar ve yaratığın kara zırhlar içindeki uzun boylu bir adamın yanına gidip konuştuğunu gördüler. Tiz bir sesle konuşan goblin onları işaret etti. Hepsi tek bir kelime duyabildiler: elf.

"Yürümeye devam edin," dedi Sara. "Görmemiş gibi davranın."

"Yaratığın boynunu kırmalıydım," diye mırıldandı Caramon, elini kılıcının kabzasında tutarak.

"Cesedi saklayacak yer yok," dedi Sara sakın, mantıklı bir tonlamayla. "Biri aşağılık yaratığı bulabilirdi ve o zaman cezamız Cehennem olurdu. Burada disiplin katıdır."

"Ariakan'ın fahişesi..." diye geldi goblinin sesi net bir şekilde.

Sara dudaklarını sıktı ama gülümsemeyi başarabildi. "Bu konu -
53

da fazla endişelenmemize gerek yok sanırsam. Ah, bak gördünüz mü?"

"Hanım Sara hakkında saygılı konuş, seni kurbağa!"

Şövalye, goblinin suratına bir tokat indirdi ve yaratığı ahır gübresinin içine iki seksen yığıverdi. Sonra şövalye daha acil işleriyle ilgilenmek için hızla uzaklaştı.

Sara yürümeye devam etti.

"Şu bizim casus olmamız meselesi diyorum. Oldukça çabuk düşündün," dedi Tanis, kadının omzunun arkasından. Etrafa ihtiyatla bakman Caramon artçı olmuştur.

"Pek sayılmaz." Sara omuz silktilti. "Eğer görünürsek söyleyeceğim hikâyeyi çoktan planlamıştım. Ariakan ajanlarını buraya getiriyor, çoğunlukla onları etkilemek için sanırım. Goblinin teki onlardan birini gördüğünü ağzından kaçırmak gibi bir hata yaptı bir keresinde. Ariakan yaratığın dilini kestirdi. Bana bu fikri o olay verdi."

"Ejderha bir şey söyler mi?"

"Ejderhaya da aynı hikâyeyi söyledim. Her halükârda, Flare bana sadıktır zaten. Maviler hep sadıktır. Kızılar gibi değiller."

"O şövalye sana saygı duyuyor gibiydi..." diye başladı Tanis.

"Alışılmadık bir şey -bir fahişe için yani." diye bitirdi cümlesini adamın yerine.

"Ben bunu kast etmemiştim."

"Hayır, ama düşündüğün buydu." Sara acı bir sessizlik içinde yürümeye devam etti, gözleri yağmur ve yüzünü kamçılayan dalga serpintileriyle kırışıyordu .

"Üzgünüm Sara," dedi Tanis, elini kadının koluna koyarak. "Gerçekten."

Kadın iç çekti. "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Sen sadece gerçeği söyledin." Başını gururla kaldırdı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Ben neysem oyum. Bundan utanmıyorum. Şimdi olsa yine yapardım.

Sen kendi oğlun için neyini feda ederdin -sağlığını mı? Şerefini mi? Hayatını mı?"

Gece göğünde bulutlar hızla süzülüp geçiyordu ve aniden, tek bir anlığına, gümüş ay Solinari, onlardan arınıverdi. Parlak ışığı Fırtına Kalesi üzerinde parladı ve garip bir anlığına Tanis geleceğin onun gözünde aydınlandığını gördü, sanki Sara'nın sözleri ay ışığıyla aydınlanmış bir odanın kapısını açmış gibi. Narin oğlunun üzerine sel yağmurları gibi kapanan tehlike ve tehdit görüntüsünü

sadece bir anlığına, hızlıca görüverdi. Ve sonra bulutlar tekrar Soli-nari'nin üzerinden süzülüp onu gizlediler, gümüş ışığını kara kara lekelediler. Kapı kapandı, Tanis'i rahatsız olmuş ve korkmuş bir şekilde öylece bırakıverdi.

"Ariakan bana kötü davranmadı," diyordu Sara biraz savunmacı bir edayla, yarım elfin bu sarsıntı dolu sessizliğini yanlış anlayıp bir tasvip etmeme sessizliği zannederek. "Beni sadece zevkleri için kullanacağı, başka bir şey olmayacağı ikimiz arasında her zaman anlaşılmalı bir konuydu. Kendisine bir eş almayacak, artık olmaz. O kırk yaşını aşmış ve savaşla evli bir adam."

"Bütün gerçek şövalyelerin tek bir gerçek aşkı olmalıdır/ der hep, Ve o gerçek aşk da savaştır.' Kendisini bu genç şövalyelerin babası olarak düşünüyor. Onlara disiplinli olmayı ve şövalye dostlarına saygı duymayı, düşmanlarına saygı duymayı öğretiyor. Onlara şerefli olmayı, kendilerini feda etmeyi öğretiyor.

Böyle şeyler, onun iddiasına göre, Solamniya Şövalyeleri'nin zaferinin sırları -mış."

"Şövalyeler bizi mağlup etmedi,' der Ariakan genç adamlarına. 'Biz kendi kendimizi mağlup ettik, yüce kraliçemize hizmet etmek için sıkı sıkıya birlik olacağımız yerde, kendi önemsiz arzularımızın ve amaçlarımızın peşinden bencilce koşarak yaptık bunu."

"Kötülük geri teper/" diye alıntı yaptı Tanis, aklına dadanan dehşeti, oğlunun korkutucu görüntüsünün ardından zihninde kalanları aklından çıkartmaya çalışarak.

"Eskiden öyleydi," dedi Sara, "ama artık değil. Bu şövalyeler çocukluklarından beridir beraber yetiştirildiler. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileler. Buradaki her genç şövalye kendi hayatını kardeşi için seve seve feda eder... ya da Karanlık Kraliçe'nin isteklerine katkısı olsun diye."

Tanis kafasını salladı. "Bunu inanılması güç buluyorum Sara. Kötülerin doğasında bencil olmak, diğerleri tehlikede bile olsa kendisini kollamak vardır. Eğer bu böyle olmasaydı..." Duraksadı, ses-sizleşti.

"Evet," Sara onu devam etmesi için teşvik etti. "Eğer öyle olmasaydı ne olurdu?"

"Eğer kötü kimseler soylu bir dava ve amaç olarak gördükleri bir yolda hareket etselerdi, böyle davalar için kendilerini feda etmeye gönüllü olsalardı..." Tanis ciddi görünüyordu. "O zaman,

55

evet, sanırım dünya tehlike içinde olurdu."

Pelerinine daha da sıkıca büründü. Ayaz, rutubetli hava titremesine sebep oluyordu. "Ama işler bu şekilde yürümüyor, tanrılara şükürler olsun."

"Hükümünü ve şükranını şimdilik bir kenara sakla," dedi Sara hafif, titreyen bir sesle. "Henüz Sturm'un oğluyla tanışmadın."

56

Bölüm 7 -Hiç

Sara'nın evi iki odalı bir konuttu, kalenin surları dışında bir araya sokulmuş evlerden bir tanesi. Sanki evin kendisi kayalara çarpıp patlayan dalgalardan korkmuş da sert surların korunmasına sığınmış gibiydi.

Tanis, durdukları yerden bir milden az mesafe ötede, monoton bir düzenlilikle patlayan dalgaların gümürtüsünü duyabiliyordu. Tuzlu su serpintileri yanaklarına üfürülüyor, dudaklarında tuz tadı bırakıyordu.

"Acele edin," dedi Sara, kapıyı kilitleyerek. "Steel'in mesaisi yakında bitecek."

Onları içeriye itip kaktı. Ev küçüktü ama rahat bir şekilde yapılmış, sıcak ve kuruydu. Mobilyalar seyrekti. Geniş, taş bir şöminenin üstünde demir bir tencere asılı duruyordu. Şöminenin yanında bir masa ve iki sandalye vardı. Bir perdenin ardında, yani başka bir odada, bir yatak ve büyük bir ahşap sandık vardı.

"Steel diğer şövalyelerle birlikte kışlada yaşıyor," dedi Sara etrafta koşuşturarak, tencerenin içine aceleyle et ve biraz sebze fırlatırken. Bu sırada da Caramon ateşi yakıyordu. "Ama yemeklerini benimle yemesine izin veriliyor."

Kendi kasvetli düşünceleri arasında kaybolmuş olan, hâlâ oğlunun görüntüsü aklından çıkmayan Tanis, hiçbir şey söylemedi.

Sara tencereye su koydu. Caramon onun altında kocaman bir ateş yakıverdi.

"Siz ikiniz oraya, perdenin arkasına saklanın," diye talimat verdi Sara, onları yatak odasına doğru itştirerek. "Sessiz olmanız konusunda sizi uyarmama gerek bile yok. Şansımıza, rüzgar ve dalgalar öyle gürültü yapıyor ki bazen kendi sesimizi bile zor duyuyoruz."

"Planın ne?" diye sordu Tanis.

Sara cevap olarak cebinden küçük bir şişecik çıkarttı ve adam görsün diye ona doğru uzattı. "Uyku iksiri," diye fısıldadı.

Tanis anlayarak başıyla onayladı. Bir şey daha söylemek üzereydi ki, Sara kafasını uyarırcasına salladı ve hızla perdeyi çekiverdi.

57

Yarı karanlığın içinde kalan iki adam, geri çekilip sırtlarını duvara dayadılar ve birbirlerinin karşısında durdular. Eğer genç adam perdeyi açacak olursa, ilk bakışta görebileceği tek şey boş bir oda olacaktı. Caramon kumaşın üzerinde kendisine neler döndüğünü görme imkânı veren bir delik fark etti. Tanis de kendi dikiz deliğini buldu. İkisi de tedbirli, gergin bir sessizlik içinde izleyip dinlediler.

Sara tencerenin yanında duruyordu. Küçük şişeciği -tıpası açılmış bir halde- elinde tutuyordu.

Ama onu suya dökmeydi.

Yüzü solgundu. Dudağını ısırdı. Elleri titriyordu.

Tanis Caramon'a tehlike işaretiyle dolu bir bakış attı.

Planladığı şeyi yapmıyor! diyordu yarım elfin gözleri, uyarı niteliğinde.

Caramon'un eli kılıcının kabzasını kavradı. İkisi kendilerini hazırladılar, fakat eğer kadın bu işi halletmezse

ne yapacakları konusunda ikisinin de pek parlak bir fikri yoktu.

Aniden, edilen bir dua olabilecek bir mırıltıyla, Sara şişeciğin içindekileri yahni tenceresine boca ediverdi. Kapı gök gürültüsü gibi çalındı. Şişeciği alevlerin tam ortasına fırlattı ve elleriyle çabucak gözlerini siliverdi. "Gelin," diye seslendi.

Bir süpürge kaparak yer boyunca izi kalmış olan su ve çamur lekelerini silmeye başladı.

Kapı açıldı. Genç bir adanı içeri girdi. Caramon görebilme çabasıyla neredeyse perdeyi yarıp düşüverecekti. Tanis koca adama el ederek geri çekilmesi için uyardı ama yarım elfin kendi gözü de deliğe yapışıp kalmıştı.

Genç adamın sırtı onlara dönüktü. Islak pelerinini üzerinden attı ve kılıç kemerinin kopçasını açıp belinden çıkarttı. Bir balta, kafatası ve kara zambakla süslenmiş kara kınının içindeki kılıcı duvara yasladı. Göğüs zırhını çözdü ve sonra miğferini, Tanis'in kalbinin acı dolu hatıralarla daralmasını sağlayan çabuk ve sabırsız bir hareketle çıkartıverdi. Kitiara'nın da miğferini aynı hareketle çıkarışını görmüştü daha önce. Sara'nın üzerine doğru eğilen genç adam onu yanağından öptü ve elini omzuna koydu. "Nasılsın Anne? Pek iyi görünmüyorsun. Hasta mı oldun?"

Sara cevap vermekte güçlük çekti. Kafasını sağa sola salladı.

"Hayır, sadece çok meşguldüm. Sana sonra anlatırım. İliklerine kadar ıslanmışsın Steel. Git kendini biraz ısıt. Hastalıktan öleceksin."

Steel deriden bir sırtını çözdü ve esmer saçını silkeleyip serbest bıraktı. O esmer bukleleri iki gizli izleyici de tanımıştı. Kitiara'nın saçı kısaydı; oğlununki uzundu, geniş omuzlarına dökülüyordu. Şömineye doğru gidip elini ateşe doğru uzattığında, alevler yüzünü aydınlattı...

Yüzü...

Caramon kocaman, hırıltı gibi bir soluk verdi.

"O ses de neydi?" Steel dikkatle etrafına bakındı.

Caramon eliyle ağzını kapattı ve perdeden uzaklaştı. Nefes almaya bile cüret edemeyen Tanis, kıpırdamadan durdu.

"O kırık pencerenin arasından vızıldayan rüzgar," diye yanıtladı Sara.

"Buraya geçen gelişimde onu tamir etmiştim," dedi Steel, kaşları çatılarak. Perdeye doğru bir adım attı.

"Şey, mandalı yine gevşedi," dedi Sara. "Gel de soğumadan önce yemeğini ye. Bu fırtına devam ederken mandalı tamir etmek için hiçbir şey yapamazsın."

Steel perdeli odaya bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve şömineye doğru yürüdü. Tanis pozisyonunu hafifçe değiştirerek neler olduğunu görmeye devam edebildi.

Steel bir kâse aldı ve içine yemeğin suyu ile et koydu. Yüzünde kafası karışık bir bakış belirdi. Kâseyi kokladı.

Tanis kafasını salladı ve oturma odasına doğru işaret ederek Ca-ramon'u kendini hazırlaması için uyardı, ikisi genç adamı hazırlıksız yakalayacakları için bir şansları olabilirdi.

Bir kaşık alan Steel et suyunun tadına baktı, yüzünü buruşturdu ve kâsenin içindekileri tencereye geri boca etti

Şoka uğrayan Sara ona baktı. "Sorun-sorun nedir?"

"Soğumadan yemeğini ye," diye tekrarladı Steel. Onunla sevecen bir tavırla dalga geçiyor, kadının sesini taklit ediyordu. "Anne, daha fazla soğuyabilmesi için bu yahniyi ancak fırtınanın ortasında bırakmam gerekir. Daha pişmemiş bile!"

"Ben... ben üzgünüm tatlım."

Sara rahatlayarak gevşeyiverdi, Tanis de öyle. Ama Tanis kadın için endişeleniyordu. Kadın titriyordu, yüzü kül gibiydi. Steel de bunu görmeden edemedi.

"Ne oldu anne?" diye sordu, bir kez daha ciddileşerek. "Sorun

59

ne? Bu gece dışarı çıktığını duydum. Ne yapıyordun?" Ben... ben iki casus taşıdım... ana kıtadan-"

"Ana kıta!" Steel'in koyu kaşları bir araya gelip çatıldı. "Casuslar! Bu güvenli değil anne. Çok büyük riskler alıyorsun. Ben Lord Ariakan ile konuşur-"

"Sorun değil Steel," dedi Sara, soğukkanlılığını geri kazanarak. "Beni o yollamadı. Bu görevi kendim üstlendim. Ya ben gidecektim ya da başka bir yabancıнын Flare'e binmesine izin verecektim. Buna izin veremezdim. Kızımızın nasıl da kaprisli olduğunu biliyorsun."

Sırtını genç adama dönen Sara körüğü aldı ve ateşi canlandırdı.

Steel onu izledi, yüz ifadesi karamış ve düşünceliydi. "Şu casus taşıma işini oldukça garip buluyorum anne. Bizim davamıza o kadar da kendini adadığını hiç sanmıyordum."

Sara duraksayıp yaptığı işi bıraktı. "Dava için değil Steel," dedi alçak bir sesle, gözleri alevlerin üzerinde.

"Bunu iyi biliyorsun. Senin için yapıyorum."

Steel'in dudakları kıvrıldı. Yüz ifadesi aniden sertleşmiş ve soğumuştur, izlemekte olan Tanis, o bakışı tanıyordu. Caramon da öyle. Koca adam sıçrayıp atılmak için gerildi.

"Benim için casus mu taşıyorsun anne?" Steel'in sesi alaycıydı, kuşkuluydu.

Körüşü taşların üzerine fırlatıp atan Sara ayağa kalktı ve oğluyla yüz yüze geldi. "Günün birinde Steel, sen savaşa gideceksin. Bunu tasvip edeyim ya da etmeyeyim, seni güvende tutmak için kendi üzerime düşeni yapacağım." Ellerini birleştirdi. "Ah oğlum! Yeniden düşün! Şu yemini etme! Ruhunu teslim etme bu -"

Genç adam öfkelenmişti. "Daha evvel bunu tartışmıştık anne -"

Sara kendini onun üzerine fırlattı, onu sıkıca tuttu. "Bunu istemiyorsun Steel! Biliyorum istemiyorsun! Ruhunu Karanlık Majesteleri'ne veremezsin..."

"Ne demek istediğini bilmiyorum anne," diye cevap verdi Steel. Kendini çekti ve kadının elinden kurtardı.

"Evet biliyorsun. Şüphelerin var." Sesi alçaldı ve pencereden dışarıya, yağmurla kamçılanan şafak vaktine oldukça endişeli bir şekilde baktı. "Biliyorum ki var. Yemini etmek için bu kadar uzun süre beklemenin sebebi de bu. Ariakan'ın sana baskı yapmasına izin verme -"

"Karar benim kararım Anne!" Steel'in sesi bir bıçak gibiydi. "Dediğin gibi savaş yaklaşmakta. Benim yeteneğimin ancak yarısına

60

sahip adamlar ejderhalar sürerken, şeref ve şan şöhrat kazanırken, benim savaşa yayan olarak, bir hobgoblin taburu komuta ederek gitmek istediğimi mi sanıyorsun sen? Yemini edeceğim ve Karanlık Kraliçe'ye gücüm yettiğinde hizmet edeceğim. Ruhuma gelince, o bana ait. Ve hep de öyle kalacak. Hiçbir insana, hiçbir tanrıçaya ait değil."

"Henüz değil," dedi Sara.

Steel cevap vermedi. Steel onu kenara itti, oda boyunca ilerledi ve öylece dikilip yahni tenceresine baktı.

"Yenilebilir hale gelmedi mi hâlâ? Açlıktan ölüyorum."

"Evet," dedi Sara, iç çekerek, "Isındı. Otur bakalım."

Kadının hüznü dolu ses tonu karşısında Steel etrafına bakındı, istemeyerek vicdan azabı çekiyordu. "Sen otur anne. Bitkin görünüyorsun."

Saygıyla, nazikçe Sara'yı bir sandalyeye doğru götürdü ve oturması için sandalyeyi tuttu. Sara sandalyeye çöktü, sonra hüznü gözlerle ona baktı. Genç adamın onun bu sessiz yalvarışını rahatsız edici bulduğu barizdi. Aniden kadına arkasını döndü. İki kâse çorba doldurdu ve her ikisinin de önüne bir tanesini servis etti.

Sara kendi kâsesine bakıyordu.

Steel kendininkini sağlıklı bir iştahla yemeye başladı. Tanis rahatlatarak nefes verdi ve Caramon'un da aynısını yaptığını duydu, iksirin etki etmesi ne kadar sürecekti acaba?

"Sen yemiyorsun," diye gözlemledi Steel.

Sara onu izliyordu. Ellen, masanın altında, kucağında kıvrılıp yumruk olmuştu. "Steel," dedi, garip bir sesle, "neden bana daha önce babam hakkında hiçbir şey sormadın?"

Genç adam omuz silkti. Belki de bana bir cevap verebileceğinden şüphe ettiğindendir."

"Annen bana onun kim olduğunu söylemişti."

Steel sırtı -çarpık bir gülümsemeyle, aklında öyle güçlü, acı dolu hatıralar canlandırdı ki, Tanis gözlerini kapamak zorunda kaldı.

"Kitiara sana, senin duymak istediğini sandığın şeyi söyledi anne. Bu sorun değil. Anakan bana Kitiara hakkındaki her şeyi anlattı. Aynı şekilde babam hakkında da bir şeyler anlattı," diye ekledi Steel düşünmeden.

"Anlattı mı?" Sara şaşkına dönmüştü. Kucağındaki elleri kırı-

61

damayı kesmişti.

'Şey, adını söylemedi." Steel biraz daha yahni yedi. "Ama onun dışında her şeyi anlattı."

'Kahretsin, ne kadar yavaş etki eden bir iksir bu böyle!' diye düşündü Tanis.

"Ariakan babamın yiğit bir savaşçı olduğunu söyledi bana," diye devam etti Steel, cesurca ölen, hayatını inandığı dava için veren soylu bir adam olduğunu söyledi. Ama Ariakan, babamın kimliğini öğrenmeye asla çalışmamam konusunda beni uyardı. 'Eğer gerçeği öğrenecek olursan, senin üzerine çökecek olan bir lanet taşıyor o kimlik.' Bu garip bir şey, ama Ariakan'ın ne kadar da hayalci olduğunu sen de bilirsin..." Kaşık Steel'in hissizleşmiş parmaklarından düşüverdi. "Neler olu-" Gözlerini kırıştırarak elini alına koydu. "Çok garip hissediyorum..."

Aniden gözleri odaklanıverdi. Bir nefes aldı. Kalkmaya çalıştı, ama ayakları üzerinde sallandı. "Ne... ne

yaptın böyle?... Hain! Hayır, buna izin vermeyeceğim."

İleri doğru yalpalayarak, titreyen elini uzattı, sonra masanın üzerine devrildi ve kaselerin etrafa saçılmasına sebep oldu. Ayağa kalkmak için son bir zayıf girişimde daha bulunduktan sonra, olduğu yere bilincini yitirmiş bir şekilde yığıldı kaldı.

"Steel!" Sara onu üzerine eğildi ve kıvrırcık esmer saçlarını, yakışıklı, sert yüzünden çekip geriye taradı.

"Ah oğlum benim..."

Tanis hemencecik perdenin ardından çıkıverdi, Caramon da hemen ardındaydı.

"Kendinden geçmiş ve görünüşe bakılırsa epey bir süre de öyle kalacak. Pekâlâ Caramon, ne diyorsun?"

Tanis genç adamın yüz hatlarının inceledi.

"O Kit'in oğlu, bu konuda hiç şüphe yok."

"Evet o konuda haklısın," dedi Tanis sessizce. "Babası?"

"Bilmiyorum." Caramon'un yüzü yoğun bir konsantrasyon içinde kırışıyordu. "Sturm olabilir. Ona ilk baktığımda, neredeyse onun Sturm olduğunu düşünecektim. Ben... ben şaşkınlıktan kalakaldım! Ama sonra, yani ondan sonra, tek gördüğüm Kit idi." Koca adam kafasını salladı. "En azından damarlarında hiç elf kanı yok Tanis."

Tanis o kadarından tam olarak asla şüphelenmemişti. Bu yüzden kendini rahatlamış bir halde bulunduğu için şaşımıştı... Ve içindeki bir parçası, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır benim oğlum değil, bu kadarı kesin/ dedi Tanis yüksek sesle Caramon'a. "Bunun muhtemel olduğunu da pek düşünmemiştim. Ariakan çocuğu elf kanına rağmen alabilirdi -ne de olsa kara elf diye bir şey var- ama bundan şüpheliyim. Ariakan gerçeği biliyor mudur sence?" Tanis sorgular bir şekilde Sara'ya baktı.

"Olabilir. Steel'e babasının ismini asla söylememesinin, sormaması için uyarmasının, üstüne bir de lanet falan gibi bir kocakarı masalı uydurmasının tek sebebi bu olabilir."

"Kocakarılar genellikle neden söz ettiklerini bilirler," dedi Tanis. "Lanetler bir çok şekilde olabilir. Başka hiçbir şey olmasa bile, genç adam oldukça nahoş bir şoka uğrayacak."

"Ve uyandığında hiddetten köpürmüş olacak," diye belirtti Ca-ramon. "Ona söylediklerimize inanması bir yana, bizi dinleyeceğinden bile şüpheliyim. Bu yararsız Sara. Planın işe yaramayacak."

"Yarayabilir. Yaramalı! Onu kaybetmeyeceğim!" onlara haşince, dik dik baktı. "Onu gördünüz. Onu duyduunuz! Kendini tamamen kötülüğe vermiş değil. Fikrini değiştirebilir. Lütfen bana yardım edin! Ona yardım edin! Onu hele bir buradan, bu karanlık etkinin altından uzaklaştıralım-hele bir Yüce Ermiş Kulesi'ni görsün ve hatırlasın..."

"Pekâlâ. Deneyeceğiz," dedi Tanis. "Ne de olsa, buraya kadar geldik. Bir kolunu ben sırtlanırım -"

"O benim işim Tanis." Caramon onu omuzlayarak kenara itti.

O geniş sırtında bira fıçıları taşımaya alışkın olan Caramon, genç adamı büsbütün kaldırdı ve hiç zorlanmadan onu geniş omuzlarından birine atıverdi. Steel'in kafası ve gevşek kolları on tarafta sallanıyor, uzun saçları neredeyse yeri süpürüyordu. Homurdanan Caramon genç adamı daha sağlam bir şekilde yerleştirdi sonra başıyla onayladı.

"Haydi gidelim."

Sara, Steel'in üzerine bir pelerin örttü, kendisi için de bir örtü kaptı ve ejderha miğferini aldı. Kapıyı bir iki parmak aralayarak dışarıya göz attı. Yağmur bir anlığına durmuştu ve yıldızlar parlıyordu. Karanlık Kraliçe'nin takım yıldızı, çok yakınlarda uğursuz bir ışıltıyla parıldamaktaydı. Fırtına bulutları yine ufukta kümelen-mekteydi.

Sara el etti, sonra hızla dışarı çıktı. Ahırlara gidene kadar kimseyle karşılaşmadılar ama sonra neredeyse kara zırh içindeki bir şövalyeye bindireceklerdi.

63

Şövalye, Steel'e baktı ve soğukça gülümsedi. "Bir diğer kazazede mi? Genç adamlar kendilerini tatbikata çok kaptırdılar bu gece. Ermişler bugün ekmeklerini hak edecekler demektir." Şövalye selâmladıktan sonra kendi işine döndü.

Kale sessizdi, adamların çoğu ya gecenin yorgunluğunu atmak için istirahat ediyor, ya da şövalyenin dediği gibi yaralarının iyileşmesi için dinleniyorlardı. Uzun kulelerin üzerine tünemiş birkaç ejderha nöbet tutuyordu. Mazgalı siperlerde muhafızlar geziniyordu, aslında muhtemelen bir saldırıdan korkmaları ndan çok, disiplin ve deneyim kazanmak için yapıyorlardı bunu. Ariakan'ın korkacağı hiçbir şeyi yoktu. Şimdi değil. Henüz değil. Burada olduğunu ya da neler çevirdiğini çok az kimse biliyordu.

Ama şimdi ben biliyorum, diye fark etti Tanis rahatsızlıkla. Bu uyarıyı taşıyabilirim, tabii çok geç kalmış değilsem. 'Hain' demişti Steel, Sara'ya. Öyle miydi? Acaba onların davasına o kadar büyük bir zarar vermiş miydi? Kadının daha o gece söylemiş olduğu şeyi düşündü. Onun esas amacı Steel'i güvende

tutmaktı. Bunu yapabilmek için, on yıldan fazla bir süredir kötülüğe sessizce hizmet etmişti. O sessizliği en sonunda bozmuştu ama sadece çaresizlikten dolayı, sadece genç adamı en son, geri dönülemez bağlılık yemininden kurtarmak için.

Açık alana vardılar. Sara elini göğsünde duran broşa koydu. Gökte mavi bir ejderha belirip onlara doğru süzüldü.

"Eğer ejderhalar çağırabiliyorsan," dedi Tanis, bu düşüncelere devam ederek, "bu yerden çok uzun süre önce kaçabiliirdin."

"Haklısın." Sara, Caramon'un omzunda gevşek bir şekilde duran Steel'in yanına gitti. "Ama yalnız gitmek zorunda olurdum. Benimle gelmeyi reddederdi. Onu burada kendi başına bırakamazdım. Onun ışıktaki yürümesini sağlayan tek şey üzerinde benim bıraktığım etkiydi."

"Ama birilerini uyatabiliirdin. Solamniya Şövalyeleri Ariakan'ı durdurabilirlerdi." Tanis güçlü kaleyi işaret etti. "Artık, o çok güçlü."

"Şövalyeleriniz ne yaptı?" diye bilmek istedi Sara. "Ejder-halarıyla mı gelirlerdi? Mızraklarıyla mı? Peki ya ne başarabilirlerdi? Ariakan ve şövalyeleri ölene dek savaş ırlardı, hepimiz ölene dek. Hayır, bu riski göze alamazdım. O zamanlar, hâlâ ümidim vardı. Günün birinde, Steel onların ne kadar da kötü olduğunu görebilirdi. Benimle gelmeye razı olabilirdi... Ama şimdi..."

64

Kafasını tatsızca salladı.

Ejderha onların yakınında yere kondu. Flare, Steel'in görünüşe bakılırsa ölü olan vücudunun manzarasını gördüğünde yaygara kopardı ama Sara hafifçe söylediği birkaç açıklama sözüyle ejderhayı sakinleştirdi. Flare hala şüpheli görünüyordu ama mavi, bariz bir şekilde Sara'ya güveniyordu ve Steel için aşırı derecede kaygılıydı. Caramon onu güvenle semere yerleştirip, sonra da rahatsız bir şekilde arkasına sıkışırken, ejderha gözlerini genç adamdan hiç ayırmadı.

Sara, ejderhaya yaklaştı. Tanis elini onun omzuna koyup kadını durdurdu.

"İstediğin şeyi yapacağız Sara Dunstan ama en son karar Steel'e ait olacak. Tabii onu bir hücreye kapatıp da anahtarı bir kenara atmayı planlamıyorsan," diye de ekledi tatsızca.

"Bu işe yarayacak," diye ısrar etti.

Tanis kadının bileğini bırakmadı. "Sara, eğer işe yaramazsa, onu kaybettin demektir. Bu davranışın yüzünden, ona ihanet ettiğin, şövalyeliğe ihanet ettiğin için seni asla affetmeyecektir. Bunu biliyorsun değil mi?"

Oğlunun kıpırtısız suretine baktı, yüzü kara zambak broş kadar soğuk ve nahoştu. Tanis, bu karanlık hapisanede onca karanlık yıl boyunca yaşamış olan kadının içindeki gerçek gücü işte o zaman gördü.

"Biliyorum," dedi ve ejderhanın sırtına doğru yukarı çekti kendini.

65

Bölütrv 8

Kulesi

"Anne sen ne yaptın?" diye sordu genç şövalye yamağı hiddetle.

Dağların tepesinde, Yüce Ermiş Kulesi'ne yukarıdan bakan rüzgârlı bir burunda kendine gelen Steel'in, ilk başta dizleri tutmuyordu ve yönünü şaşırıyordu. Ama nerede olduğunu kavrayışı ve hiddeti, iksirin neden olduğu buğuyu kısa sürede dağıtıverdi.

"Sana ne yaptığımı bir kez daha düşünme şansını vermek istedim," dedi Sara ona.

Kadın yalvarıp dilenmiyordu; acıklı bir halde değildi. Sakindi, vakurdu ve ikisi birbiriyle yüzleşirken, Tanis kan bağıyla olmayan fakat karşılıklı sevgi ve saygıyla geçen uzun yıllarla oluşmuş bir benzerlik gördü aralarında.

Anne ve baba bu dünyaya her ne türlü bir kil getirdiyse getsin, ona şekil verip kalıba döken kimse Sara idi.

Steel ağzına gelen acı ithamları ve hiddetli sözleri yuttu. Onları söylemek yerine karanlık bakışlarını Tanis ile Caramon'a çevirdi.

"Bu adamlar kim?"

"Babanın dostları," diye yanıtladı Sara.

"Demek bütün her şey bununla ilgili," dedi Steel, hem Tanis'e, hem de Caramon'a soğuk ve kibirli bir bakış atarak.

Gençliği ve gücüyle muhteşem görünen, şu anda başının dönmesi ve zihninin şaşkın bir kargaşa içinde çakırkeyif olması gerektiği yerde gururunu ve soğukkanlılığını koruyan Steel, iki adamın da isteksiz takdirlerini kazanıverdi.

Mavi ejderha havayı kokladı, başını salladı ve hırıldandı. So-lamniya Şövalyeleri'nin gözdeleleri olan gümüş

ejderhalar, arada sırada kulenin üstündeki göklerde devriye gezerdi. Bu kadar erken vakitte hiçbir göklerde görünmezdi ama mavinin hiç hoşuna gitmeyen bir koku aldığı barizdi. Sara, Flare'i yatıştırdı ve onu kayaların arasındaki geniş bir açıklığa götürdü, orada ejderha en azından nispeten gizlenmiş olacaktı -iniş bölgelerini burası olarak seçmesinin temel nedeni de buydu

66

zaten. Üç adam kaya çıkıntısının üstünde, rahatsız bir sessizlik içinde birbirlerine bakarak durdular. Steel hasta gibi görünüyor, ayaklarının üzerinde sabit duramı-yordu ama açıkça görünüyordu ki zayıflığını kabul edeceğine ölmeyi tercih ederdi. Ve bu yüzden ne Tanis, ne de Caramon ona herhangi bir yardım veya destek teklif edemiyorlardı.

Caramon, Tanis'i dirseğiyle dürttü.

"Savaşın çıktığı o güz mevsimini hatırlıyor musun, hani biz Al-tınay ve Nehiryeli ile beraber Solace'ı terk ettikten hemen sonra? Ejderanlarla dövüşe tutuşmuştuk da Sturm yaralanmıştı hani. Yüzü kanla kaplanmıştı. Yürümek bir yana, ayakta zar zor duruyordu. Yine de tek bir şikayet sözü bile söylememiş ve durmayı reddetmişti..."

"Evet," dedi Tanis sessizce, genç adama bakarak. "Hatırlıyorum." Hatırası çok canlıydı, gün gibi aklındaydı.

Kendisi hakkında tartışılıyor olmasa bile, incelendiğinin farkında olan Steel gururla arkasını döndü. Tanis karanlık şövalye yamağının -ölüm sembolleriyile korkunç bir şekilde süslenmiş- kara zırhına baktı ve kendisi ile diğerlerinin Yüce Ermiş Kulesi'nin içine nasıl olup da gireceklerini kara kara düşündü. Ve sanki bu yeterince büyük bir dert değilmiş gibi, Sara mağaradan dışarı çıktığında, Tanis daha fazla sorun olduğunu tek bir bakışta anladı.

"Ne oldu Sara? Sorun nedir?"

Caramon gökyüzüne gergin bir bakış attı. "Tek bir devriye bile-" "Flare takip edildiğimizi iddia ediyor," dedi Sara alçak bir sesle, Steel'e hiç bakmayarak. "O şövalye vardı ya... bir şeylerden şüphelenmiş olmalı."

"Harika, mükemmel yani!" diye söylendi Tanis "Kaç taneymiş?"

Sara kafasını salladı. "Tek bir binicisi olan bir mavi. O şimdi burada değil. Kaleye geri döndü... yani nereye gitmeye niyetli olduğumuz öğrendikten sonra..."

"Ama Takhisis Şövalyeleri bizim için gelecektir," dedi Steel, soğuk ve muzaffer bir bakışla. Sara'ya doğru dondu. "Şimdi gidebiliriz anne, herhangi bir zarar gelmeden önce. Şu iki yaşlı fosili kendi küflü hatıralarına terk edebiliriz."

Steel iç çekerek kadının yanağına hafifçe dokundu. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum anne ama işe yaramayacak. Hiçbir şey fikrimi değiştirmemi sağlayamaz. Haydi eve geri dönelim. Lord Ari-

67

akan'ın seni suçlanmamasını sağlarım. Bu çılgınca planın benim kendi fikrim olduğunu söylerim. Şarap içip zar oynarken girilmiş bir iddia olduğunu söylerim, Yüce Ermiş Kulesi'ne tükürmek için-"

Caramon göğsünden yükselen gümbürtü gibi bir ses çıkarttı. "Sözlerine dikkat et evlat," diye hırladı. "O taşların üzerinde babanın kanı var. İçerde naaşı yatıyor."

Steel bariz bir şekilde afallamıştı. Fakat çabucak soğukkanlılığını geri kazandı ve omuz silkti. "Demek babam saldırıda öldü-"

"Kuleyi savunurken öldü," dedi Tanis, genç adamı dikkatle inceleyerek, "ve şövalyeliği savunurken."

"Bütün Ansalon ona hürmet eder," diye ekledi Caramon. "Onun ismi, tıpkı Huma'nınki gibi saygıyla anılır."

"O isim ise Sturm Bightblade," dedi Sara yavaşça. "Ve senin taşıdığın soy isim de bu Steel."

Genç adamın beti benzi attı. Hepsine çabucak kararlı şüpheye dönüşen bir inançsızlık içinde baktı. "Size inanmıyorum."

"Sana gerçeği söylemek gerekirse," dedi Tanis, sessiz kalması için uyarmak amacıyla Caramon'un ayağına sertçe basarak, "biz de öyle. Bu kadın"-Sara'yı işaret etti-"bize annen ve dostumuz olan bir adam arasındaki bir evlilik dışı ilişkinin akıl almaz hikayesiyle geldi, ki bu ilişkinin kasıtsız ürünü de sen oluyorsun. Ona inanmayı reddettik ve böylece bunu kanıtlamak için seni buraya getirmesini söyledik."

"Neden?" diye sordu Steel, dudak bükerek. "Bu neyi kanıtlayacak ki?"

"İyi soruydu Tanis," dedi Caramon sessizce. "Bu neyi kanıtlayacak?"

Tanis cevap için Sara'ya baktı.

"Oğlumu kulenin içine sokun,1 diye yalvarıyordu gözleri. "Şövalyeleri görmesini sağlayın. Çocukluğunda onlara nasıl hürmet ettiğini hatırlayacak. Biliyorum hatırlayacak. Anlattığım hikâyeleri hatırlayacak."

"Sizin kadar inançlı olmayı Paladine'dan dilerdim hanımım," dedi Tanis sakalının arasından sessizce. Bir mazeret uydurmaya çalışarak çenesini kaşıdı. Bütün bu plan git gide daha mantıksız olmaya başlıyor, git gide daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Aklına gelen ilk şeyi yüksek sesle söyledi. "Babanın boynunda asılı duran bir mücevher var. Onunla beraber kabre konuldu. Ona bir elf kraliçesi tarafından verilmişti. Alhana Yıldızmeltemi tarafın-68

dan. Bu mücevher..."

"Ne yapacak?" diye alay etti Steel. "O kutsal daireye girdiğimde eriyip gidecek mi?"

"Bize doğruyu söyleyecek," diye azarladı Tanis, ukalâ delikanlı sinirlerini bozuyordu, "inan bana, bu işten senden daha fazla hoşlanmıyorum. Sen ne diyorsun Caramon?"

"Elf mücevheri sadece bir sevgi yadigârı. Gerçeği bize söylem..."

"Haklının dostum," diye sözünü kesti Tanis yüksek sesle. "O mucizevi bir mücevher. Oldukça büyüdü."

"Bu bir numara," dedi Steel. Kılıcını çıkartmış olduğunu unutarak elini kılıç kemerine attı. Silah, ta, annesinin evinde duruyordu. Kıpırmızı kesilerek yumruklarını sıktı. "Beni esir almaya niyetlisiniz. Kuleye girdikten sonra beni şövalyelere teslim edeceksiniz. Bu senin planındı değil mi anne?"

"Hayır Steel!" diye haykırdı Sara. "Niyetim hiç bu olmadı, gerçekten. Bu adamların da. Bütün bunlardan sonra, Fırtına Kalesi'ne dönmeye karar verirsen, seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağız. Karar senin kararın Steel."

"Bunun bir numara olmadığına dair sana şerefim ve yaşamım adına teminat veriyorum. Seni kendi oğlummuş gibi koruyacağım," dedi Tanis sessizce.

"Ben de Yeğenim." Caramon başını salladı, sonra elini kılıcının kabzasına koydu. "Sen benim kanundansın. Sözüm olsun. Kendi çocuklarım adına ant içerim -yani kuzenlerin adına."

Steel güldü. "Beni korumak için savaşacaksınız. Teşekkür ederim, ama iki tane iyi huylu, orta yaşlı adamın hizmetine ihtiyaç duyacağım bir günü geleceğinden şüpheliyim-" Duraksadı, aniden duyduğu şeyler kafasına dank demişti. "Yeğenim. Kuzenler." Koyu gözleri kısıldı. "Kimsiniz siz?"

"Amcan Caramon Majere," diye yanıtladı Caramon vakarla. "Ve bu da Tanis Yarımelf."

Steel, Caramon'a ölçüp tartarcasına, merakla baktı. "Annemin üvey kardeşi." Karanlık gözlü bakışı Tanis'e kaydı. "Ve Lord Ari-akan'ın dediğine göre onun sevgililerinden birisi." Genç adamın dudağı kıvrıldı.

Tanis'in teni alev alevdi. "Oldu bitti ve geçti gitti1, diye hatırlattı kendi kendine. Kitiara bunca yıldır ölü.

Laurana'yı seviyorum. Bütün kalbimle ve ruhumla seviyorum onu. Bunca yıldır Kit'i hiç düşünmemiştim ve şimdi tek bir bakışla, tek bir baş savuruşuyla, o

69

çarpık sırtışıyla, hepsi tekrar aklımda canlanıverdi. Utancım, düşüncesizliğim. Gençliğimiz... neşelerimiz...

"Demek siz ikiniz, beni kendimden korumak için buradasınız," diyordu Steel, acı bir alayla.

"Sana sadece başka bir seçenek daha sunmak istiyorduk," dedi Tanis, omuzlarını soğuk ve ısırın rüzgara ve aynı derecede acı veren anılara karşı kambur etmişti. "Sara'nın da dediği gibi, son karar sana ait olacak."

"Savaşı bu yüzden vermiştik yeğenim," diye ekledi Caramon. "İnsanların seçeneklere sahip olmasını sağlamak için."

"Yeğenim." Steel gülümsedi ve aslında bunun kibirli, hor gören bir gülümseme olmasına niyetlenmişti. Ama daha onları birleştire-medən dudakları titreyiverdi ve orada, karşılarında, tek bir duraksayan kalp atışlık süre için mutsuz ve yalnız bir çocuğun yüzünün görüntüsü belirdi.

İşte o zaman, tam o anda, Tanis bu genç adamın Sturm'ün oğlu olduğuna inanmaya başladı. O nahoş kibir ve ıstırap ifadesinde Tanis, Solamniya Şövalyeleri'nden nefret edilen ve onlara lanet yağdırılan, kendisi de hor görülen ve doğuştan hakkı olan şeyden utanması sağlanan bir zamanda büyümüş olan genç şövalyeyi bir daha gördü.

Sturm diğerlerinden farklı olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Gururunu, nefrete ve önyargıya karşı bir kalkan olarak kullanmıştı. Başlangıçta o gururdan kalkan, taşımak için oldukça ağırdı ama Sturm gururun ağırlığını sabır ve şefkat sayesinde hafifletmeyi öğrenmişti. Bu kara şövalye yamağı ise kalkanın ağırlığını hevesle, istekle taşıyordu ve bu onun üzerinde çok acı izler bırakmıştı.

Tanis ağzını açtı, neredeyse düşüncelerini yüksek sesle dile getirecekti ama sonra yeniden düşündü. O kalkanı, o karanlık ve acımasız zırhı benim zayıf sözlerim delip geçemez. O Sturm'ün oğlu, evet ama aynı zamanda Kitiara'nın da oğlu. Uğursuz bir karanlığın ve kutsanmış bir ışığın çocuğu.

"Bu iki beyefendiye de özür borçlusun Steel," diye sertçe azarlıyordu Sara, genç adamı. "Savaşta yiğitliklerini kanıtlamışlardır, ki bu senin henüz yapmadığın bir şey. Onlarla saygısızca konuşmak haddine düşmez."

Steel'in yakışıklı yüzü annesinin azarıyla kıpkırmızı kesildi ama o katı bir mektepte yetişmişti. "Özür dilerim beyler," dedi çabucak. "Savaş sırasında gösterdiğiniz kahramanlıkları duymuştum. Bunu

inanılması güç bulabilirsiniz," diye ekledi acı bir gülümsemeyle, "fakat bizler, yani Kraliçe Takhisis'e hizmet edenlere size hürmet etmemiz öğretilmişti."

Tanis bunu gerçekten inanılması zor buldu, bundan çıkacak manaları düşünmek istemiyordu. "Öyleyse babanın eylemlerine de hürmet etmek öğretilmiştir sana."

"Tabii Sturm Brightblade benini babamsa," diye karşılık verdi Steel. "Onun kahramanca ölümünü takdir etmem öğretildi bana -birçok düşmana karşı tek başına durmuş biri olarak. Ve aynı zamanda annemin, yani o adamı öldüren Ejderha Yüceefendisi Kiti-ara'nın anısına da hürmet etmem gerektiği öğretildi." Bu söz etkili bir şekilde herkesi sessizleştirdi. Caramon, o koca ayakları üzerinde kıpırdandı, öksürdü ve başını eğip yere baktı. Tanis canı sıkın bir şekilde iç çekti ve elini saçının arasına daldırır- dı. Steel eğer babasının kim olduğunu bulursa bu bir lanet demektir -Ariakan genç şövalye yamağına böyle söylemişti. Tanis buna inanmaya başlıyordu. Böylesine mutsuz bir durumdan nasıl olup da iyi bir şeyler çıkabileceğini bilmiyordu.

Steel hepsine sırtını döndü. Uçurumun kenarına doğru yürüdü ve aşağıda duran Yüce Ermiş Kulesi'ne ilgiyle baktı.

"Üzgünüm Sara," dedi Tanis alçak sesle. "Bunu son kez söyleyeceğim. Senin bu planın işe yaramayacak. Bizim söyleyeceğimiz ya da yapacağımız hiçbir şey onda herhangi bir değişiklik yaratmayacak. Steel haklı. Siz ikiniz şimdi gitmelisiniz. Evinize dönmelisiniz."

Kadının omuzları çöküverdi. Gözlerini kapadı ve titreyen elini dudaklarının üzerine koydu. U/untüyle yıpranmış yüzünden aşağı gözyaşları süzül- dü. Konuşmadı ama başını sallayıp onayladı.

Haydi Caramon," dedi Tanis. "Bu dağlardan uzaklaşmalıyız, kara şövalyeler bizi-"

"Bir dakika," dedi Steel aniden. Arkasını döndü, sonra hızla yürüyüp Sara'nın yanına gitti. Elini kadının çenesine koydu ve onu yüzünü güneş ışığına doğru çevirdi. "Sen ağlıyorsun," dedi yavaşça, sesinde bir şaşkınlık vardı. "Bunca yıldır senin ağladığını hiç görmemiştim."

Kendisini bir tabur şövalyeye karşı nasıl koruyacağını bilebilirdi ama annesinin gözyaşları onu tamamen savunmasız bırakmıştı.

"Şu... ahmaklığa uymamı gerçekten istiyor musun?" diye sordu hüsrân içinde, çaresiz ve sersemlemiş bir halde.

Sara'nın yüzü aydınlanıverdi. Hevesle onu sıkı sıkı tuttu. "Ah,

/ı

evet Steel. Lütfen! Bunu benim için yap."

Caramon ile Tanis sessizce durup beklediler.

Steel kadına baktı, yüzü, içinde kopan mücadeleyi açığa vuran bir savaş alanıydı. Sonra iki adama karanlık ve yan gözle bir bakış atarak soğukça konuştu, "Size eşlik edeceğim beyler -onun hatırı için."

Topuğunun üstünde döndü ve uçurumun kenarına doğru yürüdü, hemen onun aşağısındaki bir kaya çıkıntısına kolayca sıçradı ve dağ yamacından aşağı baktı. Karmakarışık kayaların arasından çevik bir ustalıkla ve gençliğinin gücüyle seçti yolunu.

Bu beklenmedik hareket karşısında geride kalan Tanis, onun ardından seğırtti ama şık ve pahalı çizmeleri -kendi arazisinde yürümek için tasarlanmışlardı, dağlara tırmanmak için değil - bir çakıl öbeğine basınca kayıverdi. Dengesini kaybetti ve eğer güçlü bir el onu tuniğinin yakasından yakalayıp da geri çekmeseydi, uçurumdan aşağı yuvarlanacaktı.

"Acele etme dostum," dedi Caramon. "Gidecek uzun bir yolumuz var, ayrıca bu iş çizmelerimiz için de, kemiklerimiz için de pek kolay olmayacak." Esmer bukleleri koca kayalar arasından zar zor görünen Steel'i başıyla işaret etti. "Bırakalım genç dostumuz bir süre kendi başına kalsın. Düşünmek için zamana ihtiyacı var. Aklında düşünceler şimdi şuradaki dere gibi akıyordur."

Ak köpüklerle ve kabarcıklarla dolu su, kayaların arasında girdap ve anafor yaparak akıyor, arada sırada kendisini karanlık havuzcuklara dolup sıkışmış bir halde buluyor, sonra kendisini serbest bırakıp en son durağına, engin denize doğru çağlayarak dalışa geçiyordu.

"En dibe vardığında daha serinlemiş olacaktır," diye bitirdi Caramon.

"Biz olamayacağız," diye homurdandı Tanis. Uçurumun cephesine vuran güneş sıcaktı. Daha şimdiden deri zırhının içinde terlemeye başlamıştı. Elini Caramon'un koluna koyarak iri savaşçıya gülümsedi. "Sen bilge bir adamsın dostum."

Utlanmış görünen Caramon omuz silkti. "Bilmiyorum. Üç tane oğlum var, hepsi bu."

Tanis, onun söylemediği sözleri duydu.

"Haydi gidelim," dedi aniden. Dönüp Sara'ya baktı.

"Sizi burada bekleyeceğim," dedi, mağaranın önünde durarak. "Flare'in heyheyleri üstünde. Onu yalnız

bırakmayı göze alamam.

72

Steel'in peşinden gidebilir."

Tanis başıyla onayladı ve tekrar dağ yamacından aşağı inmeye başladı, bu sefer daha yavaş yürüyerek ve daha dikkatli olarak.

"Bunun için tanrılar sizi kutsasın," diye seslendi Sara coşkuyla.

"Evet tabii, tanrılardan birisi bizi kutsayacaktır muhtemelen," diye mırıldandı Tanis.

Hangisi olduğu hakkında tahminde bulunmak istemiyordu.

73

Bölüm 9 Zambak/ Beyaz Cıvı

"Yüce Ermiş Kulesi olarak bilinen büyük kale, Solamniya Şöval-yeleri'nin kurucusu olan Vinas Solamnus tarafından Kudret Ça-ğı'nda inşa edilmiştir. Bu kale, Ansalon'un en büyük şehirlerinden birisi olan Palanthas'a giden ve oradan gelen yollara açılan Batıka-pısı Geçidi'ni korumaktadır.

"Birçok kimsenin haksız yere Solamniya Şövalyeleri'ni sorumlu tuttuğu Afet'ten sonra Yüce Ermiş Kulesi, hayatlarını kurtarmak için saklanmakta olan şövalyeler tarafından hemen terk edilmiş, boşaltılmıştı. Mızrak Savaşı sırasında, kule yeniden doldurulmuştu ve Palanthas ile etraftaki taşra kesiminin savunulması için hayati önem taşıyordu. Astinus kulede savaştan ve kuleyi koruyan kimselerin kahramanca eylemlerini kayda geçirmiştir. O kayıtları Palanthas'taki Büyük Kütüphane'de, Kış Gecesi Ejderhaları başlığı altında bulabilirsiniz."

"O kitapta, ejderhaların dehşetiyle tek başına yüzleşen Sturm Brightblade'i de okuyabilirsiniz. Şöyle yazılıdır:"

"Sturm, doğuya doğru bakıyordu. Güneşin parlaklığıyla yarı yarıya körleşen Sturm, ejderhayı bir karaltı olarak görüyordu. Yaratığın uçuşu sırasında dalışa geçip surun seviyesinin altına indiğini gördü ve ejderhanın binicisine, saldırması için ihtiyaç duyduğu yeri sağlamak amacıyla aşağıdan yukarı doğru yükseleceğini anladı. Diğer iki ejderha binicisi geride kalıp, liderlerinin bu küstah şövalyenin işini bitirmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını anlamak amacıyla izleyip beklediler."

"Güneşle yıkanmış gökyüzü bir an için bomboş kalmıştı, o sırada ejderha surun kenarından yükseliverdi; dehşet verici çığlığı Sturm'un kulak zarını patlattı ve başına ağrılar sapladı. Yaratığın açılmış ağzından çıkan nefesi onun öğürmesini sağladı. Başını dönerek sendeledi ama kılıcıyla bir kesme darbesi savururken ayakta durmayı başarabildi. Kadim kılıç, ejderhanın sol burun deliğine çarptı. Havaya ve kara, kan fışkırdı. Ejderha hiddet içinde kükre-di.1"

74

"Fakat bu darbenin bedeli ağırdı. Sturm'un kendisini toplayacak vakti kalmamıştı."

"Ejderha Yüceefendisi, ucu güneşle alev alev parlayan mızrağını kaldırdı. Aşağı doğru uzanıp mızrağı derinlere sapladı ve zırhı, eti ve kemiği deşiverdi."

Steel, kendisine eşlik eden iki adama kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. Ezberinden okuduğu bu bölümün ikisinde de bıraktığı etkiyi gözlemledi.

"Aman tanrım." Amcasının ağzı beş karış açılmıştı, koca adamın toparlak ve oldukça aptal gibi görünen (Steel, küçümseyerek böyle düşünüyordu) yüzü hayretler içinde kalmıştı. Yarım elf, kara şövalye yamağına sertçe bakmaktaydı.

"İyi bir hafızan var." diye belirtti Tanis.

"Bir savaşçının düşmanını bilmesi gereklidir, lordum Ariakan böyle öğretti bize!" diye yanıtladı Steel. Uzun zaman önce, o daha bir çocukken bu hikâyeyi kendisine ilk olarak anlatanın annesi Sara olduğundan hiç bahsetmedi.

Tanis, ana kulenin yanındaki yüksek surlardan bir tanesine çevirdi bakışlarını. "O mazgallı siperlerin üstünde, senin baban öldü. Eğer çıkıp oraya bir bakarsan, onun kanının hâlâ taşların üzerinde durduğunu görebilirsin."

Steel başka hiçbir sebepten olmasa bile meraktan dolayı kafasını kaldırıp baktı. Sur, bu günlerde boş değildi. Şövalyeler üzerinde dolaşıyor, sürekli bir nöbet tutuyorlardı; zira Mızrak Savaşı bitmiş olmasına rağmen, Solamniya barış içinde değildi. Fakat, Steel bakarken şövalyeler aniden ortadan kayboldu. Sadece bir tanesi kaldı, tek başına duruyordu. Öleceğini biliyor, bunun gerekli olduğuna inandığı, altüst olmuş ve morali bozulmuş şövalyelerin savaşa devam edebilmek için bir araya toplanmasına zaman kazandıracağını umduğu için ölümünü kabul edip ona boyun eğiyordu.

Steel alevleri ve parlak güneşi gördü, kara kanın ve kırmızı kanın gümüş zırh üzerine aktığını gördü. Kalbi gizli bir gururla daha hızlı atmaya başladı. Bu hikâyeyi hep sevmişti zaten, onu bu denli bir doğrulukla ezberinden tekrarlayabilmesinin bir sebebi de buydu. Bunun sebebi daha derin bir anlam, sadece ruhunun

anladığı bir anlam taşıyor olması olabilir miydi?...

Steel aniden yanında sessizce duran iki adamın farkına vardı.

Tabii ki hayır! Ahmak olma!" diye kendini payladı Steel. "Onların ekmeğine yağ sürüyorsun. Bu sadece bir hikâye o kadar."

/ J

Omuz silkti. "Bir sur görüyorum... Haydi şu işi bitirelim."

Yüce Ermiş Kulesi'nin batı tarafındaki tepelerden aşağı inerek gelmişlerdi. Onların çömelip bir çalının arkasına gizlendiği yerden kısa bir mesafe ötede, geniş bir geçit yolu kulenin ana girişine doğru gidiyordu. O girişin altında, Sturm Brightblade ile kulenin savu-nuluşu sırasında can veren diğer şövalyelerin defnedildiği Paladi-ne Odası bulunuyordu.

Bütün Takhisis Şövalyeleri ve şövalye adayları, Yüce Ermiş Kulesi'nin yapı planını çalışarak birçok saat geçirmişti. Bu yapı planı ise onlara, burada esir tutulmuş olan Ariakan tarafından sağlanmıştı.

Ama bir çizime bakmak ayrı şeydi, yapının kendisine bakmak apayrı. Steel etkilenmişti. Bu kaleyi aklında bu kadar da büyük, bu kadar heybetli olarak canlandırmamıştı. Yine de, bu korkuyla karışık hayranlık duygusunu bastırmakta çabuk davrandı ve mazgalı siperlerde yürüyen adamların, ana kapıda muhafızlık yapanların sayılarını saymaya başladı. Böyle bir bilgi lordu için faydalı olurdu.

Geçit yolunun üstünde her zaman epey yolcu olurdu ve bu sabah da diğerlerinden farklı değildi. Bir şövalye, onun hanımı ve ikisinin birkaç tane hoş kızları yavaşça yanlarından at sürüp geçtiler. Envai çeşit tüccar, içeriye at arabaları dolusu yiyecek ve varillerce bira ile şarap getirmekteydi. At sırtındaki bir şövalye alayı, yaverleri ve hizmetkârlarının eşliğinde ana kapıdan dışarı eşkin sürüşle çıktılar. Çapulcu hobgoblin ya da ejderan takımlarıyla savaşmak ya da sadece etkileyici bir gövde gösterisiyle Palanthas şehrinde bir geçit töreni yapmak için yola çıkıyorlardı. Steel onların ne gibi silahlar taşıdığını ve eşya kabilelerinin büyüklüğünü aklının bir kenarına yazdı.

Sıradan vatandaşlar gelip gidiyordu. Bazıları iş görüşmesi için, bazıları bir hayır işi için, diğerleri de köylerine baskın yapan ejderhalardan şikâyetçi olmak için gelmekteydi.

Yüzleri sırtışla dolu bir grup kender -ellerinden ve ayaklarından birbirilerine zincirlenmiş bir halde- sert yüzlü şövalyeler tarafından kule dışına çıkartılıyordu. Ki o şövalyeler onları kale surlarının dışına atmadan evvel, kendilerine epey kızsalar da "ödünç alıcıların" bütün yüklerini hafifletiyordu.

"Tas'ı görmüyorsun değil mi?" Caramon yanından kıkırdarak koşup geçen kenderler arasına dikkatle bakmaktaydı.

"Paladine yazdıysa bozsun!" dedi Tanis hararetle. "Yeterince so-

76

runumuz var zaten."

"Peki içeri nasıl girmeyi tasarlıyorsunuz?" diye sordu Steel soğukça. Kapıda duran muhafızların, içeri kabul edilmek isteyen herkesi durdurup sorguladığını -tıpkı diğer iki adamın da gördüğü gibi- görmüştü. "Kenderleri içeri almışlar ya," diye dikkat çekti Caramon.

"Hayır almamışlar," diye cevap verdi Tanis. "Eski özdeyişi bilirsin, 'bir sıçanın içeri girebildiği yerden, bir kender de girebilir.' Fakat her halükarda sen bir kender deliğine sığmazsın zaten Caramon."

"Bu doğru," dedi koca adam, hiç rahatsız olmadan.

"Aklıma bir fikir geldi!" dedi Tanis. Mavi pelerini Steel'e uzattı. "Bunu zırhının üstüne giy. Caramon'un arkasında dur. Ben kapıdaki şövalyeleri lafa tutarım, siz de yanımdan çabucak geçip girersiniz..."

"Hayır," dedi Steel.

"Ne demek hayır?" Tanis'in tepesi atmıştı.

"Ne kendimi, ne de kime bağlı olduğumu gizlemeyeceğim, içeri sanki bir... bir kender gibi sinsice girmeyeceğim." Steel'in sesi küçümsemeyle doluydu. "Ya Şövalyeler beni olduğum gibi, kim ve ne olduğumu bilerek kabul eder, ya da içeri hiç girmem."

Tanis'in yüz ifadesi sertleşti. Tam tartışmak üzereydi ki, Caramon bir kahkaha patlatıvererek onun konuşmasını engelledi.

"Bunun o kadar da komik olduğunu düşünmüyorum." diye kızdı Tanis.

Caramon gülmekten boğulur gibi oldu, sonra boğazını temizledi. "Afedersin Tanis, ama tanrılar adına, Steel o kadar Sturm gibi konuştu ki kendimi tutamadım. O handaki zamanı hatırlıyor musun? Hani mavi kristalli asayı bulmuştuk ve bütün o goblinler ve Arayan muhafızları merdivenleri tırmanmaktaydı, bizi bir kazığa bağlayıp yakmaya hazırlardı. Ve hepimiz canımızı kurtarmak için kaçıyorduk, mutfaktan dışarı sıvışmayı umuyorduk. Sturm haricinde tabii."

"O sadece masanın birine oturmuş, soğukkanlılıkla birasını yu-dumluyordu. 'Ne yani?' demişti, ona kaçmasını söylediğinde. 'Kaçmak mı? Bu ayak takımından mı?' Şövalyelerin onu içeri alışı konusunda

konusurken yeğenimin yüzünün aldığı ifade aklıma Sturm'ün o geceki halini getirdi."

"Yeğenin yüzü benim aklıma bir çok şey getiriyor," dedi Tanis

77

sertçe, "Sturm'ün inatçılığının ve şerefının bizi bir kereden fazla olmak üzere nasıl da ölümle burun buruna getirdiği gibi."

"Onu buna rağmen seviyorduk." dedi Caramon yavaşça.

"Evet. 1 Tanis iç geçirdi. "Evet seviyordum, fakat onun o şövalye boynunu kırabileceğim tıpkı şimdiki gibi zamanlar olmuştu."

"Bir de şu açıdan bak Yarımelf," dedi Steel alaycı bir tonlamayla, "bunu tanrından, Büyük Paladine'dan gelen bir işaret olarak düşün. Eğer Paladine beni içeride görmek istiyorsa, içeri girme işimizin de çaresine bakacaktır."

"Pekâlâ genç adam, meydan okumanı kabul ediyorum. Paladi-ne'a güveneceğim. Belki de, senin dediğin gibi bu bir işarettir. Ama"-Tanis uyarı niteliğinde tek parmağını havaya kaldırdı-"ben ne dersem diyeyim, sen ağzını açma sakın. Ve belâ çıkaracak hiçbir şey yapma."

"Yapmayacağım," dedi Steel, buz gibi sert bir vakarla ve küçümsemeyle. "Annem o tepelerin en üstünde bir mavi ejderha ile beraber bekliyor, unuttun mu? Eğer bana herhangi bir şey olursa, Lord Ariakan bütün hiddetini ondan çıkartır."

Tanis genç adama dikkatle bakıyordu. "Evet, onu buna rağmen seviyorduk," dedi, sessiz bir nefes halinde. Steel duymamış gibi yaptı. Yüzünü Yüce Ermiş Kulesi'ne doğru çevirerek çalının arkasından çıkıverdi ve geçit yoluna adımını attı. Amcasının ve yarım elfin kendisini takip edeceğini biliyordu.

Tanis ve Caramon, kulenin ana kapısına giden geniş yolda ilerlerken kara şövalye yamağını ortalarına aldılar, her biri adamın bir yanında duruyordu. Caramon'un eli kılıcının kabzasındaydı, yüzünde sert ve tehditkâr bir ifade vardı. Tanis yanlarından geçenleri dikkatle kolladı. Yüzlerde tikslenme ifadeleri, şok geçirmiş dehşet bakışları görmeyi gerginlikle bekliyordu -bir bölük dolusu şövalyenin tepelerine binmesini sağlayacak o nidayı bekliyordu.

Steel dimdik ve vakur bir şekilde yürüdü, soğuk ve yakışıklı yüzü kayıtsızdı. Eğer gergindiyse bile bunu kendisine saklıyordu.

Her nasılsa, pek az kimse kafasını çevirip onlara baktı. Bu yolda seyahat edenlerin çoğu, kendi özel endişe ve kaygılarına dalıp gitmişlerdi. Ve silahla donanmış adamlarla dolu bir kaledede, üç tane silahlı adama kim dikkat ederdi ki? Onlara dikkat eden tek kimse, kulenin içine doğru şövalye babalarına eşlik etmekte olan o hoş genç kızlardı. Yakışıklı genç şövalyeye hayranlıkla gülümsediler ve Steel'in ilgisini çekmek için at arabalarından aşağı düşmekten gay -

78

Ti, her şeyi yaptılar.

Tanis'in kafası bunun karşısında son derece karışmıştı. Kara şövalye yamağının üzerinde açıkça taşıdığı dehşet ve ölüm sembollerinin artık insanlar üzerinde bir etkisi yok muydu? Yoksa Solamni-yalılar, Karanlık Kraliçe'nin o dehşetengiz gücünü unutmuşlar mıydı? Yoksa sadece akılsızca, ahmakça rahatlamış bir haldeler miydi?

Steel'e bakan Tanis, genç adamın dudağının küçümseme içinde kıvrıldığını gördü. Bunu oldukça eğlenceli buluyordu.

Tanis adımlarını hızlandırdı. Hâlâ geçmeleri gereken ana kapı vardı karşılarında.

Yarım elf, bir Takhisis Şövalyesi'nin Paladine'a ait bir kaleye kabul edilmesi konusunda birkaç mazeret düşündü ve sonra hepsinden de vazgeçti. En azından mantıklı bir mazeret uydurulamayacağını kendi kendisine itiraf etmek zorunda kalmıştı. Son bir çareye başvurup, içeri girmek için meşhur bir kahraman ve saygı gören bir devlet görevlisi olarak mevkiini kullanacaktı.

Üzerine giydiği her ne kadar rahat olsa da yıpranmış yolculuk kıyafeti yerine, tam aksam törensel kıyafetini donanmış olmayı dileyen Tanis, yüzüne "ben ne dersem onu yapacaksın" maskesini yerleştirdi ve ana kapıyı koruyan muhafızlara doğru hızla ilerledi.

Caramon ile Steel ondan bir adımı geride durdular. Steel'in yüzü sertti, koyu gözleri saydamdı, kafası meydan okurcasına geri atılmıştı.

Muhafızlık görevindeki şövalyelerden birisi onları karşılamak için bir adım öne gitti. Gözleri yumuşak başlı ve dostane bir merakla üzerlerinde eyleşti.

"İsimleriniz, kibar beyler," dedi şövalye nazikçe. "Ve lütfen işinizi de belirtin."

"Ben Tanis Yarımelf." Tanis kendim öyle bir sıkılmıştı ki, sözleri patlayan bir havlama şeklinde çıkmıştı, neredeyse bir haykırış sayılabilirdi. Kendini sakinleşmeye zorlayarak, hafif bir tonlamayla ekledi, "Bu

Caramon Majere..."

1 Tanis Yarımelf ve meşhur Caramon Majere!" Genç şövalye hayran kalmıştı. "Sizinle tanıştığıma şeref duydum, beyler." Alçak bir sesle meslektaşlarından birisine şöyle dedi, "Bu Tanis Yarımelf. Koş Sor VVilhelm'i bul getir."

Bu muhtemelen kapıdan sorumlu lord şövalyeydi.

"Lütfen, gereksiz yere ortalığı velveleye vermenin alemi yok,"

/9

diye ısrar etti Tanis çabucak, uygun bir alçakgönüllülük gibi çıkmasını umduğu bir sesle. "Dostlarım ile ben Paladine Odası'na bir hac ziyareti içm buradayız. Sadece saygılarımızı sunmak istiyoruz o kadar."

Genç şövalyenin yüzü hemencecik ciddi, halden anlar bir ifade aldı. "Evet, tabii ki lordum." Ters ters bakmakta olan ve koca kaleyle tek başına başa çıkabilecekmış gibi duran Caramon'a kaydı bakışları. Sonra şövalye Steel'e baktı.

Tanis gerginleşti. Daha şimdiden kafasında canlandırabiliyor-du. Genç muhafızın hiddete dönüşecek şaşkınlığını, alarm verecek olan çınlayan borazanı, parmaklıklı kapıyı indirip, etrafını kılıçlarla kuşatacak...

"Bir Taç Şövalyesi olduğunuzu görüyorum beyim, tıpkı benim gibi," diyordu genç şövalye... ve bunu Steel'e söylüyordu! Solamni-ya Şövalyesi, üzerinde Solamniya Şövalyeleri'nin en alt rütbesinin sembolü olan göğüs zırhına dokundu. Steel'e bir yoldaşıyla karşılaşınca verilen şövalye selâmını verdi, yani eldivenli elini miğferine kadar kaldırdı. "Ben Sor Regnald. Siz bana tanıdık gelmediniz, Sor Şövalye. Eğitiminizi nerede yaptınız?"

Tanis gözlerini kırıştırdı, bakakaldı. Bu günlerde miyopları da mı şövalyeliğe alıyorlardı yoksa? Steel'e baktı, Karanlık Kraliçe'nin amblemleriyle süslenmiş kara zırhı gördü; yani zambak, balta ve kafatası ile. Buna rağmen, Solamniya Şövalyesi gülümsüyor ve Steel'e sanki kışladan arkadaşymış gibi davranıyordu. Yoksa Steel bu şövalyeye bir çeşit büyü mü yapmıştı. Bu mümkün olabilir miydi? Tanis ona keskin bir bakış attı, sonra rahatladı. Hayır, Steel de olan bu hadiseye en az Tanis kadar şaşırmıştı. Meydan okuyan tavır genç adamın üzerinden akıp gitmişti adeta. Afallamış gibiydi ve biraz ahmakça görünüyordu.

Caramon'un ağzı beş karış açılmıştı. Oraya bir serçe konup da yuva yapsa dahi adam bunu fark etmezdi. "Eğitiminizi nerede yaptınız beyim?" diye sordu şövalye, dostane bir tavırla.

"K-Kenderyurdu'nda/ Tanis aklına gelen ilk şeyi söyleyivermişti.

Genç şövalyenin yüzü aniden halden anlar bir tavır aldı. "Ah, duydum ki zor işmiş. Bana kalsa Flotsam'de devriye gezmeyi tercih ederim. Bu sizin kuleyi ilk ziyaret edişiniz mi? Aklıma bir fikir geldi." Şövalye, Tanis'e doğru dondu. "Neden siz, Paladine Oda-sı'nı ziyaret ettikten sonra dostunuzu biraz benimle bırakmıyorsu-

8u

nuz? Yarım saat içinde mesaim bitecek. Ona bütün kuleyi gezdirir, savunma güçlerimizi, tahkimatlarımızı gösteririm."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum!" diye boğulur gibi oldu Tanis. Deri zırhının içinde titriyor ve terliyordu. "Bizim... bizim Palanthas'ta olmamız gerekiyor. Hanımlarımız bizi orada bekliyor da, değil mi Caramon?"

Caramon işareti almıştı. Ağzı hızla kapanıverdi. Tika hakkında bir takım abuk sabuk şeyler mırıldanmayı başarabilirdi.

"Belki başka bir zaman," diye ekledi Tanis üzüntülü bir sesle. Genç adamın bütün bunlardan oldukça eğlendiğini düşünerek Steel'e bir bakış fırlattı.

Steel şok geçirmişti, beti benzi atmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sanki nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi.

'Ya', diye düşündü Tanis, 'bir tanrıya kafa tutarsan başına bu gelir işte.'

Sor VVilhelm geldi ve işleri üstüne alıverdi. Tanis karşısında eski zamandan kalma, tumturaklı ve adetlerine sıkı sıkıya bağlı tipteki bir şövalye gördüğüne üzülmüştü; hani Ölçü ve Kuralların onun yerine düşünmesini bekleyen kimselerden. Sturm Birghtb-lade'in hep nefret ettiği tipteki şövalyelerden biriydi. Bereket, bu günlerde Sor VVilhelm türünden şövalyeler eskide olduklarından oldukça az sayıda idi. Bir tanrının -ya da tanrıçanın- onu şövalyelerin yoluna çıkarması ne yazık ki.

Ve tabii ki Sor VVilhelm, onlara türbeye kadar bizzat kendisinin eşlik etmesi konusunda ısrar ediyordu.

"Teşekkür ederim lordum." Tanis şu adamı başından savma girişiminde bulundu. 'Ama bu bizim için çok dokunaklı bir an, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi. Kendi başımıza olmayı tercih ederiz..."

İmkansız! (Ehem) Sor VVilhelm buna asla izin veremezdi. (Ehem) Meşhur Tanis Yarımelf ve meşhur Caramon Majare ve onların genç dostu Taç Şövalyesi, Paladine Odası'nı ziyaret edecekler. Hayır, hayır (Ehem, ehem) buna bütün bir şövalye refakat takımının eşlik etmesi gerekirdi!

Sor Wilhelm refakat takımını topladı, altı şövalyeydi ve hepsi birden silahlıydı. Onları saflar halinde sıraya soktu ve Paladine Odası'na doğru başı kendisi çekti. Yavaş ve dinsel tören adımlarıyla yürüyordu, sanki bir cenaze alayının başındaymış gibi.

"Belki de hakikaten öyledir," diye mırıldandı Tanis sakalının

81

arasından. "Bizim cenazemizin."

Caramon'a baktı. Koca adam mutsuzca omuz silkti. Yakışık alır bir şekilde onları takip etmekten başka seçenekleri yoktu.

Şövalyeler Paladine'in sembolüyle işaretlenmiş iki tane kapalı demir kapıya doğru ilerlediler. O kapının ötesinde, gömüt mezara giden dar bir merdiven vardı.

Steel, Tanis'e yanaştı. "Oradayken ne yaptın öyle?" diye sordu, alçak bir sesle konuşarak. Güvensizlik dolu bakışları yanındaki yarım elf ile önündeki şövalyeler arasında bölünmüştü.

"Ben mi? Hiçbir şey..." diye yanıtladı Tanis.

Steel ona inanmıyordu. "Sen bir çeşit büyücü değilsin, değil mi?"

"Hayır değilim!" diye cevap verdi Tanis fevrlikle. Daha bu işin üstesinden gelmemişlerdi, hem de hiç. "Ne olduğunu bilmiyorum, fakat sanırım işaretini almışsındır!"

Steel'in beti benzi attı. Yüzündeki şaşkın hayranlık -ve korku-açıkça görülebiliyordu. Tanis'in genç adama karşı siniri yatıştırdı. Oldukça garip bile olsa, ondan hoşlanmaya başladığını fark etti.

"Nasıl hissettiğini biliyorum." dedi Tanis ona, yavaşça konuşarak. Şövalyeler demir kapıya varmışlardı ve karanlık merdiven boyunca aşağı inen yolu aydınlatmak için elden ele meşale geçirmekteydiler. "Bir keresinde Karanlık Majesteleri'yle karşı karşıya gelmişim. Ne yapmak istediğimi biliyor musun? Dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istemişim."

Yıllar önce yaşanmış olmasına rağmen, Tanis bunu hatırlayınca ürperdi. "Ne dediğimi anlıyor musun? Kraliçe Takhisis benim tanrıçam değil. Ben sadece zayıf, cılız bir ölümlüyüm. Ona saygı göstermekten kendimi nasıl alıkoyabilirdim?"

Steel cevap vermedi. Düşünceliydi, sertti, kendi öz çekirdeğine çekilmiş bir haldeydi. Paladine genç şövalyeye, dalga geçerek istediği işareti vermişti. Onun için ne gibi bir anlam teşkil ediyordu -tabi bir anlamı varsa?

Demir kapılar açıldı. Törensiz adımlarla yürüyen şövalyeler merdivenleri inmeye başladılar.

82

Bölüm 10

im paşamımdı

Yarım elfin yaptığı açıklama Steel'e mantıklı geliyordu. Paladi-ne bir tanrıydı -kendi karşıtı olan Karanlık Kraliçe'ye kıyasla zayıf ve mızıms bir tanrıydı ama eninde sonunda bir tanrıydı. Paladi-ne'in huzurundayken Steel'in korkuyla karışık bir hayranlık hissetmesi gayet doğru ve uygundu -tabi kapıda kendisine olan şey gerçekten bu idiyse.

Steel bu hadiseye gülmeye bile çalışmıştı -o kadar komikti ki, bütün o kendini beğenmiş şövalyeler en korkulu düşmanlarının elinden tutmuş etrafı gezdiriyorlardı.

Kahkahası dudaklarında soluverdi.

Mezar odasına giden merdivenleri inmeye başlamışlardı -ihtişam mekânıydı, kutsal ve kutluydu. Burada birçok cesur adamın naaşı yatıyordu, Sturm Brightblade de onların arasındaydı.

Est Solarus oth Mithas. Şerefim yaşamımdır.

Steel bu sözleri tekrarlayan derin ve yankılı bir ses duydu. Kimin konuştuğunu görebilmek için çabucak etrafına bakındı.

Kimse konuşmamıştı. Herkes sessizce merdivenleri iniyor, saygı ve hürmetle yürüyor, hiç ses çıkartmıyordu.

Steel kimin konuştuğunu anladı. Kendisinin tanrının huzurunda olduğunu biliyordu ve genç adamın gözü korkmuştu.

Steel'in, Tanis'e yaptığı meydan okuma, katıksız bir kabadayılıktı. Ruhunu kavuran ani ve acı verici özlemi, kendisini bilme özlemini bastırmak için yapılmış bir hareketti. Steel'in bir yanı, Sturm Brightblade'in -soylu, kahraman, trajik şövalyenin- gerçekten kendi babası olduğuna inanmak istiyordu deliler gibi. Diğer yanı ise dehşete düşüyordu.

'Eğer öğrenirsen bu bir lanet getirecek', diye uyarmıştı Ariakan onu.

Evet aynen öyle olacaktı, ama... gerçeği bilmek vardı ya!

Ve bu yüzden Steel tanrıya meydan okumuş, Paladine'i ona söylemeye zorlamıştı.

Görünüşe göre tanrı, genç adamın meydan okuyuşunu kabul etmişti.

83

Kalbi sakinleşen Steel'in ruhu bir tapınma halinde eğiliverdi.

Paladine Odası geniş ve dikdörtgen bir daireydi, çok geçmişlerden kalan ölümler ile daha yakında yaşanmış Mızrak Savaşı'nın ölümlerini barındıran taştan tabutlar sıralanmıştı.

Sturm Brightblade ile kuleyi savunurken şehit olan diğer şövalyelerin buraya gömülmelerinden hemen sonra, odaya açılan demir kapılar kapanmış ve mühürlenmişti. Eğer kule düşman eline geçerse, şehitlerin naaşları kirlenemeyecekti.

Savaşın bitiminden bir yıl sonra şövalyeler mühürleri kırdılar, odayı açtılar ve burayı kutsal bir hac yeri yaptılar, tıpkı Huma'nın Türbesi'ni yaptıkları gibi. Paladine Odası yeniden tanrıya adanmış; Sturm Brightblade milli bir kahraman ilan edilmişti. Tanis o gün buradaydı, karısı Laurana da öyle; Caramon ve Tika; elf milletleri Silvanesti ile Çualinesti'nin hükümdarları Porthios ile Alhana; ve kender Tasslehoff Burrfoot da gelmişti. Çoktan karanlığa sapsmış olan Raistlin Majere, yani Palanthas Yüksek Büyücülük Kulesi'nin Efendisi gelmemişti, ama eski yoldaşı ve dostuna saygılarını sunan bir mesaj yollamıştı.

Savaşın karanlık günleri sırasında ölümlerin bedenleri resmi bir törene tabi tutulmadan öylece yatırılmışlardı. O törende, kendilerine uygun ve yakışık alırlar bir defin merasimi yapılmıştı. Sturm'ün naaşı için ona özel bir katafalk yapılmıştı. Mermerden yapılan ve şövalyenin kahramanca eylemlerinin resmedildiği oyma işleriyle dolu olan katafalk, odanın tam merkezinde duruyordu. Sturm'ün vücudu onun üzerinde duruyordu, tabut içine yerleştiril-memişti.

Bu yirmi küsur yıl boyunca vücudun çürümesini bir çeşit büyü engellemişti. Kimse ne olduğundan emin değildi ama çoğu kimse bu büyü'nün, kendisine aşk ile Alhana Yıldızmeltemi tarafından verilen elf ziynetinden yayıldığına inanıyordu. Ziynet elf aşıkların birbirine verdiği bir sevgi sembolüydü; o denli güçlü bir büyü güce sahip olması için tasarlanmamıştı. Ama yine de, aşkın da kendi büyü vardı elbet.

Tanis o günden beridir bu odayı ziyaret etmemişti. O dini tören, onun için bir daha tekrarlayamayacağı kadar acı verici ve kutsanmış bir şey olmuştu. Şimdi geri donmuştu ama kendisini ne dini torensel, ne de kutsanmış hissediyordu. Odaya bakındı. Üzerleri tozla kaplanmış kadim tabutlara ve merkezde duran katafalka bakan Tanis, kendisini kapana kısılmış gibi hissetti. Eğer herhangi bir

o-t

şey ters giderse, merdivenlerden, demir kapıdan, yani kaçış yolundan çok uzakta kalmış olacaktı.

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," dedi Tanis kendi kendine. "Steel babasının naaşına bakacak ve ya bundan etkilenecek, ya da etkilenmeyecek. Şahsen, bunun onun üzerinde herhangi bir etkisi olacağını sanmıyorum. Yargılayabildiğim kadarıyla, o genç adam Cehen-nem'e giden yolundan gayet memnun.

Peki şimdi ben ne yapacağım? Buraya kadar gelebileceğimizi hiç ummamıştım."

Sor VVilhelm, sanki kendi ailesini gömüyormuş gibi hüzünlü bir şekilde katafalka doğru başı çekti. Altı şövalye katafalkın etrafında saflar oluşturdu -iki tarafında da üç tane duruyordu. Sir VVilhelm ise tabutun başında dimdik bir esas duruş pozisyonundaydı.

Tanis katafalka yaklaştı. Dostunun yüzüne baktı -sanki mermerden oyulmuş gibi duran, fakat soğuk taşın hiçbir zaman takinama-yacağı bir hayatın anısı ifadesiyle dolu olan yüze. Tanis, Steel'i unuttu; bıraktı huzur onu sarmalasın. Dostu için artık üzülmüyordu; Sturm tıpkı yaşadığı gibi ölmüştü -şeref ve cesaretle. Şövalyenin huzur dolu uykusunu görmek Tanis'e iyi gelmişti. Tanis'in kendi oğlu hakkındaki endişe dolu kaygıları, telaş dolu politik durumlar, savaşın somurtkan tehdidi, hepsi birden, bir anda kayboluverdi.

Yaşam hoştu, tatlıydı; ama beklemekte olan daha büyük bir iyilik vardı.

Sturm Brightblade mermerden tabutunun üzerinde yatıyordu, elleri antika kılıcının üzerine kavuşturulmuştu -babasının kılıcının üzerinde. Babasının zırhı üzerindeydi. Sevginin ışıltıyla parlayan yıldız ziyneti göğsünde ışıltıyordu. Onun yanında bir ejderha mızrağı uzanmış duruyordu. Onun yanında ise ahşaptan bir gül vardı, şimdi kendi huzurlu uykusunda olan keder dolu yaşlı bir cücenin elleri tarafından oyulmuştu zamanında. Gülün yanında, bir kristal içinde duran beyaz bir tüy vardı, sevgi dolu bir kenderin kendisine verdiği son bir hediye-ydi bu.

Tanis naaşın yanında bir dizinin üstüne çöktü. Kafasının seviyesi şövalyeninkiyle aynıydı, Tanis dostuyla Elf dilinde hafifçe konuştu. "Sturm, şerefli, kibar, soylu kalpli kişi. Kitiara'yı sana yaptığı şey için, hainliği, namussuzluğu için affettiğini biliyorum -en sonunda seni öldürmek için kullandığı mızraktan çok daha acı verici bir şeydi o. Bu genç adam onun oğlu, korkarım oldukça fazla onun oğlu."

"Yine de bak orada duruyor, sanırım içinde senden bir parça var

85

dostum. Şimdi ben de buradayım, senin gerçekten de onun babası olduğuna inanıyorum. Yüz

hatlarınızda benzerliği görüyorum ama fiziksel bir delilden daha güçlü bir şekilde, bu genç adamın ruhunda, o eğilmez cesaretinde, soylu kişiliğinde, kendisine karşı bir hedef olarak saydığı kimselere bile duyduğu merhametinde görüyorum seni."

"Oğlun tehlike içinde Sturm. Karanlık Kraliçe onu kendine çekiyor, baştan çıkarıcı sözler fıslıyor ona, nihai bir yenilgiyle son bulması gereken bir şan şöhrat vaat ediyor ona. Yardımına ihtiyacı var dostum, eğer böyle bir yardımı ihsan eylemen mümkünse. Huzur dolu uykunu bölmekten pişmanlık duyuyorum ama senden istediğim Sturm, oğlunu şu anda üzerinde yürüdüğü karanlık yoldan geri döndürmek için elinden geleni yapman."

Tanis ayağa kalktı. Eliyle gözünü sildi ve Caramon'a baktı.

Koca adam katafalkın öbür tarafında diz çöktü. "Eğer onları tehlikeden kurtarabileceğimi düşünseydim, "dedi alçak bir sesle, "hayatımı evlatlarım için verirdim. Biliyorum ki sen... Şey, sen doğru olanı yapacaksın Sturm. Her zaman yaptın."

Bu oldukça muammalı dilekten sonra Caramon ayağa kalktı. Arkasını döndü ve yüksek sesle burnunu çekti, sonra gözleriyle burnunu yeleğinin koluna sildi.

Tanis, Steel'e baktı. Genç adam geride durmuştu. Yalnız başına, şövalyelerden ve katafalktan uzak duruyordu. Yine de naaşa koyu ve alev alev gözlerle bakıyordu. Durduğu yerde durmaya devam etti, kıpırdamadı. Yüzü solgun, soğuk ve sertti, uyumakta olan şövalyenin yüzünün birebir kopyasıydı. İkisi de mermerden oyulmuş gibiydi.

"Demek bu kadarmış," dedi Tanis kendi kendine. "Zavallı Sara. Yine de denedi."

İç çekerek ileri doğru bir adım attı. Gitme zamanı gelmişti.

Aniden Steel, mermerden katafalka doğru hızla koştu.

"Baba!" diye haykırdı kırık dökük. Ve konuşan adamın sesi değildi. Yoksun, yalnız bir çocuğun sesiydi Steel'in elleri naaşın soğuk ellerini kavradı.

Beyaz bir ışık, saf ve dalgalar halinde yayılan, soğuk ve büyüleyici bir ışık parladı ve odada bulunan herkesin içinde dalgalanarak, onları felce uğrattı yarı kör bıraktı.

Tanis, parlak görüntüyü ovalayıp atabilme çabasıyla gözlerini ovuşturdu, dolup taşan alev kırmızısı ve canlı sarı ışıkların arasın-

86

dan görmeye çalıştı çılgınlar gibi. Elf görüş kabiliyeti keskindir ve elf gözleri, karanlık ile ışığa insan gözlerinden daha çabuk alışır. Ya da belki de tam o anda, daha rahat görmesini sağlayan şey, kafasında bulunan gözlerden çok kalbindeki gözlerdi.

Sturm Brightblade ayağa kalkmıştı.

Görüntü o kadar gerçektir ki -tabii eğer görüntü idiye- Tanis neredeyse dostunun adını seslenecekti, neredeyse dostunun elini bir kez daha tutmak için ileri doğru uzanacaktı. Bir şey yarım elfi sessiz tuttu.

Sturm'un bakışları oğlu üzerinde odaklanmıştı, ve o bakışlarda hüznün vardı, anlayış ve sevgi vardı.

Sturm hiçbir söz söylemedi. Göğsüne uzandı ve elini yıldız ziynetinin üstünde kapadı. Göz kamaştırıcı parlak ışık bir anlığına azalıverdi. Sturm oğluna doğru uzandı.

Steel babasına bakakalmıştı; genç adam karşısındaki ölüden daha fazla mordu.

Sturm'un eli Steel'in göğsüne dokundu. Ziynetin ışığı parladı.

Steel çabucak elini göğsüne koydu, orada bir şeyler bulabilmek için yokladı ve bulunca elini üstüne kapayıverdi. Parlak ışık kısa bir süre için Steel'in elinde nabız gibi attı, parmaklarının arasından sızdı, sonra ışık karanlık oluverdi. Steel elinde her ne varsa zırhının içine sokmuştu.

"Kafirlik!" Sor VVilhelm nefret ve öfkeyle boğuk bir haykırış koy-verdi, sonra kılıcını kınından çekti.

En sonunda, alevli ışık halkası kayboldu. Tanis açıkça görebiliyordu ve bu görüntü onun cesaretini kırdı ve onu korkuttu.

Sturm Brightblade'in bedeni gitmişti. Naası yok olmuştu. Geriye tek kalan, tabutun üstünde duran miğfer, parlak antika zırh ve kadim kılıcı.

"Aldatıldık!" diye gurluyordu Sor VVilhelm. "Bu adam bizden biri değil. O bir Solamniya Şövalyesi değil. O Karanlık Kraliçe'nin bir hizmetkârı! Kötülüğün bir askeri! Yakalayın onu! Öldürün!"

"Büyülü ziynet! diye haykırdı başka bir şövalye. "Gitmiş. Onu çaldı! Ziynet onun üstünde olmalı!"

Silahı olmayan Steel, içgüdüsel olarak en yakınındaki kılıca uzandı. Kılıcı -babasının kılıcını- katafalkın üstünden aldı. Kılıcı kaldıran Steel, Sor VVilhelm'in aşağı doğru savurduğu gözü dönmüş darbeyi kolayca engelledi. Genç adam, daha yaşlı olan şövalyeyi geriye doğru itti, şövalye de bir zırhın kadim, tozla kaplı tabut üzerine çarpış tıngırtısıyla düşüverdi.

87

Diğer şövalyeler yaklaşıyordu. Güçlü ve becerikli olan Steel bile, yedisile birden aynı anda savaşır

yenmeyi ümit edemezdi.

Tanis kılıcını çekti. Katafalkın üstünden sıçradı ve Steel'in yanına kondu.

"Caramon! Onun arkasını kolla!" diye haykırdı Tanis.

Caramon ağız beş karış açık duruyordu. "Tanis! Sanırım benim gördüğüm -"

"Biliyorum! Biliyorum!" diye haykırdı Tanis. "Ben de gördüm!" Koca adamı dalıp gitmiş şaşkınlığından silkeleyip kurtarmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Caramon, bir ant içtin! Steel'i kendi oğlunmuş gibi koruyacağına dair yemin ettin."

"Öyle yaptım..." dedi Caramon vakur bir ciddiyetle. Yolunu kesmeye cüret eden en yakınındaki şövalyeyi yakalayan koca adam, onu bütün bütün kenara fırlatıverdi. Kılıcını çeken Caramon, sırtını Steel'in sırtına dayadı.

"Bunu benim için yapmanız gerekmez," diye zar zor nefes aldı Steel, kanı çekilmiş dudakları arasından.

"Benim savaşımı savaşmanıza ihtiyacım yok!"

"Bunu senin için yapmıyorum," diye yanıt verdi Tanis. "Bunu baban için yapıyorum."

Steel ona baktı, şüphe doluydu, inanmıyordu.

"Ne olduğunu gördüm!" dedi Tanis basitçe. "Gerçeği biliyorum."

Kara şövalye yamağının göğüs zırhını, Karanlık Kraliçe'nin berbat nişanıyla süslü zırhı işaret etti. Ve onun altından bir beyaz ışık parlıyordu.

Steel'in yüzünü bir rahatlama kaplayıverdi -genç adam bunun gerçekten yaşanmış mı olduğunu yoksa delirmeye mi başladığını kara kara düşünmekteydi çünkü. Hemen kendini toparladı, yüzü sertleşti. Steel bir kez daha Takhisis'in Şövalyelerinden biriydi. Düşmanlarıyla yüzleşmek için sertçe dondu.

Solamniya Şövalyeleri kılıçlarını çekmiş duruyordu ama hemen saldırmadılar. Tanis Yarımelf ülkede güçlü bir şahsiyetti ve Caramon Majere ise hürmet gören, meşhur bir kahramandı. Şövalyeler emirlerini duymak için tedirginlikle kumandanlarına baktılar.

Sor VVilhelm ayağa kalkmak için debelenmekteydi. Onun için cevap epey açıktı. "Diğer ikisi kötülük tarafından ayartılmışlar! Hepsisi de Karanlık Kraliçe'nin hizmetkârı. Üçünü de yakalayın!"

Şövalyeler saldırmak için sıçradılar. Steel iyi dövüşüyordu;

88

gençti, yetenekliydi ve bütün hayatı boyunca bunun gibi bir karşılaşma bekleyip durmuştu. Gözleri alev alevdi ve kılıcı meşale ışığında parlıyordu. Ama genç Solamniya Şövalyeleri ona denkti. Şimdi aralarında duran kötülüğü gördüklerinden, gözleri kutsal bir ışıkla parlıyordu; şereflerini koruyor, kafirliğin öcünü alıyorlardı. Dört tanesi Steel'in etrafını sardı, onu canlı yakalamaya niyetliydiler, onu yaralamaya kararlıydılar, öldürmeye değil.

Kılıçlar şangırdadı. Vücutlar itilip kakıldı. Kısa süre sonra, Steel'in alnındaki derin bir yaradan kan akıyordu. Şövalyelerden ikisi de kana bulanmıştı ama yenilenmiş bir güç ve coşkuyla savaşıyorlardı.

Steel'i katafalkın önünde sıkıştırdılar.

Tanis yardım etmek için elinden geleni yaptı ama yıllardır hiddetle bir kılıç kullanmamıştı. Caramon öfleyip pöflüyor, harlılıkla soluyor ve homurdamyordu. Koca adamın kafasından terler boşalıyordu. Düşmanı altı darbe indiresiye kadar o bir darbe indiriyordu ama Caramon -büyüklüğü ve kuvvetiyle- o bir darbenin etkili olmasını her zaman başarırdı. Kılıcı, bir örse inen çekiç gibi çınılıyordu.

Üçü de merdivene doğru yollarını açabilmek için savaşıyordu ama şövalyeler de onların kaçış yolunu kesmeye aynı derecede özen gösteriyordu. Bereket, Sor VVilhelm'in aklına takviye çağırması için şövalyelerden birini yollamak gelmemişti. Muhtemelen, şan şöhrat edinmek için Karanlık Kraliçe'nin şövalyesini kendi başına yakalamak istiyordu. Ya öyleydi, ya da küçük birliğinin gücünü azaltmayı göze alamıyordu.

"Eğer merdivenlere ulaşabilirsek," dedi Tanis, Caramon'a, ikisi sırt sırta dövüşürken, "ana kapıdan hızla çıkabiliriz. Orada iki muhafız var. Ve ondan sonra..."

"Dur hele... önce oraya kadar bir gidelim!" Caramon katafalkın yanına dayanmıştı, hâlâ yiğitçe savaşıyordu ama koca adam nefes nefeseydi. "Kahrolasica ağır... zincir zırh!"

Tanis artık Steel'i göremiyordu; o gümüş zırhtan örülmüş bir duvar tarafından kuşatılmıştı. Ama Tanis genç adamın kılıcının çınlayışını duyabiliyordu ve Solamniya Şövalyeleri üzerindeki sayısız taze yaraya dayanarak Steel'in hâlâ savaşmakta olduğunu kestire-biliyordu. Onu kesip biçene kadar savaşmaya devam edecekti. Kendisini canlı ele geçirmelerine asla izin vermeyecekti.

Babasının hatırasına leke sürmeyecekti.

Tanis'in vücudundaki her kas ağrıyordu. Bereket ki, genç bir şö-

89

valye olan rakibi, büyük kahramana karşı korkuyla karışık bir saygı duyuyordu da, gönülsüz bir şekilde

savaş yordu. Sor VVilhelm hiddetten köpürmüş gibi görünüyordu. Bu çatışma şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Merdivenlere baktı. Artık şimdi alarm verecek, takviye güç çağıracaktı.

Eğer bu gerçekleşirse, kesinlikle sonlan gelmiş demektir.

"Sturm Brightblade," dedi Tanis yavaşça, "başımıza bu belâyı sen sardın. En azından dışarı çıkmamıza yardım edebilirsin!"

Paladine'in semboluyla süslenmiş demir kapılar merdivenlerin tepesinde duruyordu. Doğanın tuhaf bir muzipliği olabiliirdi, ya da tanrının nefesi. Aniden, büyük bir şiddetli rüzgâr kapıyı yarıp içeri girdi, meşaleleri sanki onlar mummuş gibi söndürüverdi ve türbeyi karanlığa boğdu. Asırların tozunu kaldıran rüzgâr, Solamniya Şövalyeleri'nin yüzlerine toz toprak saçıverdi.

Tam yardım çağırma için derin bir nefes almakta olan Sor VVilhelm, içine kocaman bir toz bulutu çekiverdi. Boğulmaya ve öksürmeye başladı. Şövalyeler körleşmiş bir halde etrafta sendelemeye başladılar, gözleri çakıl kumuyla dolmuş, ağızları tozla kaplanmıştı.

Gariptir ki bu toz Tanis'i etkilemedi. Karanlığın içinde, göğüs zırhının altından parlayan donuk ışık sayesinde Steel'in yerini belirledi. Aniden dezavantaj içine düşmüş rakibine karşı kılıcını havaya kaldırmakta olan genç şövalye yamağını sıkıca yakaladı ve genç adamın kulağının içine haykırdı.

"Haydi buradan çıkalım!"

Bir anlığına, bir tartışmayla karşılaşacağını düşündü -Sturm olsa karşı çıkardı- ama o sırada Steel, Tanis'e sırtıttı, çarpık bir sırtıştı bu, Kitiara'nın çarpık sırtışı. Kılıcı elinde merdivenlere doğru koştu. Tanis aldığı ağır nefesler sayesinde Caramon'u buldu.

Elini koca adamın omzuna koyan Tanis, şöyle dedi, "Merdivenler bizim tek şansımız. Başarabilir misin?" Caramon başıyla onayladı -konuşamayacak kadar bitkindi- ve Steel'in ardından paldır küldür ilerlemeye başladı. Tanis katafalkın yanından geçerken elini hafifçe, kısaca antika zırhın üstüne koydu.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadı Tanis.

Bir yaygara içinde merdivenleri tırmandılar. Demir kapıları pat-latırcasına açıp çıkan Steel, ana kapıya doğru koştu. Savaşın alevi karanlık gözlerinde parlıyordu. Tanis onu yakaladı ve neredeyse hevesli adamı yere devirecekti. Steel ona hiddetle baktı ve kendini

90

kurtarmak için debelendi.

Tanis genç adamı sıkı sıkıya tuttu. "Caramon, kapıları!"

Caramon demir kapıları yakaladı, onları güm' diye kapattı, sonra onları kapalı tutabilecek bir şey bulmak için aceleyle etrafına bakındı. Tamirat sırasında kullanılan birkaç ağır mermer blok hemen yan tarafta durmaktaydı. Homurdanarak bloklardan birini kaldıran Caramon, tam merdivenleri tırmanan ayak sesleri duyulur olduğunda onu kapılara doğru itirdi. Demir kapılara bir darbe indi ama yerlerinden kıpırdamadılar. Paladine Odası'nın içinden darbeler ve sesleri boğulmuş haykırışlar geliyordu. Birinin duyması an meselesiydi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Tanis genç adama. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya- Ah, neyse boş ver."

Caramon'un yüzü kıpkırmızıydı, hiddetli bir boğa gibi öfleyip pöflüyordu. Tanis'in gömleğinin sol kolu şerit şerit kesik duruyordu; aldığı hiç fark etmediği bir yaradan kan akmaktaydı. Steel'in kafası kan içindeydi, zırhı ezilmiş ve çizik çizik olmuştu.

Ve Tanis şöyle düşündü, 'içimden bir ses, kimse bir daha bir Tak-hisis Şövalyesi'ni bir Solamniya Şövalyesi ile karıştırmayacak diyor bana.'

Haklıydı da. Üçü ana kapıya varır varmaz arkalarından bir borazan sesi duyuldu. Bu alarmdı, silahlara çağırıydı. Kapıları koruyan muhafızlar sıçrayarak harekete geçtiler, hemen savunma önlemleri almaya başladılar.

Birkaç saniye içinde kapılar inecek, sıkı sıkıya kapatılacaktı.

"Koşun!" diye emretti Tanis. "Ve koşmaya devam edin," dedi Steel'e.

Kapanmakta olan kapılara doğru çılginca ve umutsuzca bir depara geçtiler. Görevdeki şövalyeler, Steel'e tek bir kez baktılar ve kılıçlarını çekerek onu durdurmak için koşturdular

Kapının dışında bir şimşek nefesi patlaması oldu. Devasa bir mavi kanadın ucunun havadan hızla süzülüp geçtiği görüldü. Dışarıda kalan siviller ejderhalar hakkında bir şeyler haykırıyordu. Panikleyen, korkuya kapılan insanlar, giriş yerinde bir karambol oluşturarak, hem şövalyelerin saldırısına, hem de kapıyı kapamalarına engel oldular.

Tanis ve Caramon arbedeye daldılar. Kendisine meydan okuyan bir şövalyeye darbe indirmek için dönen Steel'i sürüklemek için ikisinin birden tutması gerekmişti.

91

Kulenin dış ında, mavi ejderha Flare, alçaktan uçarak dehşete kapılmış kalabalığın üzerinden süzölüyor, insanların tökezleyip hendeklerin içine düşmesini sağlıyordu. Arada sırada ejderha, şimşek nefesini kullanarak yerde ve kalenin surlarında delikler açarak paniği arttırıyordu.

"Sara!" diye haykırdı Tanis, kollarıyla işaret ederek.

Sara, ejderhayı yere yaklaştırdı. Kadın elini uzatıp Tanis'i semerin üzerine çekiverdi. Tanis ise, hâlâ dövüşmekte olan Steel'ı yakaladı ve Caramon'un da arkadan yaptığı yardım ile genç adamı ejderhanın sırtına çekmeyi başardı. Caramon en son olarak at-layıverdi. Sara bir emir sözü söyledi ve Flare havaya yükseldi.

Şövalyeler, kutsal türbeyi kirletmek gibi iğrenç bir teşebbüste bulunanlara doğru haykırarak ve Paladine adına lanetler okuyarak kaleden dışarı koşturdular. Surlarda konuşlandırılmış okçular havaya oklar fırlattılar. Tanis, kaleyi koruyan ve borazan sesi duyulduğunda havalanmış olan gümüş ejderhalar hakkında daha çok endişeliydi.

Ama gümüş ejderhalar ya bir maviyle dövüşüp şu aralar ejderhalar arasında olan tedirgin ateşkesi bozmak istemiyorlardı, ya da gümüşlerin kendisi de ölümsüz bir el tarafından engelleniyordu. Flare'e nefretle baktılar ama onun uçup da kendini kurtarmasına izin verdiler.

Mavi ejderhanın sırtına tünemiş olan Tanis, kafasını eğdi ve artık aşağılarında zararsız bir şekilde ısıkl çalmakta olan oklara baktı.

"Nasıl/ diye kara kara düşündü, "bütün bunları nasıl açıklayacağım ben?"

92

Bölüm 1-1

Kılıcı

Tanis'in tavsiyesi üzerine Flare, hâlâ tarafsız bölge olan Khalkist Dağları'nın eteklerindeki tepelere doğru uçu. Orada güven içinde dinlenebilir ve şimdi ne yapacaklarına karar verebilirlerdi.

Yolculuk sırasında hiçbir konuşmadı. Sara sık sık Steel'e endişeli bakışlar fırlatıp durdu. Tanis odada neler olduğunun bir kısmını -hepsini değil- birkaç kısa sözle özet geçmişti. Kendisine neyin olduğunu tam ve eksiksiz bir şekilde kadına anlatmak Steel'e kalmış bir şeydi.

Sara birkaç kez bunu Steel'e sordu ama genç adam cevap vermedi. Hatta onu duymuyor gibiydi. Masmavi gökyüzüne bakarak öylece oturdu, bakışları dalgındı, gözleri karamış ve soyutlanmıştı, düşünceleri okunamıyordu.

En sonunda Sara pes etti ve uçuş işine odaklandı. Uygun bir iniş alanı seçti, gür çam ağacı ormanlarıyla etrafı çevrili geniş bir açıklıktı bu.

"Bu gece burada kamp kuracağız," dedi Tanis. "Hepimiz biraz uyuyabiliriz. Sonra, sabaha, ne yapacağımıza ve nereye gideceğimize karar veririz."

Sara kabul etti.

Steel hiçbir şey söylemedi. Yüce Ermiş Kulesi'nden ayrılalı beri tek bir kelime dahi konuşmamıştı. Yere indikleri an, hemen ejderhanın sırtından aşağı atladı ve alıp başını ormana vurdu. Sara onu takip edecekti ama Caramon onu durdurdu.

"Bırak gitsin," dedi tatlılıkla. "Düşünmek için zamana ihtiyacı var. O genç adamın başına çok şey geldi. Odadan içeri giren insanla dışarı çıkan insan aynı kimse değil."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Sara iç çekerek. Ağaçlara doğru bakarak öylece durdu, elleri tedirginlikle birbirilerine dolanıyordu. "Sizce o... Bu, onun fikrini değiştirmiş midir sizce?"

"Bunu sadece kendisi bilebilir," dedi Tanis

Sara yeniden iç geçirdi, sonra ona endişeyle baktı. "Onun Sturm Brightblade'in oğlu olduğu hakkında aklınızda herhangi bir şüphe var mı?"

"Hem de hiç yok/" diye yanıtladı Tanis sertçe.

Sara gülümsedi. Biraz daha umutlanmış görünüyordu, gece için ejderhayı yerleştirmeye gitti.

"Orada, odada olan şey de neydi öyle Tanis?" diye sordu Cara-mon alçak bir sesle, ikisi küçük bir yemek pişirme ateşi ızırlamaya başladığında. "Gördüğümü sandığım şeyi gerçekten de gördüm mü?"

Tanis düşünüp taşındı. "Bunu kesin olarak bilemiyorum Cara-mon. Kendim de emin değilim. Kör edici bir ışık vardı ve gözlerim kamaşmıştı ama Sturm'ü orada dikilmiş dururken gördüğüme yemin edebilirim. Elini uzattı ve sonra görebildiğim tek şey o elf ziynetinin Steel'in boynunda asılı olduğuydu."

"Evet, benim gördüğüm şey de buydu." Caramon düşüncelere daldı. "Yine de bir gözbağı olabilir. Belki de onu çalmıştır."

"Pek sanmıyorum. Yüzündeki bakışı gördüm. Steel, o odadaki en ürkmüş kişiydi. Ziynete şaşkınlık içinde baktı, sonra onu kavradı ve zırhının içine sokuşturdu. Kalbine güven Caramon. Ziyneti ve kılıcını Steel'e, Sturm verdi, ikisini de oğluna verdi."

"Onlarla ne yapacak ki -bir elf aşk yadigarı ile bir Solamniya Şövalyesi kılıcıyla yani? Herhalde o iğrenç yere geri gitmeyecektir artık, değil mi?"

"Bu ona kalmış bir şey," dedi Tanis sessizce.

"Peki kalmaya karar verirse, onu ne yapacağız? Ve tabi annesini?" diye sordu Caramon. "Onları eve beraberimde götüremem herhalde. Geri döndüğümde, şerif ile adamlarını hanın merdivenlerinde beni beklerken bulmazsam şanslı sayılırım. Ariakan'ın da kendi kayıp şövalye yamağını aramaya çıkacağından söz etmeye bile gerek yok. Belki de sen-"

"Önce benim tutuklanmamak için birkaç hızlı açıklama yapmam gerekecektir," dedi Tanis, tatsız bir gülümsemeyle. Sakalını kaşıdı ve meseleyi zihninde düşünüp tarttı. "Steel ile Sara'yı Quali-nesti'ye götürebiliriz," diye karar verdi en sonunda. "Orada ikisi de güvende olur. Lord Ariakan bile onları elf krallığının içine kadar takip etmeye cüret edemez. Alhana, Steel'i kabul eder, hele bir kez ziyneti görsün, Steel'in hikâyesini dinlesin."

Caramon kafasını salladı. "Bu genç adam için pek de iyi bir yaşam olmaz, değil mi? Elflerin arasında yaşamak yani. Alınma Tanis ama ona nasıl davranacaklarını ikimiz de biliyoruz. Solamniya Şövalyeleri'nin de, onu şövalyeliğe kabul edeceğini pek sanmıyorum, ne dersin?"

"Ben de pek sanmıyorum," dedi Tanis basitçe.

"Öyleyse ne yapacak? Bir paralı asker mi olacak? Kılıcını en fazla para verene mi satacak? Amaçsız bir avare mi olacak..."

"Peki bizler neydik dostum?" diye sordu Tanis ona.

"Biz gezgindik," dedi Caramon, bir anlık derin bir düşünceden sonra. "Ama Sturm Brightblade değildi." Steel bütün öğleden sonra boyunca dönmedi. Tanis uyudu. Caramon -her zaman için bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini düşündüğünden dolayı- balık tutmaya çıktı. Yakınlardaki bir akar-sudan birkaç tane alabalık tuttu. Ormanda bulduğu çamfistıklarını ve yabani soğanları da ekleyerek, alabalığı ıslak yapraklara sarmaladı ve balığı ateşte ısınmış bir taş parçasının üzerinde pişirdi.

Gün batınımda, Sara müthiş derecede endişelenmeye başladı. Tam Flare'i genç adamı araması için gönderecekti ki, Steel ağaçların gölgeleri arasından öylece yürüyerek çıkageldi. Steel hiçbir şey söylemeden ateşin yanına çömeldi. Kadim kınının içinde duran kılıcı, yanına, çimlerin üzerine yatırdı. Sonra kendisine balık servisi yaptı.

Tanis, Sara'nın kuleden kaçtığı zamandan beri sormak için yanıp tutuştuğu soruyu oğluna sormasını bekledi. Ama şimdi, ya cevabı duymaktan korktuğundan, ya da konuyu onun açmasını beklediğinden dolayı sessizdi. Yine de, şefkat ve sevgi dolu bakışları oğlunun üzerinden hiç ayrılmadı.

Steel yemeğine odaklanmıştı, sanki annesinin gözlerinden sakınıyor gibiydi. Tanis'in içinde, genç adamın kararını vermiş olduğu gibi bir his vardı. Steel, muhtemelen ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Yemek sessizlik içinde sürüyordu, ta ki Caramon gökyüzüne doğru bakıp da Tanis'in koluna dokunana dek.

"Misafirlerimiz var," dedi Caramon.

Tanis çabucak ayağa kalktı. Batı yönünde, Palanthas'ın bulunduğu yönde, batmakta olan güneşin kızıl ve turuncu çizgilerinin üzerinde dört tane ejderha süzülüp yön değiştiriyordu.

"Kahretsin! Ve biz de burada, ateşin önünde sıcaktan mayışmış oturuyoruz! Gören pikniğe çıktık sanır!

Böyle şeylerden çok uzun zamandır uzak kaldım dostum," dedi Tanis esefle.

"Söndür şunu," diye emretti Caramon.

Steel de çoktan öyle yapıyordu zaten, duman tütmesini engelle-

95

mek için ateşin üzerine toprak fırlatıyordu.

"Bunlar ne çeşit ejderhalar? Görebiliyor musun?" Caramon gözlerini kısmıştı. Sesinin umut dolu çıkmasına uğraştı. "Belki de devriye gezmeye çıkmış Solamniya Şövalyeleridir."

"Şövalyeler, bu doğru, ama Solamniyalı değiller," dedi Tanis acı acı.

"Bunlar mavi ejderhalar," diye hemfikir oldu Sara, kesin bir sesle.

Kendi mavi ejderhası yerinde duramıyordu, ayağını yere vuruyor, kuyruğunu kırbaç gibi savuruyordu. Sıkı disiplin almış hayvan sessizliği koruyor, dostlarına seslenmiyordu, her ne kadar aksini yapmaya meyilli olsa bile. Ejderhanın dostlarını tanıdığı barizdi ama onlara katılmasına neden izin verilmediğini anlayamıyordu.

Steel, ejderhaları izledi. "Yarımelf, bu kesimleri bilirsin. Yakınlarda bir kasaba falan var mı, yürüyerek gidilebilecek cinsten?"

Sara ellerini birbirine kenetledi, gözleri neşeye parlamıştı.

Tanis düşündü. "Dağın taban kısmında bir tepe cücesi köyü var. Buradan bir gün uzaklıkta diyebilirim. Cüceler Palanthas'la ticaret yaparlar. Her zaman kervanlar gelip gider."

"Mükemmel," dedi Steel, bakışlarını uzaktaki maviler üzerinde tutarak. "Sizi burada güç durumda bırakmak istemiyordum. Flare'i de yanıma alıyorum."

Sara'nın gözlerindeki neşe soluverdi; yüzündeki kan çekildi.

"Elbette ki beni arıyorlar," diye devam etti genç adam çabuk çabuk. "Onlara katılmak için uçacağım. Siz burada güvende olursunuz. Benim dönüşüm Lord Ariakan'ı tatmin edecektir. Takibe son verecektir."

Sara hafifçe, kederle inledi.

Steel ona baktı ve rengi soldu ama yüzündeki sert kararlılık hiç yumuşamadı. Kafasını çevirip iki adama baktı.

"Kılıcı alıkoymaya karar verdim," dedi Steel meydan okurcasına, sanki bir tartışma bekliyormuş gibi. "Eski moda olduğu kuşkusuz ama bunun kadar iyi yapılmış bir kılıç daha görmedim hiç."

Tanis kafasıyla onayladı ve zayıfça gülümsedi. "Kılıç hakkıyla senindir. Onu sana baban verdi. Onun kılıcına iyi bak, Steel Brightblade. Kılıç kendisine saygıyla davranılmasına alışıktır. Soyu çok uzun ve şerefli." "

Babanın dediğine göre," dedi Caramon, "kılıç sadece onu kullanan kışı kırılırsa kırdırılmış."

96

"Sturm onu taşırken hiç kırılmadı," diye ekledi Tanis, "hatta en sonunda bile."

Steel bariz bir şekilde çok etkilenmişti. Koyu gözleri dökmeyeceği yaşlarla parıltıydı. Elleri gül ve taçla süslenmiş kabzayı nazikçe, saygıyla kavradı. "Bu çok iyi bir silah," dedi alçak, boğuk bir sesle. "Ona layık olduğu ilgiyi ve saygıyı göstereceğim, bundan emin olabilirsiniz."

'Kılıcı alıkoyacak', diye düşündü Tanis, 'peki ya boynunda asılı olan ziynet? Hâlâ yanında mı. Yoksa ormandayken onu çıkarıp attı mı? Bu konuda ne diyecek?'

'Görünüşe göre hiçbir şey.'

Steel devam ediyordu. "Sana Tanis Yarımelf ve sana Caramon Majere, benim yanımda dövüştüğünüz için teşekkür etmek istiyorum. Benim uğruma başınıza ciddi bir belâ açtığınızı, hatta kendinizi tehlikeye atığınızı biliyorum. Bunu unutmayacağım." Kılıcını çekti ve havaya doğru kaldırıp önünde tuttu. "Babamın kılıcıyla size hürmetlerimi sunuyorum."

İkisine de şövalye selâmı verdi. Sonra kılıcı itina ile hasara uğramış kınına sokarak, en sonunda Sara'ya doğru döndü.

Kadın umutsuzluk içinde kollarını ona doğru uzattı. "Steel-"

Steel onu tuttu, onu kendine çekti ve sıkı sıkıya sarıldı.

"Bunun benim kendi kararım olacağına söz vermiştin Anne."

"Steel hayır! Bunu nasıl yaparsın? Gördüğün şeyden, olan şeyden sonra nasıl?" Sara ağlamaya başladı.

Kibarca ama sertçe Steel kadının sevgi dolu sarılışından kendini kurtardı. "Ona göz kulak olur musun amca?" dedi yavaşça Caramon'a. "Onu güvende tut."

"Yapacağım yeğenim." Caramon, Sara'yı tuttu ve onu geri çekti.

Genç adam topuğunun üstünde dondu ve mavi ejderhaya doğru koştu. Flare hevesliydi, bekliyordu.

Steel, ejderhanın sırtına atlayıverdi. Yaratık kanatlarını çırpıttı.

Sara, Caramon'un elinden kurtuldu ve oğluna doğru koştu.

"Bunu benim hatırım için yapma! Gitme, lütfen gitme!"

Yakışıklı yüzü soğuk ve sertti, katı ve amansızdı. Kadına kafasını çevirdi, batan güneşe doğru baktı.

"Bir lanet demişti Lord Ariakan. Eğer gerçeği öğrenecek olursam bir lanet gelecek." İç geçirdi, sonra

kafasını eğip bakarak soğukça şöyle dedi, "Geri çekil anne. incinmeni istemem"

Caramon ağlamakta olan Sara'yı tuttu ve onu ejderhanın koca

97

kanatlarının yolundan çekip götürdü.

Steel bir söz söyledi. Flare havaya fırladı. Ejderha bir kez üzerlerinde tur attı. Genç adamın yüzünü görebiliyorlardı -mavi kanatların üstünde bembeyazdı.

Ve bu belki Tanis'in hayal gücüydü ya da belki de batmakta olan güneş ışığının bir gözbağı ama sanki genç adamın elinde bir anlığına bir ışığın, sanki elf ziynetinden gelmiş gibi bir ışığın parladığını gördüğünü sandı.

Mavi ejderha kararmakta olan gökyüzünde, kuzeye doğru yol alarak kayboldu.

Bölüm 12

Kemi

Rüzgârlar, Fırtına Kalesi üzerinde şiddetle esiyordu. Dalgalar kayaları kamçılıyor, onlara çarpıp su damlacıklarından ve köpükten bir sel oluşturarak patlıyordu. Kara bulutlarda şimşekler çakıyor; gök gümbürdüyor, kaleyi temellerinden sarsıyordu. Gece yarısıydı.

Bir borazanın net notaları karanlığı paramparça etti. Lord Ari-akan, Fırtına Kalesi'nin avlusunun tam merkezinde duruyordu, etrafı şövalyelerden oluşmuş bir halkayla sarılmıştı. Yağmurda meşaleler şapırdıyor ve titreşiyordu. Şövalyelerin kara zırhları parlıyordu. Her kara göğüs zırhını, şiddet dolu ölümün simgesi kara bir zambak süslüyor, çiçeğin koparılmış sapı kanlı bir baltaya dolanıyordu. Mavi, beyaz ya da kırmızı -şövalyenin ait olduğu sınıfa bağlıydı- çizgilerle süslü kara pelerinler, zırhlı vücutlarının etrafında uçuşuyor ama çılgınlar gibi yağın yağmura karşı onları pek korumuyordu.

Takhisis Şövalyeleri yağmurdan büyük zevk alıyor, fırtınadan neşe duyuyorlardı. Bu tanrıçalarının onları takdis ettiğinin bir işaretiydi. Kısa süre sonra -eğer yüce rahibe onun buna değer olduğunu düşünürse- şövalyeliğe kabul edilecek genç adam, bütün gününü uyanık ve ibadet halinde geçirdiği mabetten dışarı çıkacaktı.

Derin sesli bir ahenk içinde, şövalyeler Karanlık Kraliçe'ye övgü ilahileri söylemeye başladılar.

Mabedin içinde, ölüm gibi bir sessizlikte Steel Brightblade, tam takım zırhı üzerinde, karanlık sunağın önünde yüzükoyun yerde yatmaktaydı. Bütün gününü buz gibi, nemli taşın önünde yatarak, tanrıçasına secde ederek geçirmişti. Mabet onun dışında boştu; şövalyenin ibadetini rahatsız etmeye kimse izinli değildi.

Borazan çağrısının sesiyle birlikte, obsidiyen sunağın ardında duran koyu kara perdelerin arasından bir kadın beliriverdi. Kadın yaşlı ve iki büklümdü. Saçı ağarmış ve uzundu, eğri omuzlarından aşağı doğru yayılmışlardı. Ağır adımlarla, taş zemin üzerinde ayaklarını sürerek yürüyordu. Gözleri kızıl perçemli, kurnaz ve

99

akıllıydı. Bir Takhisis yüce rahibesinin kara cüppesini ve ejderha gerdanlığını taşıyordu üzerinde.

Karanlık Kraliçe'nin gözdelelerinden biri olan rahibenin, engin bir gücü vardı. Yıllar önce, iyi ejderhalardan çalınan yumurtalardan ejderan üretme işinin dehşet verici törenlerine iştirak etmiş olduğu, fısıldanılan söylentiler arasındaydı. Lord Ariakan'ın kendisi de dahil olmak üzere, Fırtına Kalesi'nde tek bir şövalye yoktu ki yaşlı kadının bakışıyla, dokunuşuyla titremesin.

Yüzü taşa gömülü yatmakta olan, esmer saçları sırtına dökülüp sunağın mumlarıyla mavi-siyah parıldayan genç şövalyenin önüne gelip durdu. Sunağın üzerinde, Karanlık Kraliçe'nin takdisini beklemekte olan korkunç, sırttan bir kurukafa şeklinde tasarlanmış miğferi ve zambağıyla, baltası ve göğüs zırhı duruyordu. Ama adet olduğu gibi kılıcı yoktu.

"Kalk," dedi rahibe.

Oruç tutmaktan ve bir zincir zırh içinde soğuk zeminde yatmaktan zayıf düşen Steel çabucak ve beceriksizce dizlerinin üzerine doğruldu. Kafası önüne eğik duruyordu. Gözlerini kaldırıp kutsal rahibeye bakmaya cüret edemeyerek ellerini önünde kavuşturdu.

Kadın onu dikkatle inceledi, sonra pençe gibi ellerinden birini uzatarak parmaklarını adamın çenesinin altına yerleştirdi. Tırnaklar adamın derisine battı. Kadının taşlardan çok daha soğuk olan dokunuşuyla ürktü. Adamın yüzünü incelemek için işığa doğru kaldırdı.

"Artık babanın ismini biliyorsun öyle mi?"

"Evet Yüce Hazretleri," dedi Steel kesin bir şekilde, "biliyorum."

"Söyle. Kraliçenin sunağı önünde o ismi söyle."

Steel yutkundu, boğazı daralmıştı. Bunun bu kadar da zor olacağını düşünmemişti.

"Brightblade," diye fısıldadı.

"Bir daha."

"Brightblade." Sesi çınladı, meydan okurcasına gururluydu.

Görünüşe göre rahibe bundan hiç de hoşnutsuz kalmamıştı.

"Annenin adı."

"Kitiara Uth Matar." Bu sefer de gururla, şiddetle söyledi.

Rahibe başıyla onayladı.

"Değerli bir kan bağı. Steel Uth Matar Brightblade, şu andan itibaren vücudunu, kalbini ve ruhunu adıyor musun Karanlık Majesteleri Takhisis'e, Karanlık Kraliçesi'ne, Kara Savaşçı'ya, Ejderha

100

Kraliçesi'ne, Binbir Suratlı Dişi'ye?"

"Adıyorum," diye yanıtladı Steel soğukkanlılıkla.

Rahibe gülümsedi, gizli ve karanlık bir gülümsemeyle bu.

"Vücut, kalp ve ruh mu, Steel Uth Matar Brightblade?" diye tekrarladı.

"Evet, tabii ki de," diye yanıtladı telaşlanarak. Ona öğretilene göre, bu törenin bir parçası değildi. "Neden benden şüphe duyuyorsunuz?"

Cevap olarak rahibe, genç adamın boynunda asılı duran zarif, çelikten bir zinciri kavradı. Zinciri çekti ve ucundaki süsü ortaya çıkarttı.

Steel'in göğsünde yıldız şeklinde oyulmuş, donuk bir şekilde parlayan bir elf ziyneti asılı duruyordu.

"Bu nedir?" diye tısladı rahibe.

Steel omuz silkti, gülmeye çalıştı. "Bunu babamın naaşından çaldım, aynı zamanda kılıcını da çaldım.

Şövalyeler deliye dönmüştü. Kalplerini korkuyla doldurdum!"

Sözleri cüretkardı ama mabedin sessizliği içinde çok yüksek bir sesle, ahenksiz bir şekilde yankılandılar.

Rahibe parmağını dikkatle ziynetin üzerine koydu.

Bir beyaz ışık parladı ve bir cızırdama sesi duyuldu.

Rahibe tiz bir acı haykırışıyla elini geri çekiverdi.

"Bu iyiliğin bir ziyneti!" Kelimeyi tükürmüştü adeta. "Buna dokunamıyorum. Karanlık Majesteleri'nin gerçekten hizmetkârı olan hiç kimse o lanetli ziynete dokunamaz. Fakat sen, Steel Brightblade, onu korkusuzca boynunda taşıyorsun."

Beti benzi ölü gibi atan Steel, kadına dehşetle baktı. "Onu bırakacağım! Çıkarıp atacağım," diye haykırdı.

Eli ziynetin üzerine kapandı ve onun parlak ışığını karanlığa boğdu. "Bu sadece bir takı. Benim için hiçbir anlamı yok!"

Ziyneti çelik zincirinden çekip koparmak için hazırlandı.

"Lânetli ziyneti taşı. Böyle yapman Karanlık Kraliçe'nin dileği ve onun hoşuna gidecek. Sana bu uyarıyı hatırlatmaya yarar umarım. O ziynete her bakışında benim sözlerimi düşün, Steel Brightblade. Binbir Suratlı Dişi'nin bir sürü gözü vardır. Her şeyi görür. Ondan saklayabileceğin hiçbir şey yok."

"Kalbin ona ait, vücudun ona ait. Ama ruhun değil. Henüz de-ğil..."

"Ama olacak." Rahibe kırışık yüzünü genç adamınkine o kadar

101

yaklaştırdı ki, kadının pis kokulu nefesi onun yanağına sıcak bir şekilde temas etti. "Ve bu arada Steel Uth Matar Brightblade, kraliçen için paha biçilmez değerde olacaksın."

Kurumuş ve çatlamış dudakları Steel'in alnından öptü.

Ürperen ve terleyen Steel, o feci temasa karşı kıpırtısız durmak için kendini zorladı.

"Miğferin ve göğüs zırhın sunağın üstünde. İkiisi de Karanlık Kraliçe tarafından takdis edildi. Ayağa kalk, Sor Şövalye ve onları üzerine giy."

Steel rahibeye önce şaşkınlık, sonra aydınlanan bir neşeyle baktı. Rahibe, o gizli gülümsemesini takınarak arkasını döndü ve onu terk etti. Kara perdeleri araladı ve mabedin en iç kesimlerine doğru geri kayboldu.

Delikanlılık yaşlarında olan iki oğlan, mabedin ön kapılarından içeri girdi. Şu andan itibaren, genç olanı yamağı, daha yaşlı olanı ise yaveri olacaktı. Sessizce, saygı içinde durup şövalyeye zırhını giymesine yardım etmeyi beklediler. İki çocuk da Steel'e hayranlıkla ve gıpta ile bakıyordu. Gelecekteki kendi tayinlerini düşündükleri, onu Steel'de somutlaşmış bir şekilde gördüklerine hiç şüphe yoktu.

Titreyen, ayakta zor duran Steel, sunağa doğru saygıyla yaklaştı. Sağ eli, ölüm zambağıyla süslenmiş kara göğüs zırhının üzerindeydi. Sol eli ise boynundaki ziynetin üzerine gitti. Gözleri kapandı.

Gözkapaklarının altında yaşlar yanmaktaydı. Hiddet içinde, bir kez daha ziyneti boynundan koparıp atmaya davrandı.

Fakat eli üzerinden kayıverdi, gevşek bir şekilde sunağın üzerine düştü.

Borazan sesi iki kez daha duyuldu.

Fırtına Kalesi'nin avlusunda Lord Ariakan, kara şövalye yamağını, babasının kılıcıyla gerçek bir şövalye yapmak için bekliyordu.

Zambak Şövalyesi Steel Uth Matar Brightblade, Taç Şövalyesi Sturm Brightblade'in ve Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın oğlu.

Kurukafamsı sırtışlı miğferi yerinden kaldıran Steel, onu kafasına taktı. Sonra sunağın önünde diz çökerek kraliçesi Tak-hisis'e minnettar bir dua etti.

Gururla ayağa kalkarak ellerini uzattı ve yaverine kara, parlak zırhı göğsüne takması için işaret etti.

II

Her zaman için oğul,
o en eski hikâyelerde,
doğal dönüşü içinde
kanının kaynaşığı,

tılsımlı kişi,
kahraman olması hiç umulmayan kişi,
tacı ele geçirir
ve hazineyi ve prensesi de.
Aniden, gizlenmiş kutucuklardan çıkar
en umulmayan, oğul
korur ve yükselir
kasvetli gece boyunca
kalbini gizledikten sonra
ve maskesiz şanı içinde,
hazine ve mücevherat içinde,
anı silip süpürür
hikâyeler başlamadan önce,
teşvik edici kalp atışı
buz ve hayallerle yetinirken,
dünya bir ülkeyken
aynalar ve kardeşlerden meydana gelen,
ve kırık bir uyum
günlerin uzun akışı içinde.
İşte bunlar gibi kardeşlerdir şiirin bahsettikleri görüntülerle beceriklidirler kılıçlar yerine donuk ışığı gizli
olan, bilişlerinin gölgeleri içinde. Ama her ortaya çıkan için yaralar ve belirsizlik bir kenara,
1Ü3

uzlaşan her kışı için
böğürtlenlerle, ejderhayla ve büyücüyle
bir başka sonsuza dek unutulmuş,
teslim olmuş ve evlenmiş
kardeşlerin lisanıyla,
akrabalığı içinde kaybolmuş olanlar
kılıcın ve paranın,
ruhun eski palendromunda
bunun gibi kardeşlerdir
ozanların haklarında şarkılar düzdüğü
o şaşkın cesaretleri
ve sudaki teselli
böğürtlenin içindeki kimse için
ve başarısız bir miras,
işte bunlar için
mürekkepler tükenir
işte bunlar için
melekler iner gökten.

104

Böl

m

Caramon geniş, obsidiyenden oyulmuş bir odanın içinde duruyordu. O kadar genişti ki, en uç köşeleri
gölgeler içinde kaybolmuştu, tavanı da öyle yüksekteydi ki, gölgelerle gizlenmişti. Yine de ışık vardı fakat
kimse onun kaynağının ne olduğunu söylemezdi. Donuk bir ışıktı ve beyazdı -sarı değildi. Soğuk ve
neşesiz ışık, hiç ısı yaymıyordu.

Odanın içinde hiç kimseyi göremese de, kadim sessizliği bölen hiçbir ses duymasa da, Caramon yalnız
başına olmadığını biliyordu. O kayıtsız bir şekilde durmuş, kendisine zamanın geldiği söylenene kadar
sabırla beklerken, kendisini bazı gözlerin, çok uzun zaman önce izledikleri gibi izlediğini biliyordu.
Ne yaptıklarını tahmin edebiliyordu ve gülümsedi ama sadece içinden gülümsemişti. O izleyen gözler için
koca adamın yüzü dümdüz durmuş, kayıtsızlığını korumuştı. Onda hiçbir zayıflık, hiçbir hüznün, hiçbir acı
dolmuş pişmanlık göremeyeceklerdi. Fakat hatıralar ona doğru uzanıyordu, sıcak ellerle, nazik temaslara.
Kendi kendiyse barıştı ve yirmi beş yıldır da öyleydi.

Sanki düşüncelerini okuyorlarmış gibi -ki Caramon bunun gayet de olmuş olabileceğini düşündü- geniş

odada bulunan kimseler aniden kendilerini gösterdiler. Işıkların parlaklaştığından ya da bir duman bulutu yükseldiğinden ya da karanlığın dağıldığından değildi hani, çünkü hiçbir olmamıştı. Caramon, her ne kadar çeyrek saatten fazla süredir orada duran kişi kendisi olsa bile, sanki aniden içeri giren kimse kendisiymiş gibi hissetti. Önünde beliriveren iki cüppeli suret, tıpkı beyaz, büyümlü ışık gibi, kadim sessizlik gibi buranın bir parçası idiler. O değildi -o bir dışarıklıydı ve hep öyle olacaktı.

"Kulemize bir kez daha hoş geldiniz, Caramon Majere," dedi bir ses.

Caramon hiçbir şey söylemeyerek reverans yaptı. Adamın adını

i 06

hatırlayamıyordu bir türlü.

"Justarius," dedi adam, hoşça gülümseyerek. "Evet, en son karşılaşmamızdan beri uzun yıllar geçti ve son karşılaşmamız ise umutsuz bir saate denk gelmişti. Beni unutmış olmanıza şaşmamak gerekir. Lütfen oturun." Caramon'un hemen yanında ağır, oymalı, meşe ağacından yapılmış bir sandalye beliriverdi.

"Uzun bir yolculuk yaptınız ve muhtemelen yorgunsunuzdur."

Caramon gayet iyi olduğunu belirtmeye, gençlik yıllarında An-salon Kıtası'nın çoğunu gezip görmüş bir adam için bunun gibi bir yolculuğun hiçbir şey demek olduğunu belirtmeye başlamıştı. Ama yumuşak ve davetkâr minderleriyle o sandalyeyi gören Caramon, bu yolculuğun gerçekten de uzun -hatırladığından da uzun- geçmiş olduğunu fark elti. Sırtı ağrıyordu, zırhı sanki daha da ağırlaşmış gibiydi ve bacakları artık üstünde bulunan kısımları taşıyamı-yor gibi görünüyordu.

'Eh ne umuyordun ki', diye sordu Caramon kendisine, omuz sil-kt-rek. 'Şu anda bir hanın işletmecisiyim. Sorumluluklarım var. Birilerinin yemekleri tatması gerekli...' Esef dolu bir iç çekişle oturdu ve koca vücudu rahat edene kadar kendini yerleştirdi.

"Sanırım yaşılanıyorum," dedi sırtarak.

"Hepimizin başına geliyor," diye yanıtladı Justarius, kafasıyla onaylayarak. "Şey, çoğumuza," diye düzeltti, yanında oturmakta olan surete bir bakış atarak. Adamın bakışlarını takip eden Caramon, o suretin rünlerle kaplı kukuletasını geriye atıp yüzünü meydana çıkarttığını gördü -bir elf yüzüydü bu.

"Selâmlar Caramon Majere."

"Dalamar," diye karşılık verdi Caramon sağlam bir sesle, kafasını şöyle bir sallayarak, kara cüppeli büyücüyü gördüğünde hatıralar onu biraz daha sıkıca kavradığı halde. Dalamar yıllar önce görüldüğünden farklı görünmüyordu -daha bilgeydi muhtemelen, daha sakin ve daha soğukkanlıydı. Doksan yaşındayken sadece bir cıracık büyücü idi, elfler söz konusu olduğunda neredeyse genç bir delikanlı olarak düşünülürdü. Yirmi beş yıl, uzun ömrünü elfler için bir gece ve gündüz süresinden farklı sayılmazdı. Şimdi yüz yaşını epey aşmış olmasına rağmen, adamın soğuk, yakışıklı yüzü otuzunda bir insaninkinden farksızdı.

"Yıllar sana iyi davranmış Caramon," diye devam etti Justarius. "Şimdi sahibi olduğun Son Yuva Hanı, Krynn'deki en başarılı hanlardan biri. Sen bir kahramansın -hem sen, hem de senin hanımın.

ı u/

Tika Majere, iyi ve şüphesiz her zamanki kadar güzeller mi?"

"Daha da güzel," diye yanıtladı Caramon boğuk bir sesle.

Justaius gülümsedi. "Beş çocuğunuz var, iki kız ve üç oğlan."

Caramon'un hoşnut ifadesine bir korku kıymığı batıverdi. 'Hayır', dedi kendi kendine, 'şimdi benim üzerimde hiçbir güçleri yok.' Sandalyesine kendini daha sağlam bir şekilde yerleştirdi, sanki kendisini savaşa hazırlayan bir asker gibi.

"En büyük iki ağabey Tanin ile Sturm tanınmış askerler'-Justari-us tatlı tatlı konuşuyordu, sanki çitin üzerinden komşusuyla konu-şurmuş gibi. Fakat Caramon buna hiç de kanmamıştı ve gözlerini büyücünün üzerinde tuttu sıkıca-"meşhur anne ve babalarının er meydanındaki şanlı marifetlerini geçmek için epey iyi işler başarıyorlar. Ama üçüncü oğlan, yani ortanca çocuk, adı ise-" Justarius duraksadı.

"Palin," dedi Caramon, kaşları alçalıp çatılarak. Dalamar'a bakan koca adam, onun kendisini yana doğru yatmış, gizemli gözlerle izlemekte olduğunu gördü.

"Palin, evet." Justarius duraksadı, sonra sessizce konuştu, "Görünüşe göre amcasının izinden gidiyor gibi."

'İşte. Bakla ortaya çıkmıştı. Tabii ya, onu buraya çağırılmalarının sebebi buydu. Bunu, ya da bunun gibi bir şeyi uzun zamandır bekliyordu zaten. Lanet olsun onlara! Onu kendi haline bırakamadılar bir türlü! Eğer Palin ısrar etmemiş olsaydı buraya asla gelmezdi zaten.' Ağır bir şekilde soluyan Caramon Justarius'a baktı, adamın yüzünü okumaya çalıştı. Sanki oğlunun büyü kitaplarından birini okumaya çalışıyormuş gibiydi.

Justarius, Büyücüler Divanı'nın başıydı ve Krynn'deki en güçlü büyü kullanıcısıydı. Al cüppeli büyücü, yirmi bir tane sandalyeden oluşan bir yarım dairenin tam merkezindeki kocaman taştan oturağın üstünde oturuyordu. Yaşlı bir adamdı, yaşlılığın görülebilir tek işareti ağarmış saç ve kırışık yüzüydü. Gözleri, Caramon'un usta büyücüyü yirmi beş yıl evvel ilk kez gördüğü kadar kurnazdı, vücudu da o zamanki kadar güçlü görünüyordu -tabii sakat bacağı haricinde.

Caramon'un bakışları büyücünün sol bacağına kaydı. Adamın al cüppesinin altında gizli duran sakatlığını, sadece adamı yürürken görmüş olanlar fark edebiliyordu.

Caramon'un kendisini incelediğinin farkında olan Justarius, istem dışı bir şekilde bacağını ovuşturdu, sonra çarpık bir gülümse-

108

meyle durdu. 'Justarius kötürüm olabilir', diye düşündü Caramon, 'sakat olabilir ama bu sadece vücudunda. Zihninde ya da hırslarında değil.' Yirmi beş yıl önce, Justarius, sadece kendi tarikatı Al Cüppelilerin, yani sırtlarını hem kötülüğe hem iyiliğe dönüp kendi yollarında, tarafsızlık yolunda yürüyen büyücülerin sözcüsüydü. Şimdi tahmin olarak dünyadaki bütün büyücülerin başındaydı -Beyaz Cüppeler, Al Cüppeler ve Kara Cüppelerin. Bir büyücünün hayatındaki en etkili unsur büyü olduğundan dolayı, kendi kalbinde ne gibi kişisel hırslar ve istekler besliyor olursa olsun, büyücüler divana bağlılık yemini ederlerdi. Yani çoğu büyücü böyle yapardı. Elbette, Raistlin diye bir gerçek vardı...

Yirmi beş yıl önce.

O zamanlar divanın başı Beyaz Cüppelilerden Par-Salian idi. Caramon hatıraların kendisini çok daha sıkı bir şekilde kavradığını hissetti.

"Oğlumun bütün bunlarla ne gibi bir ilgisi olduğunu göremiyorum," dedi düz ve katı bir sesle. "Benim oğlanlarla tanışmak istiyorsanız, buraya geldikten sonra bizi büyüyle yolladığınız o odanın içindeler. Onları her istediğiniz anda buraya büyüleyebileceğiniz-den de eminim. Öyleyse, arkadaş toplantısı havasında hoş sohbetleri kısa kestik demektir -Bu arada Par-Salian nerelerde?" diye sordu Caramon aniden, gözleri gölgeli odanın etrafında dolanıp, Jus-tarius'un yanındaki boş sandalyeye takılarak.

"Yirmi beş yıl önce divanın başkanlığından emekliye ayrıldı," dedi Justarius ciddiyetle, "o hadiseden... şey senin de içinde bulunduğun o hadiseden sonra."

Caramon kıpkırmızı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Dalamadın zarif elf yüz hatlarında hafif bir gülümseme tespit ettiğini sandı.

"Divanın başı olarak görevi ben devraldım ve Dalamar da, La-Donna'nın yerini Kara Cüppeler Tarikatı'nın başı olarak almaya hak kazandı, üzerine üstlendiği tehlike dolu ve yiğitçe görev sayesinde, hani şey sırasında..."

"O hadise," diye hırladı Caramon. "Tebrikler," dedi.

Dalamadın dudağı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Justarius başıyla onayladı ama görüşmekte oldukları ilk konunun dağılmasına izin vermeyeceği barizdi.

"Oğullarınla tanışmaktan şeref duyarım," dedi Justarius sakın-

109

ce, "Özellikle de Palin ile. Genç adamın günün birinde büyücü olmak arzusunda olduğunu biliyorum."

"Eğer kastettiğin buysa, büyü çalışıyor," dedi Caramon kabaca. "Bunu ne kadar ciddiye aldığın ya da senin ima eder gibi görüldüğün üzere, hayat boyu mesleği olarak bunu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Biz bu konuyu onunla hiç oturup tartışmadık..."

Dalamar bunun üzerine alayla homurdandı, bu da Justarius'un, kara elfin kara cüppeli koluna elini koymasını sağladı.

"Belki de oğlunun arzusu hakkında duyduğumuz şeyde yanıl-mışızdır öyleyse?"

"Belki de yanılmışınız," diye yanıtladı Caramon soğukça. "Palin ile ben birbirimize yakınızdır," diye ekledi daha yumuşak bir sesle. "Bana danışmış olacağından eminim."

"Bu günlerde oğluna karşı sevgisinde açık sözlü, dürüst olan bir adam görmek epey rahatlatıcı bir şey, Caramon Majere," diye başladı Justarius tatlı tatlı.

"Pöh!" Dalamar araya girdi. "Gözleri oyulup kör olmuş bir adam görmenin de rahatlatıcı olduğunu söyleyebilirsin!" Kolunu yaşlı büyücünün elinden kurtararak Caramon'a doğru bir hareket yaptı.

"Kardeşinin karanlık hırslarına karşı yıllar boyunca kör kalmıştın, neredeyse her şey çok geç olana dek. Şimdi görmeyen gözlerle oğluna bakıyorsun..."

"Benim oğlum iyi bir evlattır, gümüş ay kara aydan ne kadar farklıysa, o da Raistlin'den o kadar farklıdır! Onun öyle bir hırsları yok! Hem sen onun hakkında ne bilebilirsin ki, senin gibi... senin gibi bir toplum dışı?" diye haykırdı Caramon hiddetle ayağa sıçrayarak. Elli yaşını aşkın olmasına rağmen, koca adam yaptığı ağır işlerle ve oğullarına savaş sanatını öğretmekle kondisyonunu nispeten korumuştur. Eli refleksif olarak

kılıcına gitti, her nasılsa bunu yaptığında Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeyken bir ejderhaya karşı bir lağım cücesi kadar savunmasız olacağını unutarak. "Ve hırsan söz açılmışken, sen efendine gayet iyi hizmet etmiştin değil mi Dalamar? Raistlin sana çok şey öğretti, belki de bizim bildiğimizden de fazla -"

"Ve ben onun elinin bıraktığı izi hâlâ üzerimde taşıyorum!" diye haykırdı Dalamar, o da ayağa kalkarak. Boynundan kara cüppesini sıyrarak göğsünü açık bıraktı. Beş parmak işareti gibi beş yara izi, kara elfin pürüzsüz derisinde görülür haldeydi. Her birinin üzerinden ince bir kan damlası sızıyor, Büyücüler Dairesi'nin soğuk

no

ışığında parılıyordu. "Yirmi beş yıldır bu acıyla yaşıyorum..."

"Peki ya benim çektiğim acıya ne demeli?" diye sordu Caramon alçak bir sesle, hatıranın ellerinin keskin parmaklarını, ruhunun derinlerine batırdığını hissederek. "Beni neden buraya getirdin? Benim yaralarımın da tekrar açılıp seninkiler gibi kanamasını sağlamak için mi?"

"Beyler lütfen," dedi Justarius yavaşça. "Dalamar kendine hakim ol. Caramon lütfen otur. Hatırlayın, ikiniz de yaşamlarınızı birbirinize borçlusunuz. Bu ikinizin arasında saygı duyulacak bir bağ kuruyor olmalı." Yaşlı adamın sesi, geniş dairede hâlâ yankılanmakta olan haykırıslara nüfuz etti. Sesinin sakın otoritesi Caramon'u susturdu ve Dalamar'ı sakinleştirdi. Açılmış cüppesini eliyle birbirine tutturarak kara elf, Justarius'un yanına geri oturdu.

Caramon da utanç ve sıkıntı içinde oturdu. Bunun olmasına izin vermeyeceğine, bu insanların kendisini sarsmaya hiç gücü olmayacağına dair yemin etmişti. Ve daha şimdiden kontrolünü kaybetmişti işte. Rahatlamış bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Ama eli kılıcının kabzasını sıkıca tutuyordu.

"Dalamar'ı af buyur," dedi Justarius, elini bir kez daha kara elfin koluna koyarak. "Acele ve hiddetle konuştu. Haklısın Caramon. Senin oğlun Palin gerçekten de iyi bir adam -ve sanırım adam demeliyiz, çocuk değil. Ne de olsa yirmi yaşında -"

"Daha yirmisine yeni bastı," diye mırıldandı Caramon, Justarius'a ihtiyatla bakarak.

Al cüppeli baş büyücü elini savurup bu konuyu geçiştirdi. "Ve o, senin de dediğin gibi, Raistlin'den farklı. Nasıl olmasın ki? Ne de olsa kendi kişiliğine sahip. Senin ve kardeşinin yüzleştiğinizden daha farklı, daha mutlu koşullar altında, daha farklı bir ana babadan doğdu. Bütün duyduklarımıza göre Palin yakışıklı, çekici, güçlü ve sağlıklıymış. Rasitlin'in olduğu gibi, onun taşımak zorunda olduğu bir hastalık yükü yok. Ailesine bağlı, özellikle de iki ağabeyine. Onlar da ona bağlılar. Bütün bunlar doğru mu?"

Caramon başıyla onayladı, boğazında aniden düğümlenen yumru sebebiyle konuşmayı başaramadı. Ona bakan Justarius'un uysal bakışları aniden keskinleşti, delip geçen bir hal aldı. Kafasını salladı. "Ama belli yönlerinle sen gerçekten körsün Caramon. Ah, Dalamar'ın dediği gibi değil" -

Caramon'un yüzü hiddetle kıpkırmızı olmuştu-"kardeşinin kötülüğüne karşı olduğun gibi kör değilsin. Bu bütün anne babaların muzdarip olduğu bir körlüktür dostum. Ben biliyorum." Justarius gülümsedi ve esefle omuz silktili. "Benim de bir kızım var..."

Baş büyücü, gözünün kenarıyla Dalamar'a bakarak iç geçirdi. Yakışıklı elfin dudakları bir gülümseme emaresiyle titreşiverdi. Yine de hiçbir şey söylemedi, öylece durup gölgelerin içine doğru baktı.

"Evet, biz ebeveynler kör olabiliriz," diye mırıldandı Justarius, "Ama bunun konu ile bir ilgisi yok." İleri doğru eğilen baş büyücü ellerini kavuşturdu. "Sabırsızlanmaya başladığını görüyorum Caramon. Tahmin ettiğin gibi, buraya seni belli bir amaçla çağırdık. Ve korkarım ki bunun senin oğlun Palin ile bir ilgisi var." 'İşte bu,' dedi Caramon kendi kendine, kaşlarını çatarak ve eli tedirginlikle kılıcının kabzasını kavrayıp kavrayıp bırakarak.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, bu sebeple açık ve net konuşacağım." Justarius derin bir nefes aldı; korkunun gölgesiyle birlikte yüzü ciddi ve hüzünlü bir hal aldı. "Bu genç adamın amcası -senin de ikizin olur- Rasitlin'in ölü olmadığına inanmak için gayet iyi bir sebebimiz var."

112

Bölüm 2

"Bu yer içimi ürpertiyor!" diye söylendi Tanin, en genç kardeşine yan gözle bir bakış atarak.

Bir fincan tarbean çayını yavaşça yudumlamakta olan Palin, kendisine yöneltildiğini bildiği halde Tanin'in yaptığı yorumu duymamış gibi yaparak şöminenin ateşine baktı.

"Öf, Cehennem adına biraz oturur musun?" dedi Sturm, ağabeyine doğru ekmek parçaları fırlatarak.

"Yürümekten zemini deleceksin ve altımızda neyin bulunduğunu sadece tanrılar bilebilir."

Tanin yalnızca kaşlarını çatdı, kafasını salladı ve volta atmaya devam etti.

"Reorx'un sakalı adına, Kardeşim!" diye devam etti Sturm, ağız peynirle doluyken neredeyse anlaşılmaz

bir şekilde. "Palanthas'ta-ki en kaliteli hanlardan birinin odasına denk bir yerdeyken, sanki bir ejderan zindanındaymışız gibi düşünüyorsunuz! İyi yemek, mükemmel bira var" - Peyniri boğazından aşağı indirmek için koca bir yudum aldı-"Ve bir kapikulu gibi davranmasaydın hoşça muhabbet edebileceğin kimseler de olacaktı!"

"Öncelikle, Palanthas'taki en kaliteli hanlardan birinde değiliz," dedi Tanin iğneleyici bir şekilde, fırlatılan ekmeklerden kocaman bir parçayı yakalamak için volta atmayı keserek. Ekmeği elinin içinde ufalayıp kırıntı haline getirdi ve yere serpti. "VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeyiz. Birden bu odaya gönderiliver-dik. Lanet kapılar kilitli ve biz de dışarı çıkamıyoruz. Bu büyücülerin babamıza ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok ve senin bütün düşünebildiğin peynir ile biradan ibaret!"

"Bütün düşünebildiğim bu değil," dedi Sturm sessizce, kafasını sallayarak ve hâlâ şömineye bakmakta olan küçük kardeşlerine endişeli bir bakış atarak.

"Evet," diye kızdı Tanin kasvetle, Sturm'ün bakışlarını takip ederek. "Ben de onu düşünüyorum! Bu yerde olmamız en başta onun suçu zaten!" Tanin yürüyüp geçerken huysuzca bir masanın bacağı tekmeleyerek volta atmaya devam etti. Küçük kardeşinin ağabeyinin sözleri karşısında üzüldüğünü gören Sturm iç geçirdi

113

ve Tanin'i kürek kemikleri arasından ekmekle vurmaya çalışma sporuna geri döndü.

O iki genç adamı inceleyen her kişi (ki tam şu anda biri incelemekteydi) onları ikiz zannederdi, fakat -işin aslında- aralarında bir yaş fark vardı. Sırasıyla yirmi dört ve yirmi üç yaşlarında olan Tanin ile Sturm (Caramon'un en yakın dostu Tanis Yarımelf'in ve kahraman Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade anısına isimlendirilmişlerdi) birbirlerine benziyor, benzer hareket ediyor ve hatta benzer düşünüyorlardı. Hakikaten de sık sık ikiz rolü oynar ve insanların onları ikiz zannetmesinden hiçbir şeyden hoşlanmadıkları kadar hoşlanırlardı.

İri ve kaslı olan iki genç adam da, Caramon'un muhteşem fiziğine ve onun canayakın, dürüst simasına sahipti. Ama genç adamlar, karşılaştıkları kadınların yüreğini sızlatmasını sağlayan açık kızıl buklelerini ve cıvı cıvı yeşil gözlerini, gençliğinde kendi payına bir çok canlar yakmış olan annelerinden almışlardı. Meşhur bir savaşçı olduğu kadar Krynn'in güzellik abidelerinden biri olan Ti-ka VVaylan, tavasıyla ejderan kafalarını kıldığı o zamanlardan beridir birazcık tombullaşmıştı. Ama yumuşak, alçak boğazlı beyaz bluzüyle masalardan sipariş alırken hâlâ kafalarını çevirip ona bakarlardı. Ve Son Yuva Hanı'nı kafasını sallayıp da Caramon'un ne kadar şanslı bir herif olduğunu söylemeden terk eden adamların sayısı pek azdı.

Fakat yine de, genç Sturm'ün yeşil gözleri şu anda cıvı cıvı değildi. Bunun yerine haylazlıkla parlıyorlardı -kendisine bakmayan-küçük kardeşine göz kırpan Sturm, yavaşça ayağa kalktı ve o anda kafası meşgul olan Tanin'in arkasında yerini alarak sessizce kılıcını çekti. Tanin tam arkasını döndüğünde Sturm kılıcın keskin yerini ağabeyinin bacakları arasına yerleştirdi ve kılıçla çelme takarak, sanki kuleyi temellerinden sarsmış gibi duyulan bir tangırıyla onun yere devrilmesini sağladı.

"Sakat beyinli bir lağım cücesi ol inşallah!" diye haykırdı Tanin. Hızla ayağa kalktı ve yoldan çekilmek için kaçışan kardeşinin üzerine doğru sıçradı. Tanin onu yakaladı ve sırtlamakta olan Sturm'ü tuniğinin yakasından yakalayıp iterek masaya yığılmasını ve masayı parçalayıp yere devirmesini sağladı. Tanin kardeşinin üzerine çullandı ve ikisi Ansalon'daki birkaç bar salonunu darmadağın bırakmış olan alışlageldik boğuşup didişme maskaralıklarına tutuştular. Tam o sırada hafif bir ses bu dövüşmeyi durdurdu.

114

"Kesin şunu," dedi Palin gergince, şöminenin yanındaki sandalyesinden ayağa kalkarak. "Kesin şunu, ikiniz de! Nerede olduğunuzu hatırlayın!"

"Nerede olduğumu hatırlıyorum," dedi Tanin somurtkanca, kafasını kaldırıp küçük kardeşine bakarak.

Yaşça daha büyük olan iki adam kadar uzun boylu olan Palin'in bedeni yapıydı. Fakat kılıç oyunlarından çok, çalışmaya düşkün olduğundan dolayı, iki savaşçının ağır adaleli vücudundan yoksundu. Annesinin kızıl saçını almıştı ama saçları alev kırmızısı değil, koyu kestane rengine yakındı. Saçı uzundu -alınının orta yerinden ayrılıyor hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyorlardı. Ama anne ve babasının bazen korkulu rüyalarına giren şey, genç adamın yüzüydü -yüzü ve elleri. İnce kemikli yapısıyla, herkesin içini görebiliyormuş gibi görünen delip geçen bakışlı, akıllı gözleriyle PaHn'in yüzü amcasınınkini andırıyordu, hatları her ne kadar benzemese de. Yine de Palin'in elleri Raistlin'inkiler gibiydi. İncecik, zarif, çabuk ve becerikli parmaklar. Genç adam o narin büyü bileşenlerini öyle bir beceriyle elinde tutardı ki, babası sık sık gururla izlemek ya da üzgünlük içinde kafasını çevirmek arasında ikiye bölünüp kalırdı.

Şimdi Palin, dökülmüş biranın, ekmek kırıntılarının, çanak çömleğin, yarısı yenmiş peynirin ve kırık masa

parçacıklarının arasında yerde yatmakta olan iki ağabeyine sertçe bakarken, o eller sıkıca kapanıp yumruk oluşturmuştu.

"Öyleyse en azından biraz ağırbaşlı davranmaya çalışın!" diye kızdı Palin.

"Nerede olduğumu hatırlıyorum," diye tekrarladı Tanin sertçe. Ayağa kalkıp yürüdü ve suçlarcasına bakarak Palin'in önünde durdu. "Ve bizi buraya kimin getirdiğini de hatırlıyorum! Bizi öldürmesine neredeyse çeyrek kalan o lânetli ormanın içinden at sürerek hem de."

"VVayreth Orman'ında hiçbir şey sana zarar vermez," diye karşılık verdi Palin, yerdeki pisliğe tiksintiyle bakarak. "Eğer dinlemiş olsaydınız, size daha önce de söylediğim gibi. Orman, kuledeki büyücülerin kontrolü altındadır, istenmeyen davetsiz misafirlerden korunmak içindir. Biz buraya davet edildik. Ağaçlar bize zarar vermeden geçit verdi. O fısıldadığını duyduğunuz sesler, sadece kalbi-nizdeki korkulardan ibaretti. Siz büyüden kork-"

"Sen dinle Palin," diye sözünü kesti Tanin, Sturm'ün hep onun ağabey sesi olarak nitelendirdiği o tonlamayla. "Neden şu büyü işini bir kenara bırakmıyorsun ki? Babamızı ve annemizi incitiyorsun -en çok da babamızı. Bu mekâna at sürerken yüzündeki ifadeyi gördün! Buraya geri gelmenin onun için ne demek olduğunu tanrılar bilir."

Kızaran Palin dudağını ısırarak kafasını çevirdi.

"Öf, çocuğu rahat bırakır mısın Tanin?" dedi Sturm, genç kardeşinin yüzündeki acıyı görerek. Pantolonundaki biraları eliyle silerek, biraz utanmış bir şekilde masayı tekrar birleştirmeye çabaladı -çoğunun kıymıklara ayrıldığı düşünülürse umutsuz bir vakaydı.

"Bir zamanlar iyi bir kılıç adamı olmaya gerekli özelliklere sahiptin küçük kardeş," dedi Tanin ikna edici bir sesle, Sturm'ü görmezden gelip bir elini Palin'in omzuna koyarak. "Haydi evlat. Orada her kim varsa"-Tanin oldukça belirsiz bir şekilde elini savurdu-"ona fikrini değiştirdiğini söyle. Biz de bu lânetli yeri terk edip evimize gideriz-"

"Buraya gelmemizi neden istedikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye yapıştırdı cevabı Palin, ağabeyinin elini iterek. "Muhtemelen benimle bir ilgisi yoktur! Neden olsun ki?" diye sordu acı acı. "Ben hâlâ bir öğrenciyim. Sınavımı almaya hazır olana kadar yıllar geçmesi gerekli... Anne ve baba'ya teşekkürler," diye mırıldandı sessizce. Tanin bunu duymadı ama görülmeyen gözlemci duydu.

"Tabii! Ben de bir yarı ogreyim," diye karşılık verdi Tanin kızgınlıkla, "Ben konuşurken yüzüme bak Palin-" "Beni rahat bırak!"

"Hey siz ikiniz-" Uzlaştırmacı Sturm araya girmeye başlamıştı ki, üç genç adam odada yalnız olmadıklarını aniden anlayıverdiler.

Bütün kavgalarını unutan kardeşler hemen harekete geçtiler. Sturm bir kedi kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıverdi. Elini kılıcının kabzasına atıp, silahsız olan Palin'in önünde korumacı bir şekilde durmak için çoktan ilerlemiş olan Tanin'e katıldı. Bütün büyü kullanıcıları gibi, genç adam da ne kılıç, ne kalkan taşıyor, ne de zırh giyiyordu. Ama eli cüppesinin altında gizli bir şekilde duran hançere gitmiş ve öğrenmesi için kendisine izin verilen birkaç korunma büyüsünü çoktan zihninde oluşturmaya başlamıştı. "Kimsin sen?" diye sordu Tanin sertçe, kilitli odanın tam merkezinde durmakta olan adama bakarak.

"Buraya nasıl girdin?"

"Buraya nasıl girdiğimi soruyorsan"-adam kocaman gülümsedi-"büyü ile yürüyen kimseler için Yüksek Büyücülük Kulesi'nde du-

116

var diye bir şey yoktur. Benim kim olduğuma gelince, adım Kuzey Ergoth'tan Dunbar Mastersmate."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sturm sessizce.

"İstemek mi? Pekâlâ -sizin rahatınızın yerinde olduğundan emin olmak, hepsi bu," diye yanıtladı Dunbar.

"Ben sizin ev sahibi-nizim-"

"Sen mi? Bir büyü kullanıcısı mısın?" Tanin'in ağzı açık kaldı, hatta Palin bile birazcık şaşırmış görünüyordu.

Büyücülerin kaslardan çok beyne sahip olduğu bilinen bir dünyada, bu adam bariz bir şekilde istisnaydı. Tanin kadar uzundu, Caramon'un bile gıpta edebileceği fıçı gibi bir göğsü vardı. Çıplak göğsünün parlak kara derisinin altında kasları dalga dalgaydı. Kolları, gürbüz Sturm'ü bile kaldırıp onu sanki bir çocukmuş gibi kolayca odanın içinde taşıyabilecekmiş gibi görünüyordu. Cüppeler kuşanmamıştı, parlak renkli bol bir pantolon giyiyordu. Bir büyücü olduğuna dair tek ipuçları, beline asılmış duran keseler ve koca belini sarmalayan beyaz bir kuşaktı.

Dunbar güldü, tabak çanağın tangırdamasını sağlayan gök gümbürtüsü gibi bir kahkahaydı.

"Evet," dedi, "ben bir büyü kullanıcısıyım." Sonra bir emir sözcüğü söyledi ve kırık masa bir anda ayağa kalkarak, inanılmaz bir hızla kendisini eski haline sokuverdi. Yerdeki bira kayboldu, çatlak sürahi

kendiliğinden onarıldı ve havaya yükselip masanın üzerine konarak tekrar içine dolan birayla köpük köpük oldu. Kızarmış bir geyik budu belirdi, hoş kokulu bir ekmek somunu da öyle. Onlarla beraber envai çeşit leziz yiyecek belirerek Sturm'ün ağzının suyunu akıttı ve hatta Tanin'in heyecanını dahi sakinleştirdi, fakat şüphelerini dindirmede.

"Geçip oturun," dedi Dunbar, "ve yemek yiyelim. Babanız hakkında endişelenmeyin," diye ekledi, tam Tanin konuşmak üzereyken. "Diğer iki tarikatın başlarıyla birlikte önemli meseleler hakkında bir toplantı yapıyor. Oturun! Oturun!" Sırıttı, kara derisinin arasından beyaz dişleri parıldadı. "Yoksa sizi ben mi oturtayım?..."

Bunun üzerine, Tanin kılıcının kabzasını bıraktı ve bir sandalye çekti fakat yemek yemeyip ihtiyatla Dunbar'ı izledi. Yine de, Sturm iştahla yemeğin başına oturuverdi. Sadece Palin ayakta kaldı, elleri beyaz cüppesinin kollarında kavuşmuştu.

"Lütfen Palin," dedi Dunbar daha kibarca, genç adama bakarak, "otur haydi. Kısa süre sonra babana katılacağız ve buraya neden

117

getirildiğimizi anlayacaksınız. Bu sırada, benimle bir iki lokma bir şey paylaşmatızı istiyorum."

"Teşekl ,Jr ederim usta," dedi Palin, saygıyla eğilerek.

"Dunb,r', Dunbar..." Adam elini salladı. "Benim konuklarımsı-nız. Resm rete hiç gerek yok."

Palin ojrdu ve yemeye başladı ama bunu sadece nezâket icabı yaptığı ba^z belliydi. Her nasılsa, Dunbar ile Sturm onun yerini telafi ediyorlardı. Ve kısa sürede Tanin bile, leziz kokular ve diğerlerinin eğleu rkenki görüntüsü karşısında, kendi kendine yüklemiş olduğu kojiyucu rolünü bir kenara bıraktı.

"Siz... s^, diğer tarikatların başları demiştiniz üst- Dunbar," diye sormayı gq.:e aldı Palin. "Siz de-

"Beyaz lüppeliler Tarikatı'nın Baş ıyım. Evet." Dunbar güçlü dişleriyle \j >ca bir ekmek parçası koparttı ve onu tek bir dikişte uzun uzurb içtiği bir yudum birayla midesine gönderiverdi. "Par-Salian eme liye ayrıldığında görevi ben devraldım."

"Tarikatı ı baş ı mı?" Sturm koca adama merakla karışık bir saygıyla baktı. İAma -siz ne tür bir büyücüsünüz? Yani ne yaparsınız?"

"İddiaya İgirerim ki yarasaların kanatlarını kopartmaktan daha fazla şey yi liyordur," diye homurdandı Tanin ağzı etle doluyken.

Palin şc | geçmiş gibiymi ve ağabeyine kaşlarını çatıp baktı. Ama Dunb r sadece bir kez daha güldü. "Bak o konuda haklısın!" dedi bir de tufür ederek. "Ben bir deniz büyücüsüyüm. Babam ve babamın bi ıası bir gemi kaptanıydı. Teknelere kaptanlık etmekte pek bir iş« «yaramıyorum. Benim becerim büyüde ama kalbim denizde kaPnıştı ve oraya döndüm işte. Şimdi dalgalarda gemi yüzdürüyoy i]ve rüzgâr çağırmak ya da fırtınayı bastırmak için sanatımı kuşanıyorum. Düşman ile arayı açabilelim diye onu rüzgârsız bırafiabilir ya da eğer saldıracaksak düşman güvertesine patlayan ale'l'ler yollayabilirim. Ve gerektiğinde ise "-Dunbar sırtıttı-"Sintine pompasında kendi sıramı alabilir ve herkes kadar iyi bir şekilde bocı^-gatı çevirebilirim. Beni formda tutuyor." Geniş göğsüne bir ytVıruk atıverdi. "Yanılmıyorsam siz ikiniz"-Sturm ile Tanin'e bakl^-'^uzey sahiline akın yapan minotaurlarla dövüşme işinden yen^ döndünüz. Ben de o korsanları durdurma çalışmalarına kalMdım. Söylesenize siz hiç-?"

Üçü kısa1» dr sonra derin bir muhabbete dalıp gidiverdiler. Hatta Tanin bil\$ konuya ısınmıştı ve kısa süre sonra, minotaurların Kalamın şefHni yerle bir etmelerini engellemiş olan pusuyu ol-

118

dukça detaylı bir şekilde anlatmaya koyuldu. Dunbar nazikçe dinledi, akıllıca sorular sorup, yorumlar yaparak ve oldukça eğleniyor gibi görünerek.

Ama yine de, büyücünün zeki bakışları savaşçı kardeşlere odaklanmış olsa da, aslında ilgisi en genç kardeşin üzerindeydi.

Üçünün derin muhabbete daldığını ve kendisinin görünüşe bakılırsa unutulduğunu gören Palm, şükranla bütün o yiyormuş gibi yapma numaralarını bıraktı ve geri dönüp ateşin içine bakmaya devam etti, Dunbar'm onu izlediğini hiç fark etmemişti.

Genç adamın yüzü solgun ve düşünceliydi, narin elleri kucağının üzerinde kavuşmuştu. O kadar düşüncelerine dalıp gitmişti ki, sözleri yüksek sesle söylemese bile dudakları kıpırdandı ama odadaki bir diğer kimse o sözleri duymuştu.

"Beni neden buraya getirdiler? Kalbimdeki sırrı okuyabiliyorlar mı? Babama söyleyecekler mi?"

Ve en sonunda şöyle dedi, "Onu, zaten çok fazla acı çekmiş birini, ben nasıl incitebilirim?"

Bazı sorulmamış sorulara cevap bulmuş gibi kendi kendine kafasını sallayan Dunbar iç geçirdi ve bütün ilgisini minotaurlarla olan savaşa geri çevirdi.

119

13ölüm 3

"Yanılıyorsunuz," dedi Caramon sakince. "Kardeşim öldü."

Justarius kaşlarını kaldırdı ve omzunu silken Dalamar'a baktı. Ondan gelmesine hazırlanmış oldukları bütün tepkiler arasında, bu sakın reddediş yoktu görünüşe bakılırsa. Justarius ciddi bir yüz ifadesiyle, ne diyeceğinden pek emin olamayarak dönüp Cara-mon'a baktı.

"Sanki kanıtın varmış gibi konuşuyorsun."

"Var," dedi Caramon.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sorguladı Dalamar iğneleyici bir şekilde. "Ne de olsa Cehennem'e açılan Boyutkapısı kapatıldı -kardeşinin yardımıyla kapatıldı- ve onu öteki tarafta kapana kısılmış bir şekilde bıraktı." Kara elfin sesi alçaldı. "Karanlık Majesteleri onu öldürmemiştir. Raistlin onun bu dünyaya girişini engellemiştir. Onun hiddeti sınır tanımaz bir hal almış olmalı. Ona sonsuza dek ıstırap çektirmekten memnuniyet duyacaktır. Ölüm Raist-lin'in kurtuluşu olurdu."

"Ve öyle de oldu," dedi Caramon yavaşça.

"Duygusal saçmalık-" diye başladı Dalamar sabırsızca ama Justarius bir kez daha elini kara elfin koluna koydu ve kara cüppeli büyücü sinirden fokurdayan bir sessizlik takındı.

"Sesinde bir kesinlik seziyorum Caramon," dedi Justarius ciddiyetle. "Bariz belli ki, bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyorsun. Bunu bizimle paylaş. Bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum ama oldukça önemli bir karar vermemiz gerekli ve bu söyleyeceğin şey hareketlerimizi etkileyebilir."

Caramon kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Bunun benim oğlumla bir alakası var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Justarius.

Caramon'un yüzü kararırverdi. Bakışları kılıcına kayd, gözleri düşünceli düşünceli kısıldı, elleri boş boş kabzayla oynuyordu. "Öyleyse size söyleyeceğim," dedi isteksizce ama katı ve alçak bir sesle, "daha önce kimseye -karıma, Tanis'e, kimseye-söylemediğim bir şeyi." Bir an daha sessiz kaldı, düşüncelerini topladı. Sonra

120

yutkunarak ve eliyle gözlerini silerek, bakışlarını kılıcının üzerinde tutarak konuşmaya başladı. "Şeyden sonra... Palanthas'taki kulede olan hadiseden sonra ben uyuşup kalmıştım. Düşünemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Bütün günü bir uyurgezer gibi geçirmek daha kolaydı. Yürüyor, konuşuyor ama hissetmiyordum. Bu kolaydı." Omuz silkti. "Beni meşgul etmek için yapılacak çok iş vardı. Şehir harabeye dönmüştü. Dalamar" -kısaca kara elfe baktı- "neredey-se ölmüştü, Saygıdeğer E'vat Crysania feci şekilde yaralanmıştı. Ve bir de Tas vardı tabii -o uçan hisarı çalmaya uğraşıyordu." Caramon o neşeli kenderin maskaralıklarını hatırlayarak kendine rağmen gülümsedi. Ama gülümsemesi kısa süre sonra soldu. Kafasını sallayarak devam etti.

"Günün birinde Raistlin'i düşünmem gerekeceğini biliyordum. Bunu zihnimde çözümlemem gerekeceğini." Caramon kafasını kaldırarak dosdoğru Justarius'a baktı. "Raistlin'in ne olduğunu, ne yapmış olduğunu kendi kendime hazmetmem lazımdı. Onun kötü olduğu, hakikaten kötü olduğu gerçeğiyle, kendi güç tutkusuyla bütün dünyayı tehlikeye attığı, onun yüzünden masum kimselerin acı çekip öldüğü gerçeğiyle yüzleşmem gerekliydi.

"Ve tabii ki bu yüzden, kendisine kurtuluş bahşedildi!" Dalamar dudak büktü.

"Bekle!" Caramon kıpkırmızı kesilerek elini kaldırdı. "Başka bir şey daha fark ettim. Raistlin'i seviyordum.

O benim kardeşim, iki-zimdi. Biz birbirimize çok yakındık -kimse ne kadar yakın olduğumuzu bilemez."

Koca adam sözüne devam edemedi, sadece kaşları çatık bir şekilde kılıcına baktı, ta ki titrek bir nefes alıp da kafasını tekrar kaldırıncaya kadar. "Raistlin hayatında bazı iyilikler de yaptı. O olmasaydı, ejderha ordularını mağlup edemezdik. O perişan halde olanları, hasta olanları... kendisi gibi olanları umursardı.

Ama bu bile, biliyorum ki, onu kurtarmaya yetmeyecektir." Gözlerini kırıştıtarak yaşları engellemeye çalışırken Caramon dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Onunla Cehennem'de karşılaştığımda, neredeyse zafere ulaşmak üzereydi, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi. Sadece boyutkapısından bir kez daha girmesi, Karanlık Kraliçe'yi öbür tarafa çekmesi gerekliydi, işte o zaman onu mağlup edip yerini alabilecekti. Bir tanrı olma hayalini gerçekleştirecekti. Ama bunu yaparken dünyayı yok edecekti.

Geleceğe yaptığım yolculuk bunu bana gösterdi -ve ben de ona geleceği gösterdim. Raistlin bir tanrı olacaktı -ama ölü bir dünyaya hükmedecekti. O zaman geri

121

dönemeyeceğini anladı. Kendini feda etti. Ne de olsa, Cehennem'e girdiğinde yüzleşeceği tehlikeleri biliyordu."

"Evet," dedi Justarius sessizce. "Ve hırsı yüzünden, hiç çekinmeden o tehlikeleri göze almayı seçmişti. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece şunu," diye yanıtladı Caramon. "Raistlin bir hata yapmıştı, feci, korkunç bir hata. Ve içimizden çok azının yapabileceği şeyi de yaptı -bunu kabul edecek kadar, her ne kadar kendini feda etmek manasına gelse bile onu düzeltmek için elinden geleni yapacak kadar cesareti vardı."

"Yıllar geçtikçe bilgeleşmişsin Caramon Majere. Dediğin şey inandırıcı geliyor." Justarius, Caramon'a yeni bir saygıyla baktı. Yine de baş büyücü kafasını üzüntüyle salladı. "Buna rağmen, bu filozofların tartışması gereken bir soru. Bu bir kanıt değil. Seni sıkıştırdığım için beni affet Caramon, ama-"

"Eve dönmeyen evvel bir ayımı Tanis'in konağında geçirdim," Caramon sözünün kesildiğini hiç duymamış gibi devam etti. "İşte bütün bunları onun sessiz, huzur dolu evinde düşündüm. İşte o zaman kardeşimin -doğuştan beri yoldaşımın, bu dünyada herkesten daha çok sevdiğim kişinin- gitmiş olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye başladım. Yitirmiştim. Bildiğime göre, feci bir ıstırap içinde kapana kısımıştı. Ben... ben birden fazla defa, acımı tekrar cüce ispiertosuyla dindirmeyi düşündüm." Caramon ürpererek gözlerini kapadı.

"Günün birinde, artık delirmeden yaşamaya devam edemeyeceğimi düşünürken, odama gittim ve kapımı kilitledim. Kılıcımı çektim ve ona baktım, ne kadar da kolay olacaktı... kaçmak. Yatağıma uzandım, kendimi öldürmeye tamamen niyetliydim. Ama bunun yerine, bitkin bir uykuya daldım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığım zaman gece olmuştu. Her şey sessizdi, Solina-ri'nin gümüş ışığı pencereden içeri parlıyordu ve ben kelimelerle tarif edilemeyecek bir huzurla dolmuştum. Nedenini düşündüm... ve sonra onu gördüm."

"Kimi gördün?" diye sordu Justarius, Dalamar ile birbirlerine hızlıca bakışarak. "Raistlin'i mi?"

"Evet."

İki büyücünün yüzü endişeli bir hal aldı.

"Onu gördüm," dedi Caramon hafifçe, "yanımda yatıyordu, uyuyordu, tıpkı... tıpkı gençliğimizdeki gibi. Bazen feci rüyalar görürdü. Onlardan ağlayarak uyanırdı. Ben onu rahatlatırdım ve... onu güldürürdüm. Sonra o içini çekti, kafasını benim koluma

122

koyar ve uykuya daldı. Onu işte böyle gördüm-"

"Bir rüya!" diye alay etti Dalamar.

"Hayır." Caramon kafasını kesin bir tavırla salladı. "Çok fazla gerçektir. Seni gördüğüm gibi gördüm onun yüzünü. Yüzünü en son Cehennem'de gördüğüm gibi gördüm. Ama artık o feci acı çizgileri, hırsın çarpık işaretleri ve kötülük gitmiş, yüzünü yumuşak ve... huzur içinde bırakmıştı -Crysanian'ın da dediği gibi. O benim kardeşimin, ikizimin yüzüydü... dönüşmüş olduğu yabancı'nın değil." Caramon tekrar gözlerini sildi. "Bir sonraki gün, her şeyin yoluna girdiğini bildiğim için evime dönecek hale gelmiştim... Hayatımda ilk kez, Paladine'a inandım. Onun Raistlin'i anladığını ve onu merhametle yargıladığını, fedakârlığı kabul ettiğini biliyordum."

"İşte seni alt etti Justarius," diye gümbürdedi bir ses gölgeler arasından. "Böylesine bir imana ne diyebilirsiniz?"

Çabucak etrafına bakman Caramon, geniş dairenin gölgeleri arasından dört suretin belirverdiğini gördü. Üçünü tanıyordu, bu acı verici yerde bile, kafasındaki bir ambar dolusu hatıra rağmen, gözleri tekrar yaşlarla doldu. Ama bu yaşlar, oğullarına bakarken gururla doluydu. Zırhları şangırayaran ve kılıçları tangırdayan yaşça büyük olan ikisinin oldukça munis göründüğünü fark etti. Hem efsanelerde, hem de aile tarihinde kule hakkında duydukları bütün o şeyler hesaba katılırsa bu olağan dışı değil, diye düşündü acı acı. Ayrıca, onlar da büyüye karşı tıpkı kendisinin hissettiği gibi hissediyorlardı -hem hoşlanmıyor hem de güvenmiyorlardı. İkisi alışıla geldiği gibi, her biri bir yanında olmak üzere korumacı bir edayla Caramon'un üçüncü oğlunun, en küçük kardeşlerinin yanında duruyorlardı.

Onlar geldiklerinde, Caramon'un endişeyle baktığı kimse bu en küçük oğuldu. Beyaz cüppeler giyen Palin, divanın başına doğru kafası öne eğik, gözleri yere bakar bir şekilde yaklaştı, onun gibi düşük rütbeli ve mevkili biri için münasip olan buydu. Daha yirmisine yeni basmış olan Palin henüz bir çırak dahi olmamıştı ve en az yirmi beş yaşına gelene kadar da muhtemelen olamayacaktı. Krynn'deki büyü kullanıcılarının Sınavı -daha ileri seviyede ve daha tehlikeli bilgiler edinmeden önce hepsinin geçmesi gereken, Sanattaki becerilerinin ve yeteneklerinin sınandığı zor ve yorucu imtihanı- alabileceği yaşı yirmi beş. Büyücüler çok kudretli olacağından, Sınav beceriksiz olanları ya da sanatlarını ciddiye almayanları elemek için tasarlanmıştı. Bunu oldukça etkili bir şekilde yapar-

123

di -başarısızlık ölüm demektir. Geri dönüş yoktu. Hele bir kez herhangi bir ırktan -elf olsun, insan olsun, ogre olsun- genç bir adam ya da kadın Yüksek Büyücülük Kulesi'nden içeriye Sınavı alma maksadıyla adını atarsa, vücudunu ve ruhunu büyüye adamış olurdu.

Palin alışılmadık bir şekilde endişeli ve ciddi görünüyordu, tıpkı kuleye gelirken yaptıkları yolculukta

görüldüğü gibi -gören sanki Smav'ı alacakmış zannederdi. Ama bu çok saçma, diye hatırlattı kendine Caramon sertçe. Çocuk daha çok genç. Kabul, Raistlin Smav'ı bu yaşta almıştı ama bunun sebebi divanın ona ihtiyacı olmasıydı. Raistlin büyüsünde güçlüydü, sanatında mükemmelleşmek üzereydi ve -buna rağmen- Sınav onu neredeyse öldürecekti. Caramon, kulenin kanla lekelenmiş taş zemininde ikizinin yatışını hâlâ görebiliyordu... Yumruğunu sıkı. Hayır! Palin akıllıdır, yetenekli de ama henüz hazır değil. O çok genç.

"Ayrıca," diye mırıldandı Caramon sessizce, "ona birkaç yıl daha verilse, bu fikrinden vazgeçebilir gayet de..."

Palin sanki babasının endişe dolu bakışlarının farkındaymış gibi kafasını kaldırdı ve ona hafifçe rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. Caramon da kendini daha iyi hissederek ona gülümsedi. Belki de bu acayip mekân oğlunun gözlerini açmıştı.

Dördü, Justarius ve Dalamar'ın oturmakta olduğu sandalyelerden oluşan yarım daireye doğru yaklaşırken, Caramon onlara keskin bakışlar attı. Oğullarının gayet iyi olduğunu ve davranmaları gerektiği gibi davrandıklarını (iki büyük oğlu bu durumda biraz daha kaba saba olmaya meyilliydi) görünce, koca adam en sonunda rahatladı ve dördüncü sureti inceledi. Justarius'a iman hakkında bir şeyler söyleyen adamdı bu.

Adam alışılmadık bir görüntüydü. Caramon bundan daha garip bir şey gördüğünü hatırlamıyordu, ki Ansalon Kıtası'nın büyük bir kısmını gezip görmüşlüğü vardı. Bu adam Kuzey Ergothluydu, Caramon bu kadarını kara derisine bakarak söyleyebilirdi -o denizci ırk ın işaretiydi bu. Hatta bir denizci gibi giyinmişti, tabii kemerinden sarkan keseler ve belindeki beyaz kuşak haricinde. Sesi, patlayan dalgalar ve kükreyen rüzgârlar arasından talimatlar haykırmaya alışkın bir sestti. Bu hava onda öyle kuvvetliydi ki Caramon biraz kararsız bir şekilde etrafına bakındı. Hemen ardında tüm yelkenlerini fora etmiş bir geminin beliriverdiğini görse dahi biraz olsun şaşımıyacaktı.

124

"Sanırım siz Caramon Majere'siniz," dedi adam, beceriksizce ayağa kalkmış olan Caramon'un yanına gelerek. Caramon'un elini koca adamın gözlerini fal taşı gibi açacak sertlikle sıkı adam sırtı ve kendini tanıttı. "Kuzey Ergothlu Dunbar Mastersmate, Beyaz Cüppe Tarikatı'nın başıyım."

Caramon'un ağzı beş karış açıldı. "Bir büyücü mü?" dedi şaşkınlık içinde, el sıkışırken.

Dunbar güldü. "Oğullarının verdiği tepkinin tıpatıp aynısı. Evet, korkarım ki burada görevimi yapmam gereken yerde, sizin oğlanları şöyle bir ziyaret ettim. İyi evlatlar. İki ağabey anladığım kadarıyla, şövalyelerle birlikte Kalamın yakınlarında minotaurlar-la savaşıyormuş. Orada tanışmaya çok yaklaşmışız. Beni alıkoyan şey de buydu." Özür dileme babında Justarius'a baktı. "Benim gemim de aynı korsanlarla savaştıktan aldığı hasarların onarılması için Palanthas'a götürüldü. Ben bir de niz büyücüsüyüm de," diye ekledi Dunbar açıklama yapar gibi, Caramon'un hafiften kafası karışmış bakışını fark ederek. "Tanrılar adına, oğullarınız aynı size çekmiş yahu!" Güldü ve elini uzatıp tekrar Caramon'un elini sıkı.

Caramon da sırtı. Her şey yoluna girecekti, şimdi bu büyücüler Raistlin hakkındaki gerçeği anlamışlardı. Oğullarını da alıp evine dönebilecekti.

Caramon aniden Dunbar'ın kendisine dikkatle baktığını, neredeyse sanki aklındaki düşünceleri okuduğunu fark etti. Büyücünün yüzü ciddileşti. Kafasını hafifçe sallayan Dunbar döndü ve hızlı, gümür gümür adımlarla, sanki gemisinin güvertesinde yü-rüyormuş gibi ilerleyip Justarius'un sağındaki sandalyeye oturdu.

"Pekâlâ," dedi Caramon, kılıcının kabzasını el yordamıyla arayarak, kendine güveni büyücünün yüzündeki bakışla birlikte sarsılmıştı. Üçü de şimdi ona bakıyordu, ifadeleri ciddiydi. Caramon'un yüzü kararlılıkla sertleşti. "Sanırım bu kadar. Benim şey... Raistlin hakkında söylediğim şeyleri duydunuz..."

"Evet," dedi Dunbar. "Hepimiz duyduk, bazılarımız -sanırım-ilk kez duydu." Deniz büyücüsü, o anda yere bakmakta olan Pa-lin'e manalı manalı baktı.

Gerginlikle boğazını temizleyen Caramon devam etti. "Sanırım gitme vaktimiz geldi."

Büyücüler birbirleriyle bakiştılar. Justarius rahatsız, Dalamar sert, Dunbar hüzünlü gibi görünüyordu. Ama hiçbirini bir şey söylemedi. Caramon reverans yaparak ayrılmak için arkasını döndü ve

125

tam oğullarına gelmelerini işaret ediyordu ki Dalamar, sinirli bir tavırla ayağa kalktı.

"Gidemezsin Caramon," dedi kara elf. "Hâlâ tartışılacak çok şey var."

"Öyleyse ne söyleyeceksen söyle!" diye belirtti Caramon hiddetle, büyücülerle yüzleşmek için arkasını dönerek.

"Söyleyeceğim, özellikle de"-büyücü dostlarına sert bir bakış fırlattı-"bu ikisi senin az önce sergilemiş

olduğun sadık imana karşı çıkmaya çekindikleri için. Belki de yirmi beş yıl önce karşı karşıya kaldığımız o feci tehlikeyi unutmışlardır. Ben unutmadım." Eli iki yana ayrılmış cüppesinin üzerinde dolaştı. "Hiç unutamam. Benim korkularım, her ne kadar dokunaklı olsa da, görülen bir 'düş' sayesinde giderilemez." Dudağı alayla kıvrıldı. "Otur Caramon. Otur ve bu ikisinin konuşmaya korktuğu gerçeği duy."

"Ben bunu konuşmaktan korkmuyorum Dalamar." Justarius azarlayıcı bir tonlamayla konuşuyordu.

"Caramon'un anlattığı hikâyeyi düşünüyordum, bu mesele ile olan ilgisini."

Kara elf homurdandı ama -amirinden gelen bir delip geçici bakışla birlikte- geri oturdu ve kara cüppesini etrafına topladı. Yine de Caramon ayakta durmaya devam etti, kaşları çatıktı ve bir büyücüden diğerine dik dik bakıyordu. Onun ardında, iki büyük oğlu rahatsızlıkla kıpırdandığında zırhlarının şangırtısını duydu. Bu mekân onların sinirlerini geriordu, tıpkı kendisine olduğu gibi. Topuğunun üzerinde dönmek ve bir sürü acıya ve kalp kırıklığına sahne olmuş bu kuleye bir daha asla dönmemek üzere çekip gitmek istiyordu. Tanırlar adına bunu yapacaktı da! Sıkıyorsa onu durdurmaya çalışsınlar bakalım! Caramon kılıcının kabzasını kavradı ve bir adım geri atarak oğullarına bakındı. İki büyük oğlan gitmek için kıpırdandı. Sadece Palin durduğu yerde kaldı. Yüzünde Caramon'un okuyamadığı ciddi, düşünceli bir ifade vardı. Fakat bu ona birini hatırlattı. Caramon neredeyse Raistlin'in fısıltılı sesini duyabiliyordu, "Eğer istiyorsan git sevgili kardeşim. Git de büyüü VVayreth Ormanı'nda kaybol bakalım, ki yanında ben yokken büyük bir ihtimalle öyle olur. Ben burada kalmaya niyetiyim..."

Hayır. Oğlunun bu sözleri söylediğini duymayacaktı. Yüzü kızaran, kalbi acıyla daralan Caramon kendini ağır bir şekilde sandalyeye bıraktı. "Ne söyleyecekseniz söyleyin," diye tekrarladı.

"Yaklaşık otuz yıl önce, Raistlin Majere sınavım almak için bu

126

kuleye geldi," diye başladı Justarius. "Kulenin içinde sınavı verirken, onunla bağlantıya geçen kişi"

"Bunları biliyoruz," diye hırladı Caramon.

"Bazılarımız biliyor," diye yanıtladı Justarius. "Bazılarımız bilmiyor." Bakışları Palin'e kaydı. "Ya da en azından, hikâyenin tamamını bilmiyorlar. Sınav Raistlin için zor geçti -onu alan herkes için zordur, değil mi?"

Dalamar hiç konuşmadı ama solgun yüzü bir ton daha soldu ve yana yatmış gözleri buğulandı. Dunbar'ın yüzündeki bütün gülücük emareleri kayboluverdi. Bakışları Palin'e gitti ve neredeyse fark edilemez bir şekilde kafasını salladı.

"Evet," diye devam etti Justarius yavaşça, sanki ona acı veriyormuş gibi bacağını dalgınlıkla ovuşturarak. "Sınav zordur ama geçmesi imkânsız değildir. Eğer Par-Salian ve diğer tarikat liderleri başarmasının muhtemel olduğunu düşünmeselerdi -o kadar gençken- Raistlin'in sınavı almasına izin vermezlerdi. Ve o başaracaktı! Evet Caramon! Bu konuda benim aklımda ya da o gün orada bulunup da şahit olan hiç kimsenin aklında bir şüphe yok. İkizinin kendi başına başarılı olacak gücü ve yeteneği vardı. Ama o kolay yolu, emin yolu seçti -şeytani bir büyücünün, tarikatlarımız içinde şimdiye kadar yaşamış en büyük büyücü olan Fistantilus'un yardımını kabul etti."

"Fistantilus," diye tekrarladı Justarius, gözleri Palin'deyken. "Büyüsü bozulunca Skullcap Dağları'nda ölmüştü. Ama ölümün kendisini bile yenecek kadar güçlüydü. Ruhı başka bir düzlemde hayatta kaldı, içinde yaşayabileceği bir ruh bekliyordu. Ve o vücudu da buldu..."

Caramon sessizce oturuyordu, gözleri Justarius'a kenetlenmişti, yüzü kıpkırmızıydı ve kasları gerilmişti. Omzunda bir el hissetti ve kafasını kaldırıp baktığında onun arkasına gelip durmuş olan Palin'i gördü. Palin eğilerek fısıldadı, "Gidebiliriz baba. Üzgünüm. Buraya seni getirmek benim hatamdı. Bunları dinlemek zorunda değiliz..."

Justarius iç geçirdi. "Evet genç adam, korkarım ki dinlemek zorundasın. Gerçeği duymalısın!"

Palin sözlerinin tekrarlandığını duyduğunda irkildi. Caramon elini uzatarak oğlunun elini güven verircesine kavradı. "Gerçeği biliyoruz," diye hırladı. "O şeytani büyücü benim kardeşimin ruhunu aldı! Ve siz büyücüler de izin verdiniz!"

127

"Hayır Caramon," Justarius'un eli yumruk oldu ve gri kaşları çatıldı. "Raistlin ışığa sırtını çevirip karanlığı kucaklamak konusunda kendi bilinciyle seçim yaptı. Fistantilus ona Sınavı! geçmesi için güç verdi ve karşılığında Raistlin de, lichin hayatta kalabilmesi için kendi yaşam gücünden Fistantilus'a verdi. Onun vücudunu mahveden de buydu-Sınav değil. Raistlin'in kendisi de söyledi bunu Caramon! 'Büyüm feda ettiğim şey bul' Bu sözleri onun söylediğini kim bilir kaç defa duydun!"

"Yeter," Caramon tehditkâr bakışlarla ayağa fırladı. "Bu Par-Salian'ın hatasıydı. Ondan sonra ikizim ne gibi kötülükler yapmış olursa olsun, onu en sonunda seçtiği yola sokan büyücülerdi." Oğullarına işaret eden

Caramon topuğunun üzerinde döndü ve hızla dairenin içinde ilerledi. Bu garip mekânda dışarı çıkış yeri olmasını umduğu yöne doğru yürüdü.

"Hayır!" Justarius zorlanarak ayağa kalktı, bütün ağırlığını sakat sol bacağına veremiyordu. Ama sesi kudretliydi, odanın içinde gümbürdüyordu. "Dinle ve anla Caramon Majere! Bundan acı bir şekilde pişmanlık duymalısın ya da duyacaksın!"

Caramon durdu. Yavaşça arkasını döndü ama sadece yarı yarıya dönmüştü. "Bu bir tehdit mi?" diye sordu, Justarius'a omzunun üzerinden dik dik bakarak.

"Tehdit değil, en azından bizden gelen bir tehdit değil," dedi Justarius. "Düşün Caramon! Tehlikeyi görmüyor musun? Bir kere olmuştu. Bir kez daha olabilir!"

"Anlamıyorum," dedi Caramon inatla, eli kılıcında, hâlâ düşünüp taşınarak.

Dalamar saldırmak için uzanan bir yılan gibi sandalyesinde ileri doğru eğildi. "Evet anlıyorsun!" Sesi yumuşak ve ölümcüldü. "Anlıyorsun. Bizden detay vermemizi isteme, zira bunu yapamayız. Ama şunu bil ki gördüğümüz bir takım işaretlere ve bu alemin ötesine kurduğumuz bir takım irtibatlara dayanarak Raistlin'in yaşadığına inanmak için geçerli sebebimiz var -tıpkı Fistantilus'un yaşamış olduğu gibi. Bu dünyaya geri girmenin bir yolunu arıyor, içinde yaşayacak bir vücut arıyor. Ve sen, onun sevgili ikizi, gayet düşünceli bir şekilde ona bir tane hazırladın bile -genç, güçlü ve daha şimdiden büyü eğitimi almış biri." Dalamar'ın sözleri Caramon'un tenine zehirli dişler gibi battı. "Oğlun..."

!

• 1

28

Bölüm 4

Justarius geri oturdu ve koca taştan sandalyeye dikkatle kendini yerleştirdi. Al cüppesinin kat yerlerini, onun yaşında biri için dikkate değer derecede genç olan elleriyle düzelterek Caramon ile konuştu fakat gözleri babasının yanında durmakta olan beyaz cüppeli genç adamın üzerindeydi. "Görüyorsun ki bu sebeple Caramon Majere, öncelikle amcasının bu dünyaya geri girmek için bu genç adamı kullanamayacağından emin olmadıkça oğlunun -Raistlin'in yeğeninin- büyü çalışmaya devam etmesine ve Sınav'ı almasına izin vermemiz imkân dahilinde değil."

"Özellikle de," diye ekledi Dunbar ciddiyetle, "genç adamın sadakati belirli bir tarikata karşı henüz kanıtlanmadığı için."

"Ne demek istiyorsun?" Caramon kaşlarını çattı. "Sınav'ı almak mı? Sınav'ı almak için daha kırk fırın ekmek yemesi gerek. Ve sadakat meselesine gelince, Beyaz Cüppe giymeyi seçti ya-"

"Benim Beyaz Cüppe giyeceğimi sen ve annem seçtiniz," dedi Palin açık açık, gözleri babasından sakınıp dosdoğru ileri bakarak. Ona cevap olarak sadece incinmiş bir sessizlik geldiğinde, Palin rahatsız bir hareket yaptı. "Ah, haydi ama baba. Başka herhangi bir şart altında benim büyü çalışmama izin vermeyi bile düşünmeyeceğinizi benim kadar sen de biliyorsun. Bunu sormamanın bile yersiz olduğunu biliyordum!"

"Ama genç adam kalbinde olan tarafa sadakat yemini etmeli. Sadece o zaman büyüünün gerçek büyüünü kullanabilir. Ve bunu da sınav sırasında yapmalıdır," dedi Dunbar nazik bir şekilde.

"Sınav! Habire Sınav'dan söz edip duruyorsunuz! Size söylüyorum, o daha bu lanet şeyi alıp almayacağına bile karar vermedi henüz. Ve eğer benim birazcık sözüm geçiyorsa-" Bakışları oğlunun yüzüne doğru kayında Caramon aniden konuşmayı kesti. Palin yere bakıyordu, yanakları kıpkırmızıydı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

"Neyse boş verin gitsin," diye mırıldandı Caramon, derin bir nefes alarak. Hemen ardında diğer iki oğlunun rahatsızlıkla kıpırdandığını, Tanin'in kılıcının tangırtısı, Sturm'ün hafif hafif öksürdüğü-

129

nü duyabiliyordu. Büyücülerin kendisini izlediğinin de çok iyi farkındaydı, özellikle de Dalamar'ın o alaycı gülümsemesinin. 'Ah Pa-lin ile o bir yalnız olabilselerdi keşke! O zaman açıklama şansı olurdu.' Caramon iç çekti. Bunun şimdiden önce konuşmuş olmaları gereken bir konu olduğunu düşündü. Ama umut etmeye devam etti...

Büyücülere sırtını dönüp oğluyla yüz yüze geldi. "Başka kime sadık olmayı seçerdin Palin?" diye sordu gecikmiş sorusunu, hatasını telâfi etme çabasıyla. "Sen iyi bir insansın oğul! İnsanlara yardım etmekten hoşlanırsın, diğerlerine hizmet etmekten! Senin rengin bariz bir şekilde beyaz..."

"Diğerlerine hizmet etmekten hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim," diye haykırdı Palin sabırsızlıkla, kontrolünü kaybederek. "Beni bu rolü üstlenmeye iten sizsiniz ve bakın şimdi beni nerelere getirdi! Kendi büyümden, amcamın benim yaşımdayken olduğu kadar güçlü ve becerikli olmadığımı sen kendin itiraf ettin."

Bunun sebebi onun kendisini çalışmalarına adanmış olmasıydı! Araya hiçbir şeyin girmesine izin vermemişti o. Bana öyle geliyor ki insan büyüü ilk sıraya koymalı, dünyayı ise ikinci sıraya..." Gözlerini acıyla yuman Caramon oğlunun sözlerini dinledi ama bunların başka bir ses tarafından söylendiklerini duyuyordu -yumuşak ve fısıldayan bir ses, kırık dökük bir ses tarafından. Kişi büyüü ilk sıraya, dünyayı ikinci sıraya koymalıdır. Bunun aksini yaparak kendisini ve potansiyelini sınırlandırmış olur-

Kolunu bir elin sıkıca kavradığını hissetti. "Baba, üzgünüm," dedi Palin yavaşça. "Bunu seninle konuşacaktım ama seni ne kadar inciteceğini biliyordum. Ve bir de annem unsuru var." Genç adam iç çekti. "Annemi bilirsin..."

"Evet," dedi Caramon boğazı düğümlemiş bir halde, o koca kollarıyla oğlunu sarmak için uzanırken.

"Annemi bilirim." Boğazını temizleyip gülümsemeye çalıştı. "Kafana bir şeyler fırlatırdı -bir kez bana fırlatmıştı da, hatırladığım kadarıyla zırhımın büyük bir bölümünü. Ama nişanlaması çok kötüdür, özellikle de sevdiği biri söz konusuysa."

Caramon bir anlığına devam edemedi ama oğluna sarılmış bir şekilde durdu. Omzunun üzerinden büyücülere bakarak sertçe sordu, "Bu şimdi çok mu gerekli? Bırakın bizi eve gidelim de orada konuşalım. Neden biraz bekleyip-"

"Çünkü bu gece pek nadir olan bir hadise vuku buluyor," diye

130

yanıtladı Justairus. "Gümüş, siyah ve kızıl aylar, üçü birden aynı anda gökyüzünde olacaklar. Ortaya çıkan büyü gücü yüzyıldır olmadığı kadar kudretli olacak bu gece. Eğer Raistlin'in büyü kullanarak Cehennem'den kaçabilecek bir durumu varsa -o da ancak bunun gibi bir gecede olur."

Caramon başını öne eğdi, eli oğlunun kestane rengi saçını okşuyordu. Sonra kolu Palin'in omzunda, büyücülerle yüzleşmek için döndü, yüzü sertti.

"Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle, "ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Benimle Palanthas'taki kuleye dönmeniz gerekiyor," dedi Dala-mar. "Ve orada, Boyutkapısı'ndan içeri girmeye çalışacağız."

"Bırak Shoikan Korusu'na kadar seni gelelim baba," diye yalvardı Tanin.

"Evet!" diye ekledi Sturm hevesle. "Bize ihtiyacın olacak, biliyorsun ki olacak. Burası ile Palanthas arasındaki yol açıktır -şövalyeler bu işle ilgileniyorlar- Ama Porthios'tan ejderan çetelerinin pusuya yattığı konusunda haberler almıştık-"

"Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm savaşçılar," dedi Dalamar, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "ama burası ile Palanthas arasındaki yolları kullanmayacağız. Yani alışlagelmiş olan yolu," diye düzeltti.

İki genç adam da kafası karışmış görünüyordu. Kara elfe kuşkuyla bakan Tanin, sanki bu işte bir tuzak olduğundan şüpheleni-yormuş gibi kaşlarını çatı.

Palin, Tanin'in koluna hafifçe vurdu. "Büyüyü kastediyor ağabey. Daha sen ve Sturm ön giriş kapısına varmadan önce, babam ve ben Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde, Dalamar'ın çalışma odasında duruyor olacağız -yani amcamın gidip sahip çıkmış olduğu kulede," diye ekledi yavaşça. Palin son sözlerini kimsenin duymasına niyetlenmemişti ama etrafına bakınca Dalamar'ın şiddetli, bilgiç bakışlarını yakaladı. Şaşkınlık içinde kızaran genç adam sessizleşti.

"Evet gideceğimiz yer orası," diye mırıldandı Caramon, bu düşünceyle birlikte yüzü karararak. "Ve siz ikiniz de eve doğru yolunuza koyulmuş olacaksınız," diye ekledi, iki büyük oğluna sertçe bakarak.

"Annenize anlatmanız gerekli-"

"Gidip ogrelerle dövüşmeyi tercih ederim," dedi Tanin kasvetle.

"Ben de öyle," dedi Caramon, sonunda iç çekişe dönüşen bir sırtışla. Aniden çantasının sıkıca tutturulmuş olduğundan emin ol-

131

mak için eğilerek, yüzünü itinayla gölgeler içine gizledi. "Olanları anlatırken, onun herhangi bir çanak çömleği eline geçirebileceği bir yerlerde durmadığından emin olun," dedi, sesini hafif tutmaya özen göstererek.

"Beni tanıyor. Bunu bekliyor olmalı. Aslında, sanırım biz yola çıktığımızda dahi biliyordu bunu," dedi Palin, annesinin hanın kapısında dururken müşfik sarılışını ve neşeli gülümsemesini, onlara eski bir havıyla el sallayışını hatırlayarak. Palin onlar kasabadan çıkarlarken arkasına dönüp baktığında, annesinin o havıyla yüzünü örtmüş olduğunu, Dezra'nın kollarının teselli edercesine ona dolandığını gördüğünü de hatırladı.

"Ayrıca," dedi Caramon, iki büyük oğluna dik dik bakmak için ayağa kalkarak ve şimdi sesi sertleşerek,

"İkiniz de Qualinesti'ye gidip de o yağmacı ejderan çeteleriyle başa çıkma konusunda elfle-re yardım edeceğinize dair Porthios'a söz vermişsiniz. Porthios'un nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Bizimle konuşması bile on yılını aldı. Şimdi biraz dostluk emaresi gösteriyor. Oğullarımın sözünden dönmesine izin veremem, özellikle de o kalın kafalı elfe verdikleri sözden. Sen üzerine alınma/'dedi Dalamar'a bakarak.

"Hiç alınmadım," dedi kara elf. "Porthios'u tanırım. Ve şimdi-"

"Biz hazırız," diye araya girdi Palin, Dalamar'a doğru dönerken yüzünde hevesli bir bakışla. "Sizin birazdan yapacağınız bu büyü hakkında elbette ki bir şeyler okumuştum ama hiç uygulanışını görmemiştim. Ne gibi bileşenler kullanıyorsunuz Ve ilk kelimenin ilk hecesinde mi vurgu yapıyorsunuz, yoksa ikincisinde mi? Benim ustam diyor ki-"

Dalamar kibarca öksürdü. "Sırlarımızı açık ediyorsun genç adam," dedi yumuşak bir tonlamayla. "Gel de sorularını bana özel olarak sor." Narin elini Palin'in koluna koyan kara elf, genç adamı babasından ve ağabeylerinden uzağa götürdü.

"Sır mı?" dedi Palin meraklanarak. "Ne demeye çalışıyorsunuz? Onlar duysa da bir şey fark etmez ki-"

"O bir bahaneydi," dedi Dalamar soğukça. Genç adamın önünde durarak Palin'e dikkatle bakıyordu, gözleri karanlık ve ciddi. "Palin bunu yapma. Baban ve ağabeylerinle birlikte evine geri dön."

"Ne demek istiyor sun? "diye sordu Palin, Dalamar'a şaşkınlıkla bakarak. "Bunu yapamam. Justarius'u duydun. Sınavı almama ya da büyü çalışmaya devam etmeme izm vermeyecekler, ta ki Raist-
132

lin'in... şey onun..."

"Sınav'ı alma," dedi Dalamar çabucak. "Çalışmalarım bir kenara bırak. Evine dön. Olduğun şeyle yetin."

"Hayır!" dedi Palin hiddetle. "Beni ne sanıyorsunuz? Yoksa kasaba panayırında insanları eğlendirerek, şapkadan tavşanlar, şişko adamların kulağından sikkeler çıkartarak mutlu olacağımı mı sanıyorsunuz? Bundan daha fazlasını istiyorum!"

"Böyle bir hırsın bedeli yüksektir, amcanın da anlamış olduğu gibi."

"Ama ödülleri de yüksektir!" diye karşılık verdi Palin. "Ben kararımı verdim..."

"Genç kişi"-Dalamar genç adama doğru eğilerek soğuk elini Pa-lin'in koluna koydu. Sesi öyle bir fısıltıya düşmüştü ki, Palin bu sözleri sadece zihninde mi duyduğundan yoksa gerçekten konuşuldukları için mi duyduğundan emin olamadı-"seni esasında ne için gönderdiklerini sanıyorsun?" Bakışları, kenarda durmuş birbi-rileriyle fikir alış veriş yapmaktaki Justarius ile Dunbar'a kaydı. "Herhangi bir yolla boyutkapısından girip de amcanı ya da ondan arta kalanları bulman için mi? Hayır"-Dalamar kafasını salladı-"bu imkânsız. Oda kilitli. Muhafızlardan birisi, kimseyi içeri sokmama, bunu deneyen herkesi öldürme emrini almış bir halde sürekli olarak nöbet tutuyor. Onlar bunu, tıpkı Raistlin'in yaşadığını bildikleri gibi biliyorlar! Seni kuleye, onun kulesine tek bir sebeple yolluyorlar. Bir ejderhayı tuzağa düşürmek için genç bir keçinin yem olarak kullanıldığı o efsaneyi bilir misin?"

Dalamar'a inançsızlık içinde bakan Palin'in yüzünden aniden renk çekiliverdi. Kül rengi dudaklarını yalayarak konuşmaya çalıştı ama ağzı öyle kurmuştu, boğazı öyle bir düğümlenmişti ki.

"Görüyorum ki anlıyorsun," dedi Dalamar sakince, ellerini kara cüppesinin kollarında kavuşturarak. "Avcı, genç keçiyi ejderhanın ininin önüne bağlar. Ejderha keçiyi yiyip yutarken, avcılar onun üzerine ağırları ve mızraklarıyla çullanırlar. Ejderhayı yakalarlar. Ama ne yazık ki keçi için biraz geç olmuştur... Hâlâ gitmekte ısrarcı mısın?"

Palin'in aklında aniden efsanelerde duymuş olduğu gibi amcasının bir görüntüsü canlandı: şeytani Fistandantilus ile yüzleşirken, onun ruhunu çekip, hayatını emek için bekleyen kantaşımın göğsüne temasını hissederken. Genç adam ürperdi, vücudu buz gibi terlerle sınılsıklam oldu. "Ben güçlüyüm," dedi, sesi çatlayarak. "O nasilsavaştıysa ben de öyle savaşırım-"

"Onunla savaşmak mı? Şimdiye kadar yaşamış en büyük büyücüyle mi? Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumuş ve onu neredeyse alt etmiş olan baş büyücüyle mi?" Dalamar tatsızca güldü. "Pöh! Senin sonun gelmiş genç adam. Hiç şansın yok. Ve eğer Raistlin başarırsa benim ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorsundur!" Dala-mar'ın kukuletalı kafası Palin'e o kadar yaklaştı ki, genç adam neredeyse onun nefesim yanağında hissedebiliyordu. "Onu yok etmek zorunda kalacağım -onu yok edeceğim. Kimin vücudunun içinde yaşadığı da umurumda olmayacak, işte seni bana vermelerinin nedeni de bu. Onların bunu yapacak cesareti yok çünkü."

Cesareti kırılan Palin, kara elften bir adım geriledi. Sonra kendini toparladı ve dimdik durdu.

"Ben... anlıyorum," dedi, konuşmaya devam ettikçe sesi daha güçlenerek. "Daha önce de söylemiştim. Ayrıca, amcamın bana zarar vereceğine inanmıyorum... yani senin sözünü ettiğin şekilde."

"İnanmıyor musun?" Dalamar eğlenmiş gibi görünüyordu. Eli göğsüne doğru kaydı. "Amcanın ne gibi

zararlar verebileceğini görmek ister misin?"

"Hayır!" Palin gözlerini çevirdi, sonra kızarak kırık dökük ekledi, "Ondan haberim var. Hikâyeyi duymuştum. Sen ona ihanet etmiştin-"

"Ve benim cezam da buydu." Kara elf omuz silkti. "Pekâlâ. Eğer kararlıysan -"

"Kararlıyım."

"-öyleyse kardeşlerine elveda demeni tavsiye ederim, son bir elveda, yani ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Zira bu yaşamda bir daha karşılaşmanızın pek muhtemel olduğunu sanmıyorum da."

Kara elfin sözleri doğruya doğruydı. Gözlerinde hiçbir acıma, hiçbir vicdan azabı yoktu. Palin'in elleri seğirdi, tımaqları avucu-nun içine battı ama sertçe kafasını sallayıp onaylamayı başarabilirdi.

"Ne dediğine dikkat etmelisin." Dalamar, Justairus'un yanına doğru ilerlemekte olan Caramon'a manalı manalı baktı. "Kardeşlerin şüphelenmemeli. O da şüphelenmemeli. Eğer bilirse, senin gitmeni engelleyecektir. Bekle"-Dalamar genç adamı yakalayiverdi-"kendini toparla."

Yutkunan, kavrulmuş olan ve ağrıyan boğazını ıslatmaya çalışan Palin, rengi geri gelsin diye yanaklarını çimdikledi ve alnındaki teri cüppesinin koluyla sildi. Sonra titremelerini engellemek için

134

dudaklarını ısırarak Dalamar'a arkasını dönüp ağabeylerine doğru ilerledi.

Onlara doğru yaklaşırken beyaz cüppeleri ayaklarının arasında hışırdıyordu. "Pekâlâ kardeşlerim," diye başladı, kendini gülümsemeye zorlayarak. "Siz bir şeylerle savaşmak için yolculuğa çıkarken, hanın sundurmasında durup da size el sallayan hep ben oluyordum. Görünüşe göre şimdi yolculuk sırası bende."

Palin, Tanin ile Sturm'ün birbirilerine çabucak, endişe dolu bakışlar fırlattıklarını ve boğazlarının düğümlendiğini gördü. Üçü çok yakındı; birbirlerinin ciğerini bilirlerdi. "Onları nasıl kandırabilirim ki?" diye düşündü acı acı. Yüzlerini gördüğünde ise, onları kandıramadığını anladı.

"Kardeşlerim," dedi Palin yavaşça, ellerini uzatarak. İkisini de tuttu ve kendine doğru çekip onlara sarıldı.

"Hiçbir şey söylemeyin," diye fısıldadı. "Bırakın gideyim! Babam bunu anlayamaz. Bu kadarıyla bile onun için yeterince sor olacak zaten."

"Ben de anladığımdan pek emin değilim," diye başladı Tanin sertçe

"Öf kapa çenenin bel" diye mırıldandı Sturm. "Anlamıyorsak anlamıyoruz. Bir şey fark eder mi? Sen ilk savaşına gittiğinde küçük kardeşimiz ağlayıp zırlamış mıydı?" Koca kollarını Palin'e dolayan Sturm, ona sıkıca sarıldı. "Hoşçakal evlat," dedi. "Kendine dikkat et ve... ve... çok gecikeyim... deme..." Sturm kafasını sallayarak arkasını döndü ve hızla uzaklaştı, gözlerini siliyor ve "o lanet olası büyü bileşenleri beni hapsiştiriyor!" gibisinden söyleniyordu.

Ama en büyük ağabey Tanin, kardeşinin yanında kaldı, ona sertçe bakıyordu. Palin ağabeyine yalvarırcasına bakıyordu ama Tanin'in yüzü daha da sertleşti. "Hayır küçük kardeş," dedi. "Sen dinleyeceksin."

İkisini dikkatle izleyen Dalamar, genç savaşçının elini Palin'in omzuna koyduğunu gördü. Neler konuşulduğunu tahmin edebiliyordu. Kara elf, Palin'in geri çekildiğini, kafasını inatla salladığını gördü.

Genç adamın yüz hatları sertleşerek Dalamar'ın çok iyi tanıdığı duygusuz bir maskeye dönüştü.

Büyücünün eli göğsündeki yaralara gidiyordu. Bu genç adam Raistlin'e ne kadar da çok benziyordu öyle!

Fakat Caramon'un dediği gibi ne kadar da farklıydı, beyaz ayın kara aydan farklı olduğu gibi...

Caramon'un, iki oğlu arasındaki tartışmayı gözlemlemekte ve onlara doğru bir adım at-

135

makta olduğunu görünce, Dalamar'ın bu düşünceleri bölünüyordu. Dalamar çabucak araya girdi.

Caramon'a doğru yürüyüp narin elini koca adamın koluna koydu.

"Çocuklarına amcaları hakkındaki gerçeği anlatmamışsın," dedi Dalamar, Caramon ona bakarken.

"Anlattım," diye çıkıştı Caramon, yüzü kıpkırmızı kesilerek, "bilmelerinin gerekli olduğuna inandığım kadarını. Onu her yönüyle görmelerini sağlamaya çalışmıştım..."

"Onlara bir kötülük etmiş oldun, özellikle de bir tanesine," diye yanıtladı Dalamar sakince, bakışları Palin'e doğru kayarak.

"Ne yapabiliirdim ki?" diye sordu Caramon hiddetle. "Onun hakkında efsaneler türediğinde -hani kendisini dünya için feda ettiği, Hanım Crysania'yı Karanlık Kraliçe'nin pençelerinden kurtarabilmek için Cehennem'e girmeye cesaret ettiği hakkındaki efsaneler- ne diyebilirdim? Nasıl olduğunu anlattım. Onlara asıl hikâyeyi anlattım. Onun Crysania'ya yalan söylediğini, onun bedensel olarak olmasa da ruhen baştan çıkardığını ve onu Cehennem'e götürdüğünü anlattım. Ve onlara, en sonunda artık işine yaramaz hale geldiğinde, kadıncağızı tek başına ölüme terk ettiğini söyledim. Ben anlattım. Tanis de anlattı. Ama onlar inanmak istediklerine inanıyorlar... Hepimiz öyleyiz sanırım," diye ekledi Caramon, Dala-mar'a suçlayıcı bir

bakış fırlatarak. "Siz büyücülerin bu hikâyeleri çürütmek için pek kılınızı kıpırdatmadığınız da dikkatimi çekti!"

"Hikâyeler işimize yaradı," dedi Dalamar, narin omuzlarını sil-kerek. "Raistlin ve onun 'kendini feda edişi' hakkındaki efsaneler sayesinde, artık büyüden korkulmuyor. Biz büyücüler de artık zulüm görmüyoruz. Okullarımız gelişip büyüyor, hizmetlerimiz arzulanıyor. Hatta Kalaman Şehri, orada yeni bir Yüksek Büyücülük Kulesi kurmamız için bizi davet etti." Kara elf acı acı gülümsedi. "Ne ironik değil mi?"

"Ne?"

"Kardeşin, başarmak için yola çıktığı şeyi başarısız olarak başardı," diye belirtti Dalamar, gülümsemesi çarpılarak. "Bir açıdan bakılırsa, o bir tanrı oldu..."

"Palin, neler döndüğünü bilme konusunda ısrar ediyorum." Ta-nin elini Palin'in omzuna koydu.

"Onları duydun Tanin," diye lafı dolandırdı Palin, o sırada babasıyla konuşmakta olan Justarius'u işaret ederek. "Palanthas'taki

i 36

Yüksek Büyücülük Kulesi'ne seyahat edeceğiz, boyutkapısı da orada bulunuyor... ve şöyle bir içeri bakacağız... hepsi bu."

"Tabii, ben de bir lağım cücesiyim!" diye hırladı Tanin.

Palin'in yüzü donuk bir kırmızıya büründü. Yumuşak başlı Sturm'ün aksine, Tanin bukleleriyle birlikte sinirleri konusunda da annesine çekmişti. Ayrıca Büyük Ağabey rolünü bazen çok, Palin'in adına karar verecek kadar çok ciddiye alırdı. Ama bunun sebebi sadece beni sevmesi, diye hatırlattı kendine genç adam.

Derin bir nefes alarak iç çekti ve uzanarak ağabeyini omuzlarından kavradı. "Tanin, bir değişiklik yapalım da sen beni dinle, Sturm haklı. Sizin o ilk savaşa gidişinizde ben 'ağlayıp zırlamamıştım.' Ya da en azından sizin beni göreceğiniz bir şekilde. Ama bütün gece ağladım, karanlıkta yalnız başıma. Sizin her gidişinizde, bunun birbirimizi son kez görüşümüz olabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Kaç defa yara aldınız? O son savaşta, o minotaur oku kalbini iki parmak mesafeye iskalamıştı."

Yüzü kararan Tanin, başını öne eğdi. "O farklı," diye mırıldandı.

"Tas dede'nin de diyeceği gibi, 'Boynu kırılmış bir tavuk ile kafası kesilmiş bir tavuk birbirinden farklıdır ama tavuk için bir şey fark eder mi?'" Palin gülümsedi.

Tanin omuz silkti ve sırtmaya çalıştı. "Sanırım haklısın." Ellerini Palin'in omzuna koydu, dikkatle kardeşinin solgun yüzüne baktı. "Eve dön evlat! Bu işten vazgeç!" diye fısıldadı sertçe. "Buna değmez! Eğer sana bir şey olursa bunun annemizi... ve babamızı ne kadar üzeceğini bir düşün..."

"Biliyorum," dedi Palin, engellemeye ne kadar çaba gösterse bile gözleri yaşlarla dolarak. "Bunu düşündüm! Bunu yapmalıyım Tanin. Anlamaya çalış. Anneme on u... onu çok sevdiğimi söyle. Ve küçük kızlara da. Onlara da... bir hediye getireceğimi söyle, tıpkı Sturm ile senin hep yaptığınız gibi..."

"Ne getireceksin? Ölü bir kertenkele mi?" diye hırladı Tanin. "Küflenmiş bir yarasa kanadı mı?"

Gözlerini silen Palin gülümsedi. "Evet onlara bunu söyle. Gitsen iyi olacak. Baba bizi izliyor."

"Kendine iyi bak küçük kardeş. Ona da." Tanin babasına doğru baktı. "Bu iş onun için epey zor olacak."

"Biliyorum." Palin iç geçirdi. "İnan bana biliyorum."

Tanin tereddüt etti. Palin ağabeyinin gözlerinde bir nutuk daha çekeceğini, onu vaz geçirtmek için bir teşebbüste daha bulunacağını gördü.

"Lütfen Tanin," dedi yavaşça. "Yeter artık."

Hızla gözlerini kırıştıırıp burnunu ovalayan Tanin başıyla onayladı. Küçük kardeşinin yanağına hafifçe vuran ve kestane rengi saçlarını karıştıran Tanin, gölgeler içindeki daire boyunca Sturm'ün yanına gitmek için ilerledi.

Palin onun uzaklaşmasını izledi, sonra arkasını dönüp aksi istikamete doğru, iki büyücüye saygılarını sunmak için ön giri kapısına doğru ilerledi.

"Demek Dalamar seninle konuştu," dedi Justarius, genç adam onun önüne gelip durduğunda.

"Evet," dedi Palin acı acı. "O bana gerçeği söyledi."

"O mu?" diye sordu Dunbar aniden. "Şunu hatırla genç adam. Dalamar Kara Cüppe giyiyor. O hırs dolu biri. Her ne yapıyorsa, sonunda kendisinin kârına olacağına inandığı için yapıyor."

"Onun bana söylediğinin doğru olduğunu siz ikiniz inkâr edebilir misiniz? Eğer hâlâ yaşıyorsa amcamın ruhunu tuzağa düşürmek için beni yem olarak kullandığınızı yani?"

Justarius, kafasını sallamakta olan Dunbar'a baktı.

"Bazen gerçekleri burada aramalısın Palin," dedi Dunbar cevap olarak, elini uzatıp Palin'in göğsüne hafifçe dokunarak, "kalbinde."

Dudağı alayla kıvrıldı ama Palin, bu iki yüksek rütbeli büyücüye göstermesi gereken saygıyı biliyordu, bu yüzden sadece eğilip reverans yaptı. "Dalamar ile babam beni bekliyorlar. İkinize de hoşçakalın diyorum. Tanrılar nasip ederse, bir ya da iki yıl içinde sınavımı almak için geri geleceğim ve ikinizi de bir kez daha görme şerefine erişebilmeyi umuyorum."

Justarius genç adamın sesindeki iğnelemeyi ya da yüzündeki acı dolu, kızgın ifadeyi gözden kaçırmadı. Bu ona bir başka acı dolu, kızgın adamı hatırlattı, neredeyse otuz yıl evvel bu kuleye gelmiş olan bir adamı...

"Gilean seninle yürüsün Palin," dedi baş büyücü yavaşça, ellerini cüppesinin kollarında kavuşturarak. "Paladine, yani senin adına ilham olan tanrı, sana yol gösterebilir Palin," dedi Dunbar. "Ve şunu düşün," diye ekledi, kara yüzünde bir gülümseme belirterek. "eğer bu yaşlı deniz büyücüsünü bir kez daha göremezsen diye söylüyorum. İnşallah dünyaya hizmet ederek, kendine en iyi şekilde hizmet ettiğini öğrenirsin." Palin cevap vermedi. Tekrar reverans yaptı ve arkasını dönüp

138

onları terk etti. O daire boyunca yürürken, sanki oda daha da kararımış gibi görünüyordu. Sanki yalnız başınaydı; bir anlığına kimseyi göremedi, ne kardeşlerini, ne Dalamar'ı, ne de babasını... ama karanlık derinleşirken, beyaz cüppe daha canlı bir şekilde parlıyordu, sanki akşam göğündeki bir yıldız gibi.

Bir anlığına Palin'in içini bir korku sardı. Hepsini onu terk mi etmişti yoksa? Bu engin karanlıkta yalnız başına mıydı? Sonra yakınlarda bir yerde metalin pırıltısını gördü -babasının zırhıydı bu, ve rahatlatarak nefes verdi. Adımları hızlandı ve babasının önüne gelip durduğunda sanki daire aydınlanmış gibiydi.

Caramon'un yanında duran kara elfi görüyordu. Kara cüppesinin gölgeleri arasından elfin görülen tek yeri dolgun yüzüydü. Palin kardeşlerini görebiliyordu, ellerini veda ederek kaldırdıklarını görebiliyordu. Palin de elini kaldırmaya davrandı ama sonra Dalamar sözler söylemeye başladı ve sanki Palin'in beyaz cüppesini, Caramon'un parlak zırhını kara bir bulut kaplamış gibiydi. Karanlık koyulaştı, dairenin gölgeleri arasından kesilmiş kara bir deliğe dönüşene kadar derinleşerek girdap gibi etraflarında döndü. Sonra her şey gitmişti. Soğuk, ürkünç ışık daireye geri dönüp boşluğu doldurdu.

Dalamar, Palin ve Caramon gitmişlerdi

Geride kalan iki kardeş çantalarını sırtlandılar ve büyülü Way-reth Ormanı'ndan geçecek olan uzun, garip yolculuklarına başladılar. Kızıl saçlı, çabuk sinirlenen, sevgi dolu annelerine bu haberleri verme düşüncesi, kalplerine bir cüce zırhı kadar ağırlık yapıyordu.

Onların arkasında, koca taş sandalyelerin yanında ayakta duran Justarius ve Dunbar neşesiz bir sessizlik içinde izlediler. Sonra, ikisi de bir büyülü söz söyleyerek ortadan kayboldular, VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi kendi gölgelerine terk edildi. Ve koridorlarda yürüyen tek şey hatıralardı.

139

Bölüm 5

"Durgun, karanlık bir gecenin yarısında geldi," dedi Dalamar yavaşça. "Gökteki tek ay sadece onun gözlerinin görebildiği aydı." Kara elf, kafasını örten kara kukuletanın derinliklerinden Palin'e bir bakış fırlattı. "Amcanın bu kuleye geri dönüşü hakkındaki efsane böyleydi."

"Palin hiçbir şey söylemedi -bu sözler kalbinde kazılıydı. Hayal kurabilecek yaşa geldiğinden beridir, bu sözler gizlice onun kalbinde olmuşlardı hep. Korkuyla karışık bir hayranlıkla, kafasını kaldırıp girişini parmaklıklarla örten kocaman kapılara baktı. Şimdi kendisinin durduğu yerde amcasını dururken, kapıların açılmasını emrederken tahayyül etmeye çalıştı. Ve o bunu yaptığında... Pa-lin'in bakışları daha da yukarı çevrilerek karanlık kulenin kendisine döndü.

Palanthas'ta gün ışığı vardı. Yüzlerce mil güneydeki VVayreth Yüksek Büyücülük Kulesi'ni terk ettiklerinde öğle vaktiydi. Ve şimdi hâlâ öğle vaktiydi, büyülü yolculuk bir nefes alış süresinden fazla sürmemişti.

Güneş doruk noktasındaydı, hemen kulenin üstünde parlıyordu. Kulenin tepesindeki iki kan kırmızı ısı minarenin arasında altın bir küre vardı, sanki kana bulanmış parmaklar açgözlülükle bir sikkayı yakalamış gibi görünüyordu. Ve güneş de yaydığı bütün o ısı bakımından bir sikkeden farksızdı, zira kötülüğün bu mekânını hiçbir güneş ışığı asla ısıtamazdı. Kocaman, kara bina -büyülerle dünyanın kemiklerinden yükseltip yapılmıştı— tılsımlı Shoikan Korusu'nun ortasında duruyordu. Kocaman meşe ağaçlarıyla dolu olan bu kuru kuleyi öyle bir koruyordu ki, her ağaç yerine yüz tane silahlı şövalye bile konulsa daha etkili olamazdı. Ölümcül büyüsü o kadar güçlüydü ki yanma kimse yaklaşmıyor-du. Karanlık bir tılsımla korunmazsa, hiç kimse içeriye girip de canlı olarak çıkamazdı.

Kafasını çeviren Palin, beyaz kukuletanın kıvrımlarının arasından korunun uzun ağaçlarına doğru baktı. Kendisi denizden gelen rüzgârın yüzüne sertçe çarptığını hissetmesine rağmen, ağaçlar kıpırtısız duruyorlardı. Denilirdi ki, Afet'in o feci kasırgaları bile,

140

şehirdeki başka hiçbir ağacı yerinde bırakmadığı halde, Shoikan Korusu'ndaki bir yaprağı dahi kıpırdatamamıştı. Meşe ağaçlarının arasından soğuk bir karanlık yayılmaktaydı, buz gibi bir sisten oluşan yılanı dokunmaçlarıyla, kapının önüne kadar taş döşemeli avlu boyunca kayarak süzülüp, orada duranların ayak bileklerine dolanarak uzanıyordu.

Soğukla ve korkuyla, ağaçlar tarafından beslenen, kontrol edemediği bir korkuyla ürperen Palin, babasına yeni bir saygıyla baktı. İkizine duyduğu sevgiyle hareket eden Caramon, Shoikan Korusu'na girmeye cüret etmiş ve bu sevgisini neredeyse hayatıyla ödemişti.

O da bunu düşünüyor olmalı, diye düşündü Palin, çünkü babasının yüzü solgun ve acı doluydu. Alnında boncuk boncuk terler parılıyordu. "Haydi gidelim buradan," dedi Caramon sertçe, gözlerini lânetli ağaçların görüntüsünden dikkatle kaçırarak. "İçeri girelim, ya da bir şeyler yapalım..."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Dalamar. Adamın yüzü kukuletasının gölgeleri arasında gizlenmiş olsa da, Palin kara elfin gülümsediği izlenimine kapıldı. "Buna karşın, acele etmeye hiç gerek yok. Gece çokünceye kadar beklemeliyiz. Paladine'in gözdesi, gümüş ay Soli-nari; Karanlık Kraliçe'nin gözdesi, kara ay Nuitari; ve Gilean'ın kızıl ayı Lunitari, gökte hep birlikte yükselene kadar. Raistlin gücünü kara aydan emecek. Diğerleri -ihtiyaç duyabilecek olanlar— eğer isterlerse Solinari'den güç emebilirler..." konuşurken Palin'e bakmadı, ama genç adam kızardığını hissetti.

"Güç emmekle ne demek istiyorsun?" diye sordu Caramon hiddetle, Dalamar'ı yakalayarak. "Palin bir büyücü değil, henüz değil. Her şeyle sen kendin ilgileneneğini söylemiştin—"

"Söylediğim sözlerin farkındayım," diye lafını kesti Dalamar. Ne kıpırdadı ne de konuştu, ama Aniden Caramon acıyla elini geri çe-kiverdi. "Ve ben de neyle ilgilenilmesi gerekiyorsa... onunla ilgileneneğim. Ama bu gece garip ve beklenmedik hadiseler olabilir. Hazırlık yapmak en iyisi." Dalamar sakince Caramon'a baktı. "Ve bir daha bana müdahale etme. Gel Palin. Bu kapılardan girmek için benim yardımına ihtiyaç duyabilirsin."

Dalamar elini uzattı. Palin kafasını çevirip Babasına bakınca, adamın gözlerinin kendisine kenetlenmiş olduğunu gördü. İstirap dolu bakışı ona içeri girme diye yalvarıyordu. Eğer içeri girersen seni kaybetmiş olacağım...

141

Kendi gözlerini kafası karışmış bir halde yere çeviren, babasının ona ilk öğretmiş olduğu sözler kadar açık olan mesajı hiç okumamış gibi yapan Palin, arkasını döndü ve elini tereddüt içinde kara elfin koluna koydu. Kara cüppe yumuşak ve kadifemsiydi. Elfin sert kaslarını ve güçlü, ince kemik yapısını hissedebiliyordu. Neredeyse dokunulmayacak kadar narindi, fakat bir o kadar güçlü, sağlam ve destek vericiydi.

Bir zamanlar, çok eskiden gümüş ve altınla yivli olan, ama şimdi kara, şekli bozuk duran ve gölgemsi varlıklar tarafından korunan kapalı kapıları görünmeyen bir el açıverdi. Palin'i de yanında götürerek Dalamar içeri adımını attı.

Gença damın kalbini kavurucu bir acı yaktı. Kalbini tutan Palin haykırarak iki büklüm oldu.

Dalamar Caramon'un yaklaşmasını tek bir bakışıyla durdurdu. "Ona yardım edemezsin," dedi kara elf.

"Karanlık Kraliçe, kendisine sadık olmayanların onun kutsal mekânına adım atmasını böyle cezalandırıyor. Bana tutun Palin. Bana sıkıca tutun ve yürümeye devam et. Hele bir içeri girelim, acı dinecek."

Dışlerini sıkın Palin kendisine söyleneni yaptı, duraksayan adımlarla ilerlerken iki eli de Dalamar'ın kolunu sıkıca kavramıştı. Kara elfin onu götürmesi iyi olmuştu, yoksa eğer kendi başına bı-rakılsaydı Palin, karanlığın bu mekânından kaçıp giderdi. Acı pusunun içinde, hafifçe fısıldanan sözler duydu, "Niye giriyorsun içeri? Seni bekleyen sadece ölüm! Onun sırtın yüzüne bakmak için çok mu heveslisin? Geri dön ahmak kişi! Geri dön. Hiçbir şey buna değmez..." Palin inledi. Nasıl bu kadar kör olmuş olabilirdi? Dalamar haklıydı... bedeli çok ağırdı...

"Cesur ol Palin!" Dalamar'ın sesi fısıldanan sözlerle karıştı.

Kule Palin'i karanlık, büyü gücünün ağırlığı altında eziyor, üzerine bastırarak vücudundan yaşamını alıyordu. Yine de yürümeyi sürdürdü, gözünü karartan kan kırmızısı bir tabakanın arasından ayaklarının altındaki taşları görebiliyor olsa bile yürüdü. O da buraya ilk geldiğinde onun da hissettiği bu muydu? diye sordu Palin kendi kendine ıstırap içinde. Ama hayır, tabii ki de değildi. Kuleye ilk girerken Raistlin Kara Cüppe giyiyordu. O bütün gücüyle gelmişti, Geçmişin ve Bugünün Efendisi olarak. Onun için, kapılar açılmıştı... Bütün karanlık ve gölgeli şeyler önünde saygıyla eğilmişti. Efsane böyle diyordu...

Onun için kapılar açılmıştı...

142

Palin hiçkırıklar içinde kulenin kapı eşiğine yığılıverdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Dalamar, Palin yatmakta olduğu divanda başı dönerek doğrulurken. "Al, bir

yudum şarap iç. Elf malıdır, iyi bir yılın ürünü. Silvanesti'den 'getirttiriyorum.' Silva-nesti ciflerinin haberi olmadan elbette. Ülkenin yıkımını takip eden yıllarda yapılan ilk şarap bu. Koyu, hafif buruk bir tadı var -tıpkı göz yaşı gibi. Bana söylendiğine göre, halkımdan bazıları bunu ağlamadan içemiyormuş." Bir kadeh şarap koyan Dalamar koyu mor renkli içeceği Palin'e uzattı. "Aslında gördüm ki, ben bile içtiğim zaman, bir hüznün hissi kaplıyor içimi."

"Sıla hasreti," diye önerdi Caramon, Dalamar ona bir kadeh ikram ederken kafasını sallayarak. Palin babasının ses tonundan onun sinirlerinin bozuk ve mutsuz olduğunu, oğlu için korku içinde olduğunu anlıyordu. Yine de sandalyesinde dimdik oturuyor, kayıtsız gibi görünmeye çalışıyordu. Palin şarabı içerken ona minnettar bir bakış attı, şarabın iç ısıtan etkisinin o garip ürpertiye silip götürdüğünü hissederek.

Ne gariptir ki, bu şarap hakikaten de yuvasını getiriyordu aklına. "Sıla hasreti," demişti Caramon. Palin bu söz karşısında Dalamar'ın alay etmesini ya da dudak bükmesini bekledi. Kara elfler ne de olsa, elf toplumunun "ışığının düzeninden dışarı atılmış," kadim anayurtlarına girmeleri yasaklanmıştı. Dalamar'm günahı Kara Cüppe'yi seçmek, karanlık büyüde kudret aramak idi. Elleri ayakları ve gözleri bağlanarak, anayurdunun sınırına kadar bir at arabasının içinde götürülmüş ve orada dışarı atılmıştı, bir daha asla kabul edilmemek üzere. Asırlar süren yaşamları o sevgili ağaçları ve bahçeleriyle iç içe geçen elfler için, atalarının yurdundan kovulmak ölümden de beterti.

Bununla birlikte Dalamar her konuda öyle soğuk ve hissizdi ki, Palin kara elfin yüzünden hüznün dolu bir hasretin, bir üzüntünün hızlıca geçtiğini gördüğünde şaşımıştı. Dingin bir suyun üstündeki bir dalgalanma kadar çabuk bir şekilde geçmişti, ama yine de bunu görmüştü ya. Kara elften daha az korkar oldu. Ne de olsa bir şeyler onu duygulandırabiliyordu.

Şarabı yudumlayıp o hafif burukluğunu tadan Palin'in düşünceleri kendi yurduna gidiverdi; babasının kendi elleriyle inşa ettiği o muhteşem eve, anne babasının gururu ve neşesi olan hana. Kocaman vallen ağaçlarının üstüne tünemiş olan Solace kasabasını düşündü, bütün genç ve hevesli büyü kullanıcılarının yaptığı gibi sa-

143

dece okula gitmek için ayrıldığı o kasabayı. Annesini düşündü, onun başının belâsı olan iki küçük kız kardeşini düşündü -büyü bileşenlerini çalan, cüppesinin altına gizlice bakmaya çalışan, büyü kitaplarını saklayan o minikleri... Nasıl bir şey olurdu, onları bir daha asla görememek?

... bir daha asla görememek...

Palin'in elleri titremeye başladı. Düşüreceğinden ya da şarabı dökeceğinden korkarak, dikkatle narin kadehi sandalyesinin yanındaki masanın üstüne koydu. Babası ya da Dalamar bunu fark etti mi görebilmek için çabucak etrafına bakındı. İkisi de görmemişti, ikisi Palanthas şehrine nazır pencerenin önünde sessizce muhabbete dalmışlardı.

"O zamandan beri laboratuara hiç girmedin mi?" diye soruyordu Caramon, alçak bir sesle.

Dalamar kafasını sağa sola salladı. Cüppesinin kukuletasını açmıştı ve uzun, kadifemsi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Senin ayrıldığın hafta geri gittim," diye yanıtladı, "her şeyin muntazam olduğundan emin olmak için. Ve sonra onu kapayıp mühürledim."

"Öyleyse her şey hâlâ orada," diye mırıldandı Caramon. Palin babasının zeki bakışlarının, soğuk ve ifadesiz bir yüzle pencereden dışarı bakmakta olan Dalamar'a doğru döndüğünü gördü. "Bir büyücüye olağanüstü güçler bahşedecek nesnelerle dolu olmalı, ya da ben öyle olduğunu tahmin ediyorum, içerde ne var?"

Palin neredeyse nefesini tutarak sandalyesinden kalktı ve kara elfin cevabını duyabilmek için güzel, lüks halının üstünde sessizce ilerledi.

"Fistandantilus'un büyü kitapları, Raistlin'in kendi büyü kitapları, otlar ilmi hakkındaki el yazmaları ve tabii ki asası—"

"Asası mı?" diye sordu Palin aniden.

İki adam da dönüp genç adama baktı, Caramon'un yüzü ciddiydi, Dalamar'ınki ise hafiften eğlenmiş gibi.

"Bana amcamın asasının kaybolduğunu söylemiştin!" dedi Palin babasına, suçlar gibi.

"Zaten öyle genç adam," diye yanıtladı Dalamar. "O daireye koyduğum büyü öyle güçlü ki fareler bile yanına yaklaşmıyor. İçeri kimse ölmeden giremez. Eğer meşhur Magius'un Asası Kan Denizi'nin dibinde yatıyor bile olsaydı, dünya için şimdi olduğundan daha fazla kaybolmuş sayılamazdı."

"O laboratuarda bir şey daha var," dedi Caramon yavaşça,

aniden bir şeylerin farkına vararak. "Cehennem'e açılan Boyut-kapısı. Eğer laboratuara giremeyeceksek, boyutkapısından içeri nasıl bakacağız, ya da ikizimin öldüğünü siz büyücülere ispat etmem için gereken herhangi bir aptalca işi nasıl yapmam bekliyorsunuz?"

Dalamar sessizdi, ince gövdeli şarap kadehini düşünceli düşünceli elinde döndürüyordu, bakışları dalıp gitmişti. Onu izleyen Caramon'un yüzü hiddetle kıpkırmızı kesildi. "Bu bir numaraydı! Esas niyetiniz bu değildi, hiçbirinizin! Bizi buraya getirmenin sebebi ne peki? Benden ne istiyorsunuz?"

"Senden hiçbir şey istemiyoruz Caramon," diye yanıtladı Dalamar sakince.

Caramon'un beti benzi attı. "Hayır!" diye haykırdı boğulan bir sesle. "Oğlum olmaz! Lanet olsun size büyücüler! Buna izin vermeyeceğim!" ileri doğru bir adım attı, Dalama/1 yakaladı... ve acı içinde nefesi kesildi. Hızla elini geri çeken Caramon, elini açıp kapadı, sanki şimşeğe temas etmiş gibi acıyan kolunu ovuşturdu.

"Baba lütfen! Araya girme!" diye mırıldandı Palin, babasının yanma giderek. Genç adam hiddetle Dalamar'a baktı. "Buna hiç gerek yoktu!"

"Onu uyarmıştım," dedi Dalamar omuz silkerek. "Görüyorsun ki Caramon, dostum, kapıyı dışarıdan açamıyoruz." Kara elfin bakışları Palin'e kaydı. "Ama aramızda öyle biri var ki kapı onun için içeriden açılabilir!"

Bölüm ö

Benim için kapılar açılacak...

Palin bu sözleri karanlık ve sarmal merdivenleri dönerken kendi kendine fısıldadı. Gece Palanthas'a çökmüş, şehri karanlıklar içinde bırakmış ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nin etrafında asılı duran o ebedî kasveti daha da kesifleştirmişti. Paladine'in gümüş ayı Solinari gökte parlıyordu ama onun beyaz ışınları kuleye temas etmiyordu. İçeridekiler başka bir aya, karanlık bir aya, sadece onların gözlerinin görebildiği bir aya bakıyorlardı.

Taş merdivenler zift karasıydı. Caramon'un bir meşale taşımaya rağmen, karanlık onun zayıf ve titreyen alevine üstün geliyordu. Meşalenin yaydığı bütün ışık, sanki bir tutam yanan samanın yayacağı kadardı. El yordamıyla yoklayarak yukarı çıkmakta olan Palin, bir kereden fazla tökezledi. Her seferinde kalbi acıyla çarptı ve gözlerini kapayarak kendisini soğuk, rutubetli duvara yapıştırdı. Kulenin göbek kısmı oyuk bir hava bacası gibiydi. Merdivenler baş döndürücü bir helezon halinde yukarı tırmanıyor, sanki ölü bir hayvanın kemikleriymiş gibi duvardan dışarı doğru uzanıyordu.

"Güvendesin genç kişi," dedi Dalamar, elini Palin'in koluna koyarak. "Bu istenmeyen davetsiz misafirlerin cesaretini kırmak için tasarlanmıştır. Büyü bizi koruyor. Aşağı bakmazsan çok daha kolay olur."

"Neden yürümek zorundayız ki?" diye sordu Palin, nefeslen-mek için biraz durarak. Ne kadar genç olursa olsun, dik merdivenler etkilerini göstermişlerdi. Bacakları ağrıyor, ciğerleri yanıyordu. Babasının neler hissettiğini sadece aklında canlandırabiliyordu. Hatta kara elfin bile nefesi daralmış gibi görünüyordu fakat Dalamar'ın yüzü o loş ışıktaki her zamanki gibi soğuk ve duygudan yoksundu. "Büyü kullanamaz mıydık?"

"Enerjimi boşa harcamam," diye yanıtladı Dalamar, "hele bu gece hiç."

Yana doğru eğilmiş gözlerin kendisini sakince gözlemlediğini gören Palin hiçbir şey söylemedi ama gözlerini dosdoğru ileride ve yukarıda tutarak tekrar tırmanmaya başladı.

"İşte varacağımız yer orada." Dalamar işaret etti. Merdivenlerin en tepesine bakan Palin küçük bir kapı eşiği gördü.

Benim için kapılar açılacak...

Rasitlin'in sözleri. Palin'in korkusu dinmeye başladı ve kanı heyecanla kaynadı. Adımları hızlandı. Ardında, Dalamar'ın hafif adımlarını ve babasının daha ağır olan, çizmeli adımlarını duyuyordu. Caramon'un güçlükle soluduğunu da duyabiliyordu ve içinde bir vicdan azabı hissetti.

"Dinlenmek ister misin baba?" diye sordu, durup arkasını dönerek.

"Hayır," diye homurdandı Caramon. "Hemencecik şu ahmak işi halledelim. Sonra evimize gidebiliriz."

Sesi sertti ama Palin onun sesinde garip bir tını, daha önce hiç duymamış olduğu bir tını fark etti. Kapıya bakmak için yavaşça dönen Palin bu tınının neden olduğunu anladı -korkudan. Babası korkmuştu. Bunun sebebi sadece o ölümcül tırmanış ya da lanet ve umutsuzluk sözleri fısıldayan sesler değildi. Babası bu mekânın içindeki her şeyden korkuyordu. Palin o zaman gizli bir neşe hissetti içinde -amcasının da tatmış olması gereken bir neşe. Onun babası -yani Mızrak Kahramanı, tanıdığı en kuvvetli adam, şimdi dahi çam yarması Tanin ile güreşip onu tuşa getirebilen ve hünerli kılıç ustası Sturm'ü alt edebilen adam — onun babası korkuyordu, büyüden korkuyordu.

'O korkuyor/ diye fark etti Palin Ve ben korkmuyorum!' Palin gözlerini kapayarak kulenin soğuk duvarına sırtını yasladı ve hayatında ilk defa, kendisini büyüye adadı. Kanının içinde kaynadığını, tenini okşadığını hissetti. Fısıldadığı şeyler artık ölüm kelimeleri değildi, hoş geldin kelimeleriydi, davet kelimeleri. Vücudu büyüün coşkusuyla titredi ve gözlerini açan Palin, bu coşkusunun kara elfin yoğun, parlayan bakışlarından yansıdığını gördü.

"Şimdi gücü tadıyorsunuz!" diye fısıldadı Dalamar. "İlerle Palin, ilerle."

Kendi kendine gülümseyen, coşkusu ve neşesinden oluşan bir kozanın sıcaklığı içinde sarmalanan Palin, hızla merdivenleri tırmadı, bütün korkularını unutmuştu. Onun için kapı açılacaktı. Hiç kuşkusu yoktu. Neden ya da kimin sayesinde olacağını tahmin etmedi. Bu önemli değildi. Eninde sonunda, Krynn'deki en büyük büyülerden bazılarının sergilenmiş olduğu o kadim laboratuvarın içinde duruyor olacaktı ya! Efsanevi Fistandantilus'un büyü kitap-

larını görecekti, amcasının büyü kitaplarını da. Bu dünyadan Ce-hennem'e açılan o feci boyutkapısını görecekti. Ve meşhur Magi-us'un Asası'nı görecekti...

Palin, amcasının asasının hayallerini uzun zamandır kurmaktaydı. Raistlin'in büyü hazineleri arasında Palin'in ilgisini en çok çeken şey buydu. Belki de bunun sebebi, resimlerde asanın sık sık tasvir edildiğini görmesiydi ya da efsaneler ve şarkılarda hep önemle vurgulanması. Hatta böyle resimlerden birine Palin de sahipti (yatak odasında, üzeri ipek bir kumaşla sarmalanmış bir şekilde saklı duruyordu.) Kara cüppesi içinde Raistlin, elinde Magi-us'un Asası'yla, Karanlık Kraliçesi ile savaşırken tasvir edilmişti.

'Eğer bana öğretebilecek kadar yaşasaydı ve ben de ona layık olabilseydim, belki de asayı bana verebilirdi,' diye düşünürdü Palin hüznle, altından ejderha pençesiyle parlak, çok yüzeyli bir kristal topu kavrayan o ahşap asanın resmine her ne zaman baksa.

'Şimdi en azından gidip görebileceğim, belki de ona dokunabileceğim!' Palin bunu düşünürken nefis bir beklenti ile ürperdi. Ve 'laboratuarda daha neler neler bulacağız acaba?' diye düşündü. 'Boyutkapısından içeri baktığımızda neler göreceğiz?'

"Her şey babamın dediği gibi olacak," diye fısıldadı Palin, bir anlık bir sancı hissederek. "Raistlin huzur içinde dinleniyor. Öyle olmalı! Aksi takdirde, babam incinir, feci şekilde incinir."

Eğer Palin'in kalbi başka sözler fısıldıyorduydu da, genç adam onları duymazdan geldi. Amcası ölmüştü. Babası öyle demişti. Başka hiçbir şey olanaklı değildi; başka hiçbir şey istenemezdi...

"Dur!" diye tısladı Dalamar, eli Palin'in kolunu kavrayarak.

Palin ürkererek duruverdi. Düşüncelerinin içinde öyle dalıp gitmişti ki nerede olduğunu güç belâ fark edebildi. Şimdi laboratuvar kapısının hemen altına konuşlandırılmış geniş bir sahanlığa gelmiş olduklarını gördü. Laboratuvara çıkan birkaç merdivene kafasını kaldırıp bakan Palin, boğulur gibi bir nefes aldı. İki soğuk, beyaz göz onlara karanlığın içinden bakmaktaydı -vücudu olmayan gözlerdi bunlar, tabii eğer karanlığın kendisi o gözlerin eti, kanı ve kemiği deşildiyse. Bir adım gerileyen Palin, Dalamar'ın üzerine çıkıverdi.

"Toparlan genç kişi," diye buyurdu kara elf, Palin'e destek olarak. "Bu muhafız."

Onların ardında meşale ışığı titreşti. "Onları hatırlıyorum," dedi

Caramon boğuk bir sesle. "Seni tek bir dokunuşla öldürebilirler..."

"Yaşayan canlılar," diye geldi hayaletin yankılı sesi, "Sizin sıcak kanınızın kokusunu alıyorum. Kalbinizin atışını duyuyorum. Beri gelin. İştahımı açtınız!"

Palin'i bir kenara iten Dalamar onun önüne adımını attı. Beyaz gözler bir anlığına patladıktan sonra saygı ile kısıldılar.

"Kulenin Efendisi. Varlığınızı hissetmedim. Bu mekânı son ziyaretiniz üzerinden uzun zaman geçti."

"Nöbetin rahatsız edilmeden devam ediyor mu?" diye sordu Dalamar. "İçeri girmeye kimse çalışmadı değil mi?"

"Kemiklerini zeminde görüyor musunuz? Zira eğer herhangi biri sizin emrinize itaatsizlik etmeye cüret etseydi kesinlikle görürdünüz."

"Mükemmel," dedi Dalamar. "Şimdi sana yeni bir emir veriyorum. Bana kilidin anahtarını ver. Sonra kenara çekil ve geçmemize izin ver."

Beyaz gözler alev alarak açıldılar, içlerinde donuk, hevesli bir ışık parlıyordu.

"Bu mümkün değil, Kulenin Efendisi."

"Neden değil?" diye sordu Dalamar sakince. Elleri kara cüppesinin kolları içinde kavuşmuştu, konuşurken Caramon'a bakıyordu.

"Sizin emriniz, şuydu efendim, 'Bu anahtarı al ve sonsuza dek koru. Kimseye verme,' demiştiniz, 'hatta bana bile. Ve bu andan itibaren, senin görevin bu kapıyı korumaktır. Kimse içeri girmeyecek. Bunu deneyenler için ölüm tez olsun.' Bunlar sizin bana söylediğiniz sözlerdi efendim, ve ben de -gördüğünüz gibi— onlara itaat ediyorum."

Dalamar kukuletalı kafasını salladı. "Öyle mi?" diye mırıldandı, ileri doğru bir adım atarak. Beyaz gözlerin daha canlı parladığını görünce Palin nefesini tuttu. "Ben oraya gelirim ne yapacaksın?"

"Büyünüz kudretli efendim," dedi hayalet, vücutsuz gözler Dalamar'ın yanına doğru süzülerek, "ama benim üzerimde bir etkisi yok. Öyle bir güce sahip olmuş tek bir kişi vardı—"

"Evet," dedi Dalamar rahatsızlıkla, tereddüt ederek, tek ayağı merdivenin üzerinde.

"Yaklaşmayın efendim," diye uyardı yaratık fakat Palin aklına aniden soğuk dudakların onun korkudan büzülmüş tenine değdiği, hayatını emdiği gibi bir görüntü getirecek şekilde, o gözlerin şiddetli bir arzuyla parıldadığını görebiliyordu. Ürpererek kollarını kendi titreyen vücuduna doladı ve geri çekilip duvara sindi. O sıcak his gitmişti, bu dehşet yarattığın soğuğu ile yer değiştirmişti, ölümün ve hayal kırıklığının ayazıyla. Şimdi içinde hiçbir şey hissetmiyordu, sadece boşluk ve soğuk vardı. Belki de bu işten vaz geçmeliyim. Buna değmez. Palin'in kafası öne düştü. Sonra babasının eli onun omzundaydı, babasının sesi düşünceleri arasından yankılanıyordu.

"Gel Palin," dedi Caramon bezginlikle. "Bütün bunlar bir hiç içinmiş. Haydi eve dönelim—"

"Bekle!" vücutsuz gözlerin bakışları kara elfin üzerinden ayrılıp, onun ardında birbirine sokulmuş olan iki surete kayıverdi. "Bunlar kim. Bir tanesini tanıyorum—"

"Evet," dedi Caramon alçak bir sesle, "beni daha önce görmüştün."

"Onun kardeşi," diye mırıldandı hayalet. "Peki ya bu kim ola? Genç kişi? Onu tanımıyorum işte..."

"Haydi gel Palin," diye emretti Caramon sertçe, gözlere korku dolu bir bakış atarak. "Önümüzde uzun bir yolculuk var—"

Caramon'un kolları Palin'in omuzlarına dolandı. Genç adam, babasının nazik uyarısını hissetti ve arkasını dönmeye çalıştı ama bakışları kendisine meşum gözlerle bakan hayalet üzerine çakılıp kalmıştı.

"Bekle!" diye buyurdu hayalet yine, yankılı sesi karanlık içinde çınlayarak. Bu emirle birlikte fısıltılar bile kesildi. "Palin mi?" diye mırıldandı yavaşça, görünüşe göre kendi kendisine düşünür gibi konuşuyordu... ya da başka biriyle görüşüyor gibi...

Görünüşe göre bir karar çıkmıştı, çünkü ses sertleşti. "Palin öne çık."

"Hayır!" Caramon oğlunu sıkıca tuttu.

"Bırak onu gitsin!" diye emretti Dalamar, kafasını çevirip öfkeyle bakarak. "Sana bunun olabileceğini söylemiştim! Bu bizim şansımız!" Caramon'a soğukça baktı. "Yoksa bulabileceğin şeyden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum!" diye cevapladı Caramon boğuk bir sesle. "Ra-istlin öldü! Onu huzur içinde dinlenirken gördüm! Siz büyücülere güvenmiyorum! Oğlumu benden koparıp alamayacaksınız!"

Palin babasının vücudunun sarsıldığını görebiliyordu. Babasının gözlerindeki ıstırapı görebiliyordu. Genç adamın içinde bir şef-

kat ve acıma hissi uyandı. Babasının o kuvvetli, koruyucu kollan arasında güven içinde kalmak için kısa bir süreliğine bir özlem duydu ama o hisler içinden bir yerlerden kopup gelen alev alev hiddetle beraber yanıp gitmişti. Büyü tarafından tutuşturulan bir hiddetti bu.

"Sen Tanin'e bir kılıç verip de gidip onu kırmasını söyledin mi hiç?" diye sordu Palin, babasının kollarından kendisini kurtararak. "Sturm'e bir kalkan verip de, onun ardına saklanmasını söyledin mi? Ah biliyorum!" diye kızdı Palin, Caramon'un yüzünün kızardığını, konuşmak üzere olduğunu görerek. "O farklı bir şey. O senin anlayabildiğin bir şey. Beni hiç anlayamadın değil mi Baba? Okula gitmeme, amcama ders veren usta ile çalışmama izin vermen için seni kaç yılda ikna edebilmişim? En sonunda razı olduğunda ise, orada mektebe başlayan yaşça en büyük öğrenci bendim! Yıllar boyunca, hep diğerlerinin gerisinde kaldım, onlara yetişmek için deli gibi çalıştım. Ve bütün bu süre zarfında, senin ve annemin beni endişeyle izlediğinizi hissedebiliyordum. Geceleyin konuştuğunuzu, belki de bu 'hevesi' aşabileceğimi söylediğinizi duyuyordum. He-vesmiş!" Palin'in sesi ıstırapla doldu. "Görmüyor musun? Büyü benim hayatım! Benim aşkim!"

"Hayır Palin, bunu söyleme!" diye ağladı Caramon, sesi çatlayarak.

"Nedenmiş? Kulağına amcam gibi geldiğim için mi? Onu da hiç anlamamıştın ki! Benim Sınav'ı almama izin vermeye niyetli değilsin, değil mi Baba?"

Caramon hiç kıpırtısız durdu, cevap vermeyi reddederek acı içinde karanlığa doğru bakıyordu.

"Hayır," dedi Palin yavaşça. "Değilsin. Beni durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Belki bu bile öyledir!" Genç adam dönüp şüpheyle Dalamar'a baktı. "Belki de bu sen ve senin dostlarının, bana yedirip de benim bu sevdadan vazgeçmemi sağlamak için pişirdiğiniz berbat bir yahnidir! Size çok güzel bahaneler verecek! Pekâlâ, işe yaramayacak." Palin'in soğuk bakışları Dalamamdan babasına doğru kaydı. "Umarım siz yiyip boğulursunuz!"

Kara elfin yanından geçen Palin ayağını ilk merdivene koydu. Gözleri onun tepesinde uçuşan hayaletin üzerindeydi.

"Gel Palin"—solgun bir el belirdi hiçliğin içinden ve ona işaret etti—"yakma gel."

"Hayır!" Caramon ileri doğru atılarak hiddetle haykırdı.

"Bunu yapacağım Baba!" Palin bir adım daha attı.

Caramon oğlunu yakalamak için uzandı. O anda bir büyü sözü konuşuldu ve koca adam taş zemine

çakılıp kaldı. "Araya girmemelisin," dedi Dalamar sertçe.

Palin geriye doğru bakınca babasını gördü -yüzünden yaşlar süzülüyordu— hâlâ kendisini bağlayan büyüden nafle bir hiddet içinde kurtulmak için debeleniyordu. Bir anlığına Palin'in kalbi çözülüyordu. Babası onu seviyordu... 'Hayır/ Palin'in dudakları kararlılıkla kapanıverdi. 'Gitmene izin vermesi için bir sebep daha. Ona Tanin ile Sturm kadar güçlü olduğumu kanıtlayacağım. Onlarla gurur duyduğu kadar benimle de gurur duymasını sağlayacağım. Ona, onun korumasına ihtiyaç duyan bir çocuk olmadığımı kanıtlayacağım.'

Palin, Dalamar'ın kendisinin ardından merdivenleri çıkmaya başladığını gördü. Ama sonra, aniden karanlığın içinden iki çift bedensiz gözün daha beliriverip onun etrafını sarmasıyla kara elf de durmak zorunda kaldı.

"Nedir bu?" diye sordu Dalamar hiddet içinde. "Beni durdurmaya cüret mi ediyorsunuz -Kulenin Efendisi'ni?"

"Kulenin sadece tek bir gerçek Efendisi var," dedi muhafız yavaşça. "Bize uzun zaman önce gelen kişi. Onun için kapılar açılmıştı."

Muhafız konuşurken, o soluk elini uzattı. İskeletimsi avucunun içinde gümüş bir anahtar duruyordu."

"Palin!" diye haykırdı Dalamar, korku ve hiddet sesini daraltarak. "Yalnız başına içeri girme! Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Sınav'ı daha almadın! Onunla savaşamazsın! Hepimizi yok edebilirsin!" "Palin!" diye yalvardı Caramon ıstırap içinde. "Palin evine dön! Anlayamıyor musun? Seni çok seviyorum oğlum! Seni kay-bedemem -onu kaybettiğim gibi..."

Sesler kulağını tırmalıyordu ama Palin onları duymadı. Başka bir ses duydu, kalbine fısıldayan yumuşak, kırık dökük bir ses. Bana gel Palin! Sana ihtiyacım var! Senin yardımına ihtiyacım var...

Kanını bir heyecandır sardı. İleri doğru uzanan Palin anahtarı hayaletten aldı ve eli heyecan ve korkuyla titrerken, en sonunda gümüş anahtarı süslü gümüş kilide sokmayı başaramadı.

Keskin bir 'klik' sesi duyuldu. Beş parmağının ucunu meşe

ağacından kapının üzerine yerleştiren Palin hafifçe iti verdi. Onun için kapı açılmıştı.

Bölüm 7

Palin karanlık laboratuara yavaşça, coşkuyla, vücudu heyecanla sarsılarak girdi. Kapı kapandığında, Dalamar arkasında duruyor mu diye görmek için (doğruyu söylemek gerekirse biraz şeytani bir zevkle) dönüp baktı. Bir 'klik' sesi ve bir şaklama sesi duyuldu. Aniden Palin'in içini korku bastı, karanlıkta yalnız başına kapana kısılmıştı. Çılgınlar gibi gümüş kapı kulbunu el yordamıyla aradı, parmakları anahtarı çılgınlar gibi kilide sokmaya uğraştı -elinde yok oluveren bir anahtarı.

"Palin!" Kapının diğer tarafından, babasının gözü dönmüş haykırışını duydu ama sanki susturulmuş ve uzaktan geliyor gibi duyuluyordu. Dışarıda bir itişip çekişme sesleri, mırıldanılan büyü sözleri ve sonra da bir 'güm' sesi, sanki ağır bir şey çarpmış gibi.

Kalın meşeden yapılmış kapı titredi ve altından ışığın parladığı görüldü.

"Dalamar bir büyü yaptı," dedi Palin kendi kendine, gerileyerek. O gümbürtü muhtemelen babasının geniş omzuydu. Hiçbir şey olmadı. Palin arkasından bir yerlerden donuk bir ışığın parlayıp laboratuarı aydınlatıldığını gördü. Korkusu diniverdi. Omuz sil-ken genç adam arkasını döndü. Yapacakları hiçbir şey o kapıyı açamazdı. Bunu her nasılsa biliyordu ve gülümsedi. Hayatında ilk defa kendi başına bir iş yapıyordu, babası ya da ağabeyleri ya da ustası ona "yardım" etmek için etrafında olmadan yani. Bu düşünce keyif vericiydi. Zevkle iç çeken Palin gevşedi ve vücudunda bir mutluluk karıncalanmasıyla birlikte etrafına bakındı.

Bu daire kendisine sadece iki kez tarif edilmişti -bir kere Cara-mon, bir kere de Tanis Yartımlı anlatmıştı. Caramon o gün bu laboratuarda neler olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti, ikizinin öldüğü o gün. Babasının ona hikâyeyi anlatması bile ancak Palin'in yalvarıp yakarmalarıyla gerçekleşmişti -o zaman bile kısa, öz ve duraksayan kelimelerle anlatmıştı. Caramon'un en yakın dostu Tanis Yanımlı daha fazla detay vermişti fakat Tanis'in bile sözünü edemediği tatlı-acı hırs, aşk ve kendini feda etmekle ilgili bölümler vardı hâlâ. Yine de verdikleri tarifler doğruydu. Laboratuvar tıpkı

1 C/1

Palin'in zihninde canlandırdığı gibi görünüyordu.

Yavaşça içeri doğru yürüyen, her ayrıntıyı inceleyen Palin, nefesini saygı dolu bir hayranlıkla tutuverdi. Yirmi beş yıldır bu büyük daireyi hiçbir şey ve hiç kimse rahatsız etmemişti. Dalamar'ın da dediği gibi, hiçbir yaşayan varlık içeri girmeye cüret edememişti. Zeminde kalın, gri bir toz tabakası duruyordu -onun birikmiş yüzeyinde hiçbir fare patisi izi yoktu— yeni yağmış kar kadar pürüzsüz ve düzdü. Tozlar pencere pervazlarından, hiçbir örümceğin ağ örmediği, uyandırıldı diye hiddetlenip de hiçbir yarasanın kanatlarını çırpmadığı pencere pervazlarından sızmıştı.

Dairenin büyüklüğünü kestirmek gücü. İlk başta Palin odanın küçük olduğunu düşünmüştü, mantığı ona kulenin en tepesinde bulunduğundan dolayı burasının fazla geniş olmayacağını söylüyordu. Ama ne kadar beklediyse, sanki daire de o kadar büyüyor gibiydi.

"Yoksa küçülen ben miyim?" diye fısıldadı Palin. "Ben bir büyücü bile değilim. Buraya ait değilim," dedi zihni ona. Ama kalbi yanıt verdi, başka hiçbir yere de gerçekten ait olmadın ki...

Havada ağır bir küf ve toz kokusu vardı. Hâlâ genç adama tanıdık gelen hafif baharatlı bir koku da asılıydı havada. Palin, içlerinde kurumuş yapraklar, gül taçları, diğer otlar ve baharatlarla dolu kavanozların bir duvara sıra sıra dizilmiş, ışıkla parıldadığını gördü -bunlar büyü bileşenleriydi. Bir başka koku daha vardı, bu pek hoş bir koku değildi, çürümenin ve ölümün kokusu. Garip ve tanıdık olmayan yaratıkların iskeletleri, yerdeki ya da büyük taş masanın üzerindeki birkaç büyük kavanozun dibinde kıvrılmış duruyordu.

Amcasının yaşam yaratma deneyleri hakkındaki söylentileri hatırlayan Palin, onlara şöyle bir baktı ve çabucak başını çevirdi.

Üzeri rünlerle kaplı, yüzeyi cilalı taş masayı inceledi. 'Efsanede söylendiği gibi acaba gerçekten de denizin dibinden mi çekilip çıkartıldı?' diye merak etti Palin, parmaklarını okşarcasına masanın düz yüzeyinde gezdirip, ardından tozun içinde örümceğimsi bir iz bırakarak. Eli masanın yanındaki yüksek sandalyeye değdi. Amcasını aklında canlandırabiliyordu burada otururken, çalışırken, kitap okurken...

Palin'in bakışları, dairenin bütün duvarları boyunca uzanan raflar dolusu, sıra sıra büyü kitaplarına kaydı. Onlara yaklaşırken kalp atışları hızlandı, onları babasının tariflerinden tanımişti. Gece mavisi ciltli ve gümüş rünlü olanlar büyük baş büyücü Fistandan-tilus'a aitti. Üzerlerinden fısıldayan bir soğuk akıyordu sanki. Palin titredi ve durdu, elleri onlara dokunmak için seğirse de daha yakına gitmeye korkmuştu.

Yine de dokunmaya cüret edemedi. İçinde kayıtlı büyüleri okumak şöyle dursun, bu kitapların kapaklarını sadece en yüksek rütbeli büyücüler açabilirdi. Eğer açmaya çalışırsa ciltler elini yakardı, tıpkı sözlerin de zihnini yakacağı ve eninde sonunda aklını yitirmesini sağlayacağı gibi. Hüzün dolu bir özlemle iç çeken Palin, başını bir başka büyü kitabı sırasına çeviriverdi, bunlar gümüş rünlerle kaplı ve kara ciltliydi -amcasına ait olanlardı.

Okumayı denese mi, eğer denerse ne olur acaba diye düşünürken ve tam onlara daha yakından şöyle bir bakmaya davranmışken, laboratuvarı aydınlatan ışık kaynağını ilk defa olarak fark etti.

"Asası..." diye fısıldadı.

Bir köşede duvara yaslanmış duruyordu: Magius'un Asası. Büyülü kristali soğuk, donuk bir ışıkla parlıyordu. Tıpkı Solinari'nin ışığı gibi, diye düşündü Palin. İstek dolu yaşlar doldu gözlerine ve hiç önemsenmeden yanaklarından aşağı süzüldü. Görebilmek için gözlerini kırptırarak, nefes almaya bile zar zor cüret eden, ışığın her an sönebileceğinden korkan Palin asaya yaklaştı.

Genç büyücü sınavını başarıyla tamamladığı zaman Raistlin'e Par-Salian tarafından verilen bu asa, muazzam bir büyü gücüne sahipti. 'Bir emir sözüyle ışık saçabilir,' diye hatırladı Palin. Bununla beraber, efsaneye göre amcasınıninki hariç hangi el dokunursa dokunsun ışık sönüp giderdi.

"Ama babam onu tutmuştu," dedi Palin yavaşça. "Onu boyut-kapısını kapatmak ve Karanlık Kraliçe'nin dünyaya girişini engellemek için kullanmıştı —tabii ölmekte olan amcamın yardımıyla. Sonra da ışık sönmüş ve hiç kimsenin söylediği hiçbir şey, onun tekrar parlamasını sağlayamamıştı."

Ama şimdi parlıyordu...

Boğazı kurumuş ağrıyan, kalbi nefesini kesecek şekilde hızla atan Palin, titreyen elini asaya doğru uzattı.

Eğer ışık sönerse burada yalnız kalmış, boğucu karanlıkta kapana kısılmış olacaktı.

Parmak uçları ahşabı okşadı.

Işık daha da parladı.

Palin'in soğuk parmakları asanın üzerinde kapanıp onu sıkıca kavradı. Kristal daha da parlak yanıyordu, o saf ısını Palin'in üze-

rine yayıyordu; beyaz cüppesi dökme gümüş gibi parlıyordu şimdi. Asayı durduğu köşeden kaldıran Palin ona büyük bir sevinçle baktı ve onu hareket ettirdiğinde gördü ki, asanın ışını odaklanmış, laboratuvarın en uzak köşesine bir ışık huzmesi yolluyordu -az önce en derin karanlığın içinde duran bir köşeydi bu.

Oraya yaklaşan genç adam ışığın, tavandan sarkan mor kadife bir perdeyi aydınlattığını gördü. Palin'in yüzündeki yaşlar donuverdi ve vücudunu bir ürperti sarstı. Ardında neyin durduğunu bilmesi için kadifenin yanında asılı duran altın yaldızlı, ipek sicimi çekmesi, o perdeleri açması gerekiyordu.

Bu boyutkapısıydı.

Bilgiye susamış büyücüler tarafından uzun zaman önce yaratılmış olan boyutkapıları, onların kendi sonlarına doğru götürmüştü; yani tanrıların alemine. Bunun ihtiyatsız olanlar için ne gibi feci sonuçlar doğurabileceğini bildiklerinden dolayı, üç tarikatında en bilge büyücülerini bir araya geldiler ve onları

ellerinden gelenin en iyi-siyle kapadılar. Boyutkapısının açılması için sadece Kara Cüppe giyen kudretli bir baş büyücü ve beraberinde Paladine'in kutsal bir ermişinin bir araya gelip, birlikte hareket etmesi gerektiği hükmüne vardılar. Bilgelikleri içinde, bu muhtemel olmayan terkinin oluşmasının imkânsız olduğuna inanıyorlardı.

Bu sebeple Raistlin'in, Paladine'in Aziz EMadı Crysania'yı bo-yutkapısını açmak için onunla birleşmeye ikna etmesi gerekmişti. İçeri girmiş ve onun yerine geçip hükmetme niyetiyle Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumuştı. Bir insanda bu denli bir hırsın olmasının sonuçları felaket niteliğindeydi -dünyanın yıkımı. Bunu bilen ikizi Caramon, Cehennem'e girip Raistlin'i durdurmak için bütün riskleri göze almıştı. Bunu da yaptı ama sadece ikizinin yardımıyla. Feci hatasını anlayan Raistlin, dünya için kendisini feda etmişti -tabii efsaneye göre. Boyutkapısını kapattı, kraliçenin girmesini engelledi ama ölümcül bir bedel karşılığında. O dehşetengiz kapının öteki tarafında kendisi kısıp kalmıştı.

Palin perdelere git gide yaklaştı, kendi iradesi dışında o yöne çekiliyordu. Ya da öyle değil miydi?

Adımlarını duraksatan ve vücudunun sarsılmasını sağlayan korku muydu, yoksa heyecan mı?

Derken o fısıldayan sesi bir kez daha duydu, Palin... yardım et...

Perdenin arkasından geliyordu!

Palin gözlerim kapadı ve zayıfça asanın üzerine yaslandı. Hayır! Bu olamazdı! Babası o kadar emindi ki...

Kapalı gözkapaklarının arasından, genç adam bir başka ışığın parlamaya başladığını gördü, önünden geliyordu. Korkuyla gözlerini açtı ve ışığın perdenin etrafından, altından ve üstünden yayıldığını gördü.

Çok renkli bir ışıktı, dehşet verici bir gökkuşağı halinde dışarı sızıyordu.

Palin... yardım et bana...

Palin'in eli kendi iradesi dışında altın yaldızlı perde ipini kavra-yıverdi. Parmaklarını hareket ettirmek gibi bilinçli bir düşüncesi yoktu, yine de ipi tutarken buldu kendisini. Tereddüt içinde elinde duran asaya baktı, sonra arkasını dönüp laboratuara açılan kapıya göz attı. Kapı artık omuzlanmıyordu ve hiçbir ışık parlamıyordu. Belki de Dalamar ve babası vazgeçmişti. Ya da belki de Muhafızlar onlara saldırmıştı...

Palin ürperdi. Geri gitmeliydi, bu işi bırakmalıydı. Çok tehlikeliydi. O daha bir büyücü bile değildi ki! Ama bu düşünce aklından geçerken, asanın tepesindeki kristalin ışığı azaldı -ya da ona öyle görünmüştü.

'Hayır,' dedi kararlılıkla. 'Devam etmeliyim. Gerçeği bilmeliyim!'

Terle sıırıslıklam olmuş avucuyla ipi kavrayan Palin sıkıca asıldı, perde yavaşça açılırken, parlayan katlar halinde yukarı doğru yükselirken nefesini tutarak izledi.

Perde yükseldikçe ışık git gide daha parlaklaştı, onu sersemletti. Elini kaldırıp gözlerinin üzerine örten Palin, karşısında duran muhteşem, dehşet dolu manzaraya korku ve hayranlıkla baktı. Bo-yutkapısı, etrafı beş metalik ejderha kafası ile çevrelenmiş kara bir boşluktu. Büyü sayesinde, Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in şekline büründürülmüş ejderhaların ağızları sessiz bir zafer haykırışıyla açıktı. Kafalar yeşil, mavi, al, beyaz ve kara renklerle parlıyordu.

Işık, Palin'in gözlerini kör etti. Acı içinde gözlerini kırıştırdı ve yanan gözlerini ovuşturdu. Ejderha kafaları sadece daha canlı bir şekilde parlıyordu ve şimdi hepsinin şarkı söylemeye başladığını duyabiliyordu.

Birincisi: Karanlıktan karanlığa, sesim boşlukta yankılanır.

İkincisi: Bu dünyadan bir sonrakine, sesim hayatla feryat eder.

Üçüncüsü: Karanlıktan karanlığa, haykırım. Ayaklarımın altında her şey sabitleşir.

Dördüncüsü: Akıp giden zaman, senin yolunu tutar.

Ve son olarak, en son kafa: Çünkü kaderle tanrılar bile alaşağı edilir,

hepiniz benimle ağlayın.

Bir büyü, diye fark etti Palin. Görüşü bulanıklaştı ve o boyut-kapısının içindeki göz kamaştırıcı ışığın ötesini görmeye çalışırken yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Çok renkli ışık, bir girdap halinde çılgınca dönmeye başladı, boyutkapısının merkezdeki yarılp kıvrılan kocaman boşluğun üzerinde ve etrafında dönüyorlardı.

Başı dönen Palin asayı sıkıca kavradı, ve bakışlarını içeride duran boşluğun üzerinde tuttu. Karanlık kalkmıştı! Fırl fırl dönüyordu, tam merkezdeki daha derin karanlığın çevresindeki bir eksenin etrafında, şekli ve cismi olmayan bir girdap gibi dönüyordu. Dönüyor... ve dönüyor... ve dönüyor... laboratuvarın havasını, tozu ve asanın ışığını emip içine çekiyordu...

"Hayır!" diye haykırdı Palin, aynı zamanda kendisini de emip içine çekmekte olduğunu dehşetle fark ederek! Debelendi, mücadele verdi ama kuvveti karşı koyulmaz nitelikteydi. Kendi doğumunu durdurmaya çalışan bir bebek kadar çaresiz olan Palin, o göz kamaştırıcı ışığın, o kıvranan karanlığın içine çekildi.

Ejderha kafaları Karanlık Kraliçe'lerine bir övgü feryadı haykırdılar. Ağırlıkları Palin'in vücudunu ezdi, sonra pençeleri onu parçalara ayırdı, lime lime etti. Üzerinde bir alev patlaması oldu, tenini ve kemiklerini yaktı. Üzerine sel suları kapandı; boğuluyordu. Hiç ses çıkartmadan haykırdı fakat kendi sesini

duyabiliyordu. Ölüyordu ve ölüyor olduğu için de minnettardı, çünkü acı sona erecekti.

Kalbi patlayıverdi.

ı co

Bölüm 8

Her şey durmuştu. Işık, acı...

Her şey sessizdi.

Palin yüzükoyun yatıyor, Magius'un Asası'nı hâlâ elinde sıkıca tutuyordu. Gözlerini açtığı anda asanın ışığının gümüşü bir renkle parladığını gördü, soğuk ve saf bir ışıkla parlıyordu. Hiç acı hissetmiyordu, nefes alış veriş rahatlamış, düzene girmişti ve kalp atışları da sağlamdı, vücudu tek parça halindeydi ve zarar görmemişti. Ama Laboratuvarın zemininde yatmıyordu. Kumun içindeydi! Ya da öyle görünüyordu. Yavaşça ayağa kalkarken etrafına ba-kınca, garip bir arazide olduğunu gördü -dümdüz, çöl gibiydi, ayır edilebilecek hiçbir çeşit yer yüzü şekli yoktu. Tamamen bomboş, çoraktı. Arazi sonsuz bir şekilde, göz alabildiğine uzuyor da uzuyordu. Kafası karışarak etrafına bakındı. Daha önce hiç burada bulunmamıştı fakat yine de tanıdık geliyordu. Yerin rengi bir garipti -bir çeşit uçuk pembeydi ve gökyüzü de aynı renkteydi. Babasının sözlerini duyar gibi oldu, sanki gün batımymış gibi, ya da uzakta bir yerde bir ateş yanıyormuş gibi...

Palin, korku vücudunda boğucu bir dalga halinde dolanırken, nefesini kesip ayakta durma gücünü bile elinden alırken, dehşet içinde fark ettiği şeyi yadsımak için gözlerini kapadı.

"Cehennem," diye mırıldandı, titreyen eli destek almak için asaya sıkı sıkıya tutunarak.

"Palin—" Bu ses boğuk bir çığlıkla son bularak kesildi.

İsmi duyma için ürken, sesteki umutsuzluk tınısıyla paniğe kapılan Palin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasını dönüp kumların içinde tökezleyen genç adam, o feci sesin geldiği yöne doğru baktı ve birkaç saniye önce hiçbir şeyin olmadığı yerde, önünde yükselmekte olan taş duvarı gördü. İki ölmeyen suret duvara doğru yürüyordu, ortalarında bir şeyi tutmuş sürüklüyorlardı. O "bir şey" bir insandı, Palin görebiliyordu. İnsandı ve canlıydı! Kendisini tutsak edenlerin kısıpı altında sanki kaçmaya çalışır gibi debeleniyordu fakat güç kullanarak mezarın ötesinden gelenlere karşı direnmek yararsızdı. Üçü duvara daha da yaklaştı. Görünüşe göre gittikleri yer orasıydı, zira bir tanesi orayı işaret edip güldü, insan debelenmeyi bir süreliğine kesti. Kafasını kaldırarak dosdoğru Palin'e baktı.

Altın renkli ten, kum saati şeklindeki gözler...

"Amca?" diye nefes verdi Palin, ileri doğru adım atmaya davranarak.

Ama suret kafasını salladı, o narin ellerinden biriyle sanki "şimdi değil!" dermiş gibisinden, neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareket yaptı.

Palin aniden, apaçık meydana durduğunu, Cehennem'in ortasında tek başına durduğunu anlayıverdi. Kendisini -büyüsünün nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı— Magius'un Asası'ndan başka koruyacak hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Debelenen esirlerinin üzerine yoğunlaşmış olan ölmeyenler onu henüz fark etmemişlerdi ama bu sadece bir an meselesiydi. Korkuyla dolan ve hüsrana uğrayan Palin saklanacak bir yer bulmak için çaresizlik içinde etrafına bakındı. Onu şaşkınlık içinde bırakarak, hiçliğin ortasından gür bir çalılık yükseliverdi, sanki onu var olması için kendi çağırması gibi.

Genç adam, neden ve nasıl oraya geldiğini düşünmek için duraksamadan hızla çalının arkasına cömeldi ve kendisini ele vermesini engelleme çabasıyla asanın kristalini eliyle kapadı. Sonra pembemsi, alev alev diyara bakmak için ihtiyatlı bir şekilde kafasını uzattı.

Ölmeyenler, esirlerini kumların ortasında duran duvara sürüklediler. Söylenen tek bir emir sözcüğüyle duvarın üzerinde kelepçeler beliriverdi. O inanılmaz güçleriyle esirlerini havaya doğru kaldıran ölmeyenler, Raistlin'i bileklerinden duvara kelepçelediler. Sonra, alayla reverans yaparak onu orada, duvarın üzerinde asılı bir şekilde, kara cüppeleri sıcak rüzgârla uçuşur bir halde bırakıp gittiler.

Palin tam ayağa yeniden kalkmış ve ileri doğru adımını atmıştı ki, görüntüsünün üzerine bir gölge düşüverdi, onu parlak ışıktan daha da eksiksiz bir şekilde kör etti. Zihnini, ruhunu ve vücudunu öyle bir dehşet ve korkuyla doldurdu ki kıpırdıyamadı bile. Karanlık çok kesif ve her yanı kuşatmış olsa da, Palin onun içinde bazı şeyler gördü -bir kadın gördü, şimdiye kadar hayatı boyunca görüp gördüğü bütün kadınlardan daha güzel ve daha çekici bir kadın. Kadının amcasına doğru yürüdüğünü, amcasının kelepçeler

içindeki yumruğunun kasıldığını gördü. Bütün bunları görüyordu, yine de dört bir yanı ancak en derin okyanusun en dibinde bulunabilecek bir karanlıkla kaplıydı. Sonra Palin anlayıverdi. Bu karanlık zihnindeydi, zira Takhisis'e, Karanlık Kraliçesi'nin bizzat kendine bakıyordu.

Hayranlık ve dehşetle durduğu yerde çakılmış bir haldeyken ve onun önünde diz çökmek isteyeceği kadar çok saygı ile dolmuş bir şekilde izlerken, Palin kadının şekil değiştirdiğini gördü. Karanlığın içinden, yanan

diyarın kumlarının arasından bir ejderha yükse-liverdi. Devasaydı, kanatlarının mesafesi bütün diyarı gölgeyle kaplıyordu. Beş başı, beş tane boyun ile beraber kıvrılıp bükülüyor, beş ağzı da kulakları sağır edici kahkahalar atıyor ve acımasız bir zevkle feryatlar ediyordu.

Palin, Raistlin'in kafasının istem dışı olarak yana döndüğünü, altın renkli gözlerinin sanki önünde yükselmiş yaratığın görüntüsüyle bakamıyormuş gibi kapandığını gördü. Yine de baş büyücü savaş verdi, kendisini kelepçelerden kurtarmaya çalıştı, bu nafiye gayretinden dolayı kolları ve bilekleri yarılmış, kanlar akıyordu.

Yavaşça, zarifçe ejderha bir pençesini kaldırdı. Tek bir hızlı hareketle Raistlin'inkara cüppelerim açtı. Sonra, neredeyse aynı zarif hareketle baş büyücünün vücudunu deşip açtı.

Palin'in nefesi tıkandı ve bu dehşetengiz görüntüyü görmemek için gözlerini kapadı ama artık çok geçti. Bunu görmüştü ve bunu her zaman rüyalarında görecekti, tıpkı amcasının ıstırap içindeki haykırışını sonsuza dek duyacağı gibi. Palin'in zihni bulanıklaştı ve dizleri boşalıverdi. Yere çökerek, kusacak gibi bir halde midesini kavradı.

Sonra, bulantı ve dehşet perdesinin arasından Palin kraliçenin farkına vardı ve aniden kraliçenin de ondan haberdar olduğunu anladı! Kendisini aradığını, dinlediğini, kokladığını hissedebiliyordu.

...Saklanmak gibi bir düşüncesi yoktu. Gidebileceği, kraliçenin onu bulamayacağı bir yer yoktu.

Savaşamazdı, kafasını kaldırıp da ona bakamıyordu bile. Onun gücü yoktu. Sadece kumların üstünde sinebilir, korkuyla titreyebilir ve sonunun gelmesini bekleyebilirdi, o kadar.

Hiçbir şey olmadı. Gölge dağılıverdi, Palin'in korkuları dindi.

Palin... yardım el... Acı ile paramparça olmuş ses, genç adamın zihninde fısıldadı. Ve dehşet bir şekilde, başka bir ses daha vardı. Bir sıvının damlama sesiydi, akan kanın sesi...

"Hayır!" diye inledi genç adam, kafasını sallayarak ve sanki kendisini gömecekmiş gibi kumlan eşeleyerek. Gırtlaktan gelen başka bir haykırış daha duyuldu ve Palin yeniden kustu. Dehşet, acıma ve kendi zayıflığına karşı duyduğu tiksintiyle hiçkırıklara boğuldu. "Ne yapabilirim ki? Ben hiçbir şey değilim. Sana yardım edecek gücüm yok!" diye söylendi, yumruğu dimdik tuttuğu asayı sıkıca kavrayarak. Asaya tutunarak ileri geri sallandı, gözlerini açamıyor, bakamıyordu.

"Palin—" ses boğulur gibi nefes alıyordu, söylediği her söz bariz bir acıya yol açıyordu—"sen... sen güçlü olmalısın. Benim iyiliğim için... olduğu kadar... kendi... iyiliğin için."

Palin konuşamıyordu. Boğazı kavrulmuştu ve sancıyordu; ağzındaki safranın acı tadı onu boğuyordu.

Güçlü olmak. Onun iyiliği için...

Palin asayı sıkıca tutarak, ondan destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Sonra ahşabın serin ve rahatlatıcı temasını elinde hissederek kendisini topladı ve gözlerini açtı.

Raistlin'in vücudu gevşek bir şekilde, bileklerinden asılı olduğu duvardan sarkıyor, kara cüppeleri yırtık pırtık, kafası öne doğru sallandıkça, uzun beyaz saçları yüzüne düşüyordu. Palin gözlerini amcasının yüzüne odaklanmış tutmaya çalıştı fakat bunu yapamadı. İstem dışı bir şekilde, bakışları kana bulanmış, paramparça olmuş vücuda doğru kaydı. Göğsünden kasıklarına kadar Raistlin'in teni yarılmış, keskin pençelerle deşilip açılmış, canlı organlarını gözler önüne sermişti. Palin'in duyduğu 'şıp şıp' damlama sesi, büyücünün damlayan kanının sesi, ayağının dibindeki kocaman taştan bir birikintiye damla damla düşüyordu.

Genç adamın midesi yine kasıldı ama kusacak hiçbir şey kalmamıştı içinde. Dişlerini sıkın Palin kumların üzerinden ileri, duvara doğru yürümeye devam etti. Asa onun tökezleyen adımlarına destek oluyordu. Ama Palin tüyler ürpertici kan birikintisine vardığında, zayıflamış bacakları artık onu taşıyamadı. Bu feci görüntünün dehşetiyle bayılacağından korkan Palin, dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne eğdi.

"Bana bak..." dedi ses. "Sen... beni tanıyor musun... Palin?"

Genç adam kafasını isteksizce kaldırdı. Altın gözler ona bakıyordu, kum saati şeklindeki gözbebekleri ıstırap içinde büyümüş-

tu. Kanla lekeli dudakları konuşmak için açıldı ama hiçbir söz çıkmadı. Narin bedeni bir sarsıntıdır aldı.

"Seni tanıyorum... Amca..." Palin iki büküm olarak hiçkırıkmaya başladı, bu sırada zihninde, sözler ona haykırmaktaydı. "Babam yalan söyledi! Bana yalan söyledi! Kendine yalan söyledi!"

"Palin güçlü ol!" diye fısıldadı Raistlin. "Sen... beni serbest bırakabilirsin. Ama... çabuk olmalısın..."

Güçlü... güçlü olmalıyım...

"Evet." Palin gözyaşlarını engelledi. Yüzünü silerek, bakışlarını amcasının gözlerinde tutarak güçsüzce ayağa kalktı. "U-üzgünüm. Ne yapmalıyım?"

"Asayı... kullan. Bileklerimdeki... kelepçelere değdir... Acele et! Kraliçe..."

"Nerede, Karanlık Kraliçe nerede?" diye kekeledi Palin. Kan birikintisinin yanından dikkatle adımını atıp

geçerek amcasının yanına gelip durdu ve yukarı uzanarak, asanın parlayan kristalini Ra-istlin'i duvara bağlı tutan kelepçelerden ilkinde deşirdi.

Bitkin düşmüş, ölmek üzere olan amcası artık konuşamıyordu, ama sözleri Palin'in aklına geldi. Senin gelişin onu gitmek zorunda bıraktı. Senin gibi biriyle yüzleşmeye hazır değildi. Ama bu uzun sürmez. Geri dönecektir. İkimiz de... buradan gitmeliyiz...

Palin, diğer kelepçeye de asayı deşirdi ve zincirlerinden kurtulan Raistlin, öne doğru yığıldı, vücudu genç adamın kollarına düşüverdi. Dehşeti, acıma ve şefkat duygusuyla kaybolduğundan amcasını yakalayan Palin parçalanmış, kanla kaplı vücudu nazikçe yere yatırdı.

"Ama sen bir yere nasıl gidebilirsin ki?" diye mırıldandı Palin. "Sen ölüyorsun..."

Evet, diye yanıtladı Raistlin sözlerle söylemeden, ince dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılarak. Kısa bir süre içinde öleceğim, tıpkı bundan evvel sayısız sabah ölmüş olduğum gibi. Gece çöktüğünde, hayata döneceğim ve geceyi şafağı bekleyerek geçireceğim, kraliçenin yeniden gelip derimi yaracağı, hayatıma işkence dolu bir acıyla bir kez daha son vereceği şafağı bekleyerek.

"Ben ne yapabilirim?" diye haykırdı Palin çaresice. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım ediyorsun bile," dedi Raistlin yüksek sesle, sesi güçlenerek. Eli hafifçe kıpırdandı. "Bak..."

Palin isteksizce kafasını eğip amcasının feci yarasına baktı. Yara kapanıyordu! Deri tazeleniyordu! Genç adam hayretler içinde ba-kakaldı. Eğer Paladine'm yüksek rütbeli bir rahibi dahi olsaydı bundan büyük bir mucize gerçekleştiremezdi. "Neler oluyor? Nasıl—?" diye sordu boş boş.

"İyliğin, sevgin," diye fısıldadı Raistlin. "Cehennem'e girecek kadar cesaret sahibi olsaydı kardeşim de beni aynen böyle kurtarabilirdi." Dudağı buruk bir acıyla kıvrıldı. "Ayağa kalkmama yardım et..."

Palin yutkundu ama baş büyücünün ayağa kalkmasına yardım ederken hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Ruhunu bir utanç kapladı, babası adına duyduğu bir utanç. Pekâlâ, bunu o telâfi edecekti.

"Bana kolunu ver yeğenim. Yürüyebilirim. Gel, kraliçe dönmeden önce boyutkapısına varmalıyız."

"Başarabileceğinden emin misin?" Palin kolunu Raistlin'e doladı, onun vücudundan yayılan garip, doğal olmayan ısının kendi buz tutmuş tenini ısıttığını hissederek.

"Başarmalıyım. Başka seçeneğim yok." Palin'e yaslanan baş büyücü yırtık pırtık kara cüppesini etrafında topladı ve ikisi, kızıl renkli arazinin tam ortasında boyutkapısının durduğu yere doğru, yer değiştiren kumlar arasından ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerlediler.

Ama daha pek ileri gitmemişlerdi ki Raistlin durdu, zar zor bir nefes çekebilene kadar narin vücudu öksürmekten bir harabeye dönüştü.

Yanında duran, onu tutan Palin amcasına endişeyle baktı. "Al," diye önerdi. "Asanı al. Adımlarına destek olacaktır—"

Raistlin'in kum saati gözleri genç adamın elindeki asaya kaydı. İnce, altın tenli elini uzatarak pürüzsüz ahşaba dokundu, onu sevgiyle okşadı. Sonra Palin'e bakarak gülümsedi ve kafasını salladı.

"Hayır yeğenim," dedi hafif, paramparça bir sesle. "Asa senindir, amcandan sana bir hediye. Bir gün zaten senin olacaktı," diye ekledi, neredeyse kendi kendine konuşarak. "Seni kendim eğitirdim, Sı-nav'ı alışını izlemek için seninle gelirdim. Gurur duyardım... öyle çok gurur duyardım ki..." Sonra omuz silktili, bakışları Palin'e gitti. "Neler diyorum ben? Seninle zaten gurur duyuyorum yeğenim. Bunu yapmak için çok gençsin, Cehennem'e girmek için"

Sanki onlara nerede ve ne gibi bir tehlike içinde olduklarını hatırlatmak maksadıyla, üzerelerine kara kanatlar halinde bir gölge çöküp, tepelerinde uçtu.

Palin korkuyla kafasını kaldırıp baktı. Sonra bakışları, hatırladığından daha uzaktaymış gibi görünen boyutkapısına gitti. Boğulacak gibi oldu. "Onu koşarak atlatamayız!"

"Bekle!" Raistlin nefes almak için durdu, yüzünün rengi geri gelmişti. "Koşmamız gerekmez. Boyutkapısına bak Palin. Onun üzerine yoğunlaş. Onun hemen senin önünde durduğunu düşün."

"Anlamıyorum." Palin kafası karışmış bir halde Raistlin'e baktı.

"Yoğunlaş!" diye hırladı baş büyücü.

Gölge git gide daha da kararıyordu. Palin boyutkapısına bakarak kendisine söyleneni yapmaya çalıştı ama babasının yüzünü görmeye, amcasının tenini yaran ejderhayı görmeye devam ediyordu... Üzerlerindeki gölge daha da karardı, geceden daha karanlık oldu, kendi korkusu kadar karanlık.

"Korkma," diye geldi amcasının sesi ona karanlığın arasından. "Yoğunlaş."

Büyü konusundaki disiplinli çalışmaları Palin'in yardımına koştu. Tıpkı bunun gibi, bir büyünün sözlerine de yoğunlaşmak zorunda kalırdı hep. Gözlerini kapayan genç adam her şeyini bir kenara itti -korkusunu, dehşeti, hüznünü— ve boyutkapısını hemen önünde duruyormuş gibi zihninde canlandırdı.

"Mükemmel, genç kişi," diye geldi Raistlin'in hafif sesi.

Palin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Boyutkapısı tamı tamına onun zihninde canlandırdığı yerde, ya bir ya iki adım önünde duruyordu.

"Tereddüt etme," diye talimat verdi Raistlin, genç adamın aklın-dakileri okuyarak. "Geri dönüş yolu tehlikeli değildir, içinden geçip buraya gelmek gibi yani. İlerle. Ben kendi başıma yürüyebilirim. Seni takip edeceğim..."

Palin adımını attı, kısa bir baş dönmesi ve bir anlık bir körlük hissetti ama bu çabucak geçiverdi. Etrafına bakındığında, rahatlama ve şükran dolu derin bir nefes aldı. Bir kez daha laboratuvarın içinde duruyordu. Boyutkapısı ardında kalmıştı fakat içinden nasıl geçtiği hakkında hiçbir şeyi net olarak hatırlamıyordu. Ve boyut-kapısının yanında amcasını gördü. Ama Raistlin ona bakmıyordu. Gözleri boyutkapısının üzerindeydi, dudaklarında garip bir gülümseme belirdi.

"Haklısın! Onu kapatmalıyız!" dedi Palin aniden, amcasının ak-lındakileri bildiğini düşünerek. "Kraliçe dünyaya geri dönecek—"

Genç adam asayı kaldırarak ileri doğru adım attı. İnce, altın tenli bir el kolunu kavradı. Elin kavrayışı can yakıyordu; bu temas onu yakıyordu. Nefesi kesilen, acıdan dudağını ısırın Palin amcasına kafası kanşık bir halde bakakaldı.

"Sırası gelince, sevgili yeğenim," diye fısıldadı Raistlin, "sırası gelince..."

Bölüm 9

Raistlin, Palin ürküp sinerken, hafifçe gülümseyerek ve yeşil gözlerindeki acıya dikkat ederek genç adamı kendine doğru çekti. Raistlin onu sıkıca tutmaya devam etti, ona dikkatle bakıyor, yüz hatlarını inceliyor, ruhunun derinliklerini araştırıyordu.

"Sen bana çekmişsin, genç adam," dedi Raistlin, Palin'in donuk yüzüne dökülmüş olan bir saç buklesini geriye doğru taramak için ileri uzanarak. "Babandan çok bana çekmişsin. Ve bu yüzden en çok seni seviyor değil mi? Ah, ağabeylerinle gurur duyuyor tabii"— genç adam itiraz etmeye başladığında Raistlin omuz silktili—"ama onun en sevdiği, koruduğu sensin..."

Kızaran Palin, Raistlin'in elinden kurtuldu. Ama enerjisini boşuna harcamıştı. Baş büyücü onu elleriyle değil, gözleriyle sıkı sıkıya tutmaktaydı.

"Seni boğacak sonunda!" diye tısladı Raistlin. "Bana yaptığı gibi seni de boğacak! Sınav'ı almanı engelleyecek. Bunu biliyorsun değil mi?"

"O—o bunu anlamıyor," diye kekeledi Palin. "Sadece doğru olduğunu sandığı şeyi yapmaya çalışı—"

"Bana yalan söyleme Palin," dedi Raistlin yavaşça, narin parmaklarını genç adamın dudaklarının üzerine koyarak. "Kendine yalan söyleme. Ruhunda yatan gerçekleri konuş. Bunu senin içinde o kadar net görüyorum ki! Nefreti, kıskançlığı! Bunu kullan Palin! Kendini güçlendirmek için kullan -tıpkı benim yaptığım gibi!"

Altın tenli el, Palin'in yüzündeki kemiklerin üzerinde; sert, güçlü ve sımsıkı çenesinin, pürüzsüz, şişkin elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi. Palin onun temasıyla titriyordu ama o alev alev, kum saati gözlerdeki ifadeye bakınca daha da fazla titriyordu. "Sen benim olmalıydın! Benim oğlum!" diye mırıldandı Raistlin. "Seni yetiştirip kudretli yapardım! Sana ne harikalar gösterirdim Palin. Büyünün kanatlarıyla bütün dünyayı uçarak gezerdik -minotaurların düzenlediği kavgaları kazanana tezahürat yapar, deniz elfleriyle birlikte yüzer, devlerle savaşır, bir altın ejderhanın doğuşunu izlerdik... Bütün bunlar senin olabilirdi, senin olmalıydı Palin, ah bir de bana izin—"

Baş büyücüyü bir öksürük krizi aldı. Güçlülükle soluyan Raistlin sendeledi ve göğsünü tuttu. Onu güçlü kollarıyla tutan Palin, amcasını Boyutkapısının yanında duran tozlu, minderli bir koltuğa götürdü. Tozun altından kumaşın üstünde koyu renkli karaltılar olduğunu görebiliyordu -sanki çok uzun süre önce kanla lekelenmiş gibiydi. Amcasının endişesi içinde olan Palin, bu konuya pek kafa yormadı. Raistlin koltuğa çöktü. Boğuluyordu! Palin'in kendi cüppesinden çıkartıp ona verdiği yumuşak, beyaz mendile öksürdü. Sonra, asayı itinayla duvara yaslayan genç adam, amcasının yanına diz çöktü.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Senin için getirebileceğim bir şey? Mesela içtiğin o ot karışımını?"

Bakışları bir rafın üstünde duran ot kavanozlarına gitti. "Eğer bana nasıl hazırlanacağını söylersen —"

Raistlin kafasını salladı. "Zamanı gelince..." diye fısıldadı spazm dinince. "Zamanı gelince Palin."

Bitkinlikle gülümsedi, eli genç adamın başına doğru uzandı. "Zamanı gelince. Sana bunu öğreteceğim... ve çok daha fazlasını! Senin yeteneğini nasıl da harcamışlar! Sana neler söylediler genç kişi? Seni neden buraya getirdiler?"

Palin kafasını önüne eğdi. O ince parmakların teması onu tedirgin ediyordu, fakat geri çekilmemek için, o yakıcı okşayışla kıvrınmamak için kendini tuttu. "Geldim—Dediler ki... sen benim... şeyi... almaya

çalışacakmışsın..." Yutkundu devam edemedi.

"Ah evet. Tabii. O salakların düşüneceği de budur zaten. Fistan-dantilus nasıl benimkini almaya çalıştıysa ben de senin vücudunu almaya çalışacakmışım. Ne ahmaklar! Sanki dünyayı bu genç zihinden, bu güçten yoksun bırakmışım gibi. Sadece ikimiz... şimdi sadece ikimiz varız. Seni kendime çırak olarak alıyorum Palin." Yakıcı parmaklar kestane rengi saçları okşadı.

Palin kafasını kaldırdı. "Ama," dedi hayretler içinde, "Ben çok düşük mertebedeyim. Daha Sınav'ı almadım—"

"Alacaksın genç kişi," diye mırıldandı Raistlin, yüzündeki bitkinlik bariz görünüyordu. "Alacaksın. Ve benim yardımımıyla, kolayca geçeceksin, tıpkı benim de başka birinin yardımıyla geçtiğim gibi... Sus. Artık konuşma. Dinlenmeliyim." Titreyen Raistlin, yırtık pırtık cüppelerini cılız vücuduna doladı. "Bana biraz şarap ve temiz elbiseler getir, yoksa burada donup öleceğim. Bu mekânın nasıl da rutubetli olduğunu unutmuşum." Arkasına yaslanıp kafasını

minderlere koyan Raistlin gözlerini kapadı, nefesi ciğerlerinde hırıl kırıldı.

Palin arkasına tedirgin bir bakış atarak yavaşça ayağa kalktı.

Boyutkapisinin etrafındaki beş ejderha kafası hâlâ parıldamaktaydı ama renkleri solmuştu, daha az ışıldıyordu. Ağzıları açıktı ama hiç ses çıkmıyordu. Fakat Palin'e, onlar bekliyor, uygun zamanı kolluyormuş gibi görünüyordu. Gizli, içsel bir bilgiyle parlayan on tane göz onu izlemekteydi.

Boyutkapisinden içeri baktı. Kızıl renkli arazi göz alabildiğine uzanıyordu. Çok uzakta, neredeyse seçilemeyecek kadar ötede duran duvarı ve onun altındaki kan birikintisini görebiliyordu. Ve onun üzerinde de karanlık, kanatlı gölgeyi...

"Amca," dedi Palin, "Boyutkapisı. Sence onu kapat—?"

"Palin," dedi Raistlin yavaşça. "Sana bir emir verdim. Benim emirlerime itaat etmeyi öğreneceksin, çırağım. Emrettiğimi yap."

Palin izlerken, gölge daha da karardı. Sanki güneşi örten bir bulut gibi, gölgeler ruhuna buz gibi bir korku yayıyordu. Tekrar konuşmaya davrandı ama tam o anda kafasını çevirip Raistlin'e geri baktı.

Amcasının gözleri kapalı gibi görünüyordu ama Palin gözka-paklarının altında bir altın renginin parladığını yakaladı, tıpkı bir kertenkelenin gözleri gibiydi. Alt dudağını ısırarak genç adam çabucak arkasını döndü.

Asayı kavradı, amcasının istediği şeyleri bulmak üzere laboratuvarı aramak için asanın ışığını kullandı.

Bir kez daha yumuşak, kara kadife cüppelerini giyen Raistlin, Boyutkapisinin önünde duruyor, Palin'in laboratuvarın ta öteki köşelerinden birinde bir sürahinin içinde bulunduğu elf şarabını yu-dumluyordu. Arazinin üzerindeki gölge öyle karanlık olmuştu ki, sanki Cehennem'e gece çökmüş gibi görünüyordu. Ama hiçbir yıldız parlamıyordu, o dehşet karanlığı hiçbir ay aydınlatmıyordu. Görülebilen tek nesne duvardı ve o da kendi berbat ışığıyla parıldı-yordu. Raistlin sert bir yüzle, gözleri aklından çıkmayan acıyla dolu bir halde ona bakıyordu.

"Eğer beni yakalarsa neler olacağını işte bana böyle hatırlatıyor, Palin," dedi. "Ama hayır, ben geri gitmiyorum." Etrafına bakman baş büyücü, genç adama çevirdi kafasını. Raistlin'in gözleri kara kukuletasının derinliklerinden parıldıyordu. "Hatalarımı düşünüp taşınmak için yirmi beş yılım oldu. Yirmi beş yıl boyunca katlanıla-

mayacak bir ıstırap, sonsuz bir işkence... Tek neşem, her sabahın iş-kencesiyle yüzleşmek için bana güç veren tek şey, zihnimde gördüğüm senin gölğendi. Evet Palin"—Raistlin gülümseyerek elini uzattı ve genç adamı kendine doğru çekti—"Seni bütün bu yıllar boyunca izledim. Senin için elimden geleni yaptım.

Senin içinde bir güç, benden aldığın bir içsel güç var! Alev alev yanan bir arzu, büyü için duyulan bir aşk! Bunu nasıl kullanacağını öğrenmek için bir gün beni aramaya çıkacağını biliyordum. Onların seni durdurmaya çalışacağını da biliyordum. Ama bunu yapamadılar. Senin gelmeni engellemek için yaptıkları her şey, seni sadece buraya daha da fazla yaklaştırmış olmalı. Bir kez buraya geldiğinde, benim sesimi duyacağından emindim. Beni serbest bırakacaktın Ve bu yüzden planlarımı yaptım..."

"Benimle bu kadar ilgilenmenden şeref duydum," diye başladı Palin. Sesi çatladı ve tedirginlikle boğazını temizledi. "Ama gerçeği bilmelisin. B—ben seni... güç elde etmek için aramadım. Sesini duydum, yardım için yalvarıyordun ve ben— ben geldim çünkü..."

"Sen acıma ve şefkat duygusu sebebiyle geldin," dedi Raistlin çarpık bir gülümsemeyle. "İçinde hâlâ babandan büyük bir parça var. Bu üstesinden gelinebilecek bir zayıflık. Sana söylediğim gibi Palin. Gerçeği söyle -kendine. Bu mekâna girdiğinde neler hissettin? Asaya ilk dokunuşunda neler hissettin?" Palin amcasından kafasını çevirmeye çalıştı. Laboratuvarın soğuk olmasına rağmen, o cüppesinin altında terler içindeydi. Zaten Raistlin onu sıkıca kiskacında tuttu, genç adamı o altın renkli, parıldayan gözlerle bakmaya zorladı.

Ve orada kendisinin bir yansımasını görmeye... Onun söyledikleri doğru muydu yoksa? Palin baş

büyücünün gözlerindeki görüntüye baktı. Genç bir adam gördü, cüppesinin rengi belirsizdi, şimdi beyazdı, şimdi de kırmızı, şimdi ise koyulaşıyordu...

Raistlin'in tutmakta olduğu kol, baş büyücünün teması altında kasılarak seğirdi.

'Korkumu hissedebiliyor,' diye fark etti Palin, vücudunu sarsan titremeyi kontrol altına almaya çalışarak.

'Bu korku mu?' diye soruyordu altın renkli gözler. 'Bu korku mu? Yoksa coşku mu?'

Palin elinde tuttuğu asanın o gözlerden yansıdığını gördü. Asanın parlak ışığının içinde duruyordu. Asayı elinde tuttukça asanın içindeki -ve kendi içindeki- büyüü daha da fazla hissedebiliyordu.

Altın gözler bakışlarını yavaşça başka bir yere çevirdiler ve Pa-lin de onları takip etti. Rafın üstünde duran kara ciltli büyü kitaplarını gördü. Laboratuara ilk girdiğinde yaşadığı o heyecanı bir kez daha hissetti. Sanki uzun, engin bir çölde dolanmış ve en sonunda yanmakta olan susuzluğunu giderecek serin suyu bulmuş bir adam gibi kurumuş, kavrulmuş dudaklarını yaladı. Raistlin'e geri baktığında, kara cüppeler giymiş baş büyücünün önünde dururken bir aynaya bakar gibi kendisini gördü.

"Plan-planların nedir?" diye sordu genç adam boğuk bir sesle.

"Çok basit. Dediğim gibi, hatamı düşünmek için çok uzun yıllarım oldu. Benim tutkum çok büyüktü. Bir tanrı olmaya cüret ettim, ki Karanlık Kraliçe'nin pençesi her sabah tenimi yarıp açtığında bana hatırlatıldığı gibi, bu ölümlülerin yapmaması gereken bir şeydir."

Palin ince dudağın bir anlığına kıvrıldığını ve altın renkli gözlerin parladığını gördü. Narin eli hiddet ve hatırladığı ıstırap ile kasıldı, acı verici bir şekilde genç adamın kolunu sıktı. "Dersimi aldım," dedi Raistlin acı acı, titreyen, hırıl hırıl bir nefes alarak. "Hırsımı körelttim. Artık tanrı olmaya uğraşmayacağım. Dünya ile yetineceğim." Şeytanca gülümseyerek Palin'in eline hafifçe vurdu. "Dünya ile yetineceğiz, demeliyim aslında."

"Ben-" Sözler Palin'in boğazında düğümlendi. Kafası şaşkınlık, korku ve çılgın bir heyecan girdabıyla birlikte allak bullak olmuştu. Her nasılsa, Boyutkapısına geri baktı ve gölgenin tüm kalbini kapladığını hissetti. "Peki ya kraliçe? Kapatmamız gerekmiyor mu?"

Raistlin kafasını salladı. "Hayır çırak."

"Hayır mı?" Palin ona panik içinde baktı.

"Hayır. Sadakatimi kanıtlamak için benim ona vereceğim hediye bu olacak -dünyaya geçiş hakkı. Ve dünya da, onun bana vereceği hediye olacak. Burada o hükmedecek ve ben... ben de hizmet edeceğim."

Raistlin bu sözleri keskin dişlerle ısırarak söyledi adeta, dudakları sıkı, neşesiz bir sırıtişla birbirinden ayrılmıştı. Narin vücudun içinde coşup taşan nefret ve hiddeti sezen Palin ürperdi.

Raistlin ona baktı. "Çıtkırıldım mısın yeğenim?" diye dudak büktü, Palin'in kolunu bırakarak. "Çıtkırıldım lar yükselip güce erişemez-"

"Bana gerçeği söylememi söylemiştin," dedi Palin, Raistlinden uzağa doğru sinerek, o yakıcı temas sona erdiği için rahatlatarak

fakat her nedense o temasın geri gelmesini arzulayarak. "Ve ben de söyleyeceğim. Korkuyorum! ikimiz için de! Zayıf olduğumu biliyorum-" kafasını önüne eğdi.

"Hayır yeğenim," dedi Raistlin yavaşça, "zayıf değil, sadece gençsin. Ve her zaman korkacaksın. Sana korkunun efendisi olmayı öğreteceğim, onun gücünü kullanmayı. Sana hizmet etmesi için, seni engellemesi değil."

Palin kafasını kaldırıp bakınca baş büyücünün yüzünde bir yumuşaklık gördü, dünya üzerinde pek az kimsenin görebilmiş olduğu bir yumuşaklık. Kara cüppeler içindeki genç adamın görüntüsü o altın renkli, parlak gözlerden gitmiş, yerine sevgiye hasret bir açlık gelmişti. Şimdi uzanıp da Raistlin'in elini tutan Palin oldu. "Bo-yutkapısını kapat Amca!" diye yalvardı genç adam. "Yuvana dön ve bizimle birlikte yaşa!

Babamın senin için kurmuş olduğu oda hâlâ orada, handa duruyor. Annem üzerinde büyücü işareti olan tabelayı hâlâ saklıyor! Gül ağacından bir sandığın içinde saklı duruyor ama onu gördüm. Ona o kadar çok dokundum ve bunu o kadar çok hayal ettim ki! Yuvana dön! Bana bildiklerini öğret! Sana hürmet ederim, seni sevip sayarım! Dediğin gibi gezip görebiliriz. Gözlerinin görmüş olduğu o harikaları bana da göster..."

"Yuvam." Bu kelime, sanki tadını alıyormuş gibi Raistlin'in ağzında takıldı kaldı. "Yuvam. Bunu ne kadar da çok düşledim" -altın gözlü bakışları, o korkunç işığıyla parlayan duvara doğru git-ti-"özellikle de şafak yaklaşırken..."

Raistlin sonra kukuletasının gölgeleri arasından Palin'e bakarak gülümsedi. "Evet yeğenim," dedi yavaşça.

"Sanırım seninle eve geleceğim. Dinlenmek, kendime gelmek ve kendimi şu... eski rüyalarından arındırmak için zamana ihtiyacım var." Palin, gözlerinin hatırlanan acıyla karardığını gördü.

Raistlin öksürerek genç adama kendisine yardım etmesini işaret etti. Palin dikkatle asayı duvara dayadı ve Raistlin'in koltuğa oturmasına yardım etti. Zayıfça koltuğa gömülen Raistlin, kendisine bir kadeh daha

şarap koymasını için genç adama işaret etti. Baş büyücü bitkinlikle kafasını mindere yasladı. "Zamana

ihtiyacım var..." diye devam etti, dudağını şarapla ıslatarak. "Seni eğitmek için, çırağım. Seni eğitmek... ve kardeşlerini de eğitmek için."

"Kardeşlerim mi?" diye tekrarladı Palin şaşkınlık içinde.

"Tabii ki genç kişi." Koltuğunun yanında duran genç adama bakarken Raistlin'in sesinde bir neşe tınısı hasıl oldu. "Ordularım için

komutanlara ihtiyacım var. Kardeşlerin bu iş için biçilmiş kaftan-"

"Ordular!" diye haykırdı Palin. "Hayır, benim kastettiğim bu değildi! Gelip bizimle birlikte huzur içinde yaşamalısın. Bunu hak ettin! Kendini dünya için feda ettin-"

"Ben mi?" diye sözünü kesti Raistlin. "Ben kendimi dünya için mi feda etmişim?" Baş büyücü gülmeye başladı. Laboratuvarın gölgelerinin dervişler misali haz içinde dans etmesini sağlayan dehşetengiz, korku verici bir kahkahaydı bu. "Benim için söyledikleri şey bu mu yani?" Raistlin boğulana kadar güldü. Bir öksürük krizi kahkahasını kesti, bu seferki diğerlerinden daha kötüydü.

Palin, amcası acıyla kıvranırken çaresizlik içinde izledi. Genç adam, o alaycı kahkahanın hâlâ kulaklarında çınladığını duyabiliyordu. Spazm geçtiğinde ve nefes alabildiğinde, Raistlin kafasını kaldırdı ve eliyle zayıfça bir işaret yaparak Palin'i yakınına çağırdı.

Palin, amcasının elindeki mendilin ve Raistlin'in kül gibi soluk dudakları üstünde kan gördü. Genç adamın içini bir tiksinti ve dehşet kapladı ama yine de ona yaklaştı. Amcasının yanına feci bir büyülenmişlik içinde diz çökmek zorunda kaldı.

"Şunu bil Palin!" diye fısıldadı Raistlin, feci bir gayretle konuşarak, sözleri zar zor duyularak. "Ben kendimi... kendim... için... feda ettim!" Koltuğuna geri yığılarak nefes almak için debelendi. Kıpırdayabildiği zaman, titreyen, kan lekeli elini uzattı ve Palin'in beyaz cüppesini kavradı. "Eğer başarırısam... neye... dönüşeceğimi... gördüm. Hiçbir şey! Hepsi... buydu... işte. Küçülüp... hiçbir şey olmak. Dünya... yok olacaktı... Ama bu yolla"-eli zayıfça duvarı ve altında duran vahşet dolu birikintiyi işaret etti; gözleri hararetle parladı-"hâlâ... hâlâ... benim için... bir şans vardı... geri dönmek için..."

"Hayır!" diye haykırdı Palin, kendini Raistlin'in elinden kurtarmak için debelenerek. "Sana inanmıyorum!"

"Nedenmiş?" diye omuz silktti Raistlin. Sesi güçleniverdi. "Onlara kendin söyledin ya. Hatırlamıyor musun Palin. 'Kişi büyüğü ilk sıraya, dünyayı ikinci sıraya koymalıdır...' kuledeyken onlara söylediğin şey buydu. Dünyanın senin için, benim için olduğundan daha fazla bir önemi yok! Hiçbir şey önemli değil -kardeşlerin, baban! Büyü! Güç! İkimiz için de bir tek bunlar bir şeyler ifade ediyor!"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı Palin kırık dökük eli, Raistlin'inki-ni tırmalayarak. "Düşünemiyorum! Bırak beni gideyim! Bırak beni

gideyim..." Parmakları hissizleşmiş bir şekilde Raistlin'in bileklerinden düşüverdi, elleri kafasına arasına gömüldü. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Zavallı genç kişi," dedi Raistlin. Elini Palin'in kafasına koyarak, yavaşça kucağına çekti ve teselli edercesine kestane renkli saçları okşadı.

Palin'in vücudunu hıçkırıklar sarsıyordu. Yoksundu, yalnızdı. Yalanlar, hepsi yalan! Herkes ona yalan söylemişti -babası, büyücüler, bütün dünya! Bütün bunlardan sonra ne önemi vardı? Büyü. Sahip olduğu tek şey buydu. Amcası haklıydı. O narin parmakların yakıcı teması; yanağının altında yaşlarla ıslanmış yumuşak, kara kadife; gül yapraklarının ve baharatın kokusu... Hayatı bu olacaktı... Bu ve içindeki acı boşluk, bütün dünyanın dahi dolduramayacağı bir boşluk...

"Ağla Palin," dedi Raistlin yavaşça. "Çok, çok uzun zaman önce benim ağladığım gibi sen de ağla. İşte o zaman tıpkı benim gibi anlayacaksın ki, hiçbir işe yaramıyor. Gece yarısında tek başına hıçkı-ra hıçkırığa ağlarken kimse seni duymuyor."

Palin acı dolu yüzünü aniden kaldırdı ve Raistlin'in gözlerinin içine baktı.

"En sonunda anlıyorsun." Raistlin gülümsedi. Eli Palin'in gözlerine yapışmış ıslak saç geriyeye taradı.

"Kendini toparla genç kişi. Karanlık Kraliçe gelmeden önce gitsek iyi olur. Yapılacak çok iş var-"

Palin sakince Raistlin'e baktı fakat genç adamın vücudu hâlâ hıçkırıklarla titriyordu ve amcasını sadece yaşlarla dolu bir karaltı halinde görüyordu. "Evet," dedi. "En sonunda anlıyorum. Görünüşe göre çok geç. Ama anlıyorum. Ve sen de yanıyorsun Amca," diye mırıldandı kırık dökük. "Gece yarısında ağlarken biri seni duymuştu. Babam."

Ayağa kalkan Palin eliyle gözünü sildi, bakışlarını sabitçe amcasının üzerinde tuttu. "Ben Boyutkapısını kapatacağım."

"Ahmak olma!" dedi Raistlin küçümseyerek. "Sana izin vermeyeceğim! Bunu biliyorsun!"

"Biliyorum," dedi Palin, titrek bir nefes alarak. "Beni durduracaksın-"

"Seni öldüreceğim!"

"Beni... öldüreceksin..." diye devam etti Palin, sesi sadece hafif bir şekilde çatlayarak. Arkasını dönerek,

Raistlin'in koltuğunun ya-

nındaki masaya dayalı duran Magius'un Asası'na uzandı. Eli üzerine kapandığında, kristalin ışığı beyaz ve soğuk bir şekilde parladı.

"Ne büyük kayıp!" diye tısladı Raistlin, koltuktan kalkarak. "Neden böyle anlamsız bir hareketle öleceksin ki? Çünkü seni temin ederim ki anlamsız olacak, sevgili yeğenim. Planladığım her şeyi yapacağım. Dünya benim olacak! Sen ölü olacaksın -peki bunu bilip de kim umursayacak?"

"Sen," dedi Palin alçak bir sesle.

Amcasına sırtını dönen Palin sağlam, sert adımlarla yürüyüp boyutkapısının önünde durdu. Gölge daha derin ve daha koyulaşmıştı, Cehennem'in içindeki duvarın korkunç bir tezat halinde göze çarpmasını sağlıyordu. Palin şimdi kötülüğü hissedebiliyordu, sanki virane bir gemiden içeri sızan su gibi boyutkapısından dışarı taşıdığını hissedebiliyordu. Karanlık Kraliçe'nin en sonunda içeri girebileceğini düşündü. Bir kez daha, savaş yangınları bütün dünya üzerinde yayılacak ve iyiliğin birlikleri onu durdurmak için ayağa kalkacaklardı. Babasının ve annesinin, amcasının eliyle öldüğünü, kardeşlerinin amcasının büyüüne kurban düştüğünü gördü. Onların ejderha pullu zırhları içinde, kötü ejderhaların sırtında savaşa gittiklerini, karanlık tarafından yaratılan iğrenç varlıklara komuta ettiklerini gördü. Hayır! Tanrıların yardımıyla, elinden gelirse bunu durduracaktı. Ama asayı kaldıran Palin, Boyutkapısını nasıl kapayacağı konusunda en ufak bir fikri olmadığını çaresizlik içinde fark etti. Asanın içindeki gücü hissedebiliyor ama ona hükmedemiyordu. Raistlin haklıydı -ne kadar da ahmakça, anlamsız bir hareketti bu.

Palin hemen ardında, amcasının güldüğünü duydu. Bununla birlikte, bu seferki alaycı bir kahkaha değildi. Şaşkın, neredeyse hiddetli bir kahkahaydı.

"Bu çok mantıksız Palin! Dur! Beni bunu yapmaya zorlama!"

Palin derin bir nefes alarak bütün enerjisini ve düşüncesini asa üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı.

"Boyutkapısını kapat," diye fısıldadı, kendisini başka hiçbir şey düşünmemek için zorlayarak fakat vücudu korkuyla titriyordu. Bu ölüm korkusu değildi, bunu kendisine sessiz bir gururla söyleyebiliyordu. Yaşamı sevdiğini, şimdiye dek hiç sevmeyişi kadar sevdiğini fark etti. Hiç pişmanlık duymadan yaşamı geride bırakabilirdi fakat ölümünün, kendisini seven kişilere vereceği kederin düşüncesi onu hüznle dol -duruyordu. Yine de, annesi ve babası onun ne yapmış olduğunu bileceklerdi. Ve amcası her ne derse desin, anlayacaklardı.

Ve seninle savaşacaklar, Palin bunu biliyordu. Seninle ve senin Karanlık Kraliçen ile savaşacaklar, tıpkı daha önce yaptıkları gibi. Kazanamayacaksın.

Palin asayı sıkıca tuttu, elleri terliyor, vücudu sarsılıyordu. Ölmekten korkmuyordu. Onun korktuğu... acı duymaktı.

Acaba... ölmek... çok canım yakar mıydı?

Kafasını hiddetle sallayan genç adam, kendisine bir korkak olduğu için lanet okudu ve dikkatle Boyutkapısına baktı. Yoğunlaşmak zorundaydı! Ölümü kafasından çıkarıp atmak zorundaydı. Korkunun ona hizmet etmesini sağlamalıydı. Ona hakim olmasını değil. Ne de olsa bir şansı vardı, Boyutkapısını kapatmalıydı, amcası onu... onu...

"Paladine yardım et bana," dedi Palin, bakışları gölgeli karanlıkta sarsılmaz, boyun eğmez bir ıslıltıyla parlayan asanın tepesindeki gümüş ışığa gitti.

"Palin!" diye haykırdı Raistlin sertçe. "Seni uyarıyorum-"

Raistlin'in parmak uçlarından şimşekler çıktı. Ama Palin gözlerini asanın üzerinde tuttu. Işığı daha da parlak olmuştu, güzelliği ve saflığıyla, Palin'in korkularını yatıştıran bir parlaklıkla ışıldıyordu.

"Paladine," diye mırıldandı.

Tanrının adı, Palin'in ardından yükselmekte olan büyü sözlerin sesini merhametli bir şekilde bastırıverdi. Acı hızlıydı, anıydı... ve kısa sürede geçti.

Bölüm 10

Raistlin, Magius'un Asası'na dayanmış bir halde laboratuvarın içinde yalnız başına duruyordu. Asanın ışığı sönmüştü. Baş büyücü taş masanın, büyü kitaplarının, koltuğun, açılmış haldeki mor kadifeden perdenin üzerinde hiç rahatsız edilmemiş bir şekilde duran tozlar kadar kesif bir karanlığın içindeydi.

Mekânın sessizliği de neredeyse karanlık kadar derindi.

Raistlin nefeslendi, sessizliği dinledi. Hiçbir canlı varlığın -ne fare ne yarasa ne de örümceğin- sesi onu bozmamıştı. Çünkü nöbetleri dünyanın sonuna ve daha da ötesine kadar sürecek olan muhafızlar tarafından korunan laboratuvara hiçbir canlı girmeye cüret edememişti. Raistlin neredeyse tek bir ses duyabildiğini düşünecekti -düşen tozların sesi, geçen zamanın sesi...

Bitkinlikle iç geçiren baş büyücü kafasını kaldırdı ve karanlığın içine baktı, çağlardır süren sessizliği böldü.

"Benden istediğiniz şeyi yaptım," diye haykırdı. "Tatmin oldunuz mu?"

Hiç cevap yoktu, sadece ebedi gecenin içinde süzülen tozların hafifi sesi.

"Hayır," diye mırıldandı Raistlin. "Beni duyamıyorsunuz. Ve böylesi de çok daha iyi. Ah Dalamar, bu amaçla benim bir illüzyonumu çağırdığın zaman, aslında beni çağıracağını hiç düşünmedin! Ah hayır çırağım'-Raistlin acı acı gülümsedi-'kendinle övünme. Sen iyisin ama o kadar da iyi değil. Beni uzun uykumdan uyandıran senin büyüün değildi. Hayır, başka bir şeydi..." Durdu hatırlamaya çalıştı. "Genç adama ne demiştin ben? 'Zihnimdeki bir gölge' mi? Evet beni uyandıran buydu.

"Ah Dalamar, sen ne şanslısın." Baş büyücü kukuletalı kafasını salladı. Bir anlığına karanlık, içsel alevleriyle yanan altın gözlerdeki haşın bir parıltıyla aydınlandı. "Eğer o benim gibi olsaydı, kendini epey güç bir durumda bulurdun kara elf. Onun sayesinde geri dönebilirdim. Ama onun merhameti ve sevgisi, beni kendimi kapattığım karanlıktan serbest bıraktığı gibi, aynı zamanda hâlâ orada tutuyor.

Altın gözlerdeki ışık soldu ve karanlık geri döndü.

Raistlin iç geçirdi. "Ama bu sorun değil," diye fısıldadı, kendisine destek olan asaya yaslanarak.

"Yorgunum, öyle çok yorgunum ki. Uykuma geri dönmek istiyorum." Taş zemin üzerinde yürüyen, kara cüppeleri bileklerinde hisirdayan, hafif, duyulmayacak sessizlikteki adımları yerdeki kalın toz tabakasında hiçbir iz bırakmayan baş büyücü, gelip kadife perdenin önünde durdu. Elini üzerine koyarak durdu, hatırları ve zihni dışında asla göremeyeceği laboratuara bir göz gezdirdi.

"Sadece şunu bilmenizi isterim ki," diye haykırdı Raistlin, "bunu sizin için yapmadım büyücüler! Bunu divan için yapmadım! Bunu kardeşim için de yapmadım! Hayatım boyunca ödemek zorunda olduğum tek bir borcum daha vardı. Şimdi onu ödemiş oldum. Huzur içinde uyuyabilirim."

Karanlığın içinde, Raistlin üzerine yaslandığı asayı göremiyor-du ama görmesine gerek de yoktu. Ahşabın her bir kıvrımını, sa-pındaki her bir küçük kusuru dahi biliyordu. Sevgiyle okşadı onu, narin parmakları altın ejderhanın pençesine dokunuyor, içinde tuttuğu soğuk, karanlık kristalin her bir yüzeyinde geziniyordu. Ra-istlin'in gözleri karanlığa, kara ayın ışıltısıyla kısaca görebildiği geleceğe baktı.

"Sanatta çok büyük olacak," dedi sessiz bir övünçle. "Şimdiye dek yaşamış en büyük kimse. Bizim mesleğimize şeref ve itibar kazandıracak. Onun sayesinde, büyü dünyada yaşayacak ve gelişecek." Baş büyücünün sesi alçaldı. "Hayatımda yaşadığım tek mutluluk ve neşe, Palin, büyüden gelmişti."

"Büyü adına, sana bunu veriyorum..."

Raistlin pürüzsüz ahşabı yanağına bastırarak asayı bir anlığına daha tuttu. Sonra bir emir sözcüğü söyleyerek asayı kendinden uzaklaştırdı. Asa kayboldu, sonsuz gece tarafından yutulup gitti. Kafası bezginlikle eğilen Raistlin elini kadife perdeye koydu ve karanlıkla, sessizlikle ve tozla bir bütün haline gelerek tekrar uykuya daldı.

Bölüm 11

Palin yavaş yavaş bilincini geri kazandı. Verdiği ilk tepki dehşet doluydu. Vücudunu yakıp mahveden o ateşli şok darbesi onu öldürmemişti! Bir başkası daha gelecekti. Raistlin onun yaşamasına izin vermezdi. İnleyen Palin soğuk taş zeminde yere sindi, büyülü sözleri duymayı, o parmak uçlarından çıkacak kıvılcımların çitirtisini duymayı ve bir kez daha o kavurucu, patlayıcı acıyı hissetmeyi bekledi.

Etrafta çit yoktu. Nefesini tutup dikkatle dinleyen, vücudu korkuyla titreyen Palin hiçbir ses duymadı. Ürkekçe gözlerini açtı. Karanlığın içindeydi, öyle derin bir karanlıktı ki hiçbir şey görülmüyordu, kendi vücudu bile.

"Raistlin?" diye fısıldadı Palin, kafasını nemli taş zeminden ürkekçe kaldırarak. "Amca?"

"Palin!" diye haykırdı bir ses.

Palin'in kalbi korkuyla duruverdi. Nefes alamıyordu.

"Palin!" diye haykırdı ses yeniden, sevgi ve keder yüklü bir sestir bu.

Palin rahatlayarak nefes verdi ve taş zemine kendisini geri bırakarak neşeyle hıçkırıklara boğuldu.

Çizmeli ayakların merdivenleri paldır küldür tımandığını duydu. Karanlığı meşale ışığı aydınlattı. Ayak sesleri durdu ve meşale ışığı, sanki meşaleyi tutan el sarsılıyormuş gibi titreşti. Sonra koşan ayak sesleri duyuldu, meşale ışığı hemen tepesinde yanıyordu.

"Palin! Oğlum benim!" ve Palin babasının kollarının arasındaydı.

"Sana ne yaptılar?" diye haykırdı Caramon boğuk bir sesle, oğlunun vücudunu yerden doğrultup koca göğsünde bir bebek tutar-mış gibi tuttu.

Palin konuşamıyordu. Kafasını babasının göğsüne yasladı, kulenin merdivenlerini tırmanırken harcadığı eforla beraber kalbinin hızla atışını duydu. Deri ve terin tanıdık kokusunu duydu, son bir anlığına daha babasının kollarının ona kanat gerip onu korumasına izin verdi. Sonra hafifçe iç çekerek, Palin kafasını kaldırdı ve ba-

basının solgun, ıstırap dolu yüzüne baktı.

"Hiçbir şey baba," dedi yavaşça, nazikçe kendisini kurtarıken. "Ben iyiyim. Gerçekten." Doğrulup oturarak etrafına bakındı, kafası karıştı. "Ama biz neredeyiz?"

"O... o mekânın dışındayız," diye hırıldandı Caramon. Oğlunu bıraktı ama onu şüpheyle ve endişeyle inceledi.

"Laboratuvar," diye mırıldandı kafası karışık Palin, bakışları kapalı kapıya ve onun önünde havada duran iki, beyaz, vücutsuz göze giderek.

Genç adam ayağa kalkmaya davrandı.

"Dikkat et!" dedi Caramon, tekrar kolunu oğluna dolayarak.

"Sana söyledim ya Baba. Ben iyiyim," dedi Palin sertçe, babasının yardımını iterek ve hiç yardım almadan ayağa kalkarak. "Neler oldu?" Kapalı laboratuvar kapısına baktı.

Hayaletin gözleri onun bakışlarına hiç kıpırtısız, göz kırpmayan bir bakışla karşılık verdi.

"Sen... oraya girdin," dedi Caramon, kendi bakışı da kapalı kapıya doğru kayarken kaçıları çatılarak. "Ve... kapı 'güm' diye kapandı! İçeri girmeye çalıştım... Dalamar kapıya bir çeşit büyüler yaptı ama bana mısın demedi. O... o şeylerden daha fazlası'-tehditkâr bir bakışla gözleri işaret etti-"çıkageldi ve ben... ben ondan sonrasını pek hatırlayamıyorum. Kendime geldiğimde, Dalamar ile birlikte onun çalışma odasında..."

"Ki orası şimdi geri döneceğimiz yer," dedi bir ses onların gerisinden, "tabii eğer kahvaltıma konuk olarak beni şerefliendirirseniz."

"Şimdi bizim gideceğimiz tek bir yer var," dedi Caramon sert ve alçak bir sesle, hemen arkalarında maddeleşivermiş olan kara elfe yüzleşmek için dönerken, "orası da evimiz. Ve daha fazla büyü yok!" diye hırladı Dalamar'a dik dik bakarak. "Eğer gerekirse yürüyeceğiz. Ne ben, ne de oğlum bu lânetli kulelerden birine bir daha geri dönmeyeceğiz."

Dalamar, Caramon'a şöyle bir kez dahi bakmadan koca adamın yanından yürüyüp geçti ve elleri beyaz cüppesinin içinde kavuşmuş, gözleri yüksek rütbeli bir büyücünün huzurundayken münasip olduğu gibi yere eğilmiş bir halde babasının yanında sessizce duran Palin'in önüne geldi.

Dalamar ellerini uzattı ve genç adamı omuzlarından kavradı.

"Quühain Magus," dedi kara elf gülümseyerek ve elf adeti olduğu üzere Palin'i yanağından öpmek için ileri doğru eğilerek.

Palin ona şaşkınlık içinde baktı, yüzü kızardı. Elfin söylediği sözler zihninde karmakarışık olmuştu, pek bir anlam ifade etmiyordu. Biraz Elfçe bilirdi, babasının dostu Tanis'ten öğrenmişti. Ama başına gelen o şeylerden sonra, lisan kafasından uçup gitmişti sanki. Çılgınlar gibi hatırlamaya çalıştı, çünkü Dalamar hemen önünde durmuş ona bakıyor ve sırtıyordu.

"Quithain..." diye tekrarladı Palin kendi kendine. "Bunun anlamı... tebrikler. Tebrikler Magus..."

Nefesi kesildi, Dalamaca gözlerine inanamayarak bakakaldı.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Caramon, kara elfe dik dik bakarak. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"O artık bizden biri Caramon," dedi Dalamar sessizce, Palin'in koluna girerek ve babasının yanından geçip ona eşlik ederek. "İmtihanları bitti. Sınavı verdi"

"Seni bu işe tekrar bulaştırdığımız için üzgünüz Caramon," dedi Dalamar koca savaşçıya.

Kara elfin lüks bir şekilde döşenmiş çalışma odasındaki süslü, oymalı çalışma masasının tam karşısında oturmakta olan Caramon kıpkırmızı kesildi, alnında hâlâ endişe, korku ve hiddet çizgileri vardı.

"Lâkin," Dalamar devam etti, "oğlunun Sınavı almasını engellemek için elinden geleni yapacağın hepimize açık bir şekilde görünür olmaya başlamıştı."

"Beni suçlayabilir misiniz?" diye sordu Caramon sertçe. Ayağa kalkarak geniş pencerenin önüne gitti ve aşağısında duran Shoikan Korusu'nun kara gölgelerine baktı.

"Hayır," dedi Dalamar, "seni suçlayamayız. Böylece seni kandırmak için böyle bir yol bulduk."

Hiddetle kaşlarını çatın Caramon arkasını döndü, parmağını Dalamar'a doğru salladı. "Buna hiç hakkınız yoktu! O daha çok genç! Ölebilirdi!"

"Doğru," dedi Dalamar yavaşça, "ama bu hepimizin aldığı bir risk. Büyük oğullarını savaşa yolladığın her seferinde senin de aldığın bir risk..."

"Bu farklı bir şey." Caramon arkasını döndü, yüzü karamıştı.

Dalamar'ın bakışları, elinde tek yudum bile almadığı bir kadeh şarap ile bir sandalyede oturmakta olan Palin'e doğru döndü. Genç

büyücü, hâlâ neler olduğuna inanamıyormuş gibi sersemlemiş bir halde etrafına bakmıyordu.

"Raistlin yüzünden mi?" Dalamar gülümsedi. "Palin gerçekten de yetenekli Caramon, amcası kadar yetenekli. Onun için, tıpkı Ra-istlin'e olduğu gibi, tek bir seçenek olabiliirdi -büyüsü. Ama Pa-lin'in ailesine olan sevgisi güçlü. Seçimi yapabiliirdi ve bu onun kalbini kırardı."

Caramon kafasını öne eğdi, ellerini arkasında kavuşturdu.

Palin ardından gelen bastırılmış bir hıçkırık sesi duydu, şarap kadehini bıraktı ve ayağa kalkarak babasının yanına gitti.

Caramon elini uzatıp oğlunu kendine doğru çekti. "Dalamar haklı," dedi koca adam boğuk bir sesle.

"Sadece senin için en iyisini istedim ve -ve korkuyordum... onu kaybettiğim gibi seni de büyü yüzünden kaybetmekten korkuyordum... B-ben üzgünüm Palin. Affet beni."

Palin cevabı babasına sarılmak oldu, o da koca kollarını beyaz cüppeli büyücüye doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Sınavı geçtin! Seninle gurur duyuyorum Oğlum!" diye fısıldadı Caramon. "O kadar çok gurur duyuyorum ki-"

"Teşekkürler Baba!" dedi Palin kırık dökük. "Affedilecek hiçbir şey yok. En sonunda anlıyorum ki-" Genç büyücünün sözlerinin geri kalan kısmı babasının sarılışıyla boğulup gitti. Sonra Caramon, sırtına hafifçe vurarak oğlunu bıraktı ve tekrar camdan bakma işine döndü, Shoikan Korusu'na çatık kaşlarla bakıyordu. Dalamar'a geri dönen Palin, kafası karışık bir halde kara elfe baktı.

"Sınav," dedi çekingenlikle. "O- o kadar gerçek gibiydi ki! Yine de, buradayım işte... Raistlin beni öldürmedi..."

"Raistlin!" Caramon panik içinde etrafına bakındı, yüzü solgundu.

"Sakin ol dostum," dedi Dalamar, narin elini kaldırarak. "Sınav, onu alan her kişi için değişiktir Palin.

Bazıları için, çok gerçektir ve hakiki, felaket niteliğinde sonuçları olabilir. Mesela senin amcan, benim türümden biriyle girdiği mücadeleden zar zor kurtulabilmişti. Justarius'un sınavı onun tek bacağını kötürüm bıraktı. Ama bazıları için de, Sınav sadece zihinde yaşanır." Dalamar'ın sesi gerginleşti ve hatırladığı acı ile titredi. "Bunun da etkileri vardır, bazen diğerlerinden çok daha kötü hem de..."

"Demek ki hepsi sadece zihnimdeymiş. Cehennem'e gitmedim

yani? Amcam gerçekten de orada değil miydi?"

"Hayır Palin," dedi Dalamar, soğukkanlılığını t?ri kazanarak. "Raistlin öldü. Aksine inanmak için hiçbir sebebimi* yok, sana söylediklerimize rağmen. Elbette ki bunu kesin olarak ^ İmiyoruz ama babanın bize anlatmış olduğu o düşün gerçek oldu^ una, onun acısını dindirmek için Paladine tarafından bahsedildiği le inanıyoruz. Raistlin'in hâlâ hayatta olduğuna dair işaretler aldırınız söylememiz de, seni buraya getirmek için oynanan oyunur^bir parçasıydı sadece. Böyle işaretler hiç olmamıştı. Eğer Raistlin 1^,1 gün yaşıyorsa, sadece efsanelerde yaşıyor..."

"Ve hatıralarda," diye mırıldandı Caramon per gerenin yanından.

Cj

"Ama o kadar gerçek gibiydi ki!" diye karşı çıktı Palin. Parmak uçlarındaki yumuşak, kara kadifeyi; altın tenli eller i yakıcı tema-

sini; Magius'un Asası'nın o soğuk, pürüzsüz ahşabı biliyordu. Fısıldayan sesi duyabiliyor, altın renkli, k ri görebiliyor, gül yapraklarının, baharatların, kanın yordu...

Kafasını önüne eğip ürperdi.

"Biliyorum," dedi Dalamar hafifçe iç çekerek, bir illüzyondu. Muhafız hâlâ kapalı olan kapının ön

hâlâ hissedeni saati gözle-cokusunu alı-

na bu sadece nde nöbet tu-ır yana, labo-

tuyor. Ve sonsuza dek öyle kalacak. Sen Cehennem ratuara bile hiç girmedin."

"Ama onun içeri girdiğini gördüm-" diye itiraz efei Caramon.

"Hepsi illüzyonun bir parçasıydı. Sadece ben ö &sini görebiliyordum. Aslında onu yaratma işine ben de

katkıda b Olundum. Senin için oldukça gerçek olması tasarlanmıştı Palin. B ğnu asla unutmayacaksın.

Sınav, yalnızca bir büyü kullanıcısı ola ,^k yeteneğini sınamak için değil, ayrıca daha önemli olarak, sana tendin hakkında bir şeyler öğretmek için tasarlanmıştır. Keşfedilecek iki şeyin vardı -amcan hakkındaki gerçek ve kendin hakkındAi gerçek.

Kendi hakkındaki gerçeği bil... diye yankılandı Raisf' n'in sesi.

Palin beyaz cüppesinin kumaşını eliyle düzelttiA"Sadakâtimin nerelere bağlı olduğunu biliyorum," dedi

yavaşça, l lyutkapisının önünde durduğu o acı anı hatırlayarak. "Deniz buy ı icüsünün dediği gibi, dünyaya hizmet edeceğim ve bunu yapark(lh kendime de hizmet etmiş olacağım."

T

Dalamar gülümseyerek ayağa kalktı. "Ve şimdi e^ine ve ailene geri dönmeye hevesli olduğunu biliyorum genç büyü :ü. Seni daha

fazla alıkoymayacağım. Neredeyse farklı bir seçim yapmadığın için esef duyacağım Palin," dedi kara elf

omuz silkerek. "Seni ırağım olarak yanıma almaktan memnuniyet duyardım. Ama değerli bir rakip olursun. Başarında bir tuzum olduğu için şeref duyuyorum." Dalamar elini uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Palin, kıpkırmızı kesilerek. Dalamarın elini tuttu ve minnettarlıkla sıktı. "Teşekkür ederim... her şey için."

"Evet," diye homurdandı Caramon, pencerenin yanından ayrılıp oğlunun yanına gelerek. O da Dalamar'ın elini sıktı, elf in narin parmakları koca adamın avcunun içinde tamamen yok olup gitti. "Şey-sanırım senin... büyüünü kullanmana izin verebiliriz... bizi So-lace'a geri göndermen için yani. Tika deliler gibi endişelenmiştir."

"Pekâlâ," dedi Dalamar, Palin ile bakışarak. "Birbirinize yakın durun. Hoşçakal Palin. Seni Wayreth Kulesi'nde görürüm."

O sırada kapı hafifçe çalındı.

Dalamar kaşlarını çattı. "Nedir bu?" diye sordu rahatsızlıkla. "Rahatsız edilmememiz konusunda talimatlar vermiştim!"

Görünüşe göre kapı kendi kendine açıldı. Karanlığın içinden iki beyaz göz parıldıyordu. "Bağışlayın efendi," dedi hayalet, "ama genç büyücüye bir ayrılık hediyesi vermek üzere emir aldım."

"Emir mi? Kimden?" Dalamar'ın gözünde şimşekler çaktı. "Jus-tarius'tan mı? Benim iznim olmadan benim kuleme adımını atmaya cüret mi etmiş-"

"Hayır efendi," dedi hayalet, odanın içine süzülerek. Soğuk bakışı Palin'e doğru gitti. Hayalet yavaşça genç büyücüye yaklaştı, tensiz eli uzandı. Caramon çabucak hareket edip oğlunun önünde dikildi.

"Hayır Baba," dedi Palin sertçe, babasının kılıç koluna dirençle elini koyarak. "Kenara çekil. Bana zarar vermez. Benim için ne getirdin?" diye sordu genç büyücü, birkaç santim önüne gelip durmuş olan hayalete.

Cevap olarak, tensiz el havaya büyüü bir sembol çizdi. İskelet parmakların içinde sıkıca tuttuğu Magius'un Asası beliriverdi.

Caramon boğulacak gibi oldu ve bir adım geriledi. Dalamar hayalete soğukça baktı. "Görevinde başarısız oldun!" diye yükseldi kara elfin sesi hiddetle. "Karanlık Kraliçe'miz adına, bunun için seni Cehennem'in sonsuz ıstırabına yollayacağım!"

"Görevimde başarısız olmadım," diye cevap verdi Muhafız, o yankılı ses tonu Palin'e -sadece bir illüzyon dahi olsa- girmiş ol-

düğü alemi hatırlattı korkuyla. "Laboratuvarın kapısı hâlâ kilitli ve büyüyle mühürlü duruyor. Anahtar burada, sizin de görebileceğiniz gibi." Muhafız öbür elini uzattı ve kemikten avucu-nun içinde duran gümüş anahtarı gösterdi. "Her şey olduğu gibi, rahatsız edilmemiş bir halde. İçeri hiçbir canlı varlık girmedir." Peki kim-" diye başladı Dalamar hiddetle. Aniden sesi kısıldı ve yüzü kül rengini aldı. "Hiçbir canlı varlık..." Şok geçiren kara elf sandalyesine çöktü ve asaya fal taşı gibi açık gözlerle baktı.

"Bu senindir Palin, söz verilmiş olduğu gibi," dedi hayalet, asayı genç büyücüye vererek.

Palin ileri doğru uzanarak titreyen eliyle asayı aldı. Bu temasla birlikte, tepesindeki kristal ışıldayıp aydınlandı, derin ve net bir parıltıyla ışıldıyor, karanlık odayı aydınlık, gümüşü bir ışıkla dol-duruyordu.

"Kulenin gerçek Efendisi'nden bir hediye. Ve beraberinde," diye ekledi hayalet buz gibi bir tonlamayla, "duaları da seninle."

Beyaz gözler saygıyla eğildi, sonra ortadan kayboldu.

Asayı elinde tutan Palin, merak içinde babasına baktı.

Hızla gözlerini kırptıstıran Caramon gözyaşları arasından gülümsedi. "Haydi eve dönelim," de di sessizce, kolunu oğluna dolayarak.

III

Efsaneciler söyler size yolculuğun nasıl geçtiğini ruhlardan oluşma bir doğada. Ama aynı zamanda anayol da var tozlu ve düpedüz ortada, ve ıslak köprüler bir donanma dolusu trolü barındıran haşaratla dolu aşırı pahalı hanlar, yapılacak bir şeyler arayan Vandallar ya da yolcular tarafından yarı bükülmüş yol işaretleri.

Bu o yoldur işte

efsanenin yükseldiği

aniden köprülerin

en şüpheli ve viran olanlarının

ışıkla şöyle bir salınması.

İşte o zaman dersiniz ki

cevabı bu olmalı

bir yol ayrımı, bir yol ayrımından daha fazla bir şey
yol kenarı karmaşıktır
işaretlerle darmadağındır.

Bu hikâyesidir
köprünün yıkılışının,
o dalgın bileğinizin
izler dolu yolda burkuluşunun.

Bu hikayedir
trollerin her zaman seçtiği,
çünkü efsanedeki tehlikenin
birçok manası vardır.
Bazen yıldızlar
ya da çan kulesi gibi bulut
gaz ya da buhar olarak yeterlidir,
yol tozludur
inancın dışına gider

ve pazarlarda dükkan üstüne dükkan.
İşte o zaman, en esas zamanda
yolculuğunuz önünüzde uzanmış beklemektedir sizi.
Bütün efsanelerin
büyük evinde,
onlar ya açıklayamazlar
ya da sırlarını açık etmezler.
İşte yolculukların başladığı yerdir orası.

•

"Bak
se
n

Önsöz a da/ Dumma C'lore. .Scmsöz de Olabilin)

"Sen iyi bir büyücüsün," diye homurdandı Tanin, rıhtımda dikilmiş durup geminin uzaklaşmasını izleyerek.

"Bu cücede garip bir şeyler olduğunu ta başından anlamalıydın!"

"Ben mi?" diye tersledi Palin. "Her şeyin başında bizi bütün bu işlere bulaştıran kişi sendin be! 'Maceralar
hep böyle yerlerde başlar,' " dedi genç büyü kullanıcısı, ağabeyinin sesini taklit ederek.

"Hey çocuklar," diye başladı Sturm, sakinleştirici bir tonlamayla.

"Öf kes sesini!" diye ona doğru döndü iki kardeş birden. "O aptal bahse giren sendin!"

Üç kardeş birbirlerine dik dik bakarak durdular. Tuzlu meltem, iki ağabeyin kızıl kıvrıcık saçlarını
gözlerinin üzerinde uçuşturuyor ve en genç kardeşin beyaz cüppelerini ince bacaklarında çırpıp
duruyordu.

Dalgalı sular arasından duyulan, çınlayan bir haykırış böldü bu sessizliği.

"Hoşçakalın evlatlar! Hoşçakalın! İyi bir denemeydi. Belki başka bir gün başarırız!"

"Cesedimi çiğnemen gerek!" diye mırıldandı üç kardeş birden hiddetle, yüzlerinde yapmacık
gülümsemelerle ellerini kaldırıp gönülsüzce sallarken.

"İşte bu üzerinde anlaşabileceğimiz bir konu," dedi Sturm, kıkırdamaya başlayarak. "Ve bir tane daha
biliyorum." Kardeşler, sular arasından ağır ağır giden geminin manzarasına karşı şükranla sırtlarını
döndüler.

"Ve o da...?"

"Yaşayan hiçbir canlıya, yaşadığımız sürece bu konu hakkında tek kelime dahi etmeyeceğimiz!" Sturm'un
sesi alçaktı. Diğer iki kardeş etrafta, rıhtımda duran izleyicilere bakındılar. Gemiye bakıp
gülüyorlardı. Birkaç tanesi kardeşlere şöyle bir göz atarak, bastırılmış kahkahalara onları işaret etti.
Esefle sırttan Tanin sağ elini uzattı. Sturm sağ elini kardeşinin-kinin üzerine koydu ve Palin de sağ elini
diğer iki elin üzerine yerleştirdi.

"Anlaştık," dedi hepsi birden ciddiyle.

Bölüm "1

Dougcm

"Maceralar hep böyle yerlerde başlar," dedi Tanin, hana tatmin olmuş bir edayla göz gezdirerek.

"Ciddi olamazsın!" dedi Palin dehşet içinde. "Bu pislik yuvasında kalmak şöyle dursun, atımı bile buranın

ahırına bırakmam ben!"

"Aslında," diye rapor verdi Sturm, çıkmış olduğu bir inceleme turundan sonra binanın köşesinden dönüp gelerek, "ahırlar hanın kendisiyle kıyaslandığında daha temiz ve çok daha iyi kokuyorlar. Ben derim ki biz ahırda uyuyalım ve atları da içeri yollayalım."

Deniz kıyısı kasabası Sancrist'in liman bölümünde konuşlandırılmış olan han, en az genç adamların içeri girerken gördükleri birkaç hımbıl müdavimi kadar çirkin ve berbat görünüyordu. Limana bakan pencereleri küçüktü, sanki denize çok uzun bir süre baktıklarından dolayı gözleri kısılmış gibiydi. İçerdeki ışık, tozun dumanın arasından zar zor dışarı sızabiliyordu. Binanın kendisi hava şartları ve kumlu rüzgarlarla mahvolmuş, sanki bir sonraki kurbanını bekleyen bir haydut gibi sokağın sonundaki gölgelere sinmişti. Hatta hanın adı olan "Yamalı Flok Yelkeni" bile kulağa meşum geliyordu.

"Küçük kardeşin şikayet etmesini umuyordum," diye belirtti Tanin huysuzca, atından inip semerinin üzerinden Sturm'e dik dik bakarak. "Beyaz keten çarşaflarını ve geceleyin anasının gelip üstünü örtüşünü özlüyor tabii. Ama senden daha iyisini beklerdim Sturm Majere."

"Ah ben hiç itiraz etmedim," dedi Sturm rahatça, atından aşağı süzülüp bohçasını çözmeye başlayarak. "Ben sadece bir gözlem yapmıştım. Nasıl olsa pek fazla seçeneğimiz yok," diye ekledi, küçük bir deri kese çıkarttı ve sallamaya başladı. İçinde çelikten sikkelerin şingır şingır ediyor olması gerektiği yerde sadece iç karartıcı tek bir çınlama sesi duyuldu. "Bu gece keten çarşaf yok Palin," dedi, atının tepesinde sıkkin bir şekilde oturmakta olan küçük kardeşine sırtarak. Fakat yarın geceyi düşün -Lord Gunthar'ın misafirleri olarak Uth VVistan Şatosu'nda kalacağımızı. Yatağın üstünde sadece beyaz keten çarşaf değil, muhtemelen serpiştirilmiş gül yaprakları da olacaktır."

"Ben beyaz keten falan ummuyorum," diye cevapladı Palin tepesi atarak. "Aslında, yataklarda çarşaf bulmak bile çok hoş bir değişiklik olurdu! Ve şiltenin canlı olmadığı bir yatakta uyumayı tercih ederim!" İçi gıdıklanarak, beyaz cüppesinin altına elini atıp kendini kaşdı.

"Bir savaşçı böyle şeylere alışmalıdır," dedi Tanin, Palin'in onu atıyla ezmek istemesini sağlayan o bilgiler bilgisi ağabey sesiyle. "İlk maceranda tahtakurularmdan başka hiçbir şeyin saldırısına uğ-ramamışsan, kendini şanslıdan sayabilirsin."

"Macara mı?" diye söylendi Palin acı acı, atından aşağı süzülerek. "Siz şövalyeliğe katılacaksınız diye, Uth VVistan Şatosu'na kadar sana ve Sturm'e eşlik etmek. Bu macera falan değil! Bu daha çok bir kender gezintisi gibi geçiyor ve hem siz hem de babam, benim de gelebileceğime karar verdiğiniz zaman bunun böyle olacağını gayet iyi biliyordunuz! Evden ayrılalı beri karşılaştığımız en büyük tehlike, o garson kızın Sturm'ün kulaklarını kasap bıçağıyla kesmeye çalıştığı zamandı!"

"Bu herkesin yapabileceği bir hata," diye mırıldandı Sturm, kıpkırmızı kesilerek. "Size söyleyip duruyorum! -ben elindeki kupaları almaya çalışmıştım. İnsanın etli butlu diyebileceği tarzda bir kızdı o ve elinde tepsile üzerine doğru eğildiğinde, ne yaptığımı bile o kadar dikkat etmiyordum-"

"Sahi sen bir şeylere dikkat etmesine gayet ediyordun!" dedi Palin sertçe. "Kız üzerine bıçakla yürüdüğünde bile, seni çekiştirip götürmemiz gerekti! Ve gözlerin de kalkanın kadar açılmıştı."

"Pekâlâ, en azından ben böyle şeylerle ilgiliyim," dedi Sturm rahatsızlıkla. "Kendisini böyle şeyler için çok yüksekte gören, adını da verebileceğim bazı kimseler gibi-"

"Benim yüksek standartlarım var!" diye terslendi Palin. "Önümde fingirdeşen her 'etli butlu' kızın içine düşmüyorum-"

"Kesin şunu, ikiniz de!" diye buyurdu Tanin bezginlikle. "Sturm, atları ahıra götür ve beslenip kaşağılanmalarını sağla. Palin benimle gel."

Palin ve Sturm pek itaatkâr görünmüyordu, Tanin'in sesi sertleşti. "Babamızın ne dediğini hatırlayın." Kardeşler hatırladılar. Hâlâ homurdanmakta olan Sturm, atların dizginlerinden tuttu ve onları ahıra doğru götürdü. Palin dilinin

ucuna kadar gelen iğneleyici bir yorumu yuttu ve ağabeyini takip etti.

Annesi gibi çabuk sinirlenen biri olmasına rağmen Tanin, anne babasına diğer yönleriyle pek az çekmişti. Bunun yerine, daha çok anısı sebebiyle adını aldığı adamın -anne babasının en yakın dostu Tanis Yarımelf in- mizacına sahipti. Tanis isim babasını kendine örnek alır ve kahramanını geçmek için elinden geleni yapardı. Sonuç olarak, yirmi dört yaşındaki genç adam liderlik ve büyük ağabeylik rolünü çok ciddiye alırdı. Bu genç kardeşlerden biri için sorun değildi. Eğlenceye düşkün Sturm neredeyse 'hık' demiş babasının burnundan düşmüştü, Caramon'un neşeli ve yumuşak başlı doğasına sahipti.

Üzerine sorumluluk almayı pek sevmeyen Sturm, genelde Ta-nin'e soru sormadan itaat ederdi. Ama daha yirmi bir yaşındaki Pa-lin, amcası olan kudretli, talihsiz baş büyücü Raistlin'in keskin zekâsına ve aklına sahipti. Palin kardeşlerini seviyordu ama Tanin'in mütehakkim liderliği olduğunu düşündüğü tavrına illet oluyor ve Sturm'ün hayata hiç de ciddi olmayan bakışından ölçülmez derecede rahatsızlık duyuyordu.

Yine de bu -Tanin'in ona en azından her saat başında hatırlatmayı hiç ihmal etmediği gibi - Palin'in "ilk macerasıydı." Genç adam, Palanthas Yüksek Büyüclük Kulesi'nde zor ve yorucu Sı-nav7! alalı beri bir ay geçmişti. Artık Krynn'deki büyücüler sınıfının resmen kabul edilmiş bir üyesiydi. Ama yine de bu onu tatmin etmiyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve keyifsiz hissediyordu kendisini. Yıllardır en büyük amacı Sınav'ı geçmek olmuştu, bir kez başarılıktan sonra sayısız kapılar açacak olan bir amaçtı bu.

Tek bir kapı bile açmamıştı. Ah, Palin'in genç bir büyücü olduğu hiç şüphesizdi. Henüz pek az güce sahipti, sadece küçük dereceli büyüleri yapabiliyordu. İdeal olarak, kendisinin eğitimini üstlenecek olan usta bir baş büyücünün yanına çırak olarak gitmeliydi. Ama hiçbir baş büyücü onun hizmetini talep etmemişti ve Palin bunun nedenini bilecek kadar zekiymiş.

Amcası Raistlin, şimdiye kadar yaşamış en büyük büyücüydü. Kötülüğün Kara Cüppeleri'ni seçmişti ve dünyayı yönetme maksadıyla Karanlık Kraliçesi'ne meydan okumuştı -ölümüyle sonuçlanan bir girişimdi bu. Fakat Palin iyiliğin Beyaz Cüppeleri'ni giyiyordu, tarikat içinde kendisine hiç güvenmeyen ve muhtemelen hiç güvenmeyecek olan kimselerin bulunduğunu biliyordu. Amcası-

nın asasını taşıyordu -kendisine Palanthas Yüksek Büyüclük Kulesi'nde bazı garip şartlar altında verilmiş olan meşhur Magius'un Asası idi bu. Palin'in asayı nasıl alabildiği konusunda daha şimdiden divanda söylentiler yayılmaya başlamıştı. Ne de olsa, güçlü bir lanet ile kapatılmış olan bir odada kilitli durmaktaydı. Hayır, Palin ta derinlerinde bir yerde biliyordu ki, her ne başaracaksa amcasının yaptığı yolla başaracaktı -yani kendi başına okuyup, çalışıp, savaşarak.

Ama bu gelecekte olacaktı. Şu an için, kardeşleriyle seyahat etmekle yetinmesi gerektiği düşünüyordu. Kendi ikizi Raistlin ile birlikte bir Mızrak Kahramanı olan babası Caramon, bu konuda biraz katıydı. Palin, hiç gezip görmek için dünyaya açılmamıştı. Kitaplarına gömülmüş çalışmalarıyla korunma altındaydı hep. Eğer Sancrist'e olan bu yolculuğa çıkacaktıysa, Tanin'in otoritesine boyun eğmesi, kendisini ağabeylerinin denetimi ve koruması altına bırakması gerekmişti.

Palin, kardeşlerine itaat edeceğine dair babasına kutsal bir yemin etmişti, tıpkı Tanin ile Sturm'un onu korumak için ant içtiği gibi. İşin aslında, birbirilerine olan derin sevgileri ve düşkünlükleri bu yemini lüzumsuz kılıyordu -Caramon'un da bildiği gibi. Ama koca adam, bu beraber yapılan ilk yolculuğun, ağabey-kardeş sevgisine birazcık gerginlik katacağını da bilecek kadar bilgeydi. Kardeşlerin en akıllısı olan Palin, kendisini kanıtlamaya hevesliydi, ahmakça gözüpeklik yapabilecek nitelikte hevesliydi.

"Palin kendisinden başkalarının değerini anladı, kendisi kadar çabuk düşünemiyor olsalar da, bildikleri şeyler için onlara saygı duymasını öğrendi," demişti Caramon, Tika'ya, bu dersi hiç alamamış olan ikizini esefle hatırlayarak. "Ve Sturm ile Tanin'in de ona saygı duymayı öğrenmeleri, her sorunu kılıçlarını sallayarak çözemeyeceklerini anlamaları gerekli. Hepsinden önemlisi, birbirilerine bağlı olmayı öğrenmeleri gerekli!" Koca adam kafasını salladı. "Tanrılar onlarla olsun."

Bu duadaki ironiyi hiçbir zaman bilmeyecekti.

O derslerden hiçbirinin öyle kolayca öğrenilemeyeceği, görünüşe göre daha yolculuğun başından belli olmuştu. İki büyük ağabey gizlice (babalarına bu konudan bahsetmeyerek) bu yolculuğun bilgin bozuntusu kardeşlerini "adam edeceği" kararına varmışlardı.

Ama onların "adam olma" konusuna bakışları, Palin'inkine hiç uymuyordu. Aslında görüp gördüğü kadarıyla "adam olmak" de-

mek, pirelerle yaşamak, kötü yemekler yiyip daha da kötü binalar içmek ve hafif meşrep kadınlara sulanmaktı -Tanin ile Palin bardan içeri girerken Tanin ağzının kenarıyla, "Bir adam gibi davran!" dediği zaman, Palin'in belirtmeyi düşündüğü bir husustu bu.

Ama Palin çenesini kapalı tuttu. O ve kardeşleri, Sancrist'in denildiğine göre sert bir kesiminde bulunan garip bir hana girmek üzereydi. Genç adam belki de hayatlarının, diğer kimselere karşı bütünleşmiş bir tavır sergilemelerine bağlı olduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Kardeşlerin, aralarındaki anlaşmazlıklara rağmen gayet başarıyla becerdikleri bir şeydi bu. Aslında o kadar başarılıydılar ki, So-lace'tan kuzeye yapılan uzun yolculuk boyunca hiçbir tehlike ile karşılaşmamışlardı. İki büyük kardeş, Caramon'un bel ölçüsü ve gücünü almış olduklarından kocaman ve kaslılardı. Deneyimli maceracılar olarak, savaş yaralarını gururla sergiliyor ve kılıçlarını alıştırdıkları bir rahatlıkla taşıyorlardı. En gençleri Palin de, uzun boylu ve yapılıydı ama silah kullanmaktan çok, çalışmaya alışkın birinin inceliğine sahipti. Yine de, onu kolay lokma olarak düşünen herhangi biri, genç adamın yakışıklı, ciddi yüzüne bakıp, o parlak gözlerin yoğun, deşip geçen bakışlarını fark eder ve ona sataşma konusunda ikinci kez düşünürdü.

Bununla, Palin'in taşıdığı Magius'un Asası'nın da bir ilgisi olabilirdi. Sade ahşaptan yapılmış, altından bir ejderha pençesinin sıkıca tuttuğu çok yüzeyli kristalle süslenmiş asa, büyü olduğu da açıkta açığa hiçbir işaret göstermiyordu. Ama onun etrafında karanlık, görünmeyen bir 'aura' vardı. Muhtemelen

efendisiyle iş birliği yaptığından dolayı, ona bakanlar istem dışı bir tedirginlik hissediyordu.

Palin her zaman asayı yakınlarında tutardı. Eğer ona dokunmazsa bile, asa yanında dururdu ve sık sık rahatlamak için ona doğru uzanırdı.

Bu gece, diğer geceler olduğu gibi hana giren Tanin ve Palin'in görüntüsü içerdeki kimseleri pek de etkilememişti, tabii belirli bir grup dışında. Hanın bir köşesindeki pis bir masada oturan bu grup, hemencecik kendi aralarında anlaşılmasız hızla konuşmaya, ıslıklar çalıp işaretler etmeye başladı. Sturm gelip de kardeşlerine katıldığında ıslıklar yükselip daha da heyecanlı bir hal aldı. Grubun birkaç elemanı, yüzü gölgeler içinde saklı bir şekilde, duvara en yakın oturmakta olan kişiyi dirsekleriyle dürttü.

VI

"Ah görüyorum, görüyorum!" diye homurdandı adam. "Sizce de işe yararlar değil mi?"

Masadaki diğerleri başlarıyla onayladılar ve kendi aralarında hevesle muhabbet etmeye başladılar.

Gölgeler içindeki adamdan daha kısa boyluydular ve aynı onun gibi gizlenmişlerdi. Kirpiklerine kadar kahverengi pelerinlere bürünmüşlerdi, yüz hatları ve hatta elleri ile ayakları bile seçilemiyordu.

Köşede duran adam, genç adamları kurnazca, değer biçercesine süzdü. Kahverengi cüppeli yaratıklar anlaşılmasız bir hızla konuşmaya devam ettiler. "Kesin sesinizi, sizi gidi salaklar," diye hırladı adam hiddetlenerek. "Dikkatlerini çekeceksiniz."

Kahverengi cüppeler içindeki kimseler hemencecik susup, sanki hepsi birden bir kuyunun içine düşmüş gibi bir sessizliğe bürün-düler. Doğal olarak, bu rahatsız edici sessizlik salondaki herkesin dönüp onlara bakmasına sebep oldu, buna üç genç adam da dahildi.

"Yaptınız yapacağınızı!" diye hırladı adam gölgeler içinden. Cüppeli yaratıklardan ikisi başlarını öne eğdi, fakat üçüncü biri tartışmaya meyilli gibiydi. "Sessiz olun! Bu işi ben hallederim!"

İleri doğru eğilip ışığa çıktı. Üç genç adama doğru gür, parlak ve düz kara sakalının derinliklerinden sevimli bir gülücük attı ve neşeyle kupasını kaldırdı, "Dougan Redhammer, emrinizdedir genç beyler. Yaşlı bir cüceyle içki içer misiniz?"

"İçeriz ve memnun oluruz," dedi Tanin kibarca.

"Bırakın geçeyim," diye burnundan soludu cüce, onlardan kaç tane olduğunun kestirilmesi imkânsız bir şekilde masanın etrafında ıkış tepiş oturmakta olan kahverengi cüppeli yaratıklara. Birçok inilti ve küfürle, yükselen "ah, ayağımı çiğnedin, seni sersem beyinli" ve "sakalımda bile değil, makine kafalı," nidasıyla birlikte, cüce oldukça kıpkırmızı kesilmiş ve nefes nefese kalmış bir halde gölgeli köşeden dışarı çıktı. Kupasını da beraberinde taşıyan ve hancıya "benim özel stokumdan içki getir," diye seslenen Dougan, genç adamların oturmuş olduğu masaya yaklaştı.

Çoğunluğu denizciler ve semtten müdavimlerden oluşan handaki diğer kimseler kendi muhabbetlerine geri döndüler -yüzlerin-deki sert ve nahoş bakışlardan anlaşıldığı kadarıyla, bu uğursuz tabiatlı muhabbetlerin konusu Palin idi. Kardeşleri selâmlamamışlar-dı ve ne cüceyle, ne de onun yol arkadaşlarıyla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı. Birkaçı Dougan Redhammer'a kaşları çatık bakışlar attı. Bu, cücenin huzurunu bir nebze olsun kaçırmadı. Kendi kısa vücuduna fazlasıyla büyük gelen uzun bir tabure çeken, tıknaz ve (en azından bir cüce için) cıfcaflı giyimli Dougan, kendisini 'lönk' diye kardeşlerin masasına atıverdi.

"Ne alırdınız beyler?" diye sordu cüce. "Halkımın ispiertosundan mı? Ah, siz ağzınızın tadını biliyorsunuz! Thorbardin'in mayalı mantar içkisinden daha iyisi yoktur."

Hancı elinde üç kupayla birlikte masaya doğru apar topar gelirken Dougan, kardeşlere kocaman sırttı. Kupaları masaya bırakarak, ağzı bir şişe mantarıyla kapatılmış kocaman kiremit bir şişeyi 'güm' diye cücenin önüne koydu. Dougan mantarı açtı ve Sturm'ün ağzının sabırsızlıkla sulanmasını sağlayacak şekilde, şişeden yayılan kokuyu memnuniyet dolu bir iç geçirişle içine çekti.

"Evet, birinci kalite," dedi cüce tatmin olarak. "Kupalarınızı uzatın bakalım beyler. Çekinmeyin sakın."

Herkese yetecek kadar mevcut ve geldiği yerde daha fazlası da var. Fakat yabancılarla içki içmem, bu yüzden isimlerinizi söyleyin."

"Tanin Majere ve bunlar da benim kardeşlerim Sturm ile Palin," dedi Tanin, kupasını istekle uzatarak. Sturm'ün kupası çoktan cücenin elindeydi bile.

"Ben şarap alacağım, teşekkür ederim," dedi Palin soğukça. Sonra alçak sesle ekledi, "Babamızın bu meret hakkında neler hissettiğini biliyorsunuz." Tanin buz gibi bir bakışla ve Sturm de bir kahkahayla cevap verdi.

"Of gevşe biraz Palin!" dedi Sturm. "Bir ya da iki kupa cüce ispiertosu kimseye zarar vermez."

"Orada haklısın işte evlat!" dedi Dougan katıyetle. "Bu hastalıklarına şifa getirir, derdi babam hep. Bu harika yaşam iksiri kırık kafayı da kırık kalbi de iyi eder. Denesene genç büyücü. Eğer baban Mızrak

Kahramanı Caramon Majere ise, öyleyse o da gençliğinde bir iki kadeh atmıştır, tabii onun hakkında duyduğum bütün o hikâyeler doğruysa!"

"Ben şarap alacağım," diye tekrarladı Palin, kardeşlerinin attıkları dirsek ve tekmelere hiç aldırış etmeden. "Belki de genç çocuk için en iyisidir," dedi Dougan, Tanin'e göz kırparak. "Hancı, şu ufaklığa şarap getir bakayım!"

Palin utanç içinde kızardı ama söyleyebileceği pek az şey vardı. Zaten yeterinden fazlasını da söyle diğini fark etti. Utanç içinde kupasını aldı ve beyaz cüppesi içinde iki büküm oldu, etrafına baka - mıyordu. Handaki herkesin kendisine gülüyor olduğu gibi bir his vardı içinde.

"Demek, babamızı biliyorsun?" diye sordu Tanin aniden, konuyu değiştirerek.

"Mızrak Kahramanı Caramon Majere'yi kim bilmez ki?" dedi Dougan. "Onun sağlığına içelim!" Kupasını kaldıran cüce, ispirotodan koca bir yudum aldı, Tanin ve Sturm de aynısını yaptı. Üçü kupalarını geri koyduğunda, bir anlığına, soluklanmak için kısaca bir sessizlik oldu. Bunu üç tane tatmin olmuş geçirti takip etti.

"Müthiş iyi!" dedi Sturm boğuk bir sesle, yaşaran gözlerim silerek.

"Daha iyisini hiç içmemiştim!" diye yemin etti Tanin, derin bir nefes alarak.

"İçsene evlat!" dedi cüce, Palin'e. "Kendi babanın şerefine içersin herhalde, değil mi?"

"Tabii ki içer, değil mi Palin?" dedi Tanin, sesi tehlikeli bir şekilde sevimliydi.

Palin itaatkar bir şekilde babasının sağlığına içerek şarabından bir yudum aldı. Bunun üzerine diğerleri çabucak onu unutuverip, son günlerde dünyanın hangi bölümlerinde gezindikleri ve nerede, neler olduğu hakkında derin bir sohbe dalıp gittiler. Muhabbete katılacak durumu olmayan Palin, cüceyi inceleme işine koyuldu. Dougan, genç adamın bildiği bütün cücelerden daha uzun boyluydu ve kendisi için "yaşlıym" demesine rağmen, yüz yaşından daha yaşlı olamazdı, bu da bir cücenin uygun bir şekilde erişkin olduğu düşünülen bir yaştı. Sakalı bariz bir şekilde övünç ve neşe kaynağıydı; sık sık onu okşuyor ve imkân oldukça dikkatleri ona çekmekte hiç geri kalmıyordu. Parlak kara sakalı, gür ve boldu, göğsüne düşüyor ve kemerinin altına kadar iniyordu. Saçı da, sakalı gibi kıvrıkcık ve karaydı ve o da neredeyse sakalı kadar uzundu. Bütün cüceler gibi, tombuldu ve muhtemelen yıllardır toparlak göbeğinden dolayı ayaklarını görememişti. Yine de çoğu cücenin aksine Dougan, Palanthas lorduna yakışır nitelikte gösterişli bir tarzda giyinmişti.

Kırmızı kadife bir ceket, kırmızı kadife bir pantolon, siyah çoraplar, kırmızı topuklu siyah pabuçlar ve -bir zamanlar beyaz olması muhtemel, fakat şimdi kirle, ispiroyla ve öğle yemeği olabilecek bir şeyle lekelenmiş- kabarık kollu bir ipek gömlek giyen Dougan, hayret verici bir görüntüydü. Başka yönleriyle de dikkat çe-

kiciydi. Çoğu cüce, diğer ırklardan kimselerin arasındayken oldukça huysuz ve içine kapanık olurdu fakat Dougan şen şakrak ve konuşkandı. Yolculukları boyunca kardeşlerin rastlayıp rastladığı en hoş yabancıydı. O da onların muhabbetinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Reorx adına," dedi cüce takdir edercesine, Tanin ile Sturm'un kupalarını boşaltısını izleyerek, "siz en az benim kadar sıkı evlatlarsınız. Gerçek erkeklerle içki içmek benim için bir zevktir."

Sturm sırttı. "Bize yetişebilenlerin sayısı pek azdır," diye böbürlendi, cüceye daha fazla ispiro koymasını işaret ederek. "Öyleyse dikkat etmelisin, Dougan ve yavaşlamalısın."

"Yavaşlamakmış! Konuşana bakın hele!" cüce öyle yüksek sesle güldü ki salondaki bütün gözler onlara doğru çevrildi, kahverengi cüppeler içindeki küçük yaratıkların gözleri de buna dahil. "Bir cüceyi kendi içkisiyle geçebilecek canlı bir insan yoktur bu dünyada!"

Sturm'e bakan Tanin göz kırptı fakat yüzünü ciddi tuttu. "Az önce iki tanesiyle tanıştın Dougan Redhammer," dedi, ağırlığının altında çıtırdayana dek sandalyesinde geri yaslanarak. "İçki yarışında bir çok gürbüz cüceyi masanın altına devirdik ve onu yatağına kadar götürmek üzere hâlâ ayık kalmayı başardık, yani Sturm ve ben."

"Ve ben de," diye yapıştırdı Dougan, yumruklarını sıkarak ve yüzü kara sakalının altında alev kıvılcı bir renk alarak, "on tane gürbüz insanı masanın altına gömdüm ve sadece onları yataklarına götürmekle kalmadım, üstüne üstlük pijamalarını giydirdim, bir de odalarını toplayıverdim!"

"Bunu bize yapamayacaksın!" diye ant içti Tanin.

"Bahse var mısın?" diye kükredi cüce, konuşurken sesi hafifçe kayarak.

"İddiaya tutuştuk öyleyse?" diye haykırdı Sturm.

"Tutuştuk!" diye bağırды Dougan.

"Kuralları ve ödülleri belirle!" dedi Tanin, doğrulup oturarak.

Dougan düşünceler içinde sakalını okşadı. "Sizle teke tek başa çıkacağım evlatlar, içki başına içki-"

"Ha!" Sturm kahkahayı patlattı.

"-içki başına içki," diye devam etti cüce hiç istifini bozmadan, "sakalsız çeneleriniz yere değinceye kadar."
"Yere değen bizim çenelerimiz değil senin sakalın olacak, cüce,"
dedi Sturm. "Ödül nedir?"

Dougan Redhammer düşünüp taşındı. "Kazanan, kaybedenleri yataklarına kadar götürmenin hazzını yaşayacak," dedi uzun bıyığını parmağına dolayarak biraz duraksadıktan sonra.

"Ve kaybeden bütün hesabı öder," diye ekledi Tanin.

"Kabul," dedi cüce, sırtıp elini uzatarak.

"Kabul," dedi Tanin ile Sturm aynı anda. İkisi de Dougan'ın elini sıktı, sonra cüce Palin'e doğru döndü, elini uzattı.

"Ben bu işte yokum!" dedi Palin vurgulu bir şekilde, kardeşlerine dik dik bakarak. "Tanin," dedi alçak bir sesle, "ne kadar paramız kaldığını bir düşün. Eğer kaybederseniz -"

"Küçük Kardeş," diye sözünü kesti Tanin, hiddetle kızarak, "bir sonraki yolculukta, bana hatırlat da seni evde bırakıp yerine bir Paladine ermişi getireyim! En azından nutuk dinler ve muhtemelen daha çok eğleniriz."

"Benimle o şekilde konuşmaya hakkın yok!" diye kızdı Palin.

"Aaa, üçünüz birden olmalı," diye araya girdi Dougan, kafasını sallayarak, "yoksa bahis iptal olur. Bir cücenin iki insandan daha fazla içmesi pek de ahım şahım bir şey değil. Ve ayrıca, içki cüce ispiertosu olmalı. Çocuk o elf suyu yerine anasının sütünü de içebilir gayet!" (Elf suyu, cücelerin nefret ettikleri şarap için kullandıkları isimdir)

"Bu şeyi içmem-" diye başladı Palin

"Palin"-Tanin'in sesi sert ve soğuktu-"bizi utandırıyorsun! Eğer biraz eğlenmeyeceksen, odana defol!"
Palin hiddetle ayağa kalkmaya davrandı ama Sturm cüppesinin kolundan yakaladı.

"Ay hadi be Palin," dedi kardeşi neşeyle. "Rahatla! Reorx'un sakalı! O kapıdan içeri babamız girecek değil ya!" Yavaşça yerine geri oturana dek Palin'in cüppesinin kolunu çekiştirdi. "Bunca zamandır çok çalışıyordun. Beyninde örümcek ağıları dolmuş. Al dene biraz. İstedığımız tek şey bu. Eğer beğenmezsen, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğiz."

Kardeşinin önüne ağzına kadar dolu bir kupa ittiren Sturm, Palin'e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Tanin'in tepesini attırma tamam mı? Nasıl surat astığını bilirsin ve buradan Lord Gunthar'ın şatosuna kadar ona katlanmak zorundayız. Ağabey'in kalbinde hep senin için en iyi dilekler var. İkimizin de öyle. Sadece biraz eğlendiğini görmek istiyoruz, hepsi bu. Bir dene işte, hı?"

Tanin'e bakan Palin, kardeşinin yüzünün sert ve neşesiz olduğunu gördü. 'Belki de Sturm haklıdır,' diye düşündü Palin. 'Belki de rahatlayıp biraz eğlenmeliyim. Tanin beni evde bırakmak hakkında konuşurken pek de ciddi gibiydi. Daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bunun sebebi sadece beni ciddiye almalarını, bana bir çocuk gibi davranmayı kesmelerini istemem. Belki de hakikaten abartmışımdır...'

Zorla gülen Palin kupayı kaldırdı. "Kardeşlerime," dedi boğuk bir sesle, Tanin'in yeşil gözlerinin parladığını ve Sturm'un yüzünde kocaman bir sırıtış hasıl olduğunu gördüğüne memnun olarak. Kupayı dudaklarına götüren Palin, cüce ispiertosu diye bilinen o kötü şöhretli içeceği dikiverdi.

Tadı kötü değildi. Aslında hoştu, gözlerinin önüne cücelerin yer altı yurdu Thorbardin'den görüntüler getiren bir çeşit kara ve topraksal bir lezzeti vardı. Dilinin üzerinden yuvarlayan Palin, hoşnut bir şaşkınlıkla kafasını salladı ve içkiyi yuttu...

Genç büyücü, aniden kafasının içinde bir ateş topu mu patladı yoksa diye merak etti. Ağzından alevler çıktı. Kulaklarından ve burnundan ateşler fışkırdı, boğazından aşağı yakarak geçti ve midesini kavurdu. Nefes alamıyor, hiçbir şey göremiyordu. Ölüp gidecekti, bunu biliyordu... ölümü an meselesiydi... burada, bu pislik yuvası, tanrıların boş verdiği tavernada hem de...

Birisi -Palin bunun Sturm olduğu izlenimine kapıldı hayal meyal- sırtına küt küt vurdu ve en sonunda nefes almayı başarabildi.

"İçkisinin tadını çıkartan bir adamı görmekten zevk duyarım," dedi Dougan ciddiyetle. "Sıra şimdi bende. Genç büyücünün şerefine!" Kupasını dudaklarına götüren cüce kafasını geriye doğru attı ve hepsini tek bir uzun dikişte bitirdi. Tekrar doğrulduğunda, gözleri sulanmıştı ve koca, şişko burnu açık kırmızıydı. "Ahhh!" diye nefes aldı, gözyaşlarını kırıştırıp engelleyerek ve sakalının ucuyla ağzını silerek.

"Yaşasın," diye haykırdı hem Sturm hem de Tanin, kupalarını kaldırarak. "Büyücü kardeşimizin şerefine!" onlar da kupalarını diktiler, tabii cüce kadar hızlı bir şekilde değil ama nefes almak için hiç duraksamadan.

"Teşekkürler," dedi Palin, derinden etkilenerek. İhtiyatla bir yudum daha aldı. İkinci seferde etkisi o kadar da feci değildi. Aslında zevk vericiydi Palin bir yudum daha aldı, sonra bir yudum

daha ve en sonunda kupayı boşalttı. Kardeşleri ve Dougan'dan gelen tezahüratlar arasında kupayı masaya koyan genç adam, baştan ayağa sıcak ve keyfi yerinde hissediyordu kendini. Damarlarındaki kan

kıpır kıpırdı. Tanin ona takdir ve gururla bakıyor, Sturm tekrar kupasını dolduruyordu. Dougan art arda iki kupa daha fon-diplede, Sturm ve Tanin de kendilerinininkileri içtiler ve tekrar sıra Palin'e geldi. Kupasını kaldırıp dudaklarına gördü.

Palin gülümsüyordu ve gülümsemeyi kesemiyordu. Tanin ile Sturm'ü bu dünyadaki herkesten daha çok seviyordu ve kendisini koyverip Sturm'ün omzuna kafasını gömerek ağlayıncaya kadar da bunu onlara söyleyip durdu. Ama hayır! Sevdığı başka biri daha vardı -cüceyi de seviyordu. Yalpalayarak ayağa kalktı ve cücenin elini sıkmak için masanın etrafından dolaştı. Hatta bir konuşma bile yaptı. Hızlı dostlar... sıkı dostlar, babası ve babasının dostu... yaşlı cüce Flint gibi... Sandalyesine geri döndü fakat şimdi orada bir yerine dört sandalye varmış gibi duruyordu. Palin bir tanesini seçerek oturdu ve ıskaladı ve eğer Tanin onu yakalamasaydı kendini yerde bulacaktı. Bir kupa daha içti, kardeşlerini ve yeni edindiği dostunu yanağından süzülen sevgi dolu gözyaşlarıyla izledi.

"Size söylüyorum evlatlar'-Dougan'ın sesi Palin'e çok uzaktan bir yerden geliyormuş gibiydi-"Sizi kendi oğullarım gibi seviyorum. Ve söylemeliyim ki, sanırım kaldırılabileceğinizden birazcık daha fazla içmeniz gerekiyor."

"Yoo!" diye haykırdı Sturm alınmış bir halde, elini masaya vurarak.

"Sana yetiştiririz," diye mırıldandı Tanin, yüzü pancar gibi kızarmış bir halde nefes nefese.

"Çok doo," dedi Palin, masaya yığılarak -ya da eğer masa aniden yolunun önünden çekilmiş olmasaydı yığılacaktı.

Ve sonra Palin yerde yatmaktaydı. Burasının ilginç bir mekân olduğunu, o dört sandalye ve oradan oraya zıplayıp duran masa olmadığı için, burasının çok daha güvenli olduğunu düşünüyordu... Gözleri sulanmış bir şekilde etrafına bakındığında, asanın hemen yanında yerde durduğunu gördü. Elini uzattı ve sevgiyle okşadı.

"Shirak!" dedi yayvanca ve asanın tepesindeki kristalin ışığı canlanıp yanıverdi. Bu olayın üstüne bir kargaşanın koptuğunu duydu; arka planda bir yerde yüksek ve cırtlak sesler, anlaşılabilir bir hızla konuşuyor ve saçmalıyorlardı. Palin kıkırdadı ve kıkır-damayı kesemedi.

Çok yukarıdan bir yerden Dougan'ın sesi geliyordu kulağına. "Haydi bakalım yatağa," dedi cüce, "ve deliksiz bir uykuya!" Ve eğer o sert sesine uğursuz bir tını ya da kahkahasında muzafferlik-ten öte bir eda vardıysa dahi, Palin bu düşünceyi bir kenara attı. Cüce onun bir dostu, bir kardeşi idi. Onu kardeşi gibi seviyordu, sevgili kardeşleri gibi...

Palin kafasını yere dayadı, yanağını asanın soğuk ahşabının üstüne koydu. Gözlerini kapayarak ya vaşça başka bir dünyaya kayıverdi -onu yerden kaldırıp da kaçırın, kahverengi cüppeler içindeki küçük yaratıkların olduğu bir dünyaya...

Bölüm 2 •Hakikaten Be»4?at 13i>* .Akşamdan Kalmışlık

Dünya yükselip sallanıyor ve buna uyumlu bir şekilde Palin'in midesi de yükseliyor ve derisi ürperiyordu, yani sefalet sefaleti doğuruyordu. Deli gibi midesi bulanarak yana doğru yuvarlandı ve artık her neyin üzerinde yatıyorduydu -bakmak için gözlerini açamıyordu, sanki zamkla yapııştırılmış gibiydiler- onun üzerinde yatarken ölmesinin ve bu ıstırapın bir sona ermesinin daha ne kadar süreceğini merak etti. Artık daha fazla midesi bulanamayacak hale geldiğinde ve iç organları gerçekten de içeride kalacak gibi görüldüğünde, Palin inleyerek geri yaslandı. Akli biraz yerine gelmeye başlıyordu ve hareket etmeye çalıştığında aniden fark etti ki elleri ardında bağlanmıştı. Sarhoş zihnini bir korku sardı, korkunun o soğuk ürpertisi cüce ispirosunun o bulanıklığını temizleyiverdi. Ayaklarını hisse-demiyordu ve bileklerine bağlanmış olan iplerin kan dolaşımını engellediğini belli belirsiz anladı. Dışlerini sıkarak hafifçe pozisyonunu değiştirdi ve ince deri çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynattı, geri dönen kanın karıncalanışını hissederek irkildi.

Elleriyle yoklayarak uzun bir tahta şilte üzerinde yatmakta olduğunu fark etti. Ve tahta şilte acayip bir şekilde hareket ediyor, Palin'in ağrıyan başını ve çalkalanan midesini oldukça rahatsız edecek bir şekilde ileri geri salınıyordu. Garip sesler ve kokular da vardı; gıcırdayan ahşap, garip bir fosurtu ile gurultu ve arada sırada duyulan olağanüstü bir gümürtü ve rüzgârla çarpan bez sesi duyuluyordu. Sanki kafasının tepesinde atlar koşturuyormuş gibiydi, 'ya da,' diye düşündü Palin boğazı düğümlenerek, 'babamın anlattığı ejderha saldırıları.' Genç büyücü ihtiyatla gözlerini açtı.

Neredeyse anında geri kapattı. Küçük yuvarlak bir pencereden içeri sızan güneş ışığı beynini bir ok gibi deşmiş, gözlerinin gerisine zıplayıp duran parlak bir acı vermişti. Tahta şilte onu bir ileri bir geri salladı ve Palin'in midesi yeniden bulandı.

Bir sonraki on saniye içinde ölmeyeceğini -ki bu aşırı derecede esef duyduğu bir konuydu- sağlıklı bir şekilde düşünebilecek ka-

I

dar kendine geldiğinde, Palin gözlerini açmaya ve onları açık tutmaya hazırladı kendisini. Bunu başardı ama yeniden midesi bulandı. Şansına ya da şanssızlığına, içinde kusacak hiçbir şey kalmamıştı ve etrafına bakına-bilecek duruma gelmesi pek de uzun sürmedi. Tahmin etmiş olduğu gibi, bir tahta şiltenin üstündeydi. Bu şilte, küçük bir odanın kıvrımlı ahşap duvarıyla birleşti ve bariz bir şekilde iptidai bir yatak olması için tasarlanmıştı. Garip şekilli odanın duvarlarında birkaç tahta şilte daha vardı ve Palin bunların üzerinde kardeşlerinin bilinçsiz bir halde yatıyor olduklarını gördü, aynı kendisi gibi elleri ve ayakları bağlanmıştı. Odada başka bir mobilya yoktu, ahşap zeminin üstünde ileri geri salınan birkaç ahşap sandık dışında hiçbir şey.

En feci korkularını doğrulamak için Palin'in sadece karşısındaki duvarda duran küçük ve yuvarlak pencereden dışarı bakması yeterliydi. İlk başta mavi gökyüzü ve beyaz bulutlarla parlak güneş ışığı dışında hiçbir şey görmedi. Sonra üzerinde yatmakta olduğu şilte, bir uçurumdan aşağı düşüvermiş gibi oldu. Ahşap sandıklar zemin üzerinde gıcırdaılar, kayarak onun yanından geçip gittiler. Mavi gök ve bulutlar, yerlerini yeşil sulara bırakarak kayboldu.

Gözlerini bir kez daha kapayan Palin, kramp girmiş kaslarını gevşetmek için yana doğru yuvarlandı, ağrıyan başını iptidai yatağın ıslak ve serin ahşabına bastırdı.

Ya da belki de buna "ranza" demeliydi. 'Denizcilikteki terimi buydu değil mi?' diye düşündü acı acı. 'Gemideki bir yatağa böyle denilir. Peki ya gemideki bize ne ad verecekler? Kadırğa köleleri mi? Küreklere zincirlenmiş bir halde, elindeki kamçısıyla sırtımızdaki derileri kaldıran köle efendisine kulluk ederek...'

Geminin hareket yönü değişti, deniz sandıkları zeminin üzerinde öteki yöne doğru kaymaya başladılar, gökyüzü ve bulutlar tekrar pencerede yerlerini alıverdiler. Ve Palin midesinin yine bulanacağını biliyordu.

"Palin... Palin iyi misin?"

Bu seste Palin'i kendisine getiren keder dolu bir tını vardı. Acı içinde bir kez daha gözlerini açtı. 'Uyumuş olmalıyım,' diye fark etti, fakat kafasındaki zonklamalar ve midesinin feci bulantısı o durumuyla birlikte bunu nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Palin!" Ses endişeliydi.

"Evet," dedi Palin zar zor. Konuşmak için gayret sarf etmesi gerekiyordu; dilini, sanki ağzının içinde lağım cüceleri yaşamaya başlamış gibi hissediyor ve pis bir tad alıyordu. Bu düşünce midesinin çalkalanmasına sebep oldu ve o da bu fikri hemencecik uzaklaştırdı. "Evet," dedi yine, "Ben... ben iyiyim..."

"Paladine'a şükür!" diye inledi, Palin'in şimdi Tanin'in sesi olduğunu anladığı o ses. "Tanrılar adını, orada yatarken o kadar solgun görünüyordun ki öldüğünü sandım!"

"Keşke ölseydim," dedi Palin içtenlikle.

"Ne kastettiğini biliyoruz," dedi Sturm -sesinden anlaşıldığı kadarıyla oldukça munisleşmiş ve perişan haldeki bir Sturm idi bu.

Arkasına dönen Palin ağabeylerini gördü. 'Eğer onlar kadar kötü görünüyorsam,' diye düşündü, 'Tanin'in öldüğümü sanmasına şaşmamak lazım.' İki genç adamın da güneş yanığı yüzleri solgundu, bu solukluğun hafif yeşilimsi bir rengi vardı, ikisinin de midesinin son derece bulanmış olduğu konusunda bol miktarda kanıt bulunuyordu üstlerinde başlarında. Kızıl bukleleri birbirine dolaşmış, ıslanmış ve matlaşmıştı, elbiseleri sırlıslıydı. İkisi de sırt üstü yatıyordu, elleri ve ayakları sert deri kayışlarla bağlanmıştı. Tanin'in alnında garip, kocaman bir çürük vardı ve üstüne üstlük bilekleri kesilmiş kaniyordu. Bariz belliydi ki, kendisini bağlarından kurtarmaya çalışmış ama başarısız olmuştu.

"Hepsi benim suçum," dedi Tanin üzüntüyle, mide bulantısı içinde tekrar bir sel gibi yükselirken bir inilti daha koyvererek. "Ne kadar ahmakmışım, bunun olacağını önceden göremedim!"

"Bütün suçu kendine atma büyük ağabey," dedi Sturm. "Ben de sana uydum. Palin'in sözünü dinlemeliydik-"

"Hayır dinlememeliydiniz," diye mırıldandı Palin, yuvarlak pencerenin içinde durmadan yer değiştiren gökyüzü ile denizin görüntüsüne bakmamak için gözlerini kapatarak. "Ben kendini üstün gören, kendini beğenmiş bir ahmak gibi davranıyordum, ikinizin de belirtmeye çalıştığı gibi." Midesinin bulanıp bulanmayacağı-na karar vermeye çalışarak bir an duraksadı. En sonunda bulanma-yacağını düşündü ve ekledi, "Her halükârda şimdi bu işte hep beraberiz zaten. Herhangi biriniz nerede olduğumuz ve neler döndüğünü biliyor mu?"

"Bir gemide esir tutuluyoruz," dedi Tanin. "Ve duyduğumuz seslere bakılırsa, geminin üstüne zincirlenmiş kocaman bir hayvan falan var."

"Bir ejderha mı?" diye sordu Palin sessizce.

"Olabilir," diye yanıtladı Tanin. "Tanis'in bana Xak Tsaroth'ta onlara saldıran kara ejderhayı tarif edişini

hatırlıyorum. Bir gürültü ve 'tıss' sesi duymuştu, sanki bir çaydanlıkta kaynayan su gibi..."

"Ama bir geminin tepesine bir ejderhayı neden zincirlesinler ki?" diye sordu Sturm zayıfça.

"Bir sürü sebepten," diye mırıldandı Palin, "çoğu da kötü niyetli sebeplerdir."

"Belki de bizim gibi köleleri bir hizaya sokmak içindir. Palin," dedi Tanin alçak bir sesle, "herhangi bir şey yapabilir misin? Yani bizi kurtarmak için demek istiyorum? Biliyorsun, senin büyün falan."

"Hayır," dedi Palin acı acı. "Büyü bileşenlerim gitmiş -tabii eğer yanımda olsalardı da onları alabileceğimden değil, ellerim bağlı ya. Asam -Asam!" diye hatırladı ani bir sancıyla. Korku içinde debelenerek doğrulup oturdu, etrafına bakındı ve rahatlayarak bir nefes verdi. Magius'un Asası geminin omurga kısmına dayanmış bir halde durmaktaydı. Sebebi nedir bilinmez, gemi salmırken o hareket etmiyor, hiç kıpırtısız duruyor, görünüşe göre doğa kanunlarından hiç etkilenmiyordu. "Asam yardım edebilir ama ona yaptırmayı bildiğim tek şey," diye kabul etti utanç içinde, "ışık verdirmek. Ayrıca," diye ekledi, bitkinlikle geri yatarak, "başım öyle ağrıyor ki bir büyünün sözleri şöyle dursun adımlı bile zar zor hatırlayabiliyorum."

Genç adamlar sessizleşti, hepsi birden düşünüp taşınıyordu. Tanin tekrar bağlarını koparmak için debelendi, sonra pes etti. Deri kayış suya batırılmış ve kuruduğunda ise sıkışmış, koca adamın kurtulmasını imkansız kılmıştı.

"Görünüşe göre bu rezil delikte esir tutuluyoruz-"

"Esir mi?" diye seslendi gümbürdeyen bir ses. "Kaybedenler olabilirsiniz belki. Ama asla esir değilsiniz!"

Tavandaki bir yer kapısı açıldı ve parlak kırmızı kadifeler içinde, kıvrıkcık kara saçlı ve sakallı kısa, tıknaz bir suret kafasını aşağı doğru uzattı. "Benim konuklarımsınız siz!" diye haykırdı Dougan Redhammer canlılıkla, onlara ambar kapağının tepesinden bakarak. "Ve bütün insanlardan daha talihlisiniz, çünkü büyük maceramda bana eşlik etmeniz için sizi seçtim! Sizi bütün dünyada meşhur yapacak bir macera bu! Anne babanızın karıştığı o küçük serüveni bile bir kender çöp karıştırma avı gibi bırakacak büyük bir macera!" Dougan ambar kapağından aşağı o kadar eğildi ki, yüzü harcadığı çaba ile kıpkırmızı oldu ve neredeyse tepe taklak aşağı düşecekti.

"Senin hiçbir macerana katılmıyoruz, cüce!" dedi Tanin ant içer gibi. Ve ilk defaya mahsus olmak üzere, Palin de Sturm de onunla tamamen hemfikir di.

Ambar kapağının üstünden onlara alayla bakan Dougan sırttı. "Bahse var mısınız?"

"Görüyorsunuz ki evlatlar, bu bir şeref meselesi."

Aşağı deriden bir halat sallandıran Dougan -oldukça tehlikeli bir şekilde- geminin ambarına indi, bu yolculuğu da koca göbeği dolayısıyla ayaklarını göremediği için biraz zorlu geçti. Kamaraya indiğinde bir süre dinlenip soluklandı, ceketinin kolundan dantelli bir mendil çıkarttı ve terleyen yüzünü silmek için kullandı.

"Size söyleyeyim evlatlar," dedi ciddiyetle, "Kendimi bir garip hissediyorum. Reorx şahidimdir, siz harbiden sıkı içiyorsunuz! Tıpkı söylediğiniz gibi." Gemi yan yatarken tökezleyerek ayağa kalkan cüce, Sturm'ü işaret etti. "Özellikle de sen! Sakalım adına yemin ederim ki" -sakalmı okşadı- "seni çift gördüm evlat ve tam dört tane görmeye çalışıyordum ki gözlerin kaydı ve sen de yere yığıldın. Hanı temellerine kadar sarstın hem de. Hasarı ödemek zorunda kaldım."

"Bizi serbest bırakacağını söylemiştin," diye hırladı Tanin.

"Söyledim," diye mırıldandı Dougan, kemerinden keskin bir bıçak çekip çıkartarak. Deniz sandıklarının arasından yolunu bularak, Tanin'in bileklerini bağlayan deri kayışları canla başla kesmeye koyuldu.

"Eğer esir değilsek," diye sordu Palin, "neden ellerimiz ve ayaklarımız bağlandı öyleyse?"

"Aman evlat," dedi cüce, incinmiş bir edayla dönüp Palin'e bakarak, "bu sizin kendi güvenliğiniz içindi! Kalbimde sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum! Sizi bu güzelim gemiyle denize çıkardığımızı gördüğünüzde o kadar heyecanlandınız ki, sizin o heyecanınızı biraz dizginlememiz gerekti-"

"Heyecanmış!" diye söylendi Tanin. "Zil zurna sarhoştuk be!"

"Şey hayır, aslında pek değildiniz," diye kabul etti Dougan. "Ah o sarhoştı." Cüce kafasını geri iterek Palin'i işaret etti. "Sanki anasının kollarındaymış gibi mışıl mışıl uyuyordu. Ama siz ikiniz, size ilk baktığım anda görmüş olduğum gibi, müthiş savaşçılarsınız. Belki de karandaki o minik darbeyi nasıl adladığım merak ediyorsun-dur-"

Tanin hiçbir şey söylemedi, sadece cüceye dik dik baktı. Doğrulup oturan genç adam elini dikkatle alnına koydu, bir yumurta büyüklüğünde şişliğin durduğu alnına.

"Heyecandan," dedi cüce ciddiyetle, iplerini kesip serbest bırakmak için Sturm'ün yanına giderek. "Sizi maceram için seçmemin bir nedeni de bu."

"Seninle çıkmayı düşüneneğim tek macera, seni Cehennem'de görmek olacak!" diye yapıştırdı cevabı Tanin inatla.

Geri uzanan Palin iç geçirdi. "Sevgili kardeşim," dedi bıkkınlıkla, "bu konuda pek az seçeneğimiz olduğu hiç aklına geldi mi? Bir geminin üzerinde, karadan millerce uzaktayız"-Dougan'a baktı, o da başıyla onayladı-"ve tamamen bu cüce ile onun boğaz kesen tayfasının merhametindeyiz. Kaçmak için en ufak bir şansımız bile olsaydı bağlarımızı çözer miydi sanıyorsun?"

"Zeki çocuk," dedi cüce takdir içinde, Sturm kaskatı doğrulup otururken ve bileklerini ovuştururken o da Palin'in bağlarını keserek. "Ama ne de olsa o bir büyücü. Onların hepsi zekidir ya da ben öyle duydum. Fazlasıyla Zeki," diye devam etti Dougan kurnazca, "bu sebeple aklına gelen herhangi bir büyüyü yapmadan önce iki kere düşüneneğinden eminim. Bir uyku büyü mesela, çok etkili olabilir ve benim boğaz kesen tayfama dinlenme imkânı verir fakat siz üçünüz bir gemiyi kullanabilir misiniz? Ayrıca," diye devam etti, Palin'in sert yüz ifadesini görerek, "daha önce de dediğim gibi, bu bir şeref meselesi. Siz bahsi kaybettiniz, gayet adaletli ve açık bir şekilde. Ben kendime düşeni yaptım ve sizi yataklarınıza götürdüm. Şimdi siz de size düşeni yapmalısınız." Dougan'ın sırtışı, bıyığının uçlarının yukarı doğru kıvrılmasını sağladı. Sakalını tatminle okşadı. "Hesabı ödemelisiniz."

"Eğer ödersem şuradan şuraya gidemeyeyim!" diye hırladı Tanin. "Kara sakalını kökünden kopartacağım senin!"

Tanin'in sesi tam anlamıyla hiddetten titriyordu ve Palin geri sinerek, tepesi çabuk atan ağabeyinin sırttan cücenin üzerine atlayışını -ve çamurla pisliliğin içine yüz üstü düşüşünü- çaresizlik içinde izledi.

"Bak şimdi, bak şimdi evlat," dedi Dougan, Tanin'in ayağa kalkmasına yardım ederek. "Önce denize şöyle bir alış, sonra sakalımı

Tin

kopartabilirsin -tabii eğer girdiğin bahsi yerine getirmeyi reddedersen. Ama Caramon Majere hakkında duyduklarımdan sonra, oğullarının kumarda kaybedip de kaçtığını görmek beni hayal kırıklığına uğratacak."

"Biz kaybedip de kaçmıyoruz!" dedi Tanin somurtarak, karyolaya zayıfça yaslanarak ve gemi ayaklarının altından sallanıp gittiğinde iki eliyle birden karyolaya yapışarak. "Bu iddiaya şike karıştığı gayet de söylenebileceği halde, biz bedeli neyse ödeyeceğiz! Bizden ne istiyorsun?"

"Maceramda bana eşlik etmenizi," dedi cüce. "Gideceğimiz yerde tehlike had safhada! İki tane güçlü, becerikli dövüşçüye ihtiyacım var, ayrıca bir büyücü de her zaman için epey kullanışlıdır."

"Peki senin mürettebatın yok mu?" diye sordu Sturm. Dikkatle karyolasının kenarına yanaştı ve tam gemi yan yattığı sırada yere indi, bu da onun düşüp gemi omurgasına bindirmesine sebep oldu.

Dougan'ın sırttan yüzü aniden ciddileşti. Kafasını kaldırıp yukarıya baktı, o garip gümbürtü sesi yine duyuldu. Palin sesin bu sefer feryatlar ve haykırışlarla karışık olduğuna dikkat etti. "Ah, benim... şey... mürettebatım," dedi cüce, kafasını üzüntüyle sallayarak. "Onlar pek... şey, en iyisi gelin de kendiniz görün evlatlar."

Cafcaflı pabucunun topuğu üzerinde dönen Dougan, deri halata doğru ilerledi, gemi öbür yöne doğru yattığında ise beceriksizce tökezledi. "Ah! Bak aklıma geldi," dedi, etrafta gezinip duran deniz sandıklarından birine takılınca küfredip bacağını ovalayarak. "Eşyalarınızı buraya yerleştirdik." Kapağa küt küt vurdu. "Kılıçlar, kalkan, zırh ve benzeri şeyler. Gittiğimiz yerde onlara ihtiyaç duyacaksınız!" diye ekledi neşeyle.

Sallanan deri halatı yakalayan cüce, çabucak tırmandı ve kendisini ambar kapağının üstüne çekti. "Geç kalmayın!" diye seslendiğini duydular.

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sturm, dikkatle ayağa kalkıp geminin bir hareketiyle tekrar ileri doğru düşerek. Genç adamın yüzü açıkça görülür bir şekilde yemyeşildi; alnında boncuk boncuk terler duruyordu.

"Kılıçlarımızı alacağız," dedi Tanin sertçe, deniz sandıklarına doğru güç bela ilerleyerek.

"Ve bu berbat yerden dışarı çıkacağız," dedi Palin. Burnunu ve ağzını cüppesinin koluyla örtmüştü. "Temiz havaya ihtiyacımız var ve ben şahsen yukarıda neler dönüyor görmek istiyorum."

"Bahse var mısın?" diye şaka yaptı Tanin.

Esefle gülümseyen Palin, hâlâ geminin omurgasına dayalı duran Magius'un Asası'na kadar gitmeyi başarabilirdi. Asanın büyüğü özelliği ya da belki de sadece onu elinde tutmak ona güven verdi. Eli pürüzsüz ahşabı kavradığı anda genç adam kendisini daha iyi hissetti.

"Bu asanın şimdiye dek görmüş olduğu tehlikeleri ve sahiplerini sağ salim kurtarışını düşün," diye fısıldadı Palin kendi kendisine. "Magius, Huma'nın yanında savaşırken elinde bu asa vardı. Amcam da Karanlık Kraliçe ile yüzleşmek için Cehennem'e girdiğinde, elinde bu asa vardı. İçinde bulunduğum bu durum, muhtemelen onu rahatsız dahi etmiyordur."

Asayı eliyle sıkıca kavrayan Palin, deri halatı tırmanmaya davrandı.

"Orada dur bakalım küçük kardeş," dedi Tanin, Palin'i kolundan yakalayarak. "Yukarıda ne olduğunu bilmiyorsun. Büyü yapabilecek gibi hissetmediğini kendin kabul ettin. Neden bırakmıyorsun önden Sturm ile ben çıkalım?"

Palin durdu, Tanin'e memnuniyet dolu bir şaşkınlıkla baktı. Ağabeyi daha önceleri yaptığı gibi ona emir vermemişti. Onun neredeyse şöyle dediğini duyabiliyordu, "Palin, seni ahmak! Sen aşağıda bekle. Sturm ile ben önce çıkacağız." Ama Tanin onunla saygılı konuşmuş, ona mantıklı bir sebep sunmuştu ve sonra karar verme işini Palin'e bırakmıştı.

"Haklısın Tanin," dedi Palin, halatın yanından çekilerek -fakat sallanan gemi dengesini bozduğu için niyetlenmiş olduğundan birazcık daha fazla geri çekilmek zorunda kaldı. Sturm onu yakaladı ve üçü öylece durup geminin düzelmesini beklediler. Sonra tek tek deri halatı tırmandılar.

Sturm'ün güçlü eli Palin'i güverteye çekiverdi. Genç adam, güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırarak ve kafasının zonklayışını elinden geldiğince duymazdan gelmeye çalışarak, minnettar bir şekilde temiz havayı içine çekti. Gözleri aydınlığa tam alışıyordu ki o kükreme sesini hemen arkasında duydu -korkunç bir sestir; uluma, feryat, çatırdama ve tıslamadan oluşan bir terkpti. Ayağının altındaki güverte sarsıldı ve sallandı. Panikleyen Palin, tam arkasını dönüp de kendisine saldıran ne çeşit bir korkunç hayvansa ona bakmak üzereydi ki Tanin'in "Palin, dikkat et!" diye haykırdığını duydu.

Ağabeyinin ağır vücudu, tam Palin'e çarpıp onu güvertenin zeminine düşürdüğünde, tepelerinden kara ve feci bir şey, çılgıncasına bir kanat çırpma sesiyle, gümbürdeyerek geçiverdi.

"İyi misin?" diye sordu Tanin endişeyle. Ayağa kalkıp Palin'e elini uzattı. "Sana o kadar da sert çarpmak istememiştin."

"Sanırım vücudumdaki her kemiği kırdın!" diye sızlandı Palin, nefes almaya çalışarak. Geçen şeyin şimdi geminin en ucundan kaybolmakta olduğu pruvaya baktı. "Cehennem adına bu şey de neydi böyle?"

Dougan'a baktı. Cüce de epey utanmış bir halde ayağa kalkmaktaydı.

Yüzü de en az kadife pantolonu kadar kırmızı olan Dougan, tam üzerinden tahta kıymıkları, halat iplikleri ve deniz köpüğü silkelemekteydi ki, etrafı kendisine yardım etme çabasıyla üzerine atılan, anlaşılmaz hızda konuşan, küçük yaratıklardan oluşma bir grupla sarılıverdi.

"Oha be!" diye gürledi Dougan hiddetle, ellerini yaratıklara doğru sallayarak. "Çekilin başımdan! Çekilin başımdan dedim! İşlerinizin başına dönün!"

Yaratıklar itaatkâr bir şekilde dağıldılar fakat çoğu üç kardeşe şöyle bir bakmak için birkaç saniye daha durdu. Hatta bir tanesi Palin'e yaklaştı ve Magius'un Asası'na dokunmak için elini hevesle uzattı.

"Geri bas!" diye haykırdı Palin, asayı sıkıca göğsüne bastırarak.

Yaratık burnunu çekerek geri çekildi, fakat her ne yapıyorduyorsa o işin başına dönerken parlak gözleri iştahlı bir şekilde asanın üzerinde asılı kaldı.

"Gnomlar!" dedi Sturm hayretle, kılıcını indirerek.

"Ah evet," diye mırıldandı Dougan, utanmış bir şekilde. "Benim... şey... boğaz kesen tayfam."

"Tanrılar bizi korusun!" diye dua etti Tanin hararetle. "Bir gnom gemisindeyiz."

"Peki ya o feci gürültüyü çıkaran şey ne?" Palin bunu sormaktan neredeyse korkuyordu.

"O mu... ıh...yelken," diye geveledi Dougan, sakalındaki suyu sıkarak. Eliyle tuhaf bir işaret yaptı. "Birkaç dakika içinde geri gelecek, bu yüzden... şey... hazırlıklı olun."

"Bir cücenin bir gnom gemisinde işi ne?" diye cevap bekledi Tanin.

Dougan'ın utancı arttı. "Ah, bakın şimdi," diye mırıldandı,

bıyığını işaret parmağına dolayarak. "Bu uzun bir hikâye. Belki sonra size anlatmaya vakit bulabilirim-"

Yükselip alçalan güvertede asasının yardımıyla kendisini dengeleyen Palin denize baktı. Aklında bir şey canlandı ve bununla beraber morali bu geminin batacağı hızla eşit derecede düşüşe geçti. Güneş arkalarındaydı, batıya gidiyorlardı, cüce bir kaptanla beraber bir gnom gemisindeydiler...

"Gricevher!" diye mırıldandı Palin.

"Bildin oğul!" diye haykırdı Dougan, genç büyücünün sırtına vurarak. "Lağım cücelerinin deyimiyle, 'ker demeden kertenkeleyi anlayıverdin.' Benim bu... hımm... oldukça eşsiz benzersiz gemide olmamın sebebi bu. Ve bu da," diye devam etti Dougan, geriye doğru sallanırken göbeği önünden hoplayarak, "benim büyük maceram!"

"Neymiş?" diye sordu Tanin şüpheyle.

"Kardeşlerim," dedi Palin, "bana öyle geliyor ki, Gargath'ın kayıp, efsanevi Gricevheri'nin arayışı içinde bir gemi yolculuğu yapmaktayız."

"Arayışı içinde' değil," diye düzeltti Dougan. "Onu zaten buldum! Bütün arayışları sona erdirecek bir maceradayız biz! Gricev-her'i geri alacağız ve -hey çocuklar, dikkat edin." Dougan arkasına tedirgin bir bakış attıktan sonra kendisini güvertenin düşmesine fırlatıverdi.

"İşte yelken geliyor," diye homurdandı.

Bölüm 3

Bu Gnom gemisi gerçek bir teknoloji harikasıydı. (Harika olan şey ise, Sturm'ün de dediği gibi, suyun üzerinde yüzmekten çok, havada uçmayı başarabilmesiydi!) Yıllar süren bir tasarı aşaması (daha uzun yıllar boyunca komitede bekleme safhası) ve asırlar süren bir inşaatın ardından, bu gnom gemisi açık denizlerin baş belası olup çıkmıştı. (Bu oldukça doğrudu. Gnom bayrağını -pire rengi bir zemin üzerinde duran bir vida- gören çoğu gemi dehşet içinde kaçıştı. Ama bunun sebebi, dumanlar çıkaran kazanların havaya uçmak gibi talihsiz bir huyu olmasıydı. Gnomlar bir keresinde bir minotaur gemisine saldırıp onu batırdıklarını iddia ediyorlardı. İşin aslı şöyleydi; minotaurlar gülmekten kırıldıkları için dikkatsiz davranarak gemilerinin gnom gemisine yaklaşmasına izin vermişlerdi, gnomlar da o panikle, gemiye yön vermek için kullanılan varillerde depolanan sıkıştırılmış havayı serbest bırakmışlardı. Sonuçta meydana çıkan patlama minotaurları suya gömmüş ve tabii ki gnomları da yaklaşık yirmi mil öteye kadar hızla taşımıştı.)

Varsın diğer ırklar onlarla dalga geçsinler, gnomlar kendi gemilerinin kullanışlılık, tasarım ve ekonomi açısından, kendi zamanından yıllarca ileride olduğunu biliyorlardı. Suda yüzen her türlü şeyden daha yavaş olması ise -güçlü rüzgârlı iyi bir günde, ortalama yarım deniz mili gidiyordu da- gnomları hiç rahatsız etmiyordu. (O sıralarda, bu problem üzerinde bir komite çalışmaktaydı ve gelecek bin yıl içerisinde bir zamanda, iyi bir çözüm yolu bulmaları bekleniyordu.)

Gnomlar her geminin yelkeni olduğunu biliyordu. Bu onların görüşüne göre, bir geminin gemi olabilmesi için zaruri bir şeydi. Bu sebeple gnomların gemisinde de bir yelken vardı. Ama gnomlar, daha az zeki olan diğer ırklar tarafından yapılmış gemileri inceledikleri zaman, güverteyi yelken direkleriyle, halatlarla ve çadır bezleriyle darmadağın etmenin yer kaybı olduğunu; ayrıca rüzgârı yakalamak için yelkenleri indirip kaldırma işinin boşu boşuna daha fazla enerji sarf etmek olduğunu düşünmüşlerdi. Bu sebeple gnom gemisinde, sadece rüzgârı yakalamakla kalmayan, üstüne üstlük bir de rüzgârı beraberinde sürükleyen tek bir devasa yelken bulunuyordu.

Gemiye devrim niteliğindeki özelliği veren şey işte bu yelkendi. On tane iri meşe gövdesi kalınlığındaki bir kalasın üzerinde duran, devasa bir çadır bezinden oluşan bu yelken, geminin her iki yanında ve ortada, daha aşağıda bir tane olmak suretiyle üç tane yağlı ahşap ray üzerinde duruyordu. Bu modern bahriye teknoloji mucizesini çalıştıran şey, gemi boyunca uzanan ve aşağıdaki buhar üreten dev kazan tarafından güç alan kocaman kablolardı. Yelkeni, yağlı ahşap ray üzerinde, yüksek bir hızla çekmek suretiyle çalıştırıyorlardı. Önden geriye doğru hareket eden yelken, gümbürdeye -rek giderken kendi rüzgârını kendisi imâl ediyor ve bu da gemiyi rotasında götüren şey oluyordu.

Yelken, güverte boyunca giden o etkileyici geçişini tamamlayıp geminin kış tarafına ulaştığında... (Orada küçük bir sorun vardı. Gemiye tersine çevirmek imkânsızdı. Bu sebeple kış tarafı da tıpkı pruva tarafı gibi görünüyordu. Gnomlar tasarıdaki bu küçük pürüzü de, yelkeni ihtiyaca göre hem ileri hem de geri gidebilmesi için ayarlayarak gidermişlerdi ve gemiye iki pruva aslanı koymuşlardı -her iki uçta da bir tane olmak üzere, ellerinde vida tutan ve denize kararlı bir yoğunlukla bakan iki etli butlu gnom hanımı.)...

Nerede kalmıştık? Ah evet. Yelken kış tarafına ulaştığında, kendini mükemmel bir şekilde toplayıp sarıyor ve suya dalıp tekrar pruvaya varıncaya kadar geminin altından yoluna devam ediyordu. Başa dönmüştü sudan dışarı sızıyor, kendi kendisini açıyor ve güverte boyunca bir kez daha gümbürtüyle ilerliyordu.

En azından, yelkenin tasarı tahtasında ve sayısız gnom deney küvetinde yaptığı şey buydu. İşin aslında, bu karmaşık mekanizmayı kontrol eden tertibat, tuzlu su içinde neredeyse anında pas-lanmıştı ve yelken de, ya tamamen açık bir şekilde ya da yarı açık bir şekilde suya girmekteydi. Böylece açık bir halde, geminin altından ilerlerken öyle büyük bir çekme gücü yaratıyordu ki, arada sırada gemi ileri gittiğinden çok geriye doğru gidiyordu. Yine de bu küçük rahatsızlık, ortaya çıkan hiç beklenmedik bir olayla tamamen bastırılmış olarak kabul edilmişti. Açık yelken sudan çıktığı vakit, bir balık ağı gibi iş görüyor ve balık sürülerini kepçe gibi yakalıyordu. Yelken pruvadan yükseldiğinde ise güverteye gökten balık yağıyor, öğlen yemeği ile akşam yemeği olanağı sunuyor ve arada sırada kafasına bir tuna balığı düşebilecek kadar talihsiz olanlar var idiyse, onlara da baş ağrısı takdim ediyordu.

Geminin dümen yekesi yoktu, çünkü geminin iki pruvası olması ve hiçbir kış tarafı olmaması dolayısıyla bir dümen yekesinin koyulacak yeri yoktu. Hiç yılmayan gnomlar, bu geminin daha önce sözü geçmiş olan 'depolanan sıkıştırılmış hava varilleriyle' yönlendirilmesini tasarlamışlardı. Gemi omurgasının iki tarafında konuşlandırılmış olan bu varillerin içine devasa buhar körükleriyle hava dolduruluyordu. (Geminin ters dönmek için imkânsız olduğunu daha önce söylemiştik ya. Yanılıyorduk. Gnomlar geminin, iki varildeki havayı da eş zamanlı bir şekilde salmak suretiyle gerçekten de ters döndürülebileceğini keşfettiler. Bu

geminin tamamen çark etmesini sağlıyordu ama bu denli bir alarm durumunda zaten mürettebatın çoğu denize uçar ve gemide kalan diğerleri ise bir daha asla düz bir çizgi üzerinde yürüyemezdi. Bu bahtsız kimseler, gnomların Sokak Tasarımcıları Loncası tarafından hemencecik işe alınırlardı.)

Bu olağanüstü geminin adı şöyleydi; Çivi Diye Adlandırılan Değersiz İnsan İcadı Şey Yerine ki Biz Zaten Ondan Çok Daha Verimlisini İcat Etmiştik Mucizevi Gnom Tutkalı (bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyidir) ile Birbirine Tutturulmuş Kalaslardan Oluşan ve Hızla Kaynayan Sudan Çıkan Buhar ile Çalışan Büyük Gnom Keşif ve Macera Gemisi... ve isim böyle uzuyor da gidiyordu, geminin isminin tamamı gnom kütüphanesinde birkaç ciltlik metin halindeydi. Bu isim, daha doğrusu kısaltılmış bir versiyonu, geminin omurgasına ve tabii gnomların yazacak yeri kalmayınca güverteye kazınmıştı. Mucize'nin (bu ismin kısaltılmış insan haliydi) üstünde yolculuk etmenin, ne kafa dinlemeye ne de birinin akşam yemeğini midesinde tutabilmesine pek yaramadığını söylemeye gerek bile yok. Yelken geminin altına girdiğinde, gemi de sarhoş bir deniz elfi gibi suyun içinde debeleniyor, yelken güverte üzerinden hızla geçerken mide burkucu bir sarsıntıyla ileri doğru zıplıyor ve yelken arka taraftan tekrar suya girdiğinde mide bulandırıcı bir şekilde geriye doğru sallanıyordu. Sintine pompaları sürekli olarak çalışmaktaydı (gnom tutkalının harikaları sonucunda tabii.) Berekettir, gnomlar dosdoğru bir yöne -batıya-gittiğinden gemiyi döndürmeleri pek fazla gerekmiyordu. Bu da hava varillerini açma ihtiyacı getirmiyordu (bir kasırganın tam ortasında kalmaya eşdeğer bir heyecan-di bu) -Tanin, Sturm ve Panin'in kaçırdığı bir heyecandı (Fakat Do-ugan onları bunun için kendi tanrılarına şükretmeleri gerektiği konusunda ciddiyetle temin ettili)

Gece çökmekteydi. Güneş, sanki şatafatlı giyimli cüceden daha parlak olduğunu kanıtlamak istermiş gibi kızıl bir alev halinde denizin içine battı. Ön güvertede sefil bir şekilde yere sinmiş olan kardeşler gecenin geldiğini gördüklerine memnunnlardı. Yelkenin kafalarının üzerinden her koşturuşunda yere eğilmek zorunda kalarak sefil bir gün geçirmişlerdi. Üstüne üstlük, yelkenden aşağı yağın balıklarla kaplanmış ve sularla sıırıslam olmuşlardı. Deniz tutmuş ve geceden kalmış olan kardeşlerin balık (ki fazlasıyla balık vardı) ve oldukça şüphe verici bir şekilde o mucizevi tutkala benzeyen bir çeşit gnom bisküvisinden başka yiyecek pek bir şeyleri yoktu. Zihinlerini sorunlardan uzaklaştırmak ve onları önlerindeki maceraya hazırlamak için Dougan, onlara Gargath'ın Gricev-her'inin hikâyesini anlatmayı teklif etti.

"Hikâyeyi biliyorum," dedi Tanin somurtarak. "Krynn üzerindeki herkes o hikâyeyi bilir! Onu, ta çocukluğumda duymuştum."

"Ah, ama gerçek hikâyeyi biliyor musunuz?" diye sordu Dougan, onlara parlak ve koyu gözleriyle dikkatle bakarak.

Kimse cevap vermedi. Yelken -bir sürü bez çarpma sesi ve manivela gıcırıtmasıyla birlikte- sudan dışarı fırlayıp da güverte boyunca hızla ilerlediği zaman hiçbir kendi düşüncelerini bile duyamı-yordu da. Balıklar ayaklarının dibinde çırpınıyor, gnomlar da balıkların peşinden oraya buraya hoplayıp zıplıyordu. Birkaç bahtsız gnom eğilmeyi unutup da yelken gövdesinin itişisi sayesinde denize düştüğünde, yelkenin güverte üstünden geçişinde çıkardığı gürültü feryatlar ve çığlıklarla süslendi. Bu neredeyse yelkenin her geçişinde yaşandığı için, birkaç gnom sürekli olarak geminin yan taraflarında nöbet tutuyor ve böyle durumlarda "Suya gnom düştü!" diye haykırıyor (ki bunu da büyük bir hazla yapıyorlardı) ve suyun içinde çırpınmakta olan dostlarını hayat kurtarma aygıtlarıyla gemiye geri çekiyorlardı (bu aygıtlar limana girildiğinde çapa olarak kullanılmak suretiyle iki işlevliydi.)

"Hangisinin gerçek olup hangisinin olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Tanin huysuzca, yeniden sesi duyulabilecek duruma geldiğinde.

"Bir cüceden veya diğer ırklardan dinlemene bağlı olarak hikâ-yenin farklılıklar gösterdiğini biliyorum," diye ekledi Palin.

Dougan son derece rahatsız gibi görünüyordu. "Evet evlat," dedi, "ve sen de çok hassas bir noktaya parmak bastın. Ama şimdi, sen önden başla ve anlat bakalım genç büyücü. Hikâyeyi duymuş olduğun şekliyle anlat. Sanırım bu konuyu iyi çalışmışsındır, ne de olsa büyünün yer yüzünde ortaya çıkışının hikâyesini de içeriyor."

"Pekâlâ," dedi Palin, ilgi odağı olmaktan oldukça hoşnut olmuş ve gururu okşanmış bir şekilde. İnsanın en sevdikleri hikâyeyi anlatacağını duyan birçok gnom işlerini bıraktılar (ve tabii balık kovalamayı da) ve Palin'in etrafına toplandılar. Büyücüye, hikâyeyi tamamen yanlış anlatacağı hususunda emin oluştan tutun da, kazara doğru anlatabileceği konusundaki şüphe dolu bakışlara kadar, envai çeşit yüz ifadesiyle bakıyorlardı.

"Tanrılar, kaosu uykusundan uyanıp da, kaosu kontrol altına aldıklarında. Evrenin Dengesi kurulmuş ve kaos mağlup edilmişti. Zamanın sarkacı iyilik ve kötülük arasında sallanıyor ve tarafsızlık ise her ikisini de haddinden fazla güçlenmesin diye denetliyordu. İşte ırkların ruhlarının yıldızlar arasında dans etmeye ilk

başladığı ve tanrıların bu ırkların içinde yaşaması için bir dünya yaratmaya karar verdiği zaman bu zamandır."

"Dünya yaratılmıştı ama şimdi de tanrılar bu ırkların ruhları için mücadeleye tutuşmuştu. İyilik tanrıları, bu ırklara fiziksel dünya üzerinde güç sahip olma özelliği vermek, onları iyilik içinde yetiştirmek istiyorlardı. Kötülük tanrıları, ırkları köle etmek, onları kötülük dolu emirlerine itaat etmeye zorlamak istiyordu. Tarafsızlık tanrıları ise, ırklara dünya üzerinde fiziksel güç bahşetmek fakat iyilik ve kötülük arasında da bir seçim hakkı sunmak istiyordu. Sonuç olarak, bu en son seçenek lehinde bir karar alındı, kötülüğün tanrıları ise kendilerinin daha üstün gelmekte pek zorlanmayacağına inanıyorlardı."

"Böylece üç ırk doğmuş oldu -iyilik tanrılarının gözdeleri olan elfler; kötülük tanrılarının gönüllü köleleri olan ogreler; ve tarafsızlık tanrılarının gözdeleri, bütün ırklar arasında en az ömre sahip olan ve bu sebeple bir taraftan diğerine kolayca değişebilen insanlar. Bu ırklar yaratıldığında, tanrı Reorx'a dünyayı yaratma görevi verildi. En gönüllü işçiler olduklarından dolayı, bu işte kendisine yardım etmeleri için birkaç insan seçti. Ama Reorx kısa süre sonra insanlara hiddet duymaya başladı. Çoğu açgözlüydü ve sadece zenginlik elde etmek için çalışıyordu, yarattıkları şeylerle pek az gurur duyuyorlardı. Bazıları hileye, diğerleri hırsızlığa baş vuruyordu. Hiddetten köpüren Reorx, kendi müritlerini lanetledi ve onları gnomlara dönüştürdü -yani lanetlenmiş küçük yaratıklara. Yani tam manasıyla lânetli demek istemiyorum," diye kendisini düzeltti Palin hemen, gnomların kaşlarını çatıldığı görünce. "Kastettiğim... şey... düşünürler olmak için kutsandılar'-gnomlar gülümsedi- "ve bütün hayatlarını hiçbir işe yaramayan, şey yani pek nadir işe yarayan mekanik aletlerle oynayarak geçireceklerdi..."

Yelken, kafalarının tepesinde gümbürdedi ve Palin şükürler içinde duraksadı.

"Güzelolankısmagelsenebe!" diye haykırdı gnomlar, bilindiği üzere her zaman için aşın derecede hızlı konuşup sözlerinin birara-yatıkıştırırlardı. Bunun mükemmel bir tavsiye olduğuna karar veren Palin (tabii önce anlaması gerekmişti) sözüne devam etti.

"Bundan kısa süre sonra, Reorx kötülük tanrılarından biri tarafından, kaosun engin gücünü alıp da onu bir cevherin içine hapsetmek konusunda kandırılmıştı. Genellikle bu işin ardındaki tanrının Hiddukel, yani dolandırıcılık tanrısı olduğuna inanılır."

"Hayır eMat." Dougan iç geçirdi. "Bunu yapan Morgion'du."

"Morgion mu?" diye tekrarladı Palin şaşkınlık içinde.

"Evet, çürüyüşün tanrısı. Ama bu konuya sonra değineceğim." Cüce elini salladı. "Devam et."

"Her neyse," diye devam etti kafası biraz karışmış olan Palin, "Reorx, Gricevher'i yaptı ve onu Kızıl Ay Lunitari'ye bıraktı, tarafsızlık tanrıları için kutsal olan aya."

Bütün gnomlar sırtımaya başladı; en sevdikleri kısım gelmek üzereydi.

"Bu sırada, gnomlar büyük bir icat geliştirmişti, onları dünyadan alıp yıldızlara götürecek bir icat. Bu icadın işe yarar hale gelmesi için tek eksiği vardı ve o da onu harekete geçirecek güçtü. Gece vakti gökyüzüne bakan gnomlar, Lunitari'nin tam göbeğinde parlamakta olan Gricevher'i gördüler ve hemencecik anladılar ki, eğer Gricevher'in içinde bulunan kaosun gücünü ele geçirebilirler-se icatlarını çalıştırabileceklerdi." Gnomların çoğu kafalarıyla onaylayıp bilgece bakışlar attı. Sturm esnedi. Tanın ayağa kalktı ve tırbazana yaslandı, ki orada sessizce midesi bulanıverdi.

"Aşırı derecede yetenekli bir gnom, git gide uzayan bir merdiven icat etti, gerçekten de işe yarıyordu hem de. Onu, ta aya kadar

taşıdı ve orada, yanında bu amaçla getirmiş olduğu bir ağ ile tanrılar daha onun farkına varamadan önce Gricevher'i yakaladı. Cevheri aşağıya, dünyaya getirdi ama cevher ondan kaçtı ve batıya doğru gitti, ülkeler üzerinden geçerek ve geçtiği yerlere kaos getirerek. Kaos dünyaya büyü biçiminde girmiş oldu. Geçiş sırasında hayvanlar ve yaratıklar değişime uğradılar ve cevherin zevkine göre ya muhteşem, ya da korkunç bir hal aldılar.

"Bir gnom birliği, Gricevher'i deniz boyunca takip etti, hâlâ onu yakalayıp üzerinde hak iddia edebileceklerini umuyorlardı. Ama bazı yeni elde edilmiş büyü yollarla taşı yakalayıp da şatosunda hapseden kişi Gargath adına bir insan oldu. Şatoya varan gnomlar, Gricevher'in ışığının etraftaki toprakları aydınlatışını görebiliyorlardı. Gargath'in taşı teslim etmesini istediler. O da reddetti. Gnomlar, savaş açmakla tehdit ettiler"-tam bu sırada gnomlar haykırp tezahüratta bulundular-"Gargath savaşı seve seve kabul etti. Şatosunu ve cevheri korumak için yüksek bir sur inşa etti. Gnomların surun üstünden aşmasının hiç yolu yoktu, bu yüzden geri dönmeye ant içerek ayrıldılar."

"Dinleyin! Dinleyin!" diye haykırdı gnomlar.

"Bir ay sonra bir gnom ordusu, yanlarında kocaman, buharla çalışan bir kuşatma aletiyle birlikte Gargath Şatosu'na geldiler. Alet şatonun suruna kadar geldi ama hedefine ulaşmaya ramak kala parçalanıverdi. Gnomlar ağır kayıplar vererek geri çekildiler. İki ay sonra gnomlar daha da büyük bir buharlı kuşatma

aletiyle geri döndüler. Bu alet birincisine bindirdi, alev aldı ve yanıp kül oldu. Üç ay sonra, gnomlar buharla çalışan zebella gibi bir kuşatma aletiyle geri döndüler. O da, ilk iki aletin külleri arasında ağır ağır ilerledi ve tam sura 'güm güm' vurmaya başlamıştı ki, çalıştırma mekanizması kırılıverdi. Alet kocaman bir gümbürtüyle yana doğru devrildi ve suru çökertmeyi başardı. Kafalarındaki şey, pek bu olmasa bile gnomlar neşeyle doldular." "Daha fazla tezahürat.

"Ama onlar surdaki delikten içeri koştururlarken, cevherin üstünden çelik grisi bir ışık parladı ve herkesi kör ediverdi. Lord Gargath yeniden görebilir hale geldiğinde, şaşkınlık içinde bir de baktı ki gnomlar kendi aralarında savaşıyorlardı."

Şimdi kaşlar çatıldı ve "Yalancı! Bu tarihe yanlış geçti!" nidaları yükseldi.

"Gnomların bir kesimi, Gricevher'in kendilerine onu işlemek ve zenginlik kazanmak için verilmesini istiyordu. Diğer bir kesim ise Gricevher'i ellerine alıp da nasıl çalıştığını incelemek istiyordu."

"İki kesim kavga ederken dış görünüşleri değişiverdi... Böylece, kayaları oyan ve hep zenginlik düşünen cüce ırkı ile; dünyayı dolaşmak için dindirilemez bir merak duyan kender ırkları doğmuş oldu. Bu karmaşa sırasında Gricevher kaçtı ve en son batıya giderken görüldü, onun peşinden ise bir gnom birliği ve Lord Gargath takip ediyordu. Ve işte bu," diye bitirdi Palin, oldukça nefesi tıkanmış bir halde, "Gricevher'in hikâyesidir-tabii bir cüceye sormuyorsanız, bu böyledir."

"Neden ki? Cüceler bu konuda ne diyor?" diye öğrenmek istedi Tanin, Dougan'a epey midesi bulanık bir sırıtışla bakarak.

Dougan, sanki siyah pabuçlarından gelmiş gibi görünen çok derin bir nefes aldı. "Cüceler her zaman için Reorx'un en sevgili ırkının kendileri olduğunu savunmuştur, yani onun bu ırkı sevgiyle yarattığını ve gnomlar ile kenderlerin denemeler sırasında meydana gelen hatalı üretimler olduğunu." Şimdi yuhalamalar duyuldu. Gnomlar oldukça darılmış görünüyordular ama arkasına hızla dönüp de onları hizaya getiren delici bir bakışla beraber, hemen Dougan tarafından sessizleştirildiler. "Cücelere bakılırsa, Reorx, Gri-cevheri kendilerine vermek üzere bir hediye olarak yaratmıştı ve onu gnomlar çalıvermişti."

Daha fazla yuhalama sesleri fakat bunlar çabucak sustu.

"Pekâlâ, bana öyle geliyor ki," dedi Sturm, bir kez daha esneyerek, "hikâyenin aslını bilen tek kişi Reorx."

"Pek sayılmaz oğul," dedi Dougan, epey rahatsız görünerek. "Zira görüyorsun ki hikâyenin doğrusunu ben de biliyorum. Ve bu maceraya çıkmamın sebebi de bu."

"Hangisi doğruymuş öyleyse?" diye sordu Tanin, Palin'e göz kırparak.

"İkisi de değil," dedi Dougan, çok daha rahatsız görünerek. Kafası önüne eğildi, çenesi sakalının dibine kadar gömüldü, bu sırada elleri de kadife ceketinin sırlıslıkla altın düğmeleriyle oynuyordu. "Şey... ıh... bilirsiniz," diye mırıldandı, denizin fosurtusu ve güvertedeki balıkların çırpınış sesleri arasından, kendi sesinin herhangi biri tarafından duyulmasını son derece zorlaştırarak. "Reorx... ıh... Gricevheribirzaroyunundakaybetti."

"Ne?" diye sordu Palin, ileri doğru eğilerek.

"Kaybettionu," diye homurdandı cüce.

"Yine duymadım."

"O KAHROLASI CEVHERİ BİR ZAR OYUNUNDA KAYBETTİ!" diye kükredi Dougan hiddetle, kafasını kaldırıp etrafına dik dik bakınarak. Ödleri patlayan gnomlar hemen dört bir yana dağıldılar ve birkaçı Vm' diye geçip giden yelkene kafasını çarptı. "Çürümenin ve hastalığın tanrısı Morgion, cevheri yapması için Re-orx'u oyuna getirdi. Eğer kaos bu dünyaya salınırsa, kendi şeytani gücünün büyüyeceğini biliyordu. Reorx'u bir iddiaya davet etti. Ve bu iddia ise Gricevher içindi ve..." cüce sessizleşti, ve kaşlarını çatıp pabuçlarına baktı.

"Yani bir zar oyununda mı kaybetti onu?" diye bitirdi Sturm hayretler içinde.

"Evet oğul," dedi Dougan, kocaman bir iç çekerek. "Bilirsiniz, Reorx'un tek bir küçücük zaafı vardır.

Hatırlatırım, sadece küçücük bir zaaf, bunun dışında bir kimsenin tanışmayı umup umabileceği en nâzik ve şerefli beyefendidir o. Ama"-cüce yine iç çekti-"içki şişesini çok sever ve iyi bir bahse de bayılır."

"Ah, demek Reorx'u tanıyorsun öyle mi?" dedi Sturm, çenesini 'çatır çutur' edecek bir esnemeyle.

"Öyle olduğunu söylemekten gurur duyarım," dedi Dougan ciddiyetle, sakalını kaşıyıp bıyığını parmağına dolayarak. "Ve onun yardımıyla, bütün bu yıllardan sonra Gricevher'in yerini saptamayı başarabildim. Bu vlatçıkların da yardımıyla"-geçmekte olan bir gnomun omzuna vurdu ve zavallı küçüğün tamamen yere kapaklanmasını sağladı-"ve sizin gibi üç sıkı adamın yardımıyla, onu geri alacağız ve... ve..." Dougan durdu, kafası karışmış gibiydi.

"Ve?"

"Ve doğal olarak onu Reorx'a geri vereceğiz," dedi cüce omzunu silkerek.

"Doğal olarak," diye yanıtladı Tanin. Kafasını çevirip güvertede uyuyup kalmış olan Sturm'e bakan koca adam, kardeşinin miğferini alıp götürme safhasında olan bir gnomu yakalayiverdi. "Hey!" diye haykırdı Tanin hiddetle, hırsızın ensesine binerek.

"Sadece ona şöyle bir bakmak istemişim!" diye sızlandı gnom, sinerek.

"Onudürüst bir şekilde geri verecektim ki. Bilirsin ki," dedi, Tanin onun yakasındaki elini gevşetirken daha yavaş konuşarak, "miğferler konusunda çığır açacak yeni bir model geliştirdik. Sadece birkaç sorunu var o kadar, yani birinin kafasından çıkmaması gibi, ve ben de -"

"Teşekkürler, ilgilenmiyoruz," diye hırladı Tanin, miğferi ona sevgiyle bakmakta olan gnomun elinden hızla çekip kopararak. "Haydi küçük kardeş," dedi, Palin'e doğru dönerek. "Sturm'ü yatağına yatırmama yardım et."

"Yatak nerede?" diye sordu Palin bitkin bitkin. "Ve hayır, o leş kokulu gemi ambarına bir daha geri dönmeyeceğim."

"Ben de öyle," dedi Tanin. Güvertede etrafına bakındı ve bir yeri işaret etti. "Şuradaki o tentemsi şey en iyisi gibi görünüyor. En azından kuru olur."

Küçük bir barınak halini alması için itinayla ve hünerle bir araya tutuşturulmuş kütükleri işaret etti. Gemi omurgasına dayalı olan kütükler, gümbürtüyle geçen yelkenin altında kalıyordu ve içinde yatanları sudan ve gökten yağın balıklardan koruyordu.

"Öyle," dedi Dougan kendini beğenmiş bir tavırla. "O benim yatağımdır."

"O senin yatağındı," diye karşılık verdi Tanin. Aşağı eğilip Sturm'ü sarstı. "Uyansana be! Seni taş yacacak değiliz! O lanet olası yelken kafamızı uçurmadan acele et."

"Ne?" Sturm uykulu bir şekilde göz kırptırarak doğrulup oturdu.

"Bunu yapamazsınız!" diye gürledi cüce.

"Bak, Dougan Redhammer!" dedi Tanin, öne doğru eğilip cücenin tam gözlerinin içine sertçe bakarak.

"Akşamdan kalmayım, deniz tutmuş vaziyetteyim ve bütün gün hiçbir şey yiyemedim. Suyla sırlıslıkla oldum, kafama balık yağdı, tepemden yelkenler koşuşturdu ve çocuk masallarıyla sıkıntıdan patladım! Sana inanmıyorum, o ahmak macerana da inanmıyorum." Tanin hiddetten fokurdayarak durdu ve bir parmağını kaldırıp cücenin burnuna burnuna salladı. "Nerede istersem orada uyuyacağım ve yarın olduğunda, kendimi daha iyi hissedince, tanrılar adına yemin ederim ki şu küçük piçlerin bu gemiyi döndürmesini ve bizi eve geri götürmesini sağlayacağım!"

"Peki ya seni durdurursam?" diye tehdit etti Dougan yan bir bakışla, Tanin'in hiddetiyle pek de gözü korkmamış bir halde.

"O zaman bu ahmak geminin ön kısmı hangi taraftaysa orada yeni bir pruva kafası olacak!" diye tısladı Tanin, sıktığı dişleri arasından. "Ve uzun, kara bir sakala sahip olacak!" koca adam hiddetle tenteye doğru ilerledi ve içeri sığıştı. Sturm uykulu uykulu onu takip etti.

"Eğer senin yerinde olsaydım cüce," diye ekledi Palin, onların ardından aceleyle giderken, "onun yoluna çıkmazdım! Söylediğini yapma konusunda oldukça yeteneklidir."

"Öyle mi evlat? Bunu aklımda tutarım," diye cevap verdi cüce, düşünceli düşünceli sakalını çekiştirerek. Barınak cücenin eşyalarıyla ıkış tikiş doluydu -görünüşe göre çoğu cafcıflı giysilerden oluşuyordu. Palin bunları ayağıyla pek kaba bir şekilde güverteye doğru itti. Tanin yere uzandı, Sturm de onun yanına yığıldı ve ikisi de sanki küçük kardeşleri onlara bir büyük yapmış gibi neredeyse hemen uykuya daldılar. Palin, geriye kalan azıcık boşluğa uzandı ve çabucak uykusunun gelmesini umut etti.

Ama o ağabeyleri gibi bir maceracı değildi. Sturm, bir çölün kumları üstünde zırmı tamamen üzerindeyken uyuyabilirdi. Bunun yanında Tanin'in de, hemen yanındaki ağacı bir yıldırım düşüp devirdiği sırada büyük bir mutlulukla horlayarak uyuduğu vakiiydi. İliklerine kadar sırlıslıkla olan, üşümekten dişleri takırdayan Palin, güverte zeminine uzandı ve kendisini sefaletinin ellerine bırakıverdi. Acıkmıştı ama her ne zaman yemek düşünecek olsa midesi çalkalanıyordu. Karın kasları mide bulantısından ağrıyor; tuzlu suyun acı tadı ağızına doluyordu. Evdeki yatağını hasretle düşündü; temiz, hoş kokulu çarşafın; vallen ağacının koruyucu dalları altında oturup, kucağında büyük kitaplarıyla saatler boyunca çalıştığını düşündü.

Gözlerini kapayan Palin, evine duyduğu hasret yaşlarını engellemeye çalıştı. Ama kocaman bir dalga gibi üzerine kapandılar. Elini uzatarak Magius'un Asası'na dokundu. Ve aniden amcası geldi aklına. Nereden çıkmıştı? Palin'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Raistlin, Palin doğmadan çok uzun bir süre önce ölmüştü. Belki de bunun sebebi asaydı... ya da belki de babasının bir hikâyesini hatırlamıştı ve şimdi böyle zayıf bir durumdayken çok gerçek bir hal almıştı. Sebebi her neyse Palin, Raistlin'i net bir şekilde kasvetli, sel basmış bir ormanda yerde yatarken gördü. Kızıl küppeleri içinde kıvrılmış büyücü öksürüyordu, sanki bir daha asla nefes alamayacakmış gibi öksürüyordu. Palin onun kül rengi dudaklarında kan olduğunu, narin vücudunun acı içinde kıvrandığını gördü. Ama tek bir şikayet sözü bile söylemiyordu. Palin yavaşça

amcasına yaklaştı. Öksürüğü kesildi; spazm geçti. Kafasını kaldıran Raistlin, dosdoğru Palin'in gözlerinin içine baktı...

Başını utanç içinde önüne eğen Palin, asayı göğsüne bastırdı, yanağını asanın serin ve pürüzsüz ahşabına dayadı. Rahatlayarak uykuya daldı. Tam bilincinin kenarından uykuya geçecekken bir cücenin sesini duyduğunu ve çardağın içine doğru bir kafanın eğilip baktığını gördüğünü sandı.

"Bakın yanımda bir deste kart var evlatlar... Ne dersiniz? Yüksek kartı çeken bu gece burada uyur, kabul mü?..."

Bölüm 4 tK .Adası

Tanin, geminin komutasını ele geçirme konusundaki tehdidini yerine getirebilecek kadar yetenekliydi fakat nasıl gnomların gemiyi yüzdürmesini sağlayacağı da başlı başına bir meseleydi tabii. Deniz yolculuğuna devam etmek için oldukça kararlı olan gnom-lar, gece boyunca silah tedariklerini düzenlemeye koyuldular. Bu silahların çoğu gnom tasarımı olduğundan, hedef alınan kurbandan çok, silahı kullanan kimseye hasar verme olasılığı oldukça yüksekti. Ve bu sebeple savaşın sonucu -yani birçok sayıda gnom ve cüceye karşı iki savaşçı ile bir büyücü- soruya açıktı.

Berekettir ki bu soru hiç cevaplanmadı. Ertesi sabah kardeşler, kocaman bir çarpma sesi, kıymıklara ayrılan tahtaların yürek hop-latıcı gürültüsü ve oldukça gecikmiş bir "Kara göründü!" haykırı-şıyla uyandılar.

Debelenip ayağa kalkarak tahta tenteden dışarı çıktılar ve güverte boyunca ilerlediler, tabii gemi karaya doğru aşırı derecede yan yattığı için bu pek kolay bir iş değildi.

"Bu da nedir? Neler oldu? Neredeyiz?" diye sordu Tanin gözlerini ovuşturarak.

"Geldik!" diye ilan etti Dougan, sakalını tatminle tarayarak. "Bakın!" Elini -o an için- pruva kısmı olan tarafa doğru kocaman savurdu. "Karşınızda Gargath Adası."

Kardeşler baktılar. İlk başta görebildikleri tek şey, yırtılmış bir yelkenden, dolanmış halatlardan, kırık kalaslardan ve ellerini kollarını sallayarak hararetle tartışan, birbirilerini oraya buraya ittiren gnomlardan oluşan kargaşa içindeki bir güverteydi. Pruva aslanının ve gemi omurgasının bir kısmını içeri göçertmiş, ayrıca yelkeni ikiye yarmış olan sarp bir kayalığın varlığı sebebiyle, geminin su üzerindeki ilerleyişinin durmuş olduğu kesindi.

Tanin, sert bir yüzle gemi enkazının arasından ilerledi, peşinden de Sturm, Palin, birbiriyle atışan birkaç gnom ve cüce takip etti. Pruvaya vardığında kenara tutundu ve kayalığın yanından adaya doğru baktı.

Güneş arkalarında doğmakta, parlak ışığını kuzeye

doğru göz alabilmesine kıvrılan ve bir sis tabakasının içinde kaybolan kumlu bir sahile serpiştirmekteydi.

İnce, pürüzsüz gövdeleri ve tepelerinde hurma ağacına benzer koca yaprakları olan, garip görünüşlü ağaçlar çevrelemişti bu kumsalı. Geniş, kumlu şeridin ötesinde, ağaçların ve şimdi geminin üzerinde bulunduğu kayalık uçurumun üzerinden kule gibi yükselen devasa bir dağ vardı. Dağın üzerinde boz renkli bir duman bulutu asılıydı, kumsalın, suyun ve geminin üzerine bir kasvet perdesi örtüyordu.

"Gargath Adası," diye tekrarladı Dougan muzaferce.

"Gargath?" Palin'in ağzı beş karış açıldı. "Yani şimdi-"

"Evet evlat. Eğer hatırlıyorsan, kaçtığı zaman Gricevher'in peşinden bizzat lordun kendisi takip etmişti. Bir tekne inşa etti ve cevher batı ufkunda kaybolurken onun peşinden yelken açtı ve bundan sonra Ansalon'da kimse ondan haber alamadı. Ailesi, onun dünyanın kenarından aşağı düşmüş olduğuna karar kıldı. Ama birkaç yıl önce ben, bir minotaur grubuyla içki içiyordum. Bir olay bir diğerine sonuç açtı, hatırladığım kadarıyla bir iddia meselesi vardı ve ben de bu haritayı kazandım." Kızıl kadife ceketinin (ki şu anda yıpranmaktan ve deniz suyundan dolayı daha da berbat bir hal almıştı) cebine elini atan Dougan bir parşömen parçası çıkarttı ve onu Tanin'e uzattı.

"Pekâlâ, bu bir minotaur haritası," dedi Tanin, yana yatmış tırazbana parşömeni açıp eliyle düzelterek ve aynı zamanda dengesini de korumaya çabalayarak. Sturm görebilmek için ileri doğru eğildi ve Palin de Magius'un Asası'yla yerden destek alarak onun yanına sıkıştı. Yarı hayvan yarı insanların kaba saba dilinde yazılmış olsa da, bu harita Krynn'in medenî ırkları tarafından bu yönleriyle gayet iyi tanınan minotaur haritalarının kesinliği ve ustalığıyla çizilmişti. Ansalon Kıtası'nın ya da çok daha batıda bulunan ve yanında "Gargath" yazan küçük bir adanın çiziminde hiçbir hata yoktu.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Sturm, adanın yanında duran uğursuz bir sembolü işaret ederek, "yani şu içinden kılıç geçmiş bir boğa kafası gibi görünen işareti diyorum."

"O mu?" dedi Dougan, kayıtsızca omzunu silkererek. Haritayı Tanin'in elinden kaptığı gibi çabucak rulo yaptı. "Bir çeşit minotaur işaret saçmalığı, hiç şüphe yok ki-"

"Bu şey minotaurların tehlike işareti 'saçmalığı,'" dedi Palin sertçe. "Bu doğru değil mi?"

Dougan haritayı cebine geri sokuştururken kızarıverdi. "Pekâlâ

eMat, sanırım bu konuda biraz haklı olabilirsin, yine de ben o vahşi yaratıklar böyle bir işaret çizmeyi kafalarına koydular diye o kadar da-"

"O 'vahşi yaratıklar' bu adayı en büyük tehlike uyarısıyla işaretlemişler!" diye sözünü kesti Palin. "O işareti taşıyan yerlerin yakınına hiçbir minotaur gemisi sokulmaz," diye ekledi, ağabeylerine doğru dönerek.

"Ve bu dünya ile bir sonraki dünyada minotaurların korktuğu şeylerin sayısı da pek azdır hani," dedi Tanin, kararmış yüzüyle adaya bakarak.

"Daha ne kadar kanıt istiyorsunuz işte?" diye sordu Dougan yumuşak bir sesle, Tanin'in bakışlarını takip ederek; cücenin koyu, parlak gözleri açlıkla doluydu. "Gricevher burada! Minotaurların hissedip de korktukları şey de onun gücü!"

"Ne düşünüyorsun Palin?" Tanin en küçük kardeşine doğru döndü. "Sen bir büyü kullanıcısısın. Hissedebiliyor olmalısın elbet."

Palin bir kez daha ağabeylerinin, yani bu dünyada babası haricinde -belki de babasından da fazla- örnek aldığı iki insanın ona saygıyla baktığını ve onun vereceği hükmü beklediğini gördüğünde içinde heyecan dolu bir haz hissetti. Magius'un Asası'nı sıkıca kavrayan Palin gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı ve o bunu yaparken soğuk bir his buzdan parmaklarla kalbini kavrayıp, ayaz korkusunu vücuduna yayı verdi. Üperdi ve gözlerini açtığında Tanin ile Sturm'un kendisine endişeyle bakmakta olduğunu gördü.

"Palin-yüzün! Ölü gibi rengin soldu. Sorun nedir?"

"Bilmiyorum..." Boğazı kuruyan Palin devam edemedi. "Bir şeyler hissettim ama ne olduğundan emin değilim. Kayıp ve boş bir his olduğu için pek de tehlike sayılmazdı, daha çok bir çaresizlik hissiydi.

Etrafımdaki her şey kontrolden çıkmış dönüyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu-"

"Cevherin kudreti," dedi Dougan. "Onu hissettin genç büyücü! Ve şimdi artık neden ele geçirilmesi ve güvenle saklasınlar diye tanrılara teslim edilmesi gerektiğini anlıyorsundur. Daha önce insanoğlunun elinden kaçmıştı; yine kaçacaktır. Onun bu sefil adanın sakinlerine ne zararlar verdiğini," diye ekledi cüce hüzünle, "sadece tanrılar bilebilir."

Kara sakalını sallayan Dougan, titreyen elini Tanin'e doğru salladı. "Bana yardım edeceksiniz değil mi eMatlar?" diye sordu çok

yürekten, yalvarış yüklü bir tonla. Sesi o alışlagelmiş palavralar sıkın tonlamasından o kadar farklıydı ki, Tanin hazırlıksız yakalandı, hiddeti bölünüyordu. "Eğer hayır dersiniz," diye devam etti Dougan, başını öne eğerek, "Sizi anlarım. Bahsi harbiden de ben kazandığım halde, sanırım sizi sarhoş edip zayıf ve çaresiz bir haldeyken esir almak benim ayıbımdı."

Tanin dudağını ısırdı, anımsatılan bu şeyden bariz bir şekilde hiç hoşlanmamıştı.

"Ve sakalım adına yemin ederim ki," dedi cüce ciddiyetle, sakalını okşayarak, "eğer isterseniz gnomlarm sizi Ansalon'a geri götürmesini sağlarım. Tabii bunu ancak onlar gemiyi onarır onarmaz yapabilirim."

"Eğer gemiyi onarabilirlerse tabii!" diye hırladı Tanin en sonunda. (Bu pek muhtemel gibi görünmüyordu.

Gnomlar gemiye biraz olsun ilgi göstermiyor, kendi aralarında kimin o sırada nöbet tutuyor olması gerektiği ve esas suçlunun bu haritayı çizen komite olup olmadığı hakkında tartışıyorlardı. Sonra karar verdiler ki, eğer bu kayalıklar haritada işaretlenmemişse, demek ki orada değillerdi. Bu sonuca varan gnomlar işlerinin başına dönebildiler.)

"Pekâlâ, ne diyorsunuz?" Tanin kardeşlerine doğru döndü.

"Ben derim ki buraya kadar geldiğimize göre en azından etrafa şöyle bir bakmalıyız," dedi Sturm alçak sesle. "Eğer cüce haklıysa ve Gricevher'i geri alabilirsek, şövalyeliğe kabul edilişimiz kesinleşmiş olur!

Onun da dediği gibi, kahraman olup çıkarız!"

"Tabii elde edebileceğimiz hazineler hakkında hiçbir şey söylemeye gerek bile yok," diye mırıldandı Tanin.

"Palin?"

Genç büyücünün kalbi hızla atıyordu. 'Gricevher ne gibi büyülü güçlere sahiptir kim bilir?' diye düşündü aniden. 'Benim gücümü arttırabilir ve beni yetiştirecek büyük bir baş büyücüye de ihtiyacım kalmaz! Kendi başıma büyük bir baş büyücü olabilirim, sadece ona dokunarak ya da...' Palin kafasını salladı. Gözlerini kaldırıp ağabeylerinin yüzlerini gördü. Tanin'in yüzü açgözlülükle çirkinleşmişti, Sturm'unki ise hırsyla çarpılmıştı. 'Kendi yüzüm-' Palin elini yüzüne koydu '-acaba onlara nasıl görünüyordunuz?' Kafasını indirip cüppesine baktı ve beyaz renginin kirli bir boz rengine dönüşmüş olduğunu gördü. Bunun sebebi yalnızca tuzlu su olabiliirdi, ya da başka bir şey de olabiliirdi...

"Kardeşlerim," dedi uyarırcasına, "dinleyin bir! Neler dediğinizi bir düşünün! Tanin, sen ne zamandan beri macera değil de, hazine

arayışıyla yollara düşmeye başladın?"

Tanin sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerim kırıştırdı. "Haklısın! Hazineymiş! Neler diyorum ben böyle? Parayı hiç o kadar da çok önemsemem -"

"Konuşan Gricevher'in kudreti idi," diye haykırdı Dougan. "Sizi bozmaya başlıyor, diğerlerim bozduğu gibi." Bakışları gnomlara kaydı. İtişip kakışmalar seviye atlamış, yumruklaşmalar ve birbiri-lerini gemiden aşağı itmelere dönüşmüştü.

"En azından aday şöyle bir incelemeliyiz derim ben," dedi Pa-lin, cücenin kulak misafiri olamayacağı alçak bir sesle. Ağabeylerini yakınına çekti. "Başka hiçbir sebepten olmasa bile, Dougan'ın gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için. Eğer doğruyu söylüyorsa ve Gricevher hakikaten buradaysa ve eğer onu geri götüren kimseler olursak..."

"Ah, o burada!" dedi Dougan, kara sakallı yüzünü hevesle üçünün arasına sokuşturarak. "Ve onu geri götürdüğünüzde evlatlar, üff, meşhur babanız hakkında anlatılan hikâyeler, sizin hakkınızda söylenecek efsanelerin yanında solda sıfır kalacak! Ve bu adanın zavallı insanlarını o kötü kaderlerinden kurtarıyor olacaksınız," diye ekledi cüce ciddi bir tonlamayla.

"İnsanlar mı?" dedi Tanin şaşkınlıkla. "Bu yerde birileri mi yaşıyor diyorsun yani?"

"Evet, burada yaşayan insanlar var," dedi cüce kocaman bir iç çekerek fakat kardeşlere kurnaz kurnaz bakmaktaydı.

"O haklı," dedi Sturm, sahile dikkatle bakarak. "Gargath Adası'nda insanlar var. Ve bana pek kurtarılmak istiyormuş gibi gelmiyorlar, Dougan Redhammer!"

Tanin, Palin, Sturm ve cüce, Mucize'den karaya kadar bir gnom birliği eşliğinde küçük bir sandalın içinde taşındılar. Bu küçük sandal Mucize'ye yerleştirme fikri cüceden çıkmıştı ve gnomlar bu kadar pratik ve basit bir şey karşısında büyülenmişlerdi adeta. Gnomlar da Mucize'ye yerleştirilmesi için bir filika tasarlamışlardı. Aşağı yukarı geminin kendisi kadar ağırlığa ve ebada sahip olan bu filika, komite tarafından üzerinde çalışılması için geride bırakılmıştı.

Sandal, dalgalar ve yaşanmakta olan gelgit ile hızla ilerleyerek kıyıya yanaştıkça, kardeşler karşılama birliğini görmeye başladılar. Doğmakta olan güneş, kıyıda onların gelmesini bekleyen bir adam güruhunun mızraklarında ve kalkanlarında parlıyordu. Uzun boy-lu ve kaslı olan bu adamlar, adanın şeker gibi havası sebebiyle üzerlerine pek az giysi giymişlerdi. Derileri parlak ve canlı bir kahverengiydi, vücutları parlak tespih kolyeler ve kuş tüyleriyle süslüydü, yüzleri ise sert ve kararlıydı. Taşdıkları kalkanlar ahşaptan yapılmıydı ve gösterişli bazı desenlerle boyanmıştı, aynı şekilde mızrakları da el yapımıydı -taştan ucu olan tahta mızraklar.

"Oldukça iyi ve keskince bilenmişlerdir, bana inanabilirsiniz," dedi Sturm kasvetle. "Tereyağına saplanan bir bıçak gibi teninize giri verirler."

"En az yirmiye bir olmak üzere sayıca azız," diye belirtti Tanin, kayığın baş tarafında oturmuş, yaklaşık bir cüce boyunda olan savaş baltasını okşamakta olan Dougan'a.

"Pöh! İkel insanlar!" dedi Dougan küçümseyerek fakat Palin cücenin yüzünün biraz solgun olduğuna dikkat etti. "Çeliğe ilk bakışlarında, yerlere kapanıp bize tanrılar gibi tapınacaklardır."

Tanrıların' sahile çıkışı pek de görkemli olmadı. Tanin ve Sturm, elf tasarımı ve yapımı olan -Birleşik Elf Krallıklarından Porthios ile Alhana'nın hediyeleriydi - parlak çelikten zırhları içinde gerçekten de muhteşem görünüyorlardı. Göğüs zırhları sabah güneşinde parlıyor; miğferleri de ışıldıyordu. Tekneden dışarı çıktıklarında dizlerine kadar kuma gömüldüler ve birkaç dakika içinde feci şekilde batağa saplandılar.

Kırmızı kadife elbisesini giyen Dougan, elbiselerini mahvetmek istemediğinden gnomlarm kendisini kıyıya kadar götürmesini talep etti. Cüce üzerindeki kostüme, okyanus meltemiyle birlikte salınıp duran bir kuştüyüyle süslenmiş geniş siperlikli bir şapka eklemişti ve gerçekten de muhteşem görünüyordu; kayığın ön kısmında, baltasını zemine dayamış bir şekilde dimdik ayakta duruyor ve kumsalda savaş formasyonu oluşturmuş olan savaşçılara dik dik bakıyordu. Gnomlar onun emrine kelimesi kelimesine uyararak tekneyi kıyı kumuna öyle bir güçle ittirdiler ki, Dougan kafa üstü yere çakıldı ve o koca baltasıyla kendisini ikiye kesmeyi de kıl payı atlattı.

Palin, sık sık ilk muharebesini düşünürdü -kardeşlerinin yanında savaşarak, çelikle büyüü birleştirerek.

Kıyıya yapılan yolculuk boyunca bildiği az sayıdaki büyüü hafızasına işlemekle geçirmişti. Karaya yaklaşırlarken, kalbi kendi kendisine korku değil de, heyecan olduğunu söylediği bir hisle küt küt atmaktaydı. Kendisini her türlü olasılığa neredeyse hazırlamış sayılırdı... tükürükler saçarak lanetler okuyan öfkeli bir cücenin ayağa kalkmasına yardım etmek, ağabeyle rini ıslak kumun içinden çıkartmaya çalışmak ve sessiz, sert yüzlü, yarı çıplak insanlardan oluşan bir orduyla yüzleşmek hariçti tabii.

"Neden bize saldırmıyorlar ki?" diye mırıldandı Sturm, suyun içinde çırpınıp dengesini korumaya çalışarak.

"Bizi lime lime edebilirler!"

"Belki de geri zekâlılara zarar vermelerini yasaklayan bir kanunları vardır!" diye söylendi Tanin sinir içinde. Dougan, Palin'in yardımıyla ayağa kalkmayı başarabildi. Yumruğunu sallayarak ve bir hoşçakal küfürü

ederek gnomları gemiye geri yolladı, sonra döndü ve toplayabildiği kadar vakarla kumsal boyunca savaşçılara doğru 'rap rap' ilerledi. Tanin ve Sturm, elleri kılıçlarının kabzasına atmış bir halde daha yavaşça onu izlediler. Palin daha da yavaş bir şekilde ağabeylerinin ardından geliyordu, beyaz cüppeleri ıslanmış ve darmadağın olmuş, kenarları kumla kaplanmıştı.

Savaşçılar onları sessizlik içinde, kıpırdamadan beklediler. Yabancıların kendilerine yaklaşmasını izlerken yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Ama Palin, biraz daha yaklaştığında fark etti ki, adamlardan biri yakınlarda duran ormana arada sırada endişeyle bakmaktaydı. Bunun bir seferden fazla olduğunu gözlemleyen Palin, ilgisini ağaçlara doğru çevirdi. Bir anlığına dikkatle izleyip dinledikten sonra Tanin'e yaklaştı.

"O ağaçların arasında bir şeyler var," dedi alçak sesle.

"Buna hiç şüphe etmem," diye hırladı Tanin. "Muhtemelen bir başka elliye yakın savaşçı falandır."

"Bilmiyorum," dedi Palin düşünceli düşünceli, kafasını sallayarak. "Savaşçılar bu konuda gergin gibi görünüyorlar, hatta belki de-"

"Şşşt!" diye emretti Tanin sertçe. "Konuşmanın sırası değil Palin! Şimdi Sturm ile benim ardımdan takip et, yapman gerektiği gibi!"

"Ama-" diye başladı Palin

Tanin sorumluluğun kimde olduğunu hatırlatmak maksadıyla genç adama hiddet dolu bir bakış attı. Palin iç çekerek ağabeylerinin arkasında yerini aldı. Ama gözleri ormana kaydı ve savaşçıların birden fazlasının bakışlarını o yöne çevirip durduğunu yine fark etti.

"Selâm ola!" diye haykırdı Dougan, kumların üzerinde paldır küldür ilerleyip, dostlarının biraz önünde duran ve görünüşe göre

şefleri olan savaşçının önüne gelip dikilerek. "Biz tanrıyız!" diye ilan etti cüce, kendi göğsüne yumruk indirerek. "Gargath Ada-s'ında yaşayan kullarımıza selâmlar sunmak için Doğan Güneşin Ülkesi'nden geldik."

"Sen bir cücesin," dedi savaşçı asık bir suratla, mükemmel bir Ortak Lisan konuşarak. "Ansalon'dan geldin ve muhtemelen Gri-cevher'in peşindesin."

"Şey... ıh... yani..." Dougan bocalamış kalmış gibiydi. "Bu... ıh... iyi bir tahmindir eMat. Biz, görüldüğü gibi Gricevher ile... şey... birazcık ilgileniyoruz da. Onu nerede bulacağımızı söyleyecek kadar nazik olursanız-"

"Onu alamazsınız," dedi savaşçı, morali bozuk gibiydi. Mızrağını kaldırdı. "Sizi durdurmak için buradayız." Onun ardındaki savaşçılar hevesizce başlarıyla onayladılar ve mızraklarını ellerine kollarına dolaştırıp, beceriksizce bir çeşit uyduruk savaş formasyonu aldılar. Palin yine birçoğunun o aynı endişeli, kafası meşgul ifadeyle ormana baktığını gördü.

"Pekâlâ da onu alacağız!" diye haykırdı Tanin haşince, görünüşe göre bu savaşa biraz heyecan ve istek katma çabasıyla. "Bizi durdurmak için önce savaşmanız gerekli."

"Sanırım bunu yapacağız," diye mırıldandı şef, mızrağını pek gönülsüz bir edayla sallayarak.

Oldukça akılları karışmış olan Tanin ile Sturm nemelazım kılıçlarını çektiler, bu sırada da Dougan sert bir yüz ifadesiyle baltasını kaldırdı. Bir büyüün sözleri Palin'in dudaklarının uçundaydı ve Magius'un Asası elinin içinde sanki hevesle titriyor gibiydi. Ama Palin tereddüt etti. Duyduğu bütün her şeye göre, bir savaş bunun gibi olmamalıydı! O kaynayan kan da nerelerdeydi? O acımasız nefret? Birinin tek bir santim toprak kaybetmektense ölmeye acı bir şekilde kararlı oluşu?

Savaşçılar birbirlerini yürümeleri için ite kaka, ayaklarını sürüyerek ilerlediler. Kılıcı güneşle parıltıyan Tanin onlara yaklaştı, Sturm de hemen arkasındaydı. Aniden ormanın içinden bir feryat geldi. Bir hareketlilik oldu ve bir hışırtı sesi duyuldu, daha fazla feryat ve sonra da acı dolu bir cıyıklama. Ağaçların arasından küçük bir suret fırlayıverdi ve kumun üstünde dosdoğru koştu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Palin. "Bu bir çocuk!"

Savaşçılar bu sesle arkalarını döndüler. "Lanet!" diye söylendi şef, mızrağını ve kalkanını bezginlikle yere fırlatarak. Çocuk -beş

yaşlarındaki küçük bir kız- savaşçıya doğru koştu ve kollarını adamın bacaklarına doladı. Tam o anda, birincisinden daha büyük olan başka bir çocuk, kızın peşinden koşarak ağaçların arasından dışarı fırladı.

"Sana onu yanında tutmanı söylediğimi sanıyorum!" dedi şef, hızla koşup gelen ve daha büyük olan oğlan çocuğuna.

"Beni ısırdı!" dedi oğlan suçlayarak, kolundaki kan oturmuş izleri sergileyerek.

"Babişkonun canını yakmayacaksınız değil mi?" diye sordu kız Tanin'e, koyu gözleriyle dik dik bakarak.

"H-hayır," diye geveledi Tanin, afallamış bir halde. Kılıcını indirdi. "Biz sadece"-kıpırmızı kesilerek omuz silkti-"konuşuyor-duk. Bilirsin, erkek konuşması."

"Sakalımı koru!" diye haykırdı cüce hayret içinde. Ormandan dışarı daha fazla çocuk koşturmaktaydı

-kumların üzerinde zar zor ilerleyebilen emekleyen bebelerden tutun, on veya on bir yaşlarındaki daha büyük kız ve oğlanlara kadar her yaşta çocuk vardı. Etraf bir anda onların cırtlak sesleriyle doluverdi.

"Ben sıkıldım. Eve gidebilir miyiz?"

"Şu mızraa bi bana versene!"

"Hayır, benim sıram! Baba dedi ki-"

"Apu kaka söz söyledi!"

"Söylemedim!"

"Söyledin!"

"Baksana Babişko! Suratında kıllar olan o kısa, şişko adama bak! Ne çirkin di mi?"

Yabancılar derin bir utanç içinde bakan savaşçılar, çocuklarını zaptetmek için savaş formasyonlarını bozdular.

"Dinle Çiçek, Babişko birazcık daha geç kalacak. Sen geri git de oyun oyna-"

"Apu, kardeşlerini de beraberinde götür ve bir daha asla senin öyle sözler söylediğini duymayayım, yoksa seni-"

"Hayır tatlım, Babişko'nun şimdi mızrağa ihtiyacı var. Onu eve dönerken taşıyabilirsin-"

"Durun!" diye kükredi cüce. Dougan'm gök gümbürtüsü gibi haykırışı bu kargaşanın sesini bastırdı ve hem savaşçıları hem de çocukları susturdu.

"Bakın," dedi Tanin, kılıcını kınına sokarak ve kendi yüzü de utanç içinde kıpkırmızı kesilerek, "sizinle savaşmak istemiyoruz,

özellikle de çocuklarınızın önünde."

"Bilirim," dedi şef keder içinde. "Hep böyle oluyor. İki yıldır şöyle sıkı bir savaş yapamadık gitti! Sen hiç"-Tanin'e acıyla baktı-"ayağının altında emekleyen bir çocuk varken savaşmaya çalıştın mı?"

Son derece afallayan Tanin kafasını salladı.

"İşin bütün zevkini kaçırıyor," diye ekledi başka bir savaşçı, bir çocuk sırtına tırmanırken ve bir diğeri ise kalkarıyla adamın dizlerine vururken.

"Öyleyse onları analarıyla birlikte evlerinde, yani ait oldukları yerde bırakın," dedi Dougan sertçe.

Savaşçıların yüz ifadeleri daha da acı bir hal aldı. Annelerinin bahsiyle birlikte çocukların birkaçı ağlamaya başladı.

"Yapamayız," diye belirtti bir savaşçı.

"Nedenmiş?" diye cevap bekledi Dougan.

"Çünkü anaları gitti!"

"Her şey iki yıl önce başladı," dedi şef, Dougan ve kardeşlerle birlikte köye doğru geri yürürlerken. "Lord Gargath bize bir elçi yolladı, ona haraç olarak on tane bakire yollamamız ı yoksa Gricev-her'in hiddetini üzerimize salacağını söyledi." Savaşçının bakışı uzaktaki volkana kaydı, dağın çentikli zirvesi etrafını sarmış olan havada süzülen gri bulutlar arasından zar zor görülebiliyordu. Bulutlardan aşağı çatallı şimşekler çakıyor ve gök gümbürdüyordu. Şef titreyerek kafasını salladı. "Ne yapabildik ki? Ona haracını ödedik. Ama orada kalmadı. Bir sonraki ay elçi yine geldi. On bakire daha istedi ve bir sonraki ay bir on daha. Kısa süre içinde bakirelerimiz tükendi ve o zaman lord, karılarımızı istedi. O da yetmedi, analarımızı da aldı! Şimdi"-şef iç geçirdi-"köyde tek bir kadın bile kalmadı!"

"Hepsi birden!" diye ağzı beş karış açıldı Sturm'un. " Herif hepsini birden almış!"

Şef umutsuzca başını sallayıp onayladı ve sonra kollarındaki çocuk kederle zırladı. "Ve sadece bizimkiler değil. Adadaki her kabilenin başına geldi bu. Eskiden vahşi, gururlu bir halktık," diye ekledi şef, koyu gözlerinde şimşekler çakarak. "Kabilelerimiz sürekli olarak savaş halindeydi. Cenk meydanında şan ve şeref kazanmak bizim yaşam sebebimizdi. Savaşırken ölmek bir adamın yaşayabileceği en soylu ölümdü! Şimdi ise ev işleriyle dolu bir hayat yaşıyoruz-"

"Ellerimiz kan yerine bulaşık suyuyla ıslanıyor," dedi bir diğeri, "kafatası parçalamak yerine elbise dikiyoruz."

"Tabii kadınlar olmadan başka nelerden yoksun olduğumuzu söylemeye gerek dahi yok," diye ekledi bir üçüncüsü, manalı bir bakışla.

"Peki neden onları geri almıyorsunuz be adam!" diye kızdı Ta-nin.

Savaşçıların hepsi birden ona hiç gizlemedikleri bir dehşetle baktılar, çoğu omuzlarının üstünden, tepesinden dumanlar tüten volkana baktı. Yüzlerinde sanki konuşulanların duyulmasından korkmuş gibi dehşet dolu bir ifade vardı.

"Kudretli Lord Gargath'a saldırmak mı?" diye sordu şef neredeyse bir fısıltı halinde. "Gricevher'in efendisinin gazabıyla yüzleşmek mi? Hayır!" Titreyerek çocuğunu göğsüne bastırdı. "En azından çocukların şu anda bir ebeveyni mevcut hâlâ."

"Ama eğer bütün kabileler birleşip savaşırsa," diye tartıştı Sturm, "bu da eder... kaç adam eder? Yüzlerce mi? Binlerce mi?"

"Eğer milyonlarca bile olsaydı Gricevher'in Efendisi'ne karşı çıkamazdık," dedi şef.

"Pekâlâ öyleyse," dedi Dougan sertçe, "neden bizi kumsaldayken durdurmaya çalıştınız? Kendinizi bu şeyden kurtaracağımız için epey memnun olmanız gerekirdi gibi geliyor bana!"

"Lord Gargath, onu almaya çalışan herkesle savaşmamızı emretti bize," dedi şef basitçe.

Köylerine -daha iyi günler görüp geçirmiş olan sazlardan kulübelerin serpiştirildiği bir yer- ulaşan savaşçılar dağıldılar. Kimi çocuklarını yatırdı, kimi kaynayan tencereleri karıştırmaya koşturdu, kimiye içi giysilerle dolu leğenlerle birlikte dere yatağının yolunu tuttu.

"Dougan," dedi Tanin, bütün bunları neredeyse sözlerle anlatılamayacak büyüklükte bir hayretle izlerken, "bu saçmalık! Neler dönüyor?"

"Gricevher'in gücü bu evlat," dedi cüce ciddiyetle. "Onun büyüünün etkisi altındalar ve hiçbir şeye mantıklı bir açıdan bakamıyorlar. Lord Gargath'a saldırmalarını engelleyen şeyin Gricevher olduğuna bire on bahse girerim. Ama şimdi biz"-kardeşlere kumazca baktı-"biz onun büyüü altında değiliz."

"Henüz değiliz," diye belirtti Palin.

"Ve bu sebeple onu mağlup etme şansımız var! Hem bununla beraber, olsa olsa ne kadar güçlü olabilir ki?"

"Ah, elinde birkaç bine yakın kişiden oluşan bir ordusu olabilir," dedi Sturm.

"Hayır, hayır," dedi Dougan çabucak. "Eğer olsaydı, o orduyu köylere saldırması, erkekleri öldürüp kadınları alması için yollardı. Lord Gargath, Gricevher'in gücünü kullanıyor, çünkü elinde olan tek şey bu! Fakat çabuk harekete geçmeliyiz evlatlar, çünkü etki alanının içinde kaldığımız sürece, bizim üzerimizde sahip olacağı güç de artacaktır."

Tanin kaşlarını çatarak düşünüp taşındı. "Peki Gricevher'i nasıl alacağız?" diye sordu aniden. "Ve onu aldıktan sonra ne yapacağız? Bana öyle görüyor ki o zaman hepsinden büyük bir tehlike içinde olacağız!"

"Ah, o konuyu bana bırakın!" dedi Dougan, ellerini ovuşturarak. "Sadece onu almama yardım edin evlatlar."

Tanin'in kaşları hâlâ çatıktı.

"Ve kadınları düşünün -zavallı şeyler," diye devam etti cüce üzüntüyle, "o kötü lord tarafından esir tutuluyor, onun şeytani iradesine boyun eğmeye zorlanıyorlar. Hiç şüphesiz ki kendilerini kurtaran cesur erkeklere fazlasıyla minnettar kalacaklardır..."

"O haklı," dedi Sturm ani bir kararlılıkla. "Kadınları kurtarmak bizim, yani Solamniya Şövalyeleri adaylarının görevidir Tanin."

"Sen ne dersin küçük kardeş?" diye sordu Tanin.

"Bu insanlara yardım etmek bir Beyaz Cüppeli olarak benim görevimdir," dedi Palin, kendisini aşırı derece bencil hissederek. "Bütün bu insanlara," diye ekledi.

"Ayrıca bu bir şeref meselesi, evlat," dedi Dougan gururla. "İddiayı siz kaybettiniz. Ve gnomların gemiyi onarması birkaç gün sürecektir..."

"Ve kadınlar muhtemelen fazlasıyla minnettar kalacaktır!" diye söze karıştı Sturm.

"Pekâlâ, geliyoruz!" dedi Tanin. "Fakat bir çeşit acayip taşın gücüyle savaşmaktansa bir ejderhayla yüzleşmeyi tercih ederim hani."

"Ha ha, ejderhaymışı!" diye tekrarladı cüce, Tanin'in fark edemeyecek kadar meşgul olduğu sinir edici bir sırıtışla.

Kardeşler ve cüce, çamaşırları dışarı asmakta olan ve bu sırada yahni tenceresinin kaynayıp kaynamadığını görmek için içeriye endişeli bakışlar atan şefin yanına gittiler.

"Beni dinleyin biraderler!" diye haykırdı Tanin yüksek sesle, köyün savaşçılarının o nun etrafında toplanmasını işaret ederek. "Ben, kardeşlerim ve cüce, şu Lord Gargath'ın şatosuna gidip Gricevher'i alacağız. Bizimle gelmek isteyen var mı aranızda?"

Birbirlerine bakan savaşçılar kafalarını salladılar.

"Pekâlâ öyleyse," diye devam etti Tanin kızgınlık içinde, "içinizden biri bize rehberlik eder mi? Biz şatoya vardığımızda geri gelebilirsiniz."

Savaşçılar yeniden kafalarını salladılar.

"Öyleyse yalnız gideceğiz!" dedi Tanin küplere binerek. "Ve, ya elimizde Gricevher ile geri döneceğiz ya da o şatoda hayatlarımızı vereceğiz!"

Topuğunun üstünde dönen koca adam köyden dışarı doğru hızla yürüdü, kardeşleri ile cüce de peşinden gittiler. Yine de giderlerken, savaşçıların kendilerine karanlık bakışlar attığını gördüler ve bir şeyler homurdandıklarını duydular. Hatta çoğu onlara doğru yumruklarını salladı.

"Kesinlikle hiç de memnun gözüküyorlar," dedi Tanin. "Özellikle de bütün tehlikeyle yüzleşecek olanlar bizlerken. Neler diyorlar?"

"Sanırım kadınların bize muhtemelen fazlasıyla minnettar kalacağı akıllarına gelmiş olmalı," diye yanıtladı Dougan alçak bir sesle.

İ3ölü»r 5

Sturm daha sonraları, Tanin'in neler döndüğünü anlamış ve cüceyi o gece kumardan uzak tutmuş olması gerektiği fikrini destekledi. Tanin de cevap olarak Sturm'e, bütün bu hadise boyunca uyumuş olduğuna göre çenesini kapalı tutmasını söyledi. Ama Palin ikisine de, o zaman Gricevher'in etkisi altında olduklarını ve zaten muhtemelen hiçbir şey fark ettirmeyeceğini hatırlattı.

Gür ormanın içinde rahatça ilerleyerek, yıllardır orada olduğu belli olan bir patikayı takip ederek bütün gün boyunca yürüdüler. En büyük sorun sıcaklıktı, ki sıcaklık da şiddetliydi. Sturm ile Tanin zırhlarını çıkarıp bir kenara koydular ve en sonunda Palin'i de beyaz cüppesini çıkartmaya ikna ettiler fakat bundan önce vahşi ormanda iç çamaşırlarıyla dolaşma fikrine epey bir süre itiraz etti.

"Bak," dedi Tanin en sonunda, cüppesinden ter damlamakta olan Palin yere yığılma safhasındayken, "seni görecektim kadın falan yok, bu kadarından eminiz. Büyü keselerini beline as. Bir sonraki köye varmadan önce, her zaman giyinmek için şansımız olacaktır." Palin gönülsüzce kabul etti ve cılız bacakları hakkında Sturm'den duyduğu birkaç alaycı söz haricinde bunu yaptığına da oldukça memnun oldu. Güneş tepeye yükseldikçe, orman daha da yapış yapış bir hal aldı. Kesik kesik düşen yağmurlar, kardeşleri ve cüceyi arada sırada serinletiyordu ama en sonunda sadece nemliliği arttırmaya yarıyordu o kadar.

Yine de Dougan, geniş siperlikli şapkası dışında pek fazla şeyini çıkartmayı şiddetle reddetti, sıcaklığın bir cüce için hiçbir şey olduğunu savundu ve insanların zayıflıklarıyla dalga geçti. Bunları söylerken, yüzünden aşağı ta bıyıklarının ucuna kadar inip damlamakta olan terler boşalıyordu. Sanki içlerinden biri ona bir şeyler söylemeye cüret etmiş gibi meydan okurcasına bir edayla ilerledi ve sık sık kendisini yavaşlattıkları konusunda söylenip durdu. Fakat Palin, Dougan'ın hiç kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda, kendisini bir kayanın üstüne atıp şapkasıyla yellediğine ve sakalıyla yüzünü sildiğine birden fazla kez tanık olmuştu.

I

Ormanın içinden yaklaşık bir günlük yolculuk mesafesinde sıradaki köye vardıklarında, hepsi birden -hatta cüce bile- o kadar zayıf ve bitkin düşmüşlerdi ki etkileyici bir izlenim bırakmak için elbiselerini ve zırhlarını geri giyecek gücü bile zar zor bulabildiler. Onların haberi gizemli bir şekilde yayılmış gibiydi (Palin duymuş oldukları o garip davul seslerinin sebebini o zaman anladığını düşündü), çünkü köyün erkekleri ve çocukları tarafından karşılandılar. Erkekler onlara sakince baktılar (fakat elf zırhını gördüklerinde birçoğunun gözleri parlamıştı), yiyecek içecek verdiler ve geceyi geçirebilecekleri bir kulübe gösterdiler. Tanin, Gargath Şatosu'nu hücum etme konusunda heyecanlandırıcı bir konuşma yaptı ve gönüllü var mı diye sordu.

Verilen tek cevap kararmış bakışlar, yere sürtünen ayaklar ve mırıldanılan birkaç mazeretti, "Gelemem. Tencerede tavuk yahnisi pişiyor..."

Bu umduklarından hiç de farklı olmadığı için kardeşler zırhlarını ve elbiselerini çıkartıp yataklarına gittiler. Gecenin uykusu deliksizdi, tabii sanki insan teni için deli gibi aç olan bir çeşit kanatlı, etobur böcekleri şap sup ezmek ve yaşanan bir diğer hadise dışında.

Gece yarısı sularında Tanin, omzunu sarsan ve yüksek sesle ismini seslenen cüce tarafından uyandırıldı.

"N'oldu?" diye mırıldandı Tanin uykulu uykulu, kılıcını el yordamıyla arayarak.

"Hayır evlat, silahını bırak," dedi Dougan aceleyle. "Sadece bir şey bilmem gerekiyor evlat. Sen, ben ve senin kardeşlerin, biz yoldaşız değil mi?"

Tanin hatırlayabildiği her şey kadar iyi bir şekilde, cücenin bu soruyu sorarken özellikle tedirgin olduğunu ve bu soruyu birkaç kez tekrarladığını hatırlıyordu.

"Evet yoldaşlar," diye mırıldandı Tanin, öbür tarafa doğru kıvrılarak.

"Benim olan sizin malınız, sizin olan da benim malım öyleyse?" diye ısrar etti cüce, genç adamın suratına bakmak için eğilerek.

"Evet, evet." Tanin elini salladı ve aynı anda hem bir böceği, hem de cücenin sakalını savuşturdu.

"Teşekkürler evlat! Teşekkürler," dedi Dougan minnettarlıkla. "Buna pişman olmayacaksınız."

Tanin daha sonraları cücenin en son söylediği sözler olan, "Buna pişman olmayacaksınız," sözlerinin

uğursuz bir şekilde rüyaların-

da dolandığını ama uyanıp da bunu düşünemeyecek kadar yorgun olduğunu belirtecekti.

Hal böyleyken, bir sonraki sabah boğazında bir mızrak ucuyla ve tepesinde dikilmiş birkaç uzun boylu askerle birlikte uyandığında, düşünmek için bol bol zamanı oldu. Hızla etrafına bakındığın -da kardeşlerinin

de aynı koşullar altında bulunduğunu gördü.

"Sturm!" diye seslendi Tanin, kıpırdamaya cüret etmeden ve ellerini açık bir şekilde ortada tutarak. "Palin, uyanın!"

Sesindeki bu tehlike dolu tınıyla birlikte kardeşleri hemen uya-nıverdiler ve kendilerini esir almakta olan kişilere uykulu bir şaşkınlıkla baktılar.

"Tanin," dedi Palin, sesini kısık tutarak, "neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama anlayacağım!" dedi Tanin hiddetle, mızrağın ucunu kenara doğru iterek. "Bu saçmalık da nedir?" diye sordu ayağa kalkmaya davranarak. Mızrağın ucu yeniden boğazına dayandı, bu sefer ona -biri göğsünde diğeri ise sırtında- iki mızrak daha katıldı.

"Onlara kadınlar ne kadar minnettar kalırsa kalsın, bizim için fark etmeyeceğini söyle!" dedi Sturm, yutkunarak ve nafil yere bir santim geriye gitmeye çalışarak. Mızrağın ucu onu takip etti. "Biz şövalye olacağız! Dini bekârlık yemini ettik..."

"Sebebi... şey... kadınlar değil, evlat," diye mırıldandı utanç içindeki Dougan, kulübenin içine girip de iki kafasını askerlerin arasından sokup bakarak. "Bu... ıh... bir şeref meselesi... tabiri caizse yani. İşin aslı evlatlar," diye devam etti cüce yürek parçalayıcı bir iç çekişle, "Ben dün gece birazcık kumar oynadım da." "Eee?" diye homurdandı Tanin. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Açıklayacağım," diye başladı Dougan, dudaklarını yalayarak ve gözleri bir kardeşten diğerine bakıp durarak. "İlk bir iki saat içinde çok iyi zarlar geliyordu. Şefin tüylü başlığını ve iki inek kazandım. O zaman bırakacaktım, yemin ederim. Ama o yaşlı evlat epey üzülmüştü, eh, eşyalarını geri kazanma fırsatı vermeyip de ne yapaydım?" Şansım öyle iyiydi ki, her şeyi tek bir zar atışına bahse koydum, buna baltam ile şapkam da dahildi ha."

Tanin cücenin şapkasız kafasına baktı. "Kaybettin."

Dougan'ın omuzları çököverdi. "Diğeri için pek de içim yanmadı ama şapkam olmadan yapamazdım, ne yapayım? Böylece şapka için bütün paramı ortaya koydum ve-" Tanin'e hüzünle baktı.

"Onu da kaybettin," diye söylendi Tanin.

"Hepyeke attı," dedi cüce hüzünle.

"Demek şimdi paranı, baltanı ve şapkanı kaybettin."

"Pek sayılmaz," diye lafı dolandırdı Dougan. "Görüyorsunuz, şapkam olmadan yapamazdım... Ve o yaşlı oğlanın isteyebileceği hiçbir şey kalmamıştı, şey ceketim onun üzerine olmadı da. Ve sen de bizim yoldaş olduğumuzu, her şeyimizin ortak olduğunu söyledin?"

"Bunu ne zaman söyledin?" diye sordu Sturm, Tanin'e dik dik bakarak.

"Hatırlamıyorum!" diye hırladı Tanin.

"Böylece, sizin zırhları ortaya koydum," dedi cüce

"Ne yaptın?" diye kükredi Tanin, hiddetle.

"Şef dün akşam onu senin üzerinde gördüğünde pek beğenmiş de," diye devam etti Dougan çabucak. Üzerine beş tane mızrak doğrultulmuş olduğu halde, Tanin son derece zorlu ve son derece hiddetli görünüyordu. "Sizin zırhları, benim balta ile şapkaya karşı oynadım ve kazandım."

"Paladine'a şükürler olsun!" diye nefes verdi Tanin rahatlayarak.

"Sonra," dedi Dougan, pek huzursuz görünerek, "madem ki şansım bariz bir şekilde dönüyordu, ben de paramı geri almaya karar verdim. Zırhları, şapkamı ve"-eliyle işaret etti-"büyülü asayı; param, inekler ve baltam için ortaya koydum."

Bu sefer mızraklara hiç aldırış etmeden, yüzü ölü gibi solgun, dudakları kül rengi bir hal alarak ileri doğru eğilen Palin oldu. "Sen... benim asamla kumar mı oynadın?" Zar zor konuşabiliyordu. Titreyen elini uzatarak, uyurken bile yanında duran asayı sıkıca kavradı.

"Evet evlat," dedi Dougan, ona masum gözlerle bakarak. "Biz yoldaşız. Her şeyimiz ortak -"

"Bu asa," dedi Palin, alçak ve titreyen bir sesle, "amcam Raistlin Majere'ye aitti! Bu onun bir hediyesiydi."

"Gerçekten mi?" Dougan etkilenmiş gibi görünüyordu. "Keşke bunu bileydin evlat," dedi esefle, "daha fazla şeye karşı iddiaya girerdim -"

"Ne oldu?" diye öğrenmek istedi Palin hararetle.

"Kaybettim." Dougan iç geçirdi. "Daha önce bir adamın bir oyunda iki kez hepyeke attığına sadece tek bir kez şahit olmuşum ve o zaman da- Şey, bunu boş verin ."

"Asamı mı kaybettin?" Palin neredeyse bayılacak gibiydi.

"Ve bizim zırhlarımızı?" diye haykırdı Sturm, boynundaki damarlar şişerek.

"Bekleyin!" Dougan aceleyle elini kaldırdı. Silahlarına ve bariz avantajlarına rağmen, mızraklı askerler biraz tedirgin gibi görünmeye başlamıştı. "Bütün eşyalarınızı kaybetmekle siz evlatların ne kadar üzüleceğinizi biliyordum böylece yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kılıçlarınızı bahse koydum."

Bu sefer şok etkisi o kadar büyüktü ki, ne Tanin ne de Sturm konuşamadı, sadece Dougan'a afallamış bir sessizlik içinde baktılar.

"Kılıçları ve baltamı, büyülü asa ile şapkam için bahse koydum. Gerçekten de dilerdim ki"-Dougan şok geçirmiş Palin'e baktı-"keş-ke o asanın Kara Cüppelerden Raistlin'e ait olduğunu bileydin. Burada bile onun ismini duymuşlar. Büyük bir ihtimalle zırhları da bahse koymasını için şefi ikna edebildim. Eh tabii, asayı gördüğünde pek de etkilenmemişti-"

"Sadede gel!" diye haykırdı Palin boğulur gibi bir sesle, asayı sıkı sıkı tutarak.

"Kazandım!" Dougan ellerini iki yana açtı, sonra yine iç çekti, ama bu mutluluk iç çekmesiydi. "Ah o ne zardı öyle..."

"Peki... asam bende mi kalacak?" diye sordu Palin ürkekçe ama morali yerine gelerek.

"Kılıçlarımızı alacak mıyız?" Tanin ile Sturm yeniden nefes almaya başlayabildiler.

"Şansımın döndüğünü görünce," diye devam etti cüce, kardeşleri bir kez daha kasvete bürüyerek, "zırhları geri almayı yine denemeye karar verdim. Zırhlar olmadan kılıçlar ne işe yarar ki diye düşünerek, silahları bahse soktum ve"-Eli mızraklı askerleri neşesiz bir şekilde işaret etti.

"Kaybettin," dedi Tanis asık bir suratla.

"Evet evlat. Kılıçları, baltamı ve zırhları geri almak için asayı ortaya koymayı denedim ama şef kabul etmedi." Dougan kafasını salladı, sonra yüzü ani ve kurnaz bir ifadeyle çarpılarak Tanin'e manalı manalı baktı. "Ama eğer asanın büyük Raistlin Majere'ye ait olduğunu söylersen, belki de ben -"

"Hayır!" diye hırladı Palin, asayı göğsüne bastırarak.

"Ama evlat," diye yalvardı cüce, "şansım değişecek gibi. Ve ne de olsa biz yoldaşız, her şeyimiz ortak..."
1AA

"Bu harika!" dedi Sturm kasvetle, zırhının son parçasının da kulübeden dışarı taşınmasını izleyerek.

"Pekâlâ, tahmin edersem şimdi gemiye dönmekten başka yapılacak bir şey kalmadı."

"Gemi mi?" Dougan şaşırarak sordu. "Bu kadar yakinken mi? Lord Gargath'ın şatosu buradan sadece bir günlük mesafe ötede yahu!"

"Peki oraya vardığımızda ne yapacağız?" diye sordu Tanin hiddetle. "Don paça bir halde kapıyı çalıp da kendisiyle savaşabilme-miz için bize silah vermesini mi isteyeceğiz?"

"Şu açıdan bak ağabey," diye belirtti Sturm, "gülmekten katılıp ölebilir."

"Böyle bir zamanda nasıl espri yapabiliyorsun?" diye çıktı Tanin. "Ve ben henüz gitmeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Sakin olun kardeşlerim," dedi Palin yavaşça. "Eğer bu ahmak maceradan kaybedeceğimiz tek şey biraz silah ile zırhsa, kendimizi şanslıdan sayabileceğimizi düşünmeye başlıyorum. Sturm'e katılıyorum Tanin. Gün daha da sıcaklaşmadan önce gemiye geri yol-lansak iyi olacak."

"Senin için söylemesi kolay!" diye yapıştırdı cevabı Tanin acı acı. "O kıymetli asan hâlâ seninle!" Şefin kulübesine baktı, yaşlı adam neşeyle parlak zırhı kuşanmaktaydı, tabii çoğunu ters giyiyordu. Sonra pişmanlık içindeki Dougan'a karanlık bir bakış attı. "Sanırım Palin haklı," dedi Tanin isteksizce, cüceye dik bakarak. "Kendimizi şanslıdan saymalıyız. Bu ahmak maceradan yeterince nasibimizi aldık, cüce. Başka bir şey daha -mesela hayatlarımızı- kaybetmeden önce buradan gidiyoruz!"

Arkasını dönen Tanin, kendisini bir kez daha bir mızrak çemberi ve ayrıca sırttan bir savaşçı tarafından tutulan kendi kılıcıyla yüz yüze buldu.

"Bahse var mısın evlat?" dedi Dougan neşeyle, bıyığını burarak.

"Bu kadarını tahmin etmiştim," diye belirtti Palin.

"Her zaman iş işten geçtikten sonra 'o kadarını tahmin ediyorsun' sen de!" diye kızdı Tanin.

"O cüceyle ilk karşılaştığımızda iş işten çoktan geçmişti zaten," dedi Palin alçak bir sesle.

Üçü ve Dougan, sırtlarında mızraklarla orman patikasına kadar götürüldüler. Lord Gargath'ın şatosu önlerinde yükselmekteydi. Şimdi onu epey açıkça görebiliyorlardı -baştan sona parlak gri mermerden yapılma kocaman, şekli bozuk bir yapıydı. Kardeşlerin

üçü de VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ni ziyaret etmişti ve kulenin etrafını sarmalayan büyü 'aura'dan etkilenmiş, korkuyla karışık bir hayranlık hissetmişlerdi. Bu garip şatoya yaklaşırken de benzer bir hayranlık hissettiler fakat bu hayranlığın tek farkı, histerik bir şekilde, çılgınlar gibi gülme arzusuyla karışık olmasıydı.

Daha sonraları içlerinden hiçbirisi Gargath Şatosu'nun neye benzediğini tarif edemeyecekti, zira şatonun dış görünüşü sürekli olarak değişmekteydi. İlk başta, tepelerinde parmaklıkları siperler olan dört tane iri kuleye sahip devasa bir kale halindeydi. Onlar hayret içinde izlerken, kuleler şişmeye başladılar ve yukarı doğru spiraller çizerek zarif minareler oluşturdular. Sonra minareler birbirleriyle birleştirdiler ve devasa bir kubbe oluşturdular, ki sonra bu kubbe de parçalara ayrılıp dört tane kale tabyası haline aldı. Bütün

bunlar olurken, duvarlardan dışarı mantarlar gibi küçük gözcü kuleleri fışkırdı, pencereler göz kırpar gibi açılıp kapandı, bir hisar hendeği üzerinden geçen bir asma köprü, durgun ve gri bir havuzun üzerinde gri renkli güllerden oluşmuş bir çardak halini aldı.

"Gricevher'in gücü," diye belirtti Dougan.

"Gricevher'in gücümüştü/" diye sesini taklit etti Tanin iğneleyici bir edayla. Yumruğunu cüceye doğru salladı. "O lanet kaya parçası hakkında bir şeyler duymaktan o kadar gına geldi ki en sonunda-"

"Sanırım neler döndüğünü anladım," diye sözünü kesti Palin.

"Pekâlâ, neymiş?" diye sordu Sturm sefil bir halde. "Görünüşe göre bizim oraya gitmemizi istemiyorlar. Fakat yine de, eğer geri dönmeye çalışırsak bizi öldürmekle tehdit ediyorlar! Elbiselerimizi üzerimizden alıyorlar..." Zırhlarını ve silahlarını kaybetmelerine ek olarak, Sturm ve Tanin'in elbiseleri de üzerlerinden alınmıştı; şef, eğer altına hiçbir şey giymezse zırhın tenine battığını keşfetmişti de. Bu sebeple Sturm ile Tanin, şimdi üzerlerinde sadece peştamal-ılarıyla Gargath Şatosu'na yaklaşmaktaydılar (zira kendilerine sunulmuş olan kemiklerden yapılmış göğüs zırhını soğukça reddetmişlerdi).

Palin ile Dougan'm bahtı daha açıktı; büyücü cüppelerini ve cüce de kadife ceketiyle pantolonunu korumuştur (şapkası geride kalmıştı tabii). Şefin böyle bir müşfiklik göstermesinin sebebi, Palin'in şüphelerine göre, Dougan'm şefe asa hakkında fısıldadığı bazı şeylerdi. Cücenin tahmin ettiğinin aksine, şef gözlerini dehşet içinde fal taşı gibi açmıştı. Ayrıca Palin, Dougan'm şefi yeniden oynama-ya ikna etmeye çalışmaya devam ettiğinden şüpheleniyordu (cüce şapkasını feci şekilde geri istiyordu), ama şefin öyle şeytani bir nesneye hiç bulaşmak istemediği bariz belliydi. Bundan sonra kabilenin üyeleri Palin ile aralarında saygılı bir mesafe koydular, bazıları ise onun bakmadığını düşündükleri zamanlarda, geçtiği yöne doğru tavuk ayakları fırlatıyordu.

Fakat yine de bu, askerlerin, kardeşleri ve pişmanlık içindeki cüceyle birlikte onu bir mızrağın zoruyla şatoya doğru götürmekten alıkoymadı.

"Kendini bu askerlerden birinin yerine koysana," dedi Palin, cüppesinin içinde terleyerek ama askerlerin onu da kapacağından korktuğundan dolayı cüppesini çıkartmayı göze alamayarak. "Tam manasıyla kaosun cisimleştirilmiş hali olan Gricevher'in etkisi altındasın. Gricevher'den her şeyden fazla nefret ediyorsun, yine de onu hayatın pahasına koruman emrediliyor sana. Gricevher yüzünden kadınlarını kaybettin, ki kendilerini kurtaranlara hiç şüphesiz minnettar kalacaklardır. Yabancıların senin kadınlarını kurtarmasını istemiyorsun ama kadınlarını geri almak için her şeyini verirsin. Gricevher'i korumak zorundasın ama ondan kurtulmak için de her şeyi yaparsın. Beni anlıyor musun?"

"Sayılır," dedi Tanin sıkıntıyla. "Devam et."

"Böylece yabancıları esir alıyorsun," diye bitirdi Palin, "ve onları çıplak ve silahsız olarak şatoya gönderiyorsun, kaybedeceklerinden eminsin ama kalbinin derinliklerinde kazanmalarını ümit ediyorsun." "Bu mantıklı geliyor, tuhaf bir şekilde," diye kabul etti Sturm, Palin'e hiç gizlemediği bir takdirle bakarak.

"Peki şimdi biz ne yapacağız?"

"Evet Palin," dedi Tanin ciddiyetle. "Minotaurlar ve ejderanlarla savaşabilirim... minotaurlar ve ejderanlarla savaşmayı tercih ederim," diye ekledi, ısı ve nem koca adama darbesini vurdukça güçlkle soluyarak, "ama burada kayboldum kaldım. Kaosla savaşamam. Neler döndüğünü anlamıyorum. Eğer bu işin içinden çıkacaksak, o da yalnızca sana ve senin büyüne bağlı olacak küçük kardeş."

Palin'in gözleri ani yaşlarla ıslandı. 'Buna da değer,' diye düşündü. En sonunda ağabeylerinin saygısını, takdirini ve güvenini kazandığını duymak, bütün bu çılgın maceraya değermişti. Bu bir adamın elde etmek için gönüllü olarak ölebileceği bir şeydi... Bir

anlığına, kendisine konuşabilecek kadar güvenmedi. Sadece, sıcak ve nemli ormanın içinde garip bir şekilde serin ve kuru olan Magius'un Asası'na dayanarak sessizlik içinde yürüdü.

"Ne yapılması gerektiğini bilmiyorum," dedi, sesini geri kazandığı zaman. "Ama eğer bu işin içinden çıkacaksak, bu hepimize bağlı." Ağabeylerine doğru uzanan Palin, onlara hiç utanmadan sarıldı.

"Beraberiz ve bu da oldukça önemli. Ne yapıp edip bu işi halledeceğiz!"

Cüceye şöyle bir bakan Palin, Dougan'ın kendisini kara sakallı yüzünde çakal gibi bir yan bakışla izlemekte olduğunu gördüğünde huzuru kaçtı. Cüce yüksek sesle hiçbir şey konuşmadı ama Palin'e göz kırptı ve kelimeleri sadece ağzını oynatarak söylemek suretiyle şöyle dedi.

"Bahse var mısın?"

248

Bölüm 6

Şatosu

Gargath Şatosu'nun dış surlarına vardıklarında vakit günbatı-mına yaklaşmaktaydı. Surlar da, tıpkı şatonun kendisi gibi şekil değiştiriyordu. Önceleri tuğlalardan oluşmuş gibi görünüyordu. Fakat gruptakiler

bir kez daha baktıklarında surların değişip bir çit olduğunu, daha sonra da demir parmaklıklar halini aldığını gördüler. Bu değişim o kadar hızlı oluyordu ki, izleyenlerin başını döndürüyordu. Şekil değiştiren surların dibine vardıklarında, Tanin'den gelen bir diğer gönüllü asker söylevine rağmen savaşçılar onları terk etti. Bu söylev en iyi ihtimalle yarı gönülsüz bir girişim sayılırdı. Söylevi verirken yarı giyinik olması gerçeği onun heyecanını azaltmıştı, üstüne üstlük bunun başarısız olacağından kesinlikle emindi. Yine de denemişti.

"Bizimle gelin! Bu şeytani lorda erkek olduğunuzu kanıtlayın! Ona karşı ayağa kalkıp savaşmaya niyeti olduğunuzu gösterin! Yuvalarınızı korumak için hayatlarınızı tehlikeye atmaya gönüllü olduğunuzu gösterin ona!"

Bu konuşmanın bir işe yaramadığı besbelliydi. Şato'nun şekil değiştiren surlarının gölgesi üzerlerine düştüğü anda, savaşçılar kafalarını kaldırıp dehşet içinde bakarak geri çekildiler. Kafalarını sallayıp homurdanarak ormanın içine geri sıvıştılar.

"En azından bize mızraklarınızı bıraksanız?" diye yalvardı Sturm.

Bu da bir işe yaramadı.

"Mızraklarınıza ihtiyaçları var," dedi Tanin, "Tabanları yağlayıp da gemiye geri kaçmadığımızdan emin olmak için tabii."

"Evet, haklısın evlat," dedi Dougan, ağaçların arasına dikkatle bakarak. "Oradalar, bizi izliyorlar. Ve orada kalacaklar, ta ki bizim-" Durdu.

"Ta ki bizim ne?" diye sordu Palin soğukça. Cücenin o yan bakışını hâlâ görebiliyordu ve onun konuşmadığı sözlerini duyabiliyordu, bütün o ormanın sıcaklığına rağmen ürperdi.

"Geri gelmeyeceğimizden emin olana dek. Değil mi?" dedi Sturm.

"Bak şimdi evlat, geri geleceğiz," dedi Dougan rahatlatıcı bir halde, sakalını okşayarak. "Ne de olsa yanınızda ben varım. Ve biz yoldaşız ve-"

"Her şeyimiz ortak," dedi Tanin ile Sturm aynı anda, aksilikle.

"Koyulmamız gereken ilk iş kendimize silah yapmak," diye devam etti Tanin. Gür orman bitki örtüsü etraflarını sarmıştı. Envai çeşit garip görünümlü ağaç, asma yaprakları ve renkli çiçeklerden oluşma zincirler, surun bir metre ötesine kadar yetişmişlerdi. Ve orada bitki örtüsü bitiyordu. "Bu mekânın yanına bitkiler bile gelmiyor yahu," diye mırıldandı. "Palin, bana bıçağını ver."

"İyi fikir," dedi genç büyücü. "Onu tamamen unutmuşum." Beyaz cüppesinin kolunu sıyıran Palin, kurnazca yerleştirilmiş deri kayışının içinde durmakta olan hançeri el yordamıyla aradı, bu kayış onun önkoluna bağlıydı ve bileğiyle hafif bir vuruş yapmasıyla beraber hançeri serbest bırakması ve onu Palin'in eline düşürmesi gerekiyordu. Ama bu kurnaz deri kayış, görünüşe göre sahibinden daha kurnazdı, zira Palin hançeri bir türlü çıkartamıyordu.

"Al," dedi, utanç içinde kızarıp önkolunu Tanin'e doğru uzatarak, "sen çıkart."

Gülümsemesini dikkatle gizleyen Tanin hançeri serbest bırakmayı başarabildi. O ve Sturm ağaçların dallarını kesmek için hançeri kullandılar. Hızla çalışarak bu dalları bileyip iptidai mızraklar haline getirdiler. Gün oyalana salına sona ermekteydi, gökteki ışık soluyor ve onu hastalıklı bir gri renge buruyordu.

"Şu Lord Gargath hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordu Tanin Dougan'a, bir yandan yaş sopanın ucunu yontup keskinleştirirken.

"Hayır," dedi cüce, tasvip etmeyen gözlerle onları izleyerek. Ahşaptan bir mızrağı yapmayı da, taşımayı da reddetmişti. "Eğer öl-dürülürsem çok hoş bir görüntü olur herhalde, elimde bir sopayla Reorx'un huzurunda dikilmiş dururken! Hayır, çıplak ellerim dışında hiçbir silaha ihtiyacım yok!" diye hırlamıştı cüce. Şimdi çenesini ovuşturuyor, şu anda parlak siyah mermerden oluşma bir hal alan surların dibinde ileri geri volta atıyordu. "Şu anda Lord Gargath hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o ödleklenden duyduklarım haricinde tabii." Dougan elini aşağılayıcı bir tavırla, uzun zaman önce gitmiş savaşçılara doğru salladı.

"Ne dediler?"

"Yıllardır Gricevher'in etkisi altında kalmış birisinin söylemesini umabileceğiniz şeyleri!" dedi Dougan, Tanin'e rahatsızlıkla bakarak. "O çılgın bir adam! Büyük bir iyilik ya da büyük bir kötülüğe kadir, artık ruh hali -ya da cevher- onu ne yöne çekerse. Bazıları diyor ki," diye ekledi cüce alçak bir sesle, bakışlarını Palin'e doğru çevirerek, "o bir büyücümüş, kaçak bir büyücü. Ne beyaza, ne karaya, ne de kırmızıya sadakatini sunmamış. Sadece kendisi için yaşarmış -bir de cevher için."

Ürperen Palin, asasını daha da sıkıca kavradı. Kaçak büyücüler, Büyücüler Divanı'nın kanunları ve hükümlerini takip etmeyi reddederlerdi. Ki bu kanunlar, büyü'nün hor görüldüğü ve güven görmediği bir dünyada büyüü canlı tutmak için asırlar boyunca nesilden nesle geçmiş yasalardı. İyiliğin de, kötülüğün de yolunu izleyen bütün büyücüler bu kanunlara tabî olurdu. Kaçaklar herkes için bir tehlikeydi ve bu sebeple ölüme mahkumlardı.

Beyaz Cüppeli bir büyücü olarak, bu kaçak büyücüyü doğru yola döndürmeye çalışmak ya da bunu başaramazsa onu yakalayıp yargılanması için divanın huzuruna götürmek Palin'in göreviydi. Bu, acemi bir büyücü şöyle bir kenara dursun, kudretli bir arifin bile zorlanacağı bir görevdi. Bu iş, Kara Cüppeliler için daha basit olurdu. "Sen olsaydın, amca, onu gözünü kırpmadan öldürürverir-din," diye mırıldandı Palin alçak bir sesle, yanağını asaya dayayarak.

"Sizce kadınlara ne yapmıştır?" diye sordu Sturm endişeyle.

Cüce omuz silkti. "Kendi zevkleri için kullanmış, volkanın içine fırlatmış, bir çeşit kâfir büyü ayini sırasında kurban falan etmiştir. Nerden bileyim ben?"

"Pekâlâ, sanırım olup olabileceğimiz kadar hazırız sayılır," dedi Tanin yorgun argın, bir mızrak yığınının bir araya toplayarak. "Bunlar oyunağa benziyor," diye söylendi. "Belki de cüce haklıdır. Eğer kafayı yemiş bir şeytani büyücüyle karşılaşacaksak, şövalye ve goblin oyunu oynayan çocuklar gibi öleceğimize, şerefimizle savaşarak ölebiliriz en azından."

"Silah silahtır Tanin," dedi Sturm, doğruya doğru bir tavırla, eline bir mızrak alarak. "En azından bize birazcık avantaj sağlar..."

Üç kardeş ile cüce, hâlâ izleyenlerin başını döndüren sıklıkta şekil değiştirmekte olan sura yaklaştılar.

"İçeri gizlice girmenin bir yolunu bulmaya çalışmanın pek mantıklı olduğunu sanmıyorum," dedi Tanin.

"Biz onu buluncaya kadar, bu sur şekil değiştirip ön kapı halini alır zaten," diye katıldı Dougan. "Eğer burada yeterince beklersek, bir boşluk açılacağı kesin."

Kesinlikle doğruydı ama içlerinden hiçbirinin beklediği türden bir boşluk değildi.

İlk başta katı, taştan bir sura bakmaktaydılar ("Cüce yapımı," diye belirtmişti Dougan, takdirle), sonra sudan bir sur halini aldı, bir anda bir gümbürtüyle beliriverip püsküren sularıyla üzerlerini sırlıslılam etti.

"Sanırım bunun içinden geçebiliriz!" diye şelalenin gürültüsü arasından sesi duyulsun diye haykırdı Sturm.

"Ardını görebiliyorum! Şato öteki tarafta duruyor!"

"Evet, ve öbür tarafta da bir uçurum olması da gayet muhtemel!" diye yanıtladı Tanin.

"Bekleyin," dedi Palin. "Shirak!" Asanın büyü sözünü söyledi ve tepesindeki kristal küre hemencecik ışıkla parlayıverdi.

"Ah, şefin bunu görmüş olmasını dilerdim!" dedi cüce esefle.

Palin, sadece ötesini görebilme düşüncesiyle asayı suya sapladı. Her nasılsa, onu hayretler içinde bırakacak bir şekilde, asanın temas ettiği anda su kenara ayrıldı. Asanın olduğu yerin yanından akmaya devam eden su, içinden güvenle ve ıslanmadan geçebilecekleri kemerli bir kapı yarattı.

"Hay kör olayım!" dedi Tanin hayret ve hayranlıkla. "Bunun böyle bir şey yapabildiğini biliyor muydun, küçük kardeş?"

"Hayır," diye itiraf etti Palin titrekçe, Raistlin'in asaya daha ne gibi güçler yüklemiş olduğunu merak ederek.

"Yine de, Paladine'a şükürler olsun ki yapabiliyormuş," dedi Sturm, suyun içindeki delikten kafasını uzatıp bakarak. "Bu taraf oldukça güvenli," diye rapor verdi, içeri adımını atarak. "Aslında," diye ekledi Palin, Tanin ve Dougan - bu sonuncusu asaya fal taşı gibi açık hayran gözlerle bakıyordu- arkasından takip ederken, "Burası çimenlik!" Sturm, asanın ışığında etrafındaki boz renkli kasvet ortamına hayretle bakındı. Hemen arkalarında su yine şekil değiştirdi, bu sefer bambu ağacından bir sur halini aldı. Önlerinde ise şatoya kadar giden ve hafif bir meyille yükselen, uzun ve düz bir çimlik uzanıyordu.

"Şu anda çimenlik ama her an bir lav çukuruna dönüşmeye meyilli," diye belirtti Palin.

"Haklının küçük kardeş," diye homurdandı Tanin. "En iyisi koşalım."

Koştular. Palin beyaz cüppelerini eliyle yukarı çekiştirerek, cüce ise üç adım geriden öfleye pöfleye gelerek koşturdu. Bu çimlik alan şekil değiştirip daha uğursuz bir şeye dönüşmeye zaman bulamadan gidecekleri yere varmışlardı mıydı, yoksa o çimenlik her zaman için bir çimenlik miydi, asla bilemeyeceklerdi. Her neyse, şatonun duvarının dibine gecenin kara gölgeleri üzerlerine kapanırken varmışlardı ve hâlâ düz, yumuşak çimlerin üzerindeydiler.

"Şimdi tek ihtiyacımız," dedi Sturm, "içeri girmenin bir yolunu-"

Gri mermerin dümdüz duvarı asanın ışığında parladı ve demir menteşeliyle ve demir bir kilitle birlikte küçük bir ahşap kapı belirdi.

İleri atılan Tanin kilide asıldı.

"Sıkı sıkıya kapalı," diye rapor verdi.

"Ah bir kender olsa ne işe yarardı şimdi," dedi Sturm iç çekerek.

"Kender mi! Dilini ısır hemen!" diye söylendi Dougan tiksintiyle.

"Palin, asayı dene," diye emretti Tanin, kenara çekilerek.

Palin asanın ıslıl ıslıl parlayan kristalini tereddüt içinde kilide deşdirdi. Kilit sadece açılmakla kalmadı, bir de

eriyerek Palin'in ayağının dibinde bir demir birikintisi oluşturdu.

"Evlât," dedi cüce, yutkunarak, "senin şu amcan olağanüstü bir herif olmalı. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Acaba daha başka neler yapabiliyor?" Palin asaya hayranlık, gurur ve hüsrarla karışık bir duyguyla baktı.

"Bunu sonra düşünürüz! İçeri girdiğimizde," dedi Tanin hızla asılıp kapıyı açarak. "Sturm önden sen gir, Palin onu takip et. Asanın ışığını kullanacağız. Cüce ile ben hemen ardınızda olacağız."

Kendilerini yukarı doğru döne döne çıkan dar, sarmal bir merdivenin önünde ıkış tepiş durmuş bir halde buldular. Dört bir yanlarını duvarlar çevrelemişti ve karanlığın içine uzanan merdivenler haricinde hiçbir şey göremiyorlardı.

"Dikkat ettiniz mi," dedi Palin aniden, "o kapı birazdan-" Hızla arkasını dönüp asanın ışığını bomboş bir duvara tuttu.

"Kaybolacak," diye bitirdi Tanin acı acı.

"Dışarı çıkış yolumuz da uçtu gitti işte!" Sturm ürpererek arkasını döndü. "Bu merdivenler şekil değiştirebilir! Her an katı kayala-
oco

ujin içinde kısıp kalmamız olası!"

;"İlerlemeye devam edin!" diye talimat verdi Tanin acil bir sesle. Dik merdivenleri, kendilerini, sıcak kömürden tutun, sallanan vir köprüye kadar, envai çeşit yapının üzerinde bulmayı bekleye -ij 2k, ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde tırmandılar. En sonunda c işko cüce daha fazla gidemeyecek duruma gelene dek tırmandılar j a tırmandılar.

. "Dinlenmem gerek evlatlar," dedi Dougan nefes nefese, garip bir îkilde hâlâ bir taş duvar olarak kalan bir taş duvara sırtını daya-arak.

j "İçerdeki hiçbir şey değişmiyor gibi," dedi Palin soluk soluğa, \-u alışık olmadığı idman dolayısıyla o da bitkin düşmüştü. Ağa-V eylerine gıptayla bakıyordu. Bronz tenli, kaslı vücutları asanın ış-£ nda parılıyordu. İkisinin de nefesleri düzgündü.

"Palin ışığı şuraya tut!" diye emretti Sturm, ileri doğru bakarak. Bacakları bir daha onları asla hareket ettiremeyecekmiş gibi ağan Palin, kendisini bir adım daha atmaya ve merdiven sahanlı-nın köşesini asayla aydınlatmaya zorladı. "Bir kapı var!" dedi Sturm yavaşça, zaferle. "En tepeye varmı-

"Ardında ne var merak ediyorum," dedi Tanin kasvetle. Onca olasılığın içinde çok garip bir şeyle sözü kesilmişti, bir kı-rdamaydı bu. "Neden kapıyı açıp kendin bulmuyorsun?" diye slendi gülen bir ses, kapının öteki tarafından. "Kilitli değil." Kardeşler birbirlerine baktılar. Dougan kaşlarını çattı. Palin ağ-r ^an vücudunu unuttu, kendisini büyü yapma işine odakladı. Ta-n h'in yüzü sertleşti ve çenesi dikleşti. Mızrağını sıkıca kavrayıp C Ş>ugan ile Palin'in yanından sığışarak Sturm'ün yanına gelip dur-İki savaşçı da ihtiyatla ellerini kapıya attılar.

Ş "Bir, iki, üç," diye saydı Sturm fısıltı halinde.

*> Üç sayısıyla beraber, Tanin ile Sturm birleştirdikleri ağırlıklarıyla'1 kapıya yüklendiler, kapıyı 'güm' diye açtılar ve mızrakları elleri tde hazır bir şekilde içeri daldılar. Palin elleri önünde uzanmış bı b şekilde, ağzında bir alev büyüyle arkalarından koşturdu. He-r-r'^n arkalarında cücenin kükrediğini duydular. ' Çınlayan, şen şakrak kahkahalarla karşılandılar.

"Ah hiç bu kadar," diye geldi o kıkırdayan ses, "güzel bacaklar g('"'>müş müydünüz?"

'<r

Savaş hiddetinin pusu gözlerinden kalkınca, Palin etrafına boş boş bakındı. Kelimesi kelimesine, etrafı yüzlerce kadınla sarılmıştı. Onun yanında, Sturm'ün kocaman bir nefes aldığını duymuş ve gözünün ucuyla Tanin'in mızrağını şaşkınlık içinde indirdiği görmüştü. Ayağının dibindeki zeminden bir yerden Dougan'ın küfretmekte olduğunu gördü, cüce hücum ederken kapının eşiğine takılmış ve yüzüstü yere yığılmıştı da. Ama Palin etrafını saran kişilere o kadar afallamış bir halde bakıyordu ki, cüceye hiç ilgi göstermedi.

İnanılmaz derecede güzel, esmer saçlı ve koyu gözlü bir dilber Tanin'e doğru yaklaştı. Elini adamın mızrağının üzerine koyarak usulca silahı bir kenara itti. Kadının gözleri, genç adamın -peştamalı yüzünden çoğu meydanda olan- güçlü vücudu üstünde beğeniyle geziniyordu.

"Aman, aman," dedi genç kadın işveli bir sesle, "Bugünün benim doğum günüm olduğunu biliyor muydun?"

Geniş taştan salonun içinde sanki bir sürü çanın çınlayışı gibi çıkan daha fazla kahkaha duyuldu.

"Sadece -sadece geride dur," diye emretti Tanin sertçe, mızrağını kaldırıp kadını uzakta tutarak.

"Pek tabii," dedi kadın, ellerini sahte bir korkuyla kaldırarak. "Eğer istediğin gerçekten de buysa."

Gözleri hâlâ esmer dilberin üzerinde olan Tanin, bir adım gerileyip Palin'in yanına çekildi. "Küçük kardeş,"

diye fısıldadı, dudağının üstünde duran ve alnından aşağı süzülen boncuk boncuk terlerle, "bu kadınlar efsunlu mu ne? Bir çeşit büyü'nün etkisinde falan?"

"H-hayır," diye kekeleydi Palin, etrafına bakınarak. "Onlar... pek öyle görünmüyorlar. Gricevher'in nüfuzu dışında hiçbir çeşit büyü hissetmiyorum. Onun nüfuzu burada çok daha güçlü ama bunun sebebi ona yakınlaşmış olmamız."

"Evlâtlar," dedi cüce acil bir sesle, debelenip ayağa kalkarak ve ikisini kenara itip aralarına girerek, "başımız büyük belâda."

"Öyle mi?" diye sordu Tanin şüpheyle, hâlâ mızrağını önünde tutarak ve Sturm'ün de aynı şeyi yaptığını fark ederek. "Açıkla bakalım cüce!" diye hırladı. "Bu kadınlar hakkında ne biliyorsun? Kesinlikle hiç esire benzemiyorlar! Bunlar banshee mi, vampir mi? Ne?"

"Daha da kötü," diye soluklandı cüce, sakalıyla yüzünü silerek, o anda gülmekte ve parmaklarıyla işaret etmekte olan kadınlara sertçe bakarak. "Evlâtlar, düşünsenize! Bu şatoya ilk giren kimseler biziz! Bu kadınlar muhtemelen iki yıldır erkek yüzü görmemişler!"

256

Holüm 7

Onlara dokunmak ve onları okşamak için ellerini uzatan yüzlerce beğeni dolu kadın tarafından etrafları sarılmışken, kafaları karışan ve utanan "kurtarıcılar" nâzik bir şekilde esir alınmıştı. Gülen ve şakalar yapan kadınlar, kardeşler ile cüceyi, büyük salondan şatonun daha küçük bir odasına götürdüler, içinde ipekten duvar kilimlerinin ve geniş, konforlu, ipekle kaplı divanların olduğu bir odaydı bu. Daha ne olduğunu pek anlayamadan, adamlar kendilerini hafifçe iten eller tarafından bu divanlara fırlatıldı, kadınlar onlara şarap, muhteşem yiyecekler ve her çeşit lezzetli şeyi ikram etti... her çeşit.

"Bizi kurtarmak için bunca yoldan gelmeniz ne tatlı," diye mırıldandı kadınlardan birisi, Sturm'e yaslanıp elini onun omzunda gezdirerek. Uzun sarı saç, çıplak kolunun üzerine dökülüyordu. Saçını bir kulağının arkasına atmıştı ve bir çiçekle tutturmuştu. Biraz gri ve şeffaf olan elbisesi, insana hayal edecek pek fazla bir şey bırakmıyordu.

"Sadece görevimiz," dedi Sturm gülümseyerek. "Biz Solamniya Şövalyeleri olacağız, bilirsin," diye ekledi hoşsohbet bir tavırla. "Muhtemelen bu yaptığımız iş sayesinde."

"Hakikaten mi? Anlatsana."

Ama sarışın hatun şövalyeliğe bir parça olsun ilgili değildi. 'Sturm'ü dinlemiyor bile,' diye fark etti Palin, ağabeyini gitgide artan bir sinirle izleyerek. Koca savaşçı, Düstur ve Ölçü hakkında birbirini tutmayan bir şeyler saçmalamaktaydı, bu sırada kadının ipek gibi sarı saçını okşuyor ve masmavi gözlerine bakıyordu. Palin huzursuzlaşmıştı. Genç adam kanının kaynadığını hissetti; başında sesler vızıldıyordu -böylesine hoş ve çekici kadınlar arasındayken hissedilecek alışılmış duygu değildi bu. Bununla birlikte, bu kadınlara karşı hiçbir arzu duymuyordu. Ona garip bir şekilde itici geliyorlardı. İçinde yandığını hissettiği şey büyüydü. Onun üzerine yoğunlaşmak istiyordu, büyüsünün büyüyen gücü üzerine. Kendisine üzüm yedirmeye çalışan ahu gözlü bir dilberi kena-

257

ra iten Palin, çekici sarışının kendisine gösterdiği ilginin tadını tamamen çıkarmakta olan Sturm'e yaklaşmak için minderler üzerinden milim milim ilerledi.

"Sturm, sen ne halt ediyorsun? Bu bir tuzak, bir pusu olabilir!" dedi Palin alçak bir sesle.

"Bir kez olsun rahatla be küçük kardeş," dedi Sturm uysalca, kolunu sarışına atıp onu kendisine doğru çekerek. "Bak şimdi, senin içini rahatlatacağım. Söyle bana," dedi sarışının kiraz gibi dudağını öperek, "bu bir pusu mu?"

"Evet," diye kıkırdadı, işveyle adama sokularak. "Tam şu anda saldırı altındasın."

"Gördün işte Palin. Buna yapılabilecek bir şey yok. Etrafımız sarıldı." Sturm kızın boynunu öptü. "Teslim oluyorum," dedi yavaşça, "kayıtsız şartsız hem de."

"Tanin?" Paniğe kapılan Palin, yardım için en büyük ağabeyine baktı ve esmer saçlı dilberin onu yanına geri çekmek için harcadığı bütün gayretlere rağmen ciddi genç adamın ayağa kalkmakta olduğunu gördüğünde rahatladı. Cüce de kaçabilmek için elinden geleni yapıyordu.

"Çekil başımdan! Beni rahat bırak be kadın!" diye kükredi Do-ugan, fındır fındır hareket eden bir kızın ellerini tokatlayarak. Minderlerin arasından debelenerek ayağa kalkan, yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan cüce dönüp kadınlara baktı.

"Lord Gargath'a ne oldu? O nerede?" diye bilmek istedi cüce. "Siz kadınları bizi baştan çıkartmak için kullanıyor, sonra da hiç şüphesiz bizi yakalayacak değil mi?"

"Lord Gargath mı? Pek sanmıyorum!" Tanin ile pek fazla ilgilenen esmer saçlı dilber güldü, odadaki diğer kadınlar da öyle. Güzel omuzlarını silkerek tavana baktı. "Orada yukarıda... bir yerlerde," dedi kayıtsızca,

Tanin'in çıplak göğsünü okşayarak. Koca adam kadını kenara itti ve gergince odaya bakındı.

"İlk defa mantıklı konuştun cüce. O bizi bulmadan önce şu Gar-gath'ı bulsak iyi olacak. Haydi gelin." Tanin parfüm kokulu, mumla aydınlanmış odanın kapısına doğru bir adım attı ama esmer saçlı dilber onu kolundan yakaladı.

"Rahatla savaşı," diye fısıldadı. "Lord Gargath konusunda endişelenmenize gerek yok. Sizi ya da kimseyi rahatsız etmez." Parmaklarını beğeniyle Tanin'in gür, kızıl buklelerinde gezdirdi.

"Bunu kendi gözümle göreceğim," diye cevapladı Tanin ama da-

258

ha az hevesli gibi çıkıyordu sesi.

"Pekâlâ, eğer zorundaysan." Kadın dermansızca iç çekerek vücudunu Tanin'inkine yaklaştırdı. "Ama bu zaman kaybı-çok daha hoş işler yaparak geçirilebilecek zamanın kaybı. O can sıkıcı büyücü iki senedir bizim esirimiz."

"O sizin esiriniz mi?"

"Gayet tabii," dedi sarışın, Sturm'ün kulağına diş geçirmektedirken kafasını kaldırıp bakarak. "Çok sıkıcı, yaşlı yaratığın tekiydi. Şeytan pentagramlar ve içimizden hangilerinin bakire olduğu hakkında konuşur ve bir sürü başka kişisel sorular sorup dururdu. Böylece biz de onu o aptal kayasıyla beraber kulesine kilitleyiverdik." Sturm'ün kaslı omzunu öptü.

"Öyleyse bunca yıldır kadınları esir alıp duran kimdi öyleyse?" diye sordu Palin.

"Eh tabii ki bizdik," dedi esmer saçlı dilber.

"Siz mi?" dedi Palin afallayarak. Elini alnına koydu ve teninin anormal bir şekilde sıcak olduğunu fark etti. Başı dönüyor ve ağrıyordu. Oda ve içindeki her şey hafif bulanık gibi görünüyordu.

"Bu muhteşem bir hayat!" dedi sarışın, arkasına dayanarak ve Sturm'ün onu yanına çekme girişimlerine alaycı bir terslemeyle cevap vererek. "Gricevher istediğimiz her şeyi bize veriyor. Lüks içinde yaşıyoruz. İş yok, yemek pişirmek yok, dikiş dikmek yok-"

"Cıyaklayan çocuklar yok-"

"Savaştan kan ve pislik içinde dönen kocalar yok-"

"Her gün dere kıyısında çamaşır yıkamak yok-"

"Bitmek tükenmek bilmeyen savaş muhabbetleri ve büyük işler başarma hakkında böbürlenmeler dinlemek yok-"

"Kitaplar okuyoruz," dedi esmer saçlı dilber. "Büyücünün kütüphanesinde bir sürü kitabı var. Biz kendimizi eğittik ve anladık ki artık o türden bir hayat yaşamak zorunda değiliz. Kız kardeşlerimizin ve annelerimizin de aynı rahat ortamda bizimle birlikte yaşamasını istedik, böylece bu numarayı biz devam ettirdik, hepimiz buraya gelene kadar şatoya tutsak getirilmesini talep edip durduk."

"Hay sakalım adına!" diye haykırdı cüce hayretler içinde.

"Tek eksiğimiz, geceleri yalnız geçirmemizi engelleyecek birkaç hoş erkekti," dedi sarışın, Sturm'e gülümseyerek. "Ve şimdi bu da halledildi, Gricevher'e şükür olsun..."

"Ben Lord Gargath'ı bulacağım," dedi Palin, aniden ayağa kalkarak. Ama o kadar başı döndü ki sendeledi, bu garip zayıflığa di-

259

renerek ve kardeşlerinin bundan neden etkilenmediğini merak ederek.

"Evet," dedi Tanin, kendisini güçlükle esmer saçlı dilberin kollarından kurtararak.

"Beni de say evlat," dedi Dougan sertçe.

"Sturm?" dedi Palin.

"Beni burada bırakın," dedi Sturm. "Ben şey olurum... artçı muhafız..."

Kadınlar kahkahayı koyverdiler.

"Sturm!" diye tekrarladı Tanin hiddetle.

Sturm elini salladı. "Gitsenize yahu, burada kalıp tadını çıkartacağınız yerde yaşlı ve küflü bir büyücüyle konuşmaya o kadar he-vesliyseniz..."

Tanin kaşları hiddetle çatılarak, konuşmak için ağzını tekrar açtı. Ama Palin onu durdurdu. "Bu işi bana bırak," dedi genç büyücü çarpık bir gülümsemeyle. Asayı itinayla minderlerin üstüne bırakan Palin, iki elini de kaldırdı ve Sturm'ü işaret etti. Sonra büyü sözleri söylemeye başladı.

"Hey! Ne yapıyorsun sen? Dursana!" Sturm boğulur gibi oldu.

Ama Palin sözleri söyleme devam etti ve ellerini havaya yükseltmeye başladı. O bunu yaparken, Sturm'ün yüzükoyun yatan vücudu da havaya kalkmaya başladı. Kısa süre içinde genç adam yerden bir buçuk metre yükselene kadar devam etti.

"Mükemmel numara! Bize biraz daha gösterebilirsin!" diye haykırdı kadınlar, tezahürat halinde.

Palin tekrar konuştu, parmaklarını şıktı ve bir anda ipler be-liriverdi. Bu ipler yerden yılan gibi yükselip Sturm'un bacaklarına ve kollarına dolandılar. Kadınlar neşeyle cıyıkladılar, birçoğu beğeni dolu bakışlarını kaslı Sturm'den -tabii şu anda elleri kolları bağlıydı- böyle numaralar sergileyebilen büyücüye çevirdi.

"İyi numaraydı Palin. Şimdi beni yere indir!" dedi Sturm, dudaklarını yalayıp endişeyle yere bakarak.

Kendisiyle zemin arasında havadan başka bir şey yoktu.

Kendisinden memnun kalan Palin, Sturm'ü havada asılı bıraktı ve Tanin'e doğru döndü. "Onu da yanımızda getireyim mi?" diye sordu kayıtsız bir tavırla, Tanin'in de kendisine hayret ve hayranlıkla baktığını görmeyi umarak.

Bunun yerine Palin, büyük ağabeyinin kaşlarının endişeyle çatıldığını gördü. "Palin," dedi Tanin alçak bir sesle, "bunu nasıl yap-

260

tin?"

"Büyüyle, sevgili kardeşim," dedi Palin, aniden Tanin'in ne kadar da ahmak olabileceğini düşünerek.

"Büyüyle olduğunu biliyorum," dedi Tanin sertçe. "Ve büyü hakkında pek fazla şey bilmediğimi de kabul ediyorum. Ama böyle bir numarayı sadece güçlü bir büyücünün yapabileceğini biliyorum. Daha sınavını yeni vermiş birinin yapamayacağını da!"

Kafasını çevirip yükselip de çaresizce havada asılı kalmış olan Sturm'e bakan Palin başıyla onayladı.

"Haklısın," dedi gururla. "İleri seviyedeki bir büyü sergiledim, hiçbir yardım ve destek olmadan hem de!"

Hatta Magius'un Asası dahi yardım etmeden!" elini uzatarak asayı aldı. Asanın ahşabının teması soğuk, buz gibi soğuktu, neredeyse acı vericiydi. Palin'in nefesi tıkanıp, asayı neredeyse elinden düşürecekti.

Ama baş dönmesinin hafiflediğini fark etti. Taninin soğuduğunu; kafasının içindeki vızıldayan seslerin dindiğini fark etti. "Büyüm!" diye mırıldandı. "Gricevher onu genişletiyor olmalı. Sadece kısa bir süredir buradayım ve şu yapabildiğime bir bak! Bir baş büyücünün gücüne sahibim. Eğer cevher benim olursa, amcam kadar güçlü olabilirim! Belki de daha güçlü!" Gözleri parıltıladı; vücudu sarsılmaya başladı.

"Elbette ki gücümü iyilik için kullanırım. Palanthas'taki kuleyi Dalamar'ın elinden alır ve o kötülüklerinden arındırırım. Shoikan Korusu'nun lanetini kaldırır ve amcamın laboratuvarına girerdim." Canlı renklerden oluşan bir girdap halinde gelecek hakkında düşünceler ve görüntüler geldi aklına, o kadar gerçek ve netti ki bu görüntüler karşısında tam manasıyla sarhoş olmuştu.

Güçlü eller onu sıkıca tuttu. Gözlerini kırıştırıp üzerlerindeki buğuyu temizleyen Palin, kafasını eğip aşağıya baktığında, kendisini cücenin koyu, kumaz gözlerinden yansıırken gördü. "Kendine gel evlat," dedi Dougan, "çok yüksekte uçuyorsun, kanatları daha yeni çıkmış biri için çok yüksekte."

"Beni rahat bırak!" diye haykırdı Palin, cücenin elinden kurtularak. "Sen cevheri kendine istiyorsun!"

"Gayet tabii evlat," dedi Dougan yavaşça, kara sakalını okşayarak. "Ve buna hakkım da var. Aslında buna hakkı olan tek kişi de benim!"

"Güçlü olan haklıdır, cüce," dedi Palin dudaklarını bükerek. Asasını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Geliyor musun?" diye sordu Tanin'e soğukça, "yoksa o koca öküzü havada taşıdığım gibi

261

seni de peşimden sürükleyeyim mi!" Sturm'e doğru bir hareketi yaptı ve elini şöyle bir sallayarak genç adamı kendisine doğru getirmeye başladı. Kafasını çeviren Sturm, havada süzülüp giderken Tanin'e korku ve panikle baktı.

"Yo hayır! Gitme! Biraz daha numara yap bize!" diye haykırdı kadınlar hüsran içinde.

"Dur genç büyücü!" diye haykırdı Dougan. "Büyüye yenik düşüyorsun!"

"Palin!" Tanin'in hafif sesi Palin'in kafasındaki vızıltıların, kadınların kahkahalarının ve cücenin haykırısları arasından yolunu buldu. "Bir anlığına ne beni, ne de Dougan'ı dinleme. Sadece kendi sesini dinle."

"Peki bunun ne manaya gelmesi gerekli, kardeşim?" diye alay etti Palin. "Aniden sana bir akıl mı geliverdi? En sonunda bütün o kaslar arasından bir beyin mi beliriverdi yoksa?"

Tanin'e alaycı bir şekilde yan gözle baktı, ağabeyinin sinirlenip de onu durdurmaya çalışacağını bekliyor -hayır, umuyordu. İşte o zaman ona gerçekten bir iki numara gösteririm!" diye düşündü Palin.

Ama Tanin durduğu yerde durup ona ciddiyetle baktı.

Ve sonra genç adama ciddiyetle bakmakta olan kişi bir anda amcası Raistlin oluverdi... hüznle, hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Ben-ben-Tanrılar adına!" diye gevelendi Palin, elini kafasına koyarak. Söylediği acımasız sözler aklına geldi. "Tanin üzgünüm! Bana neler olduğunu bilmiyorum." Arkasını dönüp havada çaresizce asılı kalmış olan Sturm'ü gördü. "Üzgünüm! Seni bırakacağım-"

"Palin yapma-" diye başladı Sturm çığınca ama artık çok geçti.

Büyü bozulunca genç adam bağırarak, gümbürtüyle yere kapaklandı, tabii hemen etrafı kendisini okşayıp gıdıklayan kadınlarla dolmak üzere. Sturm'un kadınlar arasından tekrar belirivermesi biraz zaman aldı. Saçları karmakarışık olmuş, yüzü kıpkırmızıydı. Ayağa kalkıp kadınları kenara itti ve kardeşlerine doğru topalladı.

"Yanıliyordum," dedi Palin ürpererek. "Şimdi anlıyorum. Bu kadınlar gerçekten de bir büyü'nün etkisi altında..."

"Evet evlat," dedi Dougan. "Tıpkı senin de az önce olduğun gibi. Bu Gricevher'in gücü, seni eline geçirmeye çalışıyor. Onlara yapmış olduğu gibi, senin zayıf noktalarını da sana karşı kullanıyor."

"Bize istediğimizi vererek yapıyor bunu," dedi Palin düşünceler içinde.

"Burada kaldığımız sürece, dönüşüp dönüşeceğimiz şey de budur," diye ekledi Tanin. "Gricevher'in köleleri. Görmüyor musunuz, bu kadınlar en az dışarıdaki adamlar kadar etkili bir şekilde koruyor bu şatoyu. Burada hiçbir şeyin şekil değiştirmemesinin sebebi bu. Gricevher onlar için burayı sabit tutuyor!" Kadınlar onlara yaklaşmaya başladılar, ellerinin bir kez daha uzatmışlardı. "Ne sıkıcı... gitmeyin...bizi bırakmayın... o aptal kaya..."

"Pekâlâ, öyleyse gidip şu Lord Gargath'ı bulalım," diye mırıldandı Sturm, utanç içinde. Bütün gücüyle aksini denese bile, gözleri hâlâ kendisine öpücükler atmakta olan sarışından ayrılamıyor-du.

"Mızraklarınızı alın," dedi Tanin, kendisini kavrayan yumuşak elleri kenara iterek. "Bu kadınlar doğruyu söylüyor olabilir de, olmayabilir de. O yaşlı büyücü şu anda bize gülüyor olabilir."

"Onun 'yukarıda bir yerde' olduğunu söylemişlerdi." Palin tavana baktı. "Ama nerede? Oraya nasıl gideceğiz?"

"İlh, sanırım sen yolu biliyorsun, evlat," dedi Dougan. "Hatırlatırım, sadece bir önsezi," diye ekledi çabucak, Tanin'in sert bakışını görerek. "Oradaki şu kapı var ya, üst kata açılıyor... sanırım..."

"Üff," diye hırladı Tanin fakat kapıyı incelemek için ilerledi. Kardeşleri ile cüce de peşinden geliyordu.

"Sen, Gricevher'i almak için hakka sahip tek kişi benim demekle neyi kastettin?" diye sordu Palin Dougan'a alçak bir sesle.

"Öyle mi dedim?" Cüce ona kurnazca baktı. "Konuşan cevherin iradesi olmalı..."

"Ah, lütfen gitmeyin!" diye haykırdı kadınlar.

"Boş verin. Yakında geri döneceklerdir," diye tahmin etti esmer saçlı dilber.

"Ve geri döndüğünüzde, belki de sen o hoş büyü'lü numaralarından gösterebilirsin bize," diye seslendi sarışın, Palin'e kibarca.

Bölüm ö

Dougan haklıydı. Bu kapı, şatonun taştan duvarlarına oyulmuş ince basamaklardan oluşan bir merdiven sahanlığına açılıyordu. Ortalık zift karasıydı; tek ışık Magius'un Asası'nın tepesindeki aydınlık kristalden geliyordu.

"Şuna bir baksanıza!" dedi Sturm, afallayarak.

"Cehennem adına o da nedir?" diye merak etti Tanin.

O dediği, kapının önünde duran fantastik bir mekanizmaydı. Gölgeler arasından zar zor görülebiliyordu, demirden yapılmaydı ve üzerinde zeminden başlayıp tavana kadar yükselen envai çeşit demir manivela, çarklar, makaralar ve kaldıraçlar bulunuyordu.

"Işığı yaklaştıralım Palin," dedi Tanin, yanına gidip öne doğru eğilerek. "Tam merkezinde bir şey var, etrafı da bir sürü... aynayla çevrelenmiş."

Palin ihtiyatla ışığı aletin yanına indirdi ve oda aniden sanki yüz tane güneş doğmuşçasına aydınlandı. Tanin feryat etti ve gözlerini elleriyle kapadı. "Hiçbir halt göremiyorum!" diye haykırdı, sendeleyip duvara dayanarak. "Asayı çek! Asayı çek!"

"Bu bir güneş saati!" diye rapor verdi Palin, asayı geri çekip aygıtı hayretler içinde bakarak. "Etrafı aynalarla çevrili..."

"Ah," dedi Dougan muzafer bir tavırla, "bir gnom zaman kilidi."

"Zaman kilidi mi?"

"Evet evlat. Saatin güneşin gölgesini doğru zamana düşürmesini beklersin ve kilit açılır."

"Ama," diye belirtti Palin kafası karışarak, "aynaların birbirine tutturulma şekline bakılırsa, burada gölge diye bir şey olamaz! Her zaman öğle vakti."

"Bu mekânın zift karası olduğunu," diye ekledi Tanin acı acı, gözlerini ovuşturarak, "söylemeye gerek dahi yok. Burada pencere falan yok ki! Güneş ışığının onun üzerine nasıl düşmesi bekleniyor peki?"

"Küçük bir tasarı hatası," dedi cüce. "Eminim ki bunun için komite..."

264

"Bu arada, kapıyı nasıl açacağız?" diye sordu Sturm, bitkinlikle duvara sırtını yaslayarak.

"Tas'ın burada olmaması ne kötü," dedi Palin gülümseyerek.

"Tas mı?" Dougan kaşlarını çatarak hızla döndü. "Tasslehoff Burrfoot'u kastetmiyorsun değil mi? Hani şu kenderi?"

"Evet, onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye hırladı cüce, "ama bir dostum tanıyormuş. O deli cüce benim demirhane- şey çalıştığım yerin yanındaki bir ağacın altında oturur, bütün gün o bitmek bilmeyen tahta parçasını yontar ve 'kapıkulbu kender aşağı, kapıkulbu kender yukarı' diye söylenip durur."

"Bir dostun mu?" dedi Palin, merak içinde. "Bu Flint'e ne kadar da çok benz -"

"Boş ver bunu!" diye kızdı Dougan hiddetle. "Ve kenderler hakkında konuşmayı da kes! Başımız yeterince belâda zaten. Brrrr." Ür-perdi. "Tüylerimi diken diken ediyor..."

Palin'in kafasındaki şaşkın karanlığı, neler döndüğünü anlamanın o küçücük parıltısı aydınlatıverdi.

Gerçeği hafif hafif görmeye başladı. Fakat düşünceleri aydınlanmış olsa da, aklının içi öyle karmaşıktı ki düşüncelerini toplayamıyor, rahatlasın mı, yoksa dehşete mi kapılın kestiremiyordu.

"Belki de aynaları kirabiliriz," diye önerdi Tanin, karanlığın içinde göz kırptırıp, gözlerine dolan parlak mavi ışıkların ötesini görmeye çalışarak.

"Ben olsam kırmazdım," diye uyardı Dougan. "Bu şeyin havaya uçması muhtemeldir."

"Yani üstünde bir tuzak mı var demeye çalışıyorsun?" diye sordu Sturm endişeyle, geriye çekilerek.

"Hayır be!" diye kızdı Dougan sinirle. "Bu şeyin gnomlar tarafından yapıldığını demeye çalışıyorum. Yani havaya uçmasının muhtemel olduğunu."

"Eğer patlarsa"-Tanin düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı-"bü-yük ihtimalle kapıda bir delik açar."

"Ve beraberinde bizi de uçurur," diye belirtti Palin

"Sadece sen küçük kardeş," dedi Sturm yardımseverlikle. "Biz merdivenlerin en aşağısında olacağız."

"Bunu denemeliyiz Palin," diye karar verdi Tanin. "Gricevher'in bizi tekrar kontrol altına almasının ne kadar süreceğini bilemeyiz. Muhtemelen çok büyük bir patlama olmaz," diye ekledi rahatlatır -

265

casına. "Ne de olsa pek de büyük bir alet değil."

"Hayır, sadece bütün kapıyı kaplamış o kadar. Ah pekâlâ," diye söylendi Palin. "Geri çekilin."

Bu uyarı pek gereksizdi. Dougan çoktan, ardında Sturm ile birlikte merdivenleri paldır küldür inmeye başlamıştı bile. Tanin duvarın köşesini döndü fakat Palin'i görebileceği bir yerde durdu.

Aygıta ihtiyatla yaklaşan Palin asanın ucunu ilk aynanın üzerinde yukarı kaldırdı, bunu başını çevirip gözlerini kapatarak yaptı. Her nasılsa tam o anda, kapının öbür tarafından bir ses geldi.

"Sanırım yapmanız gereken tek şey kulbu çevirmek."

Palin asayla aşağı doğru yapacağı darbeyi durdurdu. "Kim dedi onu?" diye haykırdı gerileyerek.

"Ben," dedi ses yine uysal bir tonlamayla. "Sadece kulbu çevir."

"Yani, kapı kilitli değil mi diyorsun?" diye sordu Palin hayretler içinde.

"Kimse mükemmel değildir," dedi ses savunmaya çekilerek.

Palin elini ihtiyatla uzattı, birkaç birleşik kolu ve bir iki düğümlü ipi çözerek kapı kulbunu çevirdi. Bir 'klik' sesi duyuldu ve kapı gıcırdayan menteşeleriyle birlikte açılıverdi.

Cüppesi bir dişli çarka takıldığı için içeri biraz zorlukla giren Palin etrafına korkuyla karışık bir hayretle baktı.

Külâh biçimli bir odanın içindeydi -zemini daire şeklindeydi ve köşeleri tavanda bir noktada birleşiyordu. Oda, daire şeklindeki zeminin dört bir yanında bulunan yuvalara yerleştirilmiş gaz lamba-larıyla aydınlanmıştı, titrek ışıkları odayı gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Tanin tam Palin'in yanından geçip odaya girecekti ki kardeşi onu durdurdu.

"Bekle!" diye uyardı Palin, Tanin'in kolunu yakalayarak. "Baksana! Zemine bak!"

"Pekâlâ, neymiş bu?" diye sordu Tanin. "Bir çeşit iç mimari-"

"Bu bir pentagram, bir büyü sembolüdür," dedi Palin yavaşça. "Lambaların oluşturduğu dairenin içine adımını atma sakın!"

"Bu neden burada ki?" Sturm, Tanin'in geniş omuzlarının üzerinden bakıyor, bu arada en geride olan Dougan da görebilme çabasıyla zıplayıp hopluyordu.

"Sanırım... Evet!" Palin tavanın en tepesine baktı. "Gricevher'i tutuyor! Baksanıza!" İşaret etti.

Hepsi kafalarını kaldırıp yukarı baktı, hiçbir halt göremediği konusunda yüksek sesle küfür etmekte olan cüce hariç tabii. Elleri

ve dizlerinin üzerine çöken Dougan, en sonunda kafasını Tanin ile Sturm'ün bacakları arasından sokmayı başardı ve sakalı, cilalı zemini süpürerek yukarı baktı.

"Evet evlat," dedi özlem dolu bir iç çekişle. "Bu o! Gargath'ın Gricevher'i!"

Külâhın tepe noktasının hemen altında, havada asılı duran gri renkli bir cevher vardı. Şeklini şemâlini kestirmek imkânsızdı, boyutunu da öyle. Zira onlar bakarken değişip duruyordu -önce bir adamın eli büyüklüğünde ve toparlak bir haldeydi; sonra bir adamın kendisi kadar büyük bir prizma halini aldı; derken bir kadın mücevherinden daha büyük olmayan bir küp şeklinde büründü... Onlar odaya girdiklerinde mücevher karanlıktı, aşağıdaki gaz lambalarının ışığını bile yansıtmıyordu. Fakat şimdi kendine ait hafif bir gri ışık yayılmaya başlamıştı üzerinden.

Palin içinde büyünün karıncalandığını hissetti. İnanılmaz güçteki büyülerin sözleri zihnine bir sel gibi dolup taşıtı. Onun yanında amcası dahi zayıf biri kalırdı! Dünyaya, göklere, Cehennem'e hükmedebiliirdi-

"Kendine gel küçük kardeş," diye geldi bir ses uzaklardan.

"Elimi tut Tanin!" diye nefesi kesildi Palin'in, elini kardeşine uzatırken. "Onunla savaşmama yardım et!"

"Faydası yok," diye geldi kapının ardındayken duydukları ses, bu sefer üzgün ve boyun eğmiş gibiydi.

"Onunla savaşamazsınız. En sonunda sizi de yiyip yutacak, tıpkı bana olduğu gibi."

Parlaklığıyla gitgide başını şiddetle döndüren gri ışıktan bakışlarını zorla çeviren Palin, külâh şeklindeki odaya bakındı. Durduğu yerin tam karşısında bir duvar kilimiyle süslenmiş duvara dayalı duran uzun, yüksek sırtlı bir sandalye gördü. Sandalyenin sırt kısmına envai çeşit rünler ve büyülû yazılar oyulmuştu, görünüşe göre orada oturan büyücüyü, emirlerini yerine getirmesi için çağıracağı herhangi bir yaratığa karşı koruması için tasarlanmıştı. Ses, o sandalyenin olduğu yönden geliyormuş gibiydi ama Palin üzerinde oturan birini göremiyordu.

Derken, "Paladine sen koru!" diye dehşetle haykırdı genç adam.

"Çok geç, çok geç," diye cıyakladı ses. "Evet, ben Lord Gar-gath'ım. Sefil Lord Gargath! Evime hoş geldiniz!"

Sandalyenin yumuşak minderinin üstünde oturan ve patisiyle zarif -umutsuzluk dolu- bir hareket yapan bir kirpi vardı.

"Yakına gelebilirsiniz," dedi Lord Gargath, titreyen patisiyle tel

biyıklarını düzelterek. "Sadece, senin de dediğin gibi genç büyücü, sembolün içine adım atmayın."

Kardeşler ile Dougan, titreşen gaz lambalarının sınırlarından dikkatle uzak durarak, duvara yaslanarak milim milim ilerlediler. Üstlerinde, Gricevher hafifçe ışıldamaktaydı, ışığı gitgide daha da parlaklaşıyordu.

"Lord Gargath," diye başladı Palin tereddütle, karpının sandalyesine yaklaşarak. Aniden panikle haykırdı ve geriye doğru tökezleyip Tanin'e bindiriverdi.

"Sturm yanıma gel!" diye haykırdı Tanin, Palin'i geriye itip mızrağını kaldırarak.

Sandalye, devasa bir kara ejderhanın cüssesi altında tamamen kayboluvermişti! Yaratık onlara kırmızı, alev alev gözlerle bakıyordu. Koca kanatları duvarın uzunluğu boyunca açılmıştı. Kuyruğu zemine muazzam bir gürültüyle vuruyordu.

"Korktunuz," dedi ejderha hüzünle. "İltifatınız için teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok. Size saldıramadan evvel, muhtemelen bir fareye ya da bir hamamböceğine dönüşüveririm zaten."

"Al işte! Nasıl olduğunu görüyorsunuz," diye devam etti Lord Gargath, başını ellerinin arasına alıp kederle ağlayan hoş genç bir hanımın suretine bürünmüş bir halde. "Sürekli olarak değişiyor, sürekli şekilden şekle giriyorum. Bir sonraki an geldiğinde," diye hırladı haşin bir minotaur, hiddetle burnundan soluyarak, "ne olacağımı asla bilemiyorum."

"Gricevher sana bunu mu yaptı?"

"Evetssssss," diye tısladı bir yılan, ıstırap içinde minderin üzerinde kıvrılarak. "Bir zzzzzamanlar ssssenin gibi bir büyücüyüdüm, genç kişi. Bir sssssamanlar... güçlü ve zengindim. Bu ada ve içindeki insanlar benimdi," diye devam etti kıpır kıpır bir genç adam, elinde soğuk bir içecek sandalyenin üstünde otururken. "Biraz alır mısınız? Tropik meyve kokteyli. Kötü değildir, sizi temin ederim. Nerede kalmıştım?"

"Gricevher," diye girişimde bulundu Palin. Kardeşleri ise yalnızca sessizlik içinde bakabiliyordu o kadar.

"Ah evet," diye vrakladı bir kurbağa üzüntüyle. "Benim büyük-büyük-büyük -şey sanırım anladınız- büyükbabam asırlar önce, onu geri alma umutlarıyla bu lanet şeyi takip etmişti. Bir süreliğine onu elinde tuttu da. Ama o yaşlandıkça gücü zayıfladı ve Gricevher elinden kaçtı. Dünyaya kaos saçarak nereye gittiğini bilmiyo-

268

rum. Ama ben hep biliyorum ki...günün birinde... benim elime geçecekti. Ve ben de onun için hazır olacaktım!" Arka ayaklarının üzerinde oturan bir tavşan, kararlılık dolu sert bir bakışla patisini sıktı.

"Uzun yıllarca çalış," dedi bir lağım cücesi, kirli elini uzatarak. "İki yıl. Sanırsam iki yıl." Lağım cücesi kaşlarını çatı. "Zemine hoş desen yap ben. Ben bekle. İki yıl. İkidenden fazla değil. Büyük kaya geldi. Ben tut..."

"Sonra Gricevher'i tuzağıma düşürüp yakaladım!" diye haykırdı yaşlı, bilge bir adam kıkırdayarak. "Benden

kaçamadı! En sonunda, dünyadaki bütün büyü benim olacaktı, parmaklarımın ucunda! Ve öyleydi de, öyleydi," diye viyakladı kırmızı gözlü bir sıçan, gerginlikle kuyruğunu kemirerek. "İstediğim her şeyi alabilirdim. On bakire istedim- Şey çok yalnızdım da," dedi bir örümcek, savunmacı bir şekilde bacaklarını kıvrarak. "Bilirsiniz, şeytani bir büyücü-seniz hoş kızlarla tanışmaya pek şans bulamıyorsunuz."

"Ve Gricevher kadınları kontrol altına aldı!" dedi Palin, büyücünün şekilden şekle girişini izlerken tekrar başı dönerek. "Ve sana karşı kullandı."

"Evet," diye kişnedi bir at, sandalyenin önünde huzursuzca ileri geri adım atarak. "Onları eğitti ve onlara bu sarayı verdi. Benim sarayımı! Onlara her şeyi veriyor! Hiç çalışmaları gerekmiyor. Acıktıklarında yiyecekler belirveriyor. Her istediklerinde şarap... Yaptıkları tek şey bütün gün tembel tembel oturmak, elf edebiyatı okuyup felsefe konularını tartışmak. Tanrım, elf edebiyatından nefret ediyorum!" diye inledi orta yaşlı, kel kafalı bir adam. "Onlarla konuşmayı denedim, hayatlarını bir şeyler yaparak geçirmelerini söyledim! Peki ya onlar ne yaptı? Beni buraya kilitlediler, bununla birlikte!" Çaresizce taşı işaret etti.

"Ama kadınlar huzursuzlaşmaya başlamışlar," dedi Palin, aniden düşünceleri bir düzene girerek.

"İnsan o kadar çok elf edebiyatı okursa olup olacağı da budur," diye belirtti bir mors, palet kollarını kasvetle sallayarak. "Biraz eğlence istiyorlar-"

"Erkek istiyorlar... ve kocalarını değil. Yo, bu Gricevher'in çıkarına hiç uymaz. Kadınlar onu içeriden korurken, kendisim dışarıdan koruması için savaşçılara ihtiyacı var. Böylece kadınları mutlu etmek için, buraya-"

"Bizi getirdi!" dedi Tanin, hiddetle cüceye doğru dönerek.

269

"Bak şimdi, o kadar aceleci olma," dedi Dougan kurnaz bir sırıtişla. Palin'e gözünün ucuyla baktı. "Sen çok zekisin evlat. Amcanın izinden gidiyorsun, evet hakikaten de öyle. Peki bu kadar akıllıysan söyle bakalım, kendisini kimden koruyormuş? Kimden korkacak ki?"

"Tabii ki onu binlerce ve binlerce yıldır aramakta olan kimseden," dedi Palin yavaşça. Her şey aniden oldukça netleşmişti. "Onu yaratan ve kumarda kaybeden kişi. Bunca asırdır senden kaçıp durdu, hep sen epey yaklaşıp kadar yerini korudu, sonra yeniden kayboluverdi. Ama şimdi büyücü sayesinde kapana kısımış durumda. Ne yaparsa yapsın kaçamaz. Böylece etrafına muhafızlar dikti. Ama sen kadınların mutsuz olduğunu biliyordun. Gricevher'in onlara istedikleri şeyi almaları için izin vermeye zorunlu olacağını da biliyordun-"

"Yakışıklı erkekler. Başka kimseyi şatonun yanına bile yaklaştırmazlardı," dedi Dougan, bıyığını burarak.

"Ve kendimi de dahil edersem, bu iş için biçilmiş kaftan," diye ekledi gururla.

"Peki ya kim o?" dedi Sturm, kafası karışık bir şekilde bir Palin'e bir Dougan'a bakarak. "Dougan Redhammer değil, bu kadarını an-laya-"

"Ben biliyorum! Ben biliyorum!" diye haykırdı Lord Gargath, şimdi sandalyenin minderi üzerinde tepinmekte olan bir kendere dönüşmüştü. "Bırakın ben söyleyeyim! Bırakın ben söyleyeyim!" Sandalyeden aşağı sıçrayan kender, cüceye sarılmak için koştu.

"Ulu Reorx! Benden uzak dur!" diye gürledi Dougan, boş para kesesini sıkıca tutarak.

"Sen söyledin!" diye suratını astı kender.

"Aman yarabbi!" diye fısıldadı Tanin.

"Bu her şeyi özetliyor işte," diye belirtti Palin.

270

Bölüm 9

Va»1 mısm?

"Evet!" diye kükredi Dougan Redhammer gök gümbürtüsü gibi bir sesle. "Ben Dünya'nın Yaratıcısı Reorx'um, ve bana ait olan şeyi geri almak için döndüm!"

Aniden tanrının varlığının, şimdi içinde bulunduğu tehlikenin farkına varan Gricevher parlak bir gri ışıkla parıladı. Büyücünün zemindeki büyü sembolüyle burada kapana kısımış olduğu için kıpırdamıyordu ama çılgınlar gibi dönüp durmaya ve bulanık bir görüntüden başka bir şey değilmiş gibi görünmesini sağlayacak kadar hızla şekil değiştirmeye başladı.

Büyücünün şekli de değişti. Bir kez daha kara ejderha beliriver-di, o koca vücudu sandalyeden iz bırakmıyor, kanatları ise külah şeklindeki odayı kaplıyordu.

Palin ona pek ilgilenmeden baktı, o anda kendi iç çekişmelerine dalıp gitmişti. Gricevher bütün enerjisini harcıyor, kendisini korumaya çalışıyordu. Palin'e istediği her şeyi veya isteyebileceği her şeyi öneriyordu. Aklında görüntüler canlanıyordu. Kendisini Beyaz Cüppeler Tarikatı'nın başı olarak gördü, Büyücüler Divanı'nı yönetirken. Kötü ejderhaları Cehennem'e geri süren de oydu. Karanlık Kraliçe'yle savaşan da o. Yapması gereken tek şey cüceyi öldürmekti...

'Bir tanrıyı öldürmek mi?' diye sordu inanamayarak.

'Sana bu gücü bahşedeceğim!' diye yanıtladı Gricevher.

Etrafına bakman Palin, Sturm'un vücudunun ter içinde kaldığını, gözlerinin fal taşı gibi açılmış, yumruklarının da sıkılmış olduğunu gördü. Hatta o kadar güçlü ve boyun eğmez Tanin bile dosdoğru ileri bakıyordu. Yüzü solgundu, dudakları sımsıkı kapanmıştı, sadece kendisi için aşikâr olan bir şan şöret görüntüsü görmekteydi.

Palin asaya sıkı sıkı tutundu, neredeyse çektiği ıstırapla hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. Serin ahşabına yanağını bastırduğunda, zihninde bazı sözlerin oluştuğunu duydu. Ben kendi şahsımdım. Yaptığım bütün seçimleri, kendi özgür irademle yaptım. Hiçbir şey ya da hiçbir kim-se tarafından kontrol altında tutulmadım; Karanlıklar Kraliçesi tarafından bile. Başkalarının önünde saygı ve hürmetle eğil, kölelikle değil yeğenim!

Palin gözlerini kırpıştırdı ve sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi etrafına bakındı. Bu sözleri duyduğunun bilincinde değildi ama sözler kalbinin içindeydi ve şimdi onların değerini bilecek kadar güce sahipti. Hayır! diyebilirdi Gricevher'e sertçe ve tam o sırada, arkasında duran kara ejderhanın da aynı işkenceye maruz kalmakta olduğunu fark etti.

"Ama ben onların derilerini kemiklerinden ayırmak istemiyorum ki!" diye sızlandı ejderha. "Şey pekâlâ, adamı eskiden olduğu şekliyle geri almak pek fena fikir değil. Ve tabii şair olup çıkmayacak ve bakire gibi davranacak on tane bakire."

Ejderhaya panikle bakan Palin, yarattığın kızıl gözlerinin alev alev parladığını gördü. Çatallı dilinden asit damlacıkları düşüyor, cılalı zeminde delikler açıyordu; pençeleri de ısıtıldı. Kanatlarını çırpıp ejderha, kendisini havaya yükseltti.

"Tanin! Sturm!" diye haykırdı Palin, en yakınındaki ağabeyini yakalayıp sarsarak. Bu Tanin idi. Koca adam gözlerini yavaşça küçük kardeşine doğru çevirdi ama bu gözler onu tanııyordu.

"Bana yardım et büyücü!" diye tısladı ona. "Cüceyi öldürmeme yardım et! Orduların başına geçeceğim..."

"Dougan!" Palin cüceye doğru koştu. "Bir şeyler yapsana!" diye haykırdı genç büyücü çılgınlar gibi, kollarını ejderhaya doğru sallayarak.

"Yapıyorum evlat, yapıyorum," dedi Dougan sakince, gözleri Gricevher'in üzerinde.

Palin, kara ejderhanın gözlerinin kendisini açlıkla izlediğini görebiliyordu. Kara kanatları kıpırdandı.

'Bir büyü yapacağım,' diye karar verdi Palin umutsuzlukla, kum tozu alabilmek için keselerinin içine elini uzatarak. Ama kumu dışarı çıkarttığına feci bir şeyi anlayıverdi. Parmakları gevşedi, kumlar aralarından kayıp süzüldü ve zemine döküldü.

Büyüsü gitmişti!

"Hayır, lütfen hayır!" diye inledi Palin, kaotik bir sadistlikle kıvılcımlar saçıyormuş gibi görünen Gricevher'e bakarak.

Odanın ahşap kapısı 'güm' diye açıldı ve duvara çarptı.

"Bize emrettiğin gibi geldik Gricevher!" diye haykırdı bir ses.

Bu esmer saçlı dilberin sesiydi. Onun arkasında sarışın duru-

272

yordu ve onların da ardında yaşlısıyla genciyle kadınların geri kalan kısmı. Ama şeffaf gece elbiseleri ve baştan çıkarıcı gülümsemeleri gitmişti. Kadınlar kaplan postundan elbiseler giyiyordu. Saçlarına tüyler bağlanmıştı ve ellerinde taştan ucu olan mızraklar taşıyorlardı.

Ve şimdi Tanin'in sesi bir borazan çağrısı gibi çınladı, "Askerlerim! Yanıma gelin! Etrafımda toplanın!" Kolunu kaldırarak bir savaş narası attı ve kadınlarda ona gözleri dönmüş bir haykırıyla cevap verdiler.

"Bana şarap getirin!" diye haykırdı Sturm, doğaçlama bir dans sergileyerek. "Haydi cümbüş başlasın!" Sarışının gözleri onun üzerindeydi ve arzuyla yanıyorlardı. Ne yazık ki bu pek uygunsuz bir arzuydu. Kadın mızrağını kaldırdı, liderine -yani Tanin'e- saldırı emrini vermesi için bakıyordu.

"Söz mü?" dedi kara ejderha hevesle, çatallı dili salyalar akıtan ağzına girip girip çıkarak. "Artık lağım cücesi olmak yok mu? Geri kalanı pek rahatsız etmiyordu ama bir daha lağım cücesine dönüştürülmeyeceğim!"

"Dünya delirdi!" diyen Palin gerileyip duvara yaslandı. Gücünün ve akıl sağlığının, hissizleşmiş parmaklarından aşağı süzülen kumlar gibi kayıp gitmekte olduğunu hissetti. Etrafındaki kaos ve büyüsunü kaybetmenin verdiği acı zihnini mahvediyordu. Magi-us'un Asası'na baktı ve tepesi parıldak bir boncukla süslenmiş ahşap bir sopadan başka hiçbir şey göremedi. Kardeşlerinin sesini duydu, biri askerlerini savaş için komuta ediyor, diğeri ise kavalcılara başka bir şarkı çalmaları için sesleniyordu. Ejderhanın koca kanatlarının çatırdadığını ve bir asit dalgası halinde dışarı verilecek olan nefes alışını duydu. Gözlerini kapayan Palin, bir işe yaramayan asayı kendinden uzağa fırlattı ve yüzünü duvara çevirdi.

"Durun!" diye gürledi bir ses. "Durun, size emrediyorum!"

Kaos çığlıklar gibi bir an daha odanın içinde döndü, sonra yavaşladı ve en sonunda, az önce bir sesler ve hareketler karmaşası olan odanın içinde her şey sessiz ve sakinleşti. Dougan odanın merkezindeki pentagramın içinde duruyordu, kara sakalı hiddetle diken diken olmuştu. Kolunu kaldırarak şöyle haykırdı, "Reorx Drach Kalahzar!" ve cücenin elinde devasa bir savaş çekici beliriverdi. Koca çekiç, Dougan'ın koyu ve ışıldayan gözlerinden yansıyan şiddetli bir kırmızı ışıkla parlıyordu.

"Evet!" diye haykırdı cüce, kafasını kaldırıp ışıklar saçan Gricev-

273

her'e bakarak. "Senin gücünü biliyorum! Kimse benden iyi bilemez! Ne de olsa seni ben yarattım! Bu kaosu sonsuza dek sürdürebilirsin ve seni durduramayacağımı da biliyorsun. Ama kendini sonsuza dek hapsettin! Asla serbest kalamayacaksın!"

Gricevher'in ışığı bir anlığına titreşti, sanki Dougan'ın sözlerini düşünüp tartıyormuş gibiydi. Sonra, öncesinden daha parlak bir şekilde nabız gibi atmaya başladı ve Palin'in kalbi umutsuzlukla doldu.

"Bekle!" diye haykırdı Dougan, bir elini kaldırarak ve diğer eliyle alev kırmızısı savaş çekicini tutarak. "Ben derim ki her şeyi şansa bırakalım. Sana önerim şu... bir bahis!"

Gricevher bunu düşünüyormuş gibiydi; nabızlı ışığı daha düşünceli, daha yavaş atmaya başladı.

"Bir bahis mi?" diye mırıldandı kadınlar, mızraklarını indirerek.

"Bir bahis," dedi ejderha memnun bir tonlamayla, bir kez daha yere oturarak.

"Bir bahis!" diye söylendi Palin, ter içindeki alnını koluna silerek. "Tanrım, bütün bunları başlatan da buydu zaten!"

"Biz kabul ediyoruz," dedi esmer saçlı dilber, mızrağının ucu yere vurarak ileri doğru yürürken. "Ödülü ne olacak?"

Dougan sakalını okşadı. "Bu genç adamlar," dedi en sonunda, Tanin, Sturm ve Palin'i işaret ederek, "sizin için. Gricevher'in özgürlüğü."

"Ne?" hem Tanin, hem de Sturm gerçeğe dönüp sanki ilk defa görüyormuş gibi odanın içinde etraflarına bakındılar.

"Bize bunu yapamazsın cüce!" diye haykırdı Tanin ileri doğru atılarak ama daha iri ve daha güçlü kadınlardan iki tanesi onu yakaladılar ve ışıllayan Gricevher tarafından kendilerine verilen güç sayesinde, debelenip duran adamın kollarını ardında bağladılar. İki tanesi de Sturm ile ilgilendi. Kimse Palin'i rahatsız etmedi.

"Eğer bahsi kaybedersem," diye devam etti Dougan soğukkanlılıkla, "bu genç adamlar sizin köleniz olarak sizinle birlikte kalacak. Gricevher'i buraya kısırmış olan büyüü bozacağım ve bir kez daha dünyayı dolaşmak için özgür kalmış olacak. Eğer ben kazanırsam, Gricevher benim olacak ve bu adamlar da serbest bırakılacak.

"Şartları kabul ediyoruz," dedi esmer saçlı güzel, Gricevher'e şöyle bir baktıktan sona. "Peki bahis nedir bakalım?"

Dougan bıyığını parmağına dolayıp dururken düşünüyor gibi

274

görünyordu. Bakışları Palin'in üzerinde durdu ve sırtıttı. "Buradaki genç adam"-büyücüyı işaret etti-"benim çekicimi havaya fırlatacak ve o da asla yere düşmeden havada asılı duracak."

Herkes cüceye sessizlik ve düşünceler içinde baktı. Bunun mantığı neydi?...

Sonra, "Hayır! Dougan!" diye haykırdı Palin çığlıklar gibi, kendisini duvardan uzaklaştırarak. Kadınlardan biri onu geri itti.

"Bu genç adam mı?" Esmer saçlı dilber aniden dalgayı çaktı. "Ama o bir büyü kullanıcısı!"

"Sadece çok genç biri," dedi Dougan aceleyle. "Ve büyüünü kullanmayacak, değil mi Palin?" diye sordu cüce, kadınlar bakmazken genç büyüye göz kırparak.

"Dougan!" Palin kendisini kadınların elinden kurtardı ve yalpalayarak ilerledi, dizleri o kadar güçsüzdü ki zar zor yürüyebiliyordu. "Yapamam! Büyüm!"

"Asla 'yapamam' deme evlat," dedi Dougan sertçe. "Amcan sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Palin'e bir kez daha göz kırptı.

Esmer saçlı dilber aniden Palin'in zayıflığını fark etmiş gibiydi, zira etrafındaki dostlarına baktı ve hoşnutlukla gülmüştü. "Bahsi kabul ediyoruz," dedi.

"Dougan!" diye haykırdı Palin çaresizce, kendisine çarpık bir sırtıyla bakmakta olan cüceyi yakalayarak.

"Dougan! Büyümü kullanamıyorum! Büyüm falan yok! Gricevher emip kuruttu onu!" diye uyarıcasına fısıldadı cücenin kulağına.

Cüce yüzünü buruşturdu. "Şimdi böyle söyleme evlat," diye mırıldandı, kadınlara bakıp sakallı çenesini

ovuşturarak. "Şimdi bu çok ayıp olur," dedi üzüntüyle, kafasını sallayarak. "Gerçekten de ayıp. Emin misin?"

"Tabii ki eminim!" diye kızdı Palin.

"Pekâlâ, elinden gelenin en iyisini yap evlat!" dedi cüce, Palin'in koluna eliyle hafifçe vurarak. "Al bakalım!" Savaş çekicinin sapını Palin'in ellerine tutuşturdu. Çekiç yabancı teması hissedince parıltısı söndü ve çirkin, kurşun grisi bir renk aldı.

Palin çaresizce kardeşlerine baktı. Tanin ona ciddiyetle bakıyordu, ifadesi sertti. Sturm başını çevirdi, koca omuzları bir iç çekişle yükseldi.

Palin yutkunarak ve kurumuş dudaklarını yalayarak, silahı nasıl tutması gerektiğinden bile emin olamayarak eliyle savaş çekicinin sapını kavradı. Silahı kaldırmaya çalıştı. Dudaklarının arasın-

275

dan bir inilti çıktı-kardeşleri tarafından eşlik edilen bir iniltiydi.

"Paladine adına!" diye nefesi kesildi Palin'in. "Bu şeyi zar zor kıpırdatabiliyorum Dougan! Onu nasıl fırlatabilirim?" Cüceye doğru eğilip gözlerinin içine bakan genç adam mırıldandı, "sen bir tanrısın... umarım bana yardım..."

"Tabii ki hayır evlat!" Cüce şoka uğramış gibiydi. "Bu bir şeref meselesi! Sen anlarsın..."

"Elbette," diye homurdandı Palin acı acı.

"Bak evlat," dedi Dougan, Palin'in ellerini yerleştirerek. "O kadar da zor değil. Sadece çekici şöyle tutacaksın... Şimdi onu yerden kaldıracak ve daireler çizerek dönmeye başlayacaksın. Devinim hızın sana yardım edecek ve baktın ki iyi gidiyorsun sadece onu şöyle bir fırlatıver, hepsi bu. Geri kalanını doğa halledecek."

"Doğa mı?"

"Evet," diye yanıtladı cüce ciddiyetle, sakalını düzelterek. "Buna merkezkaç kuvveti ya da buna benzer bir şey deniliyormuş. Cüceler bunu açıklamıştı bana."

"Mükemmel!" diye söylendi Palin. "Gnomlar!"

Genç adam derin bir nefes alarak çekici kaldırdı. Dudaklarından bir inilti çıkıverdi, gerginlikten dolayı alnı terle dolmuştu ve kadınlardan birkaçının kıkırdadığını duydu. Fıtığının koptuğundan emin bir şekilde dişlerini sıkarak Palin, ellerinde çekiçle birlikte daire çizerek dönmeye başladı. Dougan'ın haklı olduğunu fark edince şaşırdı. Onun devinim hızı çekicinin daha hafifmiş gibi durmasını sağlıyordu. Onu gitgide daha da yukarı kaldırmayı başarabildi. Ama çekicinin sapı Palin'in terli ellerinden kaymaya başladı.

"Elinden kaçırıyor! Yere eğilin! Hepiniz!" diye seslendi Tanin, kendini yüzüstü yere atarak. Kadınlar da onu takip ettiğinde mızrakların tıngırtısı duyuldu. Hatta Kara ejderha bile -Palin'in elinde alev kırmızısı parlamaya başlayan çekiçle birlikte, kontrolden çıkmış bir şekilde odanın tam merkezinde dönmekte olduğunu gö-rünce-sızlanarak yere sindi ve kanatlarını kafasının üzerine kapamaya çalıştı. Sadece yüzünde kocaman bir sırıtiş olan cüce ayakta kaldı.

"O... onu... tutamıyorum!" diye haykırdı Palin ve kocaman bir soluk vererek çekicinin uçup gitmesini sağladı. Genç büyücü dizlerinin üzerine çöktü, neler olduğuna bakamayacak kadar büyük bir acı ve bitkinlik içindeydi. Ama odada yerde yüzüstü yatmakta olan diğer herkes, çekici izlemek için kafalarını

276

kaldırdılar. Döne döne 'vınn' diye uçu, kadınların kafasını üzerinden geçti, Tanin ile Sturm'ün tepesinden vızıldayarak ilerledi ve korkudan sinmiş ejderhayı sıyırdı. Döne döne uçu ve uçarken havaya yükselmeye başladı. Dougan onu sakince izledi, ellerini koca göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu.

Şimdi alev kırmızısıyla parlayan çekiç yukarı, daha da yukarı çıktı ve yükselirken Gricevher'in ışığı ani bir korkuyla zayıfladı. Çekiç cevherin üzerine doğru dümdüz gidiyordu!

"Evet güzelim," diye mırıldandı Dougan, çekice tatminle bakarak. "Onu sen şekillendirmiştin. Şimdi onu geri getir bakayım."

Belki de çekici kendisine çeken şeyin kendi gücü olduğunu fark eden Gricevher çaresizce ışığını söndürmeye çalıştı. Ama artık çok geçti. Çekiç, yaratılışına yardım etmiş olduğu Gricevher'e doğru, sanki sevgilisinin kollarına koşan bir delikanlı gibi uçuyordu. Bir parçalanma sesi duyuldu ve gözleri kör eden kızıl ve gri ışık patlaması yaşandı, o kadar ki Dougan bile gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Ve kimse o baş döndürücü ışık arasından hiçbir şey göremi-yordu.

İki enerji, kızıl ışık ile gri ışık birbiriyle mücadele ediyormuş gibiydi ve sonra gri ışık sönmeye başladı.

Parlak ışık yüzünden gözlerinden yaşlar süzülen Palin kafasını kaldırıp baktığında, havadan Dougan'ın eline yuvarlanan gri, parlak bir mücevher gördüğünü sandı. Ama bundan emin olamadı, çünkü tam o sırada, kırmızı renkle parlayan çekiç de düştü ve tam tepelerine doğru indi!

Ağrıyan kollarıyla başını örten Palin yere yapıştı. Kafasının yarılıp da beyninin dört bir yana saçılmasının

görüntüleri canlı bir netlikle aklında canlandı. Çınlayan bir 'tangırtı' sesi duydu. Ürkekçe başını kaldırdı, çekicinin Dougan'ın ayağının dibinde durduğunu ve zaferle kırmızı kırmızı parladığını gördü. Palin, odadaki diğer herkes gibi yavaşça, titreyerek ayağa kalktı. Canı yanıyordu ve bitkin düşmüştü; Tanin'in ona yardıma gelmesi lazımdı aksi taktirde yere yığılacaktı. Ama Palin, kendisini kollarıyla sıkıca kavrayan ağabeyine bakıp gülümsedi. "Büyüm geri geldi!" diye fısıldadı. "Geri döndü!" "Ben de geri döndüm," dedi bir ses. Palin etrafına bakınca ejderhanın gitmiş olduğunu gördü. Onun yerinde, elleri kafasının üzerinde yere sinmiş bir halde duran cılız, orta yaşlı, kara cüppeli bir büyücü duruyordu. Büyücü doğrulup oturdu ve sanki olanlara inanamıyormuşçasına etrafına bakındı. "Geri döndüm!" diye hay-

277

kırdı neşeyle, kafasını, boynunu ve omzunu eliyle yoklayarak. "Tavşan kulakları yok! Ejderha nefesi yok! Minotaur kasları yok! Ben tekrar benim!" Hıçkırıklara boğuldu.

"Ve sen de bahsi kaybettin cüce!" diye haykırdı esmer saçlı dilber aniden, ayağa kalkarak. "Çekiç düştü!" "Evet!" diye haykırdı kadınlar. "Sen bahsi kaybettin! Adamlar bizimdir!"

"Dougan..." diye hırladı Tanin meşum bir sesle.

Kadınlar onlara yaklaşıyordu, gözleri savaş ateşi yerine aşk ateşiyle tutuşmuştu.

Baltasını kafasının üzerine kaldıran Dougan kollarını havaya yükseltti. Yüzü sertti, kara gözleri parlayan çekiç kadar kızıl bir renkle şimşekler çakıyordu. O anda konuşan ses, cafcacılı elbiseler giyen cücenin sesi değildi artık; oyup şekil verdiği dağlar kadar yaşlı ve suyla doldurduğu okyanuslar kadar derin bir sestti.

"Kadınlar!" diye seslendi tanrı sert bir tonla. "Beni dinleyin! Gricevher'in sizin üzerinizde olan etkisi bozuldu. Şimdi çocuklarınızı ve kocalarınızı hatırlayın. Ağabeylerinizi ve babalarınızı hatırlayın! Yuvalarınızı ve sizi sevip, size ihtiyacı olan kimseleri hatırlayın!"

Kadınların hepsi, bir bir şaşkın ifadelerle etraflarına bakındılar, bazıları ellerini kafalarına götürdüler, bazıları da kafaları karışık bir şekilde göz kırptırdılar.

"Neredeyiz biz?" diye sordu biri.

"Neden böyle giyinmişiz?" diye sordu diğeri, kaplan postundan elbiseye bakarak.

"Bu ne cüret?" diye haykırdı sarışın, Sturm'ün yüzüne tokadı basarak.

Sadece esmer saçlı dilber üzgün görünüyordu. Kafasını sallayarak ve iç geçirerek şöyle dedi, "Ailemi özledim. Ve sevdiğim, nişanlanmış olduğum adamı hatırlıyorum. Ama her şey en baştan başlayacak. Sonu gelmeyen savaşlar. Dövüşler, kan dökmeler, ölmeler..."

Tanrıya doğru döndü fakat sadece kendisine anlayışla bakıp gülümseyen cafcacılı elbiseler giymiş bir cüce buldu karşısında.

"Bir an düşünsene, kızım," dedi Dougan nâzikçe, kızın elini okşayarak. "Kitapları okudunuz ya, hatırlıyor musun? Ve onlar da okudu." Diğer kadınları işaret etti. "Şimdi bilgiye sahipsiniz. Bunu sizden kimse alamaz. Sen ve diğerleri, erkeklerinizin ve çocuk-

278

larnızın da yardımıyla, bu adayı bir cennete çevirirsiniz."

"Senin kim olduğunu bilmiyorum," dedi esmer saçlı dilber, cüceye hayretle bakarak, "ama sen bilge birisin. Senin dediğin gibi yapacağız. Ve seni her zaman kalplerimizde ve dualarımızda anacağız." (ve ada sakimleri böyle yaparak, Dünyanın Yaratıcısı Reorx'a bir kez daha tapan, tabii herhangi birinin bildiği kadarıyla, tek insanlar oldular.)

Kız öne doğru eğilerek Dougan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Cücenin yüzü en az çekici kadar kıpkırmızı kesildi.

"Haydi şimdi gidin bakalım!" dedi babacan bir tonlamayla.

Kollarını birbirlerinin bellerine dolayan kadınlar neşeyle gülerek odadan dışarıya koşturdular ve üç kardeş kısa süre sonra onların şen şakrak seslerinin şato surlarının dışına çıktığını duydular.

"Sana gelince-" Dougan kara cüppeli büyücüye doğru döndü.

"Beni azarlama!" diye yalvardı Lord Gargath uysalca. "Ben dersimi aldım. Gerçekten. Yaşadığım sürece, bir daha hiçbir mücevherle işim olmaz. Bana inanabilirsin!" dedi, kafasını kaldırıp tavana bakarak ve ürpererek.

"Ve seni divanda görmeyi bekleriz," dedi Palin sertçe, Magius'un Asası'nı geri alarak. "Artık bir kaçak olmayacaksın değil mi?"

"Bir sonraki toplantıyı ipe çekeceğim!" dedi Lord Gargath hevesle. "Getirebileceğim herhangi bir şey var mı? Belki de bir pasta? Muhteşem acılı yemek yaparım..."

279

onsz

(13u

Dougan ile kardeşler olaysız bir şekilde gnom gemisine geri döndüler. Hatta, savaşçılar kadınlarının geri dönmesine, ailelerin bir kez daha bir araya gelmesine o kadar çok sevinmişlerdi ki, zırhları ve kılıçları geri verdiler. (Şef zaten zırhın çok terlettiğine karar vermişti ve mızraklarla kıyaslandığında kıl ıçların ilkel silahlar olduğunu düşünüyordu.)

Gnomlar geminin hasarlarını onarmışlardı. Hatta geminin bir ucunun içeri göçük olmasının, yön tayin etmeyi ölçülmez derecede geliştirdiğini keşfetmişlerdi ve Boşver Dağı'na geri dönüp de gnom donanmasının geri kalan gemilerinin pruvalarını -ya da kışıklarını- içeri göçertmek konusunda oldukça heyecanlıydılar.

Aksi takdirde oldukça romantik bir gemi gezintisi olacak yolculuğu sadece tek bir küçük olay lekelemişti, (yelkenden sürekli olarak eğilerek kaçmak, gökten yağan balıklar ve pruvadaki... ya da kış tarafındaki... su sızıntısı sebebiyle karaya varmadan evvel batıp batmayacaklarını düşünmek haricinde...)

Dougan bir gece güvertede yayılmış oturuyordu, tefekküre dalmış bir şekilde gökleri izliyordu (Reorx gezegeni yerinde yoktu) ki aniden üç kardeş etrafını sanverdi.

"Sturm kollarını yakala!" diye emretti Tanin, cücenin üzerine arkasından sıçrayarak. "Palin eğer sakalı bir milim bile kıpırdarsa onu uykuya daldır!"

"Bu ne celâl! Bu ne cüret?" diye kükredi Dougan, Sturm'un kaya gibi kışkacı altında debelenerek.

"O kaya için hayatlarımızı tehlikeye attık," dedi Tanin sertçe, yüzü kıpkırmızı kesilmiş cüceye doğru bakarak. "Ve ben onu görmek istiyorum."

"Bizi günlerdir geçiştirip duruyordun," diye ekledi Palin, ağabeyinin yanında durarak. "Onu demirhanene mi nereye götüreceksen, öncelikle en azından şöyle bir bakmak istiyoruz."

"Beni bırakın!" diye ant içmeye başladı Dougan. "Yoksa bir daha asla hiçbir şey göremeyeceksiniz!"

Sturm, Tanin'den gelen bir baş işaretiyle birlikte cücenin kolları-

280

nı bıraktı. Dougan onlara rahatsızlıkla baktı.

"Gricevher?" dedi kardeşler, bir araya toplanarak.

"Şey, bakın evlatlar." Cüce oldukça rahatsız bir durumda gibi görünüyordu. "Bu biraz sorun çıkartacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Palin gerginlikle, cücenin yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmayarak.

"Bizim ona bakamayacağımız kadar güçlü mü?"

"Yooo..." dedi Dougan yavaşça, yüzü Lunitari kızılına bürünerek. "Şey pek sayılmaz aslında..."

"Peki öyleyse, haydi görelim şunu!" diye görmek istedi Tanin.

"Gerçek... ıh... gerçek şu ki, evlatlar," diye geveledi Dougan, kara sakalım parmağına dolayarak, "ben... ben onu yanlış yere koydum..."

"Yanlış yere koymuş!" dedi Sturm hayretler içinde.

"Belki de 'yanlış yere koymak' uygun kelime değildir," diye mırıldandı Dougan. "Bilirsiniz, adayı terk etmeden önceki gece biraz zar oyununa katıldım ve..." Sesi perişan bir halde kesiliverdi.

"Onu kaybettin]" diye inledi Tanin.

Palin ile Sturm cüceye bakıyorlardı, konuşamayacak kadar afal-lamışlardı.

"Haklının evlat." Dougan ağır bir iç çekti. "Böyle olacağı belliydi, yani..."

"Böylece Gricevher bir kez daha dünyada serbest geziyor," diye mırıldandı Palin.

"Korkarım ki öyle. Ne de olsa, esas bahsi ben kaybetmiştim zamanında, eğer hatırlıyorsanız. Ama endişelenme evlat," dedi cüce, elini Palin'in koluna koyarak. "Onu geri alacağız! Biz günün birinde, onu geri alacağız!"

"Ne demek biz!" diye hırladı Tanin.

"Paladine ve Gilean ve Karanlık Kraliçe ve göklerdeki bütün tanrılar adına yemin ederim ki, eğer seni hayatımda bir kez daha benim olduğum yöne doğru bakarken görürsem cüce, arkamı dönüp öteki yöne doğru yürüyeceğim -hayır koşacağım!" diye yürekten ant içti Sturm.

"Benim için de aynısı geçerli," dedi Palin.

"Ve benim için de!" dedi Tanin.

Dougan bir anlığına mahzun mahzun onlara baktı. Sonra cücenin yüzünde bir sırıtiş beliriverdi. Boncuk boncuk gözleri parıl-dadı.

"Bahse var mısınız?"

281

IV

Değişimin ilk alâmeti altın renkli göz değildir ya da tehditkâr bir endamı tepenin ve çölün yüz ifadesinin,

Bunun yerine çocuğun nefesidir
yer altı sularının buz gibi soğuğu
gece vakti bir ağlayış, bıçakların hatırası
ve ürkererek uyanırsın yatakta doğrulur ve şöyle dersin bu benim yaptığım bir şey her nasılsa ben bu şeyi yaptım.

Böylece korkunu uzaklaştırırsın bırakırsın gece senin rüyanı sarmalasın ve kızıl ay yavaşça ilerlerken yüzlerce yolculuğunda damarda coşup taşan kan gibi.

Ve sonra varışlar
inancın kenarını yırtıp koparan
oyun içindeki bir boşluk,
soyut gülümseme
bunun hiçbir ilgisi yok
senin yaptığın o şeyle
ve biliyorsun ki dileklerin
hiçbir zaman gizleyemez
başka bir yerin o eski hatıralarını içinde.

Guguk kuşunun hikâyesi, kurulan bir kuş yuvası tedbirsiz yabancıların himayesine verilen yumurta.

282

Kesinlikle çocuk yabancı olacak, elf gibi bir şey,
çingenelerce kaçırılmış, her zaman yabancı,
ve yine de,
kanın ve evlat edinmenin kazası içinde
sanki sizin zamammzdaymış gibi
ve annelerinizin zamanında,
her zaman ve hep size ait kalacak.

Öyleyse yabancıya bu ninniye söyle ailelerin keşfini söyle
kardeşlerin kurgularını

babanın ozanımsı hilesini annenin akıl ve işığı karıp hazırladığını, şarkısını söyle bana, altın gözlü kızın

283

284

"Raisti m'i n Kızı eis ve

Raistlin'in Kızı efsanesini ilk olarak, ikizimin ölümünden yaklaşık beş yıl kadar sonra işittim. Tahmin edebileceğiniz gibi, söylentiler sebebiyle oldukça meraklanmış ve rahatsız olmuştum ve elimden geldiğince araştırma yaptım. Bu işi yaparken, o sıralarda Ansalon'un dört bir yanına dağılmış olan dostlarımdan yardım gördüm -eski Yol Arkadaşları'ndan yani. Ansalon'un her bir bölümünden efsanenin değişik yorumlarını buldum. Sil-vanesti elfleri arasında, Solamniya halkı arasında ve Que-shu'ya geri dönen bozkır insanları arasında anlatılıyor bu efsane. Ama bunu doğrulayacak hiçbir kanıt bulamadık. Hatta (kenderlerin yaptığı gibi) her yere gidip, her şeyi duyan kender Tasslehoff Burrfoot dahi bu konuda ilk elden bir bilgi keşfedemedi. Bu hikâyeyi duyanlar her zaman için, kızın süt annesinin kuzenini tanıyan bir halası olan... böyle uzayıp gider, birinden işitmiş oluyor.

Hatta daha da ileri gidip Tarihçi Astinus ile, yani her şeyi gören gözlerinin önünden akıp giderken tarihi kaydeden kişi ile irtibat kurdum. Bu girişimde yararlı herhangi bir şey öğrenme umutlarım boşunaydı, zira Tarihçi dillere destan bir şekilde ketumdur, özellikle de geçmişte gördüğü bir şeyin geleceği etkilemesi söz konusu ise. Bunu bildiğim için, sadece efsanenin gerçek olup olmadığını söylemesini istedim. İkizim bir çocuğun babası mıydı? O kız ya da oğlan hâlâ bu dünyada yaşıyor muydu?

Cevabı onun gibi esrarengiz bir adamdan, bazılarının tanrı Gilean'ın kendisi olduğunu fısıldaştığı adamdan umulacak şekildeydi. "Eğer gerçekse, zaman içinde bilinecektir. Eğer değilse, bilinmeyecektir." Efsaneyi bu cilde dahil etmeyi, hem ilginç bir şey olduğundan dolayı, hem de çok uzak geçmişte Krynn tarihinde bir yeri olabilir diye kabul ettim. Fakat okuyucu önceden uyarılmalıdır ki, dostlarım ve ben bu hikâyeye tek kelimeyle dedikodu gözüyle bakmaktayız.

-Caramon Majere

7RS

Alaca karanlık vakti Huysuz Han'a nazik elleriyle dokunuyor, o pejmürde ve kötü şöhretli mekânı bile, kapısına giden yolda yürüyen ya da at süren kimseler için huzur verici bir sığınak haline sokuyordu. Hava şartlarıyla yıpranmış ahşapları -ki gün ışığında incelenirlerse çürümüş ve kurtların istilasına uğramış olduğu görülürdü- altın renkli akşamüstünde sade ve hoş gibi görünüyordu. Çatlak ve kırık pencere

pervazları, batmakta olan güneşin son ışınlarını yakalayarak parlıyordu ve gölgeler çatıya öyle bir şekilde vuruyordu ki, damdaki yamaları kimse göremiyordu. Belki de hanın bu gece o denli kalabalık olmasının sebebi buydu -ya oydu, ya da doğu göğünde hayaletimsi, sessiz bir ordu gibi toplanmakta olan alçak ve boz renkli bulutlardı.

Huysuz Han, VVayreth Ormanı'nın dış perçeminde bulunuyordu -tabii eğer büyülu ağaçlar öyle olmasını uygun görürse. Eğer büyülu ağaçlar aksini uygun görürse, ki sık sık böyle olurdu, han kimsenin ektiği herhangi bir şeyin yetişmediği çorak bir tarlanın dış perçeminde bulunurdu. Hiçbir çiftçinin şansını denemeye aldırıldığından da değildi hani. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin baş büyücüleri tarafından, garip ve esrarengiz bir orman ile kontrol altında tutulduğuna inanılan topraklardan kim bir şeyler isterdi ki? Bazıları Huysuz Han'ın, VVayreth Kulesi'ne bu kadar yakın bir yere inşa edilmesinin acayip olduğunu düşünürdü (tabii orman görünürlerdeyken), ama zaten hanın sahibi olan Slegart Havensvood da acayip bir adamdı. Görünüşe göre dünyadaki tek derdi kâr elde etmektir -soran herkese onun da söyleyeceği gibi. Ve gece yaklaşırken kendilerini büyücülerin topraklarının eteklerinde bulan kimselerden her zaman çıkarılacak kârlar vardı.

Görünüşe göre bu akşam kendilerini o zor durumların içinde bulan bir sürü kimse vardı, zira neredeyse handaki her bir oda kiralanmıştı. Gezginler çoğunlukla insandı, zira o günler ciflerin ve cücelerin kendi içlerine kapandığı ve bu dünyada pek nadir dolaştığı, Mızrak Savaşı'ndan önceki günlerdi. Ama etrafta birkaç lağım cücesi vardı; Slegart onları yemek pişirmeleri ve etrafı temizlemeleri için işe almıştı, tabii nazik davrandıkları sürece. Her nasılsa bu gece hiç goblin yoktu, fakat goblinden sayılabilecek birkaç insan bulunuyordu -yüzleri o kadar çarpık ve üçkağıtçıydı ki. Slegart'ın odalarının (ki bu küçük ve pejmürde yerde pek fazla oda yoktu) birkaçını alan bu geniş guruptu. Sadece iki oda boş kalmıştı. Gökyüzünde ilk akşam yıldızı belirip de yaklaşan fırtına bulut-

286

larınca hemencecik istilâya uğradığı sıralarda hanın kapısı sonuna kadar açıldı. İçeri buz gibi bir hava dalgası, deri zırh içinde bir savaşçı ve kırmızı cüppeler içinde bir büyücü girdi. Slegart pis barın arkasındaki yerinden kaşlarını çatı. Bunun sebebi büyü kullanıcılarını sevmemesi değildi (bazı söylentilere göre onun ham kulenin büyücülerinin inayeti sayesinde varlığını sürdürüyordu), büyü kullanıcılarının kendi yerinde kalmasını pek sevmemesiydi.

Koca savaşçı (ki hem Slegart'ın, hem de ortak salondaki diğerlerinin fark ettiği üzere bu dikkate değer derecede iri ve genç bir adamdı) bir sikke atıp da "Akşam yemeği," dediğinde, Slegart'ın çatık kaşlı bakışı anında gülümsemeye dönüştü. Fakat iri adam "ve gece için bir oda," diye eklediğinde gülümsemesi soluverdi.

"Doluyuz," diye hırladı Slegart, kalabalık ortak salona manalı bir şekilde göz gezdirerek. "Bu gece avlanma ayı çıkacak..."

"Pöh!" İri savaşçı homurdandı. "Bu gece avlanma ayı olsun, başka bir şey olsun, hiçbir ay çıkmayacak. Fırtına her an kopabilir ve eğer kar tanesi avlamaya düşkün değilsen bu gece hiçbir halt vuramazsın." Bunun üzerine, söylediği şeyi çürütmeye çalışan herhangi biri var mı diye ortak salonda etrafına bakındı. Omuzlarının genişliğini, oldukça yıpranmış kılıç kınını ve elinin kayıtsız bir şekilde kılıcının kabzasına gidişini gördüklerinde, o sert görünüşlü insanlar bile kafalarını bilgece sallayıp onaylamaya ve bu gece kesinlikle av falan olmayacağı görüşüne katılmaya başladılar.

"Her neyse," dedi koca adam, bakışlarını Slegart'a doğru geri çevirerek, "geceyi burada geçiriyoruz, eğer yataklarımızı şöminenin yanına kurmamız gerekse bile. Görebildiğin gibi"-savaşçının sesi yumuşadı ve bakışları, şömineye mümkün olduğu kadar yakın bir masaya çöküvermiş olan büyü kullanıcılarına gitti-"kardeşim bu gün daha fazla yolculuk edecek halde değil, özellikle de böyle bir havada."

Slegart'ın gözleri büyüciye kaydı, adam hakikaten de tükenmişliğin sınırlarında gibi görünüyordu. Kafasını örtüp yüzünü gölgeler içinde bırakan bir kukuletası olan kırmızı bir cüppeye bürünmüş büyü kullanıcısı, tepesi çok yüzeyli bir kristali kavrayan altın ejderha pençesiyle süslenmiş ahşap bir asaya dayanıyordu. Asayı hiç yanından ayırmıyordu, ya onu okşamak için ya da onun varlığını hissedip rahatlamak için elini düşkünlükle, devamlı olarak ona doğru uzatıyordu.

"Bana en iyi biranı ve ikizime de bir kupa sıcak su getir," dedi sa-

287

vaşçı, barın üstüne bir başka çelik sikke daha koyarak.

Paranın görüntüsüyle beraber Slegart'ın aklı başına geliverdi. "Şimdi hatırladım "-diye başladı, eli sikkenin üzerine kapanarak ve gözleri de metalin şingirtisini duyabildiği yere, yani savaşçının deriden para kesesine doğru kayarak. Hatta sanki kokusunu da duya-biliyormuş gibi burnu da kırıışmıştı-"ikinci katta bir oda boşaltıldı."

"Sanırım işimize yarar," dedi savaşçı sertçe, tezgâhın üstüne bir çelik sikke daha atarak.

"Elimdeki en iyilerden birisi," diye belirtti Slegart, savaşçıya göz atarak.

Koca adam kaşlarını çatarak homurdandı.

"Bu gece ne insanlar için ne de hayvanlar için elverişli bir gece olmayacak," diye ekledi hancı ve tam o anda hana bir ani bir bora çarpıverdi, çatlak pencerelerden ılık çalarak geçti ve içeriye kar tanecikleri üfledi. Tam o sırada kırmızı cüppeli büyücü öksürmeye başladı-adamı masanın üzerinde iki büküm hale getiren, harap edici ve boğucu bir öksürüktü bu. Büyücü hakkında pek fazla bir şey söylemek zordu, hava şartları dolayısıyla cüppe giymiş ve kukuletasını sıkı sıkıya örtmüştü. Slegart biliyordu ki, o ve şu dev herif gerçekten de ikizlerdiyse, büyücünün genç olması gerekliydi. Bu sebeple, bir anlığına kukuletanın altından dışarı taşan darmadağın, bembeyaz bir saç gördüğünde ve asayı tutan elin zayıf ve dermansız olduğuna dikkat ettiğinde, hancı hatırı sayılır derecede ürkmüştü.

"Odayı alıyoruz," diye homurdandı savaşçı, sikkeyi tezgâha bırakırken endişe dolu bakışları kardeşine doğru giderek.

"Onun sorunu ne?" dedi Slegart büyücüye göz atarak, parmakları sikkenin yanında seğirtiyor ama hiç dokunmuyordu. "Bulaşıcı değildir değil mi?" Geri çekildi. "Yani veba değil herhalde?"

"Hayır!" Savaşçı kaşlarını çatı. Hancıya doğru eğilen koca adam alçak bir sesle konuştu, "Yüksek Büyüculük Kulesi'nden yeni geldik daha. Sınav'ı aldı da..."

"Ah," dedi hancı bilgiç bilgiç, genç büyücüye halden anlar bir tavırla bakarak. "Onlardan birçoğunu görmüşlüğüm var. Ve senin gibi de çok kişi gördüm "-koca savaşçıya baktı-"elinde geriye kalan tek şeyler olarak, sadece bir elbise bohçası ve yırtık pırtık bir iki büyü kitabıyla buraya tek başına gelen kimselerdi onlar. Hayatta kalabildiğiniz için ikiniz de şanslısınız.

Savaşçı kafasıyla onayladı, fakat görünüş itibarıyla -solgun yü-

zündeki ve acıyla dolu koyu gözlerindeki o olanları unutamayan ifadeye bakılınca- hiç de şansının olağanüstü olduğunu düşünmüyordu. Masaya geri dönen savaşçı, elini kardeşinin öksürükle inip kalkan omzuna koydu ve karşılığında sadece sert bir hırlama aldı.

"Beni rahat bırak Caramon!" diye büyücünün zar zor konuştuğunu duydu Slegart, bir tepsinin üzerinde bira ile sıcak su dolu bir kupa taşıyarak masaya geldiğinde. "Senin şu endişelerin beni bu öksürükten daha evvel mezarıma koyacak!"

Savaşçı, yani Caramon cevap vermedi, gözlerinde hâlâ mutsuzluk ve endişeyle dolu bir bakışla kardeşinin karşısındaki oturağa yerleşti.

Slegart, kukuletayla örtülmüş yüzü görebilmek için elinden geleni yaptı, fakat büyücü şöminenin yanına büzüşmüştü ve kırmızı kapüşonu gözlerinin üzerine kadar sıkıca çekilmişti. Hancı alışılmadık miktarda tabak, çatal ve kupa tangırtısıyla birlikte masayı hazırlarken, büyücü kafasını kaldırıp bakmadı bile. Genç adam sadece kemerinde asılı duran bir keseye elini attı ve bir avuç yaprak çıkartarak dikkatle kardeşine uzattı.

"İçeceğimi hazırla," diye emretti büyücü hırıltı dolu bir sesle.

Bütün bunları dikkatle izleyen Slegart, büyücünün narin elinin derisinin şömine ışığında parlak, metalik bir altın rengiyle ışıldadığını gördüğünde epey ürküdü.

Hancı, büyücünün yüzünü görebilmek için bir girişimde daha bulundu, ama genç adam gölgelerin içine daha da sokuldu, kafasını eğdi ve kukuletasını daha da aşağı çekti.

"Eğer yüzünün teni de elininkiyle aynıysa, kendini sakladığına hiç şaşmamalı," diye düşündü Slegart ve şimdi bu garip, hastalıklı büyücüye kapıdan geri çevirmiş olmayı diledi -parası olsun ya da olmasın. Savaşçı yaprakları büyücünün elinden aldı ve onları bir kupaya boca etti. Sonra üstünü sıcak suyla doldurdu.

Kendine rağmen merak içinde olan hancı, bunun bir büyü iksiri ya da benzeri bir şey olduğunu umarak bu karışımı şöyle bir görebilmek için ileri doğru eğildi. Fakat onu hayal kırıklığına uğratabilecek şekilde, yüzeyinde yüzen birkaç yaprağı olan bir çaydan başka bir şey gibi görünmüyordu pek. Burun deliklerine keskin bir koku doldu. Kokuyu içine çekerek tam bir yorum yapmak üzereydi ki kapı açılarak içeriye daha fazla kar, daha fazla rüzgâr ve bir başka müşteri daha buyur etti. Pasaklı barmen kızlardan birine büyücü

289
ile kardeşinin servislerini tamamlamasını işaret eden Slegart, yeni gelen müşteriye karşılamak için arkasını döndü.

Görünüşe göre -zarafet dolu yürüyüşü, uzun boyu ve narin yapısıyla- içeri giren kimse ya genç bir erkek insan, ya genç bir dişi insan, ya da bir elfti. Ama bu suret, elbiselerinin içinde o kadar sarmalanmış ve o kadar büzüşmüştü ki ırkını ya da cinsiyetini kestirmek imkânsızdı.

"Doluyuz," diye bildiri yapmaya başladı Slegart, ama o daha konuşmaya başlayamadan müşteri, hancının

yanına süzölmüş (suretin yürüyüşünü başka bir şekilde tanımlaması imkânsızdı) ve zarif bir güzelliğe sahip olduğı dikkate değeri elini uzatarak hancının eline (ki dikkate değeri tek yanı pis oluşuydu) iki çelik sikke bıraktı.

"Bu gece için ateşin yanında bir yer istiyorum," dedi müşteri alçak bir sesle.

"Sanırsam bir oda boşaldı," diye belirtti Slegart, yaptığı bildiriği terbiyesiz ve gürültölü kahkahalar ile karşılayan goblinimsi insanların sevineceğı bir şekilde. Hatta savaşçı bile kardeşini dürtükle-mek için masanın üzerine eğilerek esefle sırtıttı ve kafasını salladı. Büyücü hiçbir şey söylemedi, sadece sinirli bir şekilde içeceğini işaret etti.

"Odayı alacağım," dedi müşteri, para kesesine elini atıp, sırtıtmakta olan hancıya iki çelik para daha uzatarak.

"Çok iyi..." Müşterinin pahalı kumaştan yapılmış elbisesini gören Slegart, eğilip reverans yapmanın akıllıca olduğunu düşündü. "İh, isminiz nedir...?"

"Oda ile beni tanıştırtırmam mı gerekiyor?" diye sordu müşteri sertçe.

Bunun üzerine savaşçı takdirle kıkırdadı. Hatta büyücü bile buna bir tepki vermiş gibiydi, zira üzerinden dumanlar tüten, leş kokulu içeceğini yudumlarken kukuletalı kafası hafifçe oynamıştı.

Söyleyecek söz bulamayan Slegart, zihnini arayıp taryor ve bu gizemli müşterinin kimliğini saptamanın bir başka yolunu düşünüyordu ki, müşteri ona arkasını dönüp şömineden olabildiğince uzaktaki gölgeli bir köşeye doğru ilerlemeye başladı. "Et ve içki." Bu sözleri buyurucu bir edayla omzunun üzerinden hancıya doğru fırlatmıştı adeta.

"Siz Saygıdeğer... Saygıdeğer Lord Hazretleri ne arzu ederler?" diye sordu Slegart, bir kulağı emrine amade bir halde dikilmiş va-

290

ziyette müşterinin arkasından aceleyle seğirterek. Müşteri Ortak dilde konuştuğı halde aksanı tuhaftı ve hancı hâlâ müşterisinin kadın mı erkek mi olduğunu kestiremiyordu.

"Herhangi bir şey," dedi müşteri bitkinlikle, gölgeli çardağı doğru ilerlerken Slegart'a arkasını dönerek.

Yolunun üzerindeyken, savaşçı Caramon'un ve kardeşinin oturdukları masaya bir bakış fırlattı. "Şundan. Onlar ne alıyorsa." Müşteri, içi gri renkli, koyu bir yığınla dolu bir ahşap kâseyi servis eden ve aynı zamanda vücudunu da Caramon'a hafifçe değdirmekte olan barmen kızın olduğu tarafı işaret etti.

O anda, ya bu gizemli müşterinin yürüyüş tarzından, ya da hareketlerinden, veya belki de Caramon'un elinin barmen kızın vücudundaki yuvarlak bir bölgeyi hafifçe okşadığını fark ettiğinde sesinde beliriveren o ince hor görüş tınısı dolayısıyla, Slegart anında anladı ki bu sarıp sarmalanmış müşteri bir dişiydi.

Savaştan beş yıl kadar önceki o günlerde Ansalon üzerinde seyahat etmek oldukça tehlikeliydi. Tek başına yolculuk edenlerin sayısı pek azdı ve kadınların seyahat etmesi ise başlı başına alışılmadık bir şeydi. Yollarda dolaşan kadınlar ya -kılıç kalkan kullanımında becerikli- paralı askerlerdi, ya da etrafında tepeden tırnağına silahlı bir refakatçi kalabalığıyla gezen zengin kadınlardı. Bu kadın -eğer bir kadınsa tabii- Slegart'ın görebildiğı kadarıyla hiç silah taşımıyordu ve eğer refakatçileri vardıysa da, ülkenin bu kısmında görülüp görülecek en berbat kar fırtınasının ortasında, açık havada uyumaktan zevk alıyor olmalıydı.

Slegart öyle pek de zeki ve ahım şahım bir gözlemci değildi ve bu müşterinin yalnız, korunmasız bir kadın olduğu sonucuna mekândaki herkesten ancak iki dakika sonra varabildi. Bu, savaşçının yavaşça kararan yüzünden ve cevap olarak kafasını sallayan kardeşine attığı kuşku bakıştan belliydi. Bu aynı zamanda, barın yanında toplanmış "avcı" grubunun üzerine çöken ani sessizlikten ve çalınan hızlı ısıklar ile bastırılmış kıkırdamalardan da belli oluyordu.

Bunları duyan Caramon kaşlarını çatı ve kafasını çevirip etrafına bakındı. Ama büyücüden gelen yavaş bir dokunuş ve hafifçe söylediğı birkaç söz, koca savaşçının iç çekmesini ve isteksizce kâ-sesindeki yemeğı yemeye devam etmesini sağladı. Fakat barmen kızı hüsrana uğratacak şekilde, gözlerini müşteriden ayırmadı.

Slegart tekrar bar tezgâhının arkasına geçti ve sırtını yarım dönmüş fakat her şeyi izleyen bir halde, pis bir bez parçasıyla kupala-

291

n silmeye koyuldu. Serserilerden birisi yavaşça ayağı kalktı, gerindi ve bir büyük bira daha istedi. Barmen kızdan birasını alarak, sal-lana sallana müşterinin masasına doğru ilerledi.

"Oturmanın sakıncası var mı?" dedi, hareketlerini sözlerine uydurarak.

"Evet," dedi müşteri sertçe.

"Öf, hadi ama." Sırttan serseri, kâsesinin içindeki boz renkli bulamacı yemekte olan müşterinin hemen karşısındaki oturağı kendisini rahatça yerleştirdi. "Han müdavimlerinin böyle bir gecede cümbüş yapması ülkenin bu yöresinde adettendir. Bizim küçük eğlence partimize katılsana..."

Müşteri onu duymazdan geldi, metin bir şekilde yemeğini yemeye devam etti. Caramon sandalyesinde hafifçe kıpırdandı, ama kardeşine yalvarırcasına bir bakış atıp da cevap olarak kukuletalı başın aniden sağa sola sallanışını görünce iç çekerek akşam yemeğine devam etti. Serseri öne doğru eğildi ve müşterinin yüzüne sıkı sıkıya örtmüş olduğu eşarba dokunmak için elini uzattı. "Feci şekilde terlemiş olmalısın-" diye başladı adam. Cümlesini tamamlayamadı, yüzünden aşağı damlayan bir kâse dolusu sıcak yahninin arasından konuşmayı epey zor bulmuştu. "İştahım kaçtı," dedi müşteri. Sakince ayağa kalkarak, elindeki yahni kalıntılarını yağlı bir mendile silerek merdivenlere doğru yöneldi. "Odama şimdi çıkacağım hancı. Kaç numara?" "Numara on altı. Ayak takımından korunmak için kapıyı içerden sürgüleyebilirsiniz," dedi Slegart, kupaları parlatması yavaşlayarak. Bela çıkması işler için kötüydü, kârları bölerdi. "Hizmetçi kız yatağınızı hazırlamak için sizinle gelecek." Bununla yahniler damlamakta olan "ayak takımı," o gizemli kişinin kendi yoluna gitmesine memnun olabiliirdi. Kadının sesinde bir sakinlik vardı ve yapmış olduğu o kendine hakim hareket de kendi başının çaresine bakma konusunda müşterinin deneyimli olduğunu gösteriyordu. Ama koca savaşçı, hancının yaptığı yoruma takdirle güldü ve bununla beraber şöminenin yanında oturmakta olan "avcı" grubu da kahkaha attılar. Bununla birlikte, onların kahkahaları alay dolu kahkahalardı. Yoldaşlarına hiddetli bir bakış atan adam, gözündeki yahniiyi sildi ve ayağa kalktı. Masayı alaşağı ederek, o anda merdivenleri yarısında kadar tırmanmış olan kadının peşinden gitti.

292

"Ona odasını ben göstereceğim!" diye yan gözle bakarak kadını yakaladı ve onu geriye doğru çekti. Dengesini kaybeden müşteri, kadın olduğunu su götürmez bir şekilde kanıtlayan bir çığlıkla serserinin kollarına düştü.

"Raistlin?" diye yalvardı Caramon, elini kılıcının kabzasına atarak.

"Pekâlâ kardeşim," dedi büyücü iç çekerek. Duvara yaslanmış olduğu asasına uzandı ve ayağa kalkmak için asayı kullandı.

Caramon tam ayağa kalkmaya başlamıştı ki, kardeşinin gözlerinin kendi arkasındaki bir noktaya döndüğünü fark etti. Bu bakışı yakalayan Caramon, tam ağır bir el omzunu kavradığında başıyla hafifçe onayladı.

"Yahni de iyiymiş değil mi?" dedi "avcı" grubundan birisi. "Üzerine vazife olmayan bir meseleyle akşam yemeğini bölmek ne ayıp. Tabii eğlenmeye sen de katılmak istemiyorsan. Eğer öyleyse, senin sıran geldiğinde sana haber verir-"

Caramon'un yumruğu adamın çenesinin içine göçüverdi. "Teşekkürler," dedi savaşçı soğukça, kılıcını çekip ardında duran diğer haydutlarla yüzleşmek için dönerek. "Sanırsam benim sıram şimdi geldi." Kalabalığın arka kısımlarından fırlatılan bir sandalye Caramon'un kılıç tutan kolunun omzuna isabet etti. Önde duran iki adam üzerine atıldı, bir tanesi bileğini kavrayıp kılıcı elinden almaya çalışıyor, diğeri ise yumruklarını savuruyordu. Savaşçının görünüşe göre düşmekte olduğunu gören serseri çetesi ileri atıldı. "Kızı sen al Raist! Ben bunlarla ilgilenirim!" diye haykırdı Caramon, bir insan denizinin altından gelen bastırılmış bir sesle. "Her şey... kontrol... altında-"

"Her zamanki gibi, kardeşim," dedi büyücü çarpıkça. Homurtuları ve haykırıışları, kemiklerin ve mobilyaların çatlama seslerini duymazdan gelen Raistlin, asasının üzerine yaslandı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kız kendisine saldıran adama yumruklarıyla karşı koymasına rağmen, görünüşe göre başka bir silahı yoktu ve kısa süre içinde kaybedeceğini görmek zor değildi. Adamın bütün ilgisi boğuşmakta olan kurbanını üst katlara doğru sürüklemeye yoğunlaşmıştı, böylece arkasından hızla yaklaşan kırmızı cüppeli büyücüyü görmedi. Çeliğin pırlıltısı görüldü, büyücü elini hızlıca sapladı ve serseri, kızı bırakarak kaburgalarını tuttu. Parmaklarının arasından

293

kanlar sızıyordu. Bir anlığına hayretler içinde Raistlin'e baktı, sonra onun yanından geçerek yuvarlandı ve büyücünün hançeri boğründe saplı durur bir halde kafa üstü merdivenleri indi.

"Raist! Yetiş!" diye haykırdı Caramon aşağıdan. Üç rakibini dümdüz yere sermiş olmasına rağmen, dördüncüsüyle amansız bir dövüşe tutuşmuştu. Hareketleri, arkasından sinsice sokulup sırtına fırlamış ve kafasına bir tavayla vurmakta olan bir lağım cücesi tarafından kasti olarak engelleniyordu.

Ama Raistlin'in kardeşinin yardımına koşacak durumu olmadı. Verdiği mücadeleden dolayı zayıflayıp başı dönmüş olan kızın ayağı merdivenlerde kayıverdi.

Asasını bırakan -ki sanki onu elinde tutuyormuş gibi hemen yanında dimdik durmuştu- Raistlin düşmeden

evvel kızı yakaladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız, kafasını önüne eğik tutarak. Boğuşma sırasında eşarblı açılmıştı ve kız onu tekrar yüzüne dolamaya çalışıyordu. Ama Raistlin, alaycı bir gülümseme ve elleriyle yaptığı becerikli bir hareketle eşarblı kızın kafasından çekip alıverdi.

"Bunu düşürdün," dedi sakince, eşarblı ona uzatır ve bütün bu sırada bu genç kadının yüzünü neden gün ışığından sakladığını görebilmek için bakarken. Nefesi kesildi.

Eşarblı çıktıktan sonra dahi, kız kafasını eğik tutmuştu ama adamın hızla iç çektiğini duyduğunda artık işin işten geçtiğini anladı. Adam onu görmüştü. Bu sebeple hareketini kontrol etti ve hafif bir iç çekişle kafasını kaldırıp büyücüye baktı. Kızın adamın yüzünde gördüğü şey, adamın kızın yüzünde gördüğü şey kadar şok etmişti onu.

"Kim... ne tür bir insansın sen?" diye sordu kız, adamdan uzaklaşarak.

"Asıl sen ne türdensin?" diye bilmek istedi büyücü, kız narin ama yine de inanılmaz derecede güçlü elleriyle sıkıca tutarak.

"Ben-ben... sıradan biriyim," diye geveledi kız, Raistlin'in fal taşı gibi açık gözlerine bakarak.

"Sıradanmış!" Kız serbest kalabilmek için yarı gönülsüz bir girişimde bulunurken Raistlin onu daha da sıkıca kavradı. Gözleri ince kemik yapılı, zarif yüze; gümüş ışığı renginde ve parlaklığında-ki saç; gece göğü kadar koyu, yumuşak ve kadife karası gözlerle inançsızlık içinde bakıyordu. "Sıradanmış! Şu anda ellerimin arasında yirmi bir yıldır gördüğüm en güzel kadını tutuyorum. Daha-sı da var, şu anda ellerimde hiç yaşlanmayan bir kadın tutuyorum!" Neşesizce güldü. "Ve o kendisine 'sıradan' diyor!"

"Sana ne demeli?" Titreyen kızın eli Raistlin'in altın tenli yüzüne dokunmak için uzandı. "Ve ne demek istiyorsun -yani yaşlanmadığın hakkında?"

Büyücü, bu soruyu sorarken kızın gözlerindeki korkuyu gördü ve onu dikkatle izlerken kendi gözleri de kısıldı. "Altın renkli tenim büyüm için feda ettiğim şey, tıpkı mahvolmuş vücudum gibi. Senin yaşlanmamana gelince, demek istediğim benim gözlerimde yaşlanmıyorsun. Görüyorsun ki benim gözlerim diğer insanların gözlerinden farklı..." Duraksadı, adamın aman vermez incelemesi altında titremeye başlayan kıza baktı. "Gözlerim zamanı akıp giderken izler, bütün canlı varlıkların ölümünü görür. Benim gözlerimde, insan teni çürür ve solar, ilkbahar ağaçları yapraklarını döker, kayalar ufalanıp toz toprak olur. Sadece uzun ömürlü elfer arasındaki genç kimseler bana normal görünür, yine de onları renk verişlerini kaybetmek üzere olan çiçekler olarak görürüm. Ama sen-"

"Raist!" diye gürledi Caramon aşağıdan. Bir şangırtı oldu. Koca adamın gözlerini elleriyle kapayıp onu kör etmekte olan lağım cücesini sırtından atmaya uğraşan Caramon, kafa üstü bir masaya bindirmiş ve onu kıymıklarına ayırmıştı.

Ne büyücü ne de kız kıpırdamadı. "Hiç yaşlanmıyorsun! Elf değilsin sen," dedi Raistlin.

"Hayır," diye mırıldandı kız. Gözleri hâlâ büyücüye kenetliydi, başarısız bir şekilde kendini kurtarmaya çalıştı. "Can- canımı yakıyorsun..."

"Nesin sen?" diye cevap bekledi adam.

Kız omuz silkti, kıvranıp adamın ellerini itirdi. "Senin gibi bir insan," diye itiraz etti, kafasını kaldırıp garip gözlerle bakarak. "Ve beni kurtardığın için sana teşekkür ederim, ama-"

Aniden donakaldı, kendini kurtarma çabaları diniverdi. Bakışları Raistlin'in gözlerine kenetlenmiş kalmıştı, büyücünün bakışları ise kızinkine. "Hayır!" diye inledi çaresizce. "Hayır!" İniltisi bir feryat haline dönüştü, hanın dışına uluyan fırtına rüzgârlarının arasından yankılandı.

Raistlin geriye doğru sendeledi ve sanki kız onun vücuduna bir kılıç saplamışçasına duvara çarptı. Fakat kız ona zarar vermemişti, sadece bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kız çılgın bir haykırıyla ayağa kalktı ve koşarak merdivenleri çıkarak, kızın az önce merdivenlerin üstünde çömelmiş durduğu yere afallamış, görmeyen gözlerle bakan büyücüyü duvara yapışmış bir halde terk etti.

"Pekâlâ, pisliklerle ilgilendim, sana da pek teşekkür edemeyeceğim," diye bildirdi Caramon, kardeşinin yanına gelerek. Ağzındaki bir kesikten damlayan kanı silen koca savaşı parmaklıklardan aşağı tatmin olmuş bir halde baktı. Kardeşinin bıçakladığı, kıpırtısız vücudu merdivenin dibinde duran kişi haricinde, zeminde dört tane adam yatmaktaydı. Lağım cücesi bir fiçinin içine gömülmüş bir halde ayaklarını deliler gibi havada sallıyordu ve o kulak tırmalayıcı çığlıklarının ciddi ölçüde bardak kırması muhtemeldi.

"Hasarlar ne olacak peki?" diye cevap istedi Slegart, yıkıntıları incelemek için gelerek.

"Onlardan al," diye hırladı Caramon, "avcı" grubunun inildemekte olan üyelerini işaret ederek. "İşte hançerin burada Raist," dedi savaşı, küçük bir gümüş bıçağı uzatarak. "Elimden geldiğince temizledim. Sanırsam büyünü o sefiller üzerinde harcamak istemedim, ha? Her neyse -hey Raist- sen iyi misin?"

"Ben... ben yaralanmadım..." dedi Raistlin yavaşça, kardeşim tutmak için elini uzatarak.

"Öyleyse sorun ne?" diye sordu Caramon, kafası karışarak. "Sanki bir ruh görmüş gibisin. Al bakalım, kız nerede?" Etrafına bakındı. "Bize teşekkür etmek için bile beklemedi mi yani?"

"Ben-ben onu odasına yolladım," dedi Raistlin, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ve kim olduğunu merak eder gibi Caramon'a bakarak. Az sonra, daha çok kendine gelmiş gibiydi. Hançeri kardeşinin elinden alan büyücü, bileğine bağlı olan kurnazca tasarlanmış kayışa geri yerleştirdi. "Ve biz de odamıza gitsek iyi olur kardeşim," dedi sertçe, Caramon'un bakışlarının hâlâ masalarında duran bira sürahisine özlemle kaydığını görerek. "Bana kolunu uzat," diye ekledi büyücü, asasını tutarak. "Harcadığım güç beni yorgunluktan tüketti."

"Ah, ıh, tabii ki Raist," dedi Caramon, kardeşi için duyduğu endişeyle birlikte bütün susuzluğunu unutarak. "Numara on üç," diye homurdandı Slegart, yaralı dostlarını bir köşeye sürüklemeleri için serserilere yardım ederken.

"Şimdi anlaşıldı," diye mırıldandı Caramon, kardeşinin merdivenleri tırmanmasına yardım ederek. "Hey, kıza şöyle bir bakabildin mi? Güzel miydi bari?"

"Neden bana soruyorsun kardeşim?" diye cevap verdi Raistlin

296

yavaşça. Kukuletasıyla tekrar yüzünü sıkıca örterek kardeşinin sorusunu cevaplamaktan kaçındı. "Benim gözlerimin ne gördüğünü biliyorsun!"

"Evet, üzgünüm Raist." Caramon kıpkırmızı kesildi. "Unutup duruyorum! Kahretsin! O piçlerden biri ben eğildiğimde kuyruk sokumumda bir sandalye kırdı. Biliyorum ki her yanımda kıymık içinde kalmıştır..."

"Evet kardeşim," diye mırıldandı Raistlin, onu hiç dinlemeyerek. Bakışları koridorun sonundaki bir kapıya doğru, on altı numaralı kapıya doğru gitti.

O kapının arkasında, Amberyl huzursuzca volta atıyor, ellerini kavuşturup kavuşturup bırakıyor ve arada sırada o alçak sesli iniltiyle ağlıyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu hararetle, küçük odanın içinde bir ileri bir geri, bir ileri bir geri yürürken. Oda soğuk ve karanlıktı. Bu dalıp gitmiş endişeli halinde, Amberyl şöminenin sönmeye izin vermişti. "Bu neden oldu? Bu nasıl olabilir? Ariflerden herhangi biri neden önceden bunu görmedi?" Ayakları düşüncelerinin daire şeklindeki çıkmaz patikasını kirle kaplı ahşap zemin üzerinde takip ederken, o bu sözleri üst üste tekrarladı.

"Onu görmeliyim," dedi aniden kendi kendine. "Ne de olsa o bir büyücü. O bir yolunu... yardım... yardımcı olmanın bir yolunu bilebilir... Evet! Onu görmeliyim."

Eşarbını alıp yeniden yüzüne sardı ve ihtiyatla kapıyı açtı. Koridor boştu ve kadın sessizce ilerlemeye başlayacaktı ki adamın hangi odada kaldığı hakkında hiçbir fikrinin olmadığını fark ediverdi.

"Belki de geceyi burada geçirmeyecektir bile," dedi, umutsuzluk içinde kapının kenarına sırtını yaslayarak.

"Zaten ona ne diyebilirdim ki?" Dönüp odasına geri dönmeye başlamıştı ki durdu. "Hayır, onu görmek zorundayım!" dedi ve bir daha içeri dönmek için aklı çelinmesin diye kapıyı sertçe kapadı. "Eğer hâlâ burada değilse, ben de peşinden giderim."

Koridor boyunca ilerleyen Amberyl her kapının yanına sokulup içeriyi dinledi. Bazılarının ardından iniltiler ile homurtulu küfürler duydu ve kendisine saldıranların içeride olduğunu, büyücü ve kardeşiyle giriştikleri arbedenin ardından yaralarını atlatmakta olduğunu fark ederek bu kapılardan hemencecik uzaklaştı. Bir başka odadan, bir dişinin tiz bir sesle kıkır kıkır gülüşü ve bir erkeğin gür kahkahası duyuldu. Amberyl on üç numaraya doğru yoluna devam etti.

"Ama Raist! Kıza ne dememi bekliyorsun ki? 'Aşağı odamıza gel. Kardeşim seni istiyor' mu diyeyim yani?"

Bu sesi tanıyan Amberyl dikkatle dinleyerek kapıya daha da sokuldu.

"Eğer söylemeyi düşünebildiğin tek şey buysa, o zaman bunu söyle."

Fırtına rüzgârı arasından zar zor duyulabilen bu fısıltı, alaycı ses Amberyl'in vücuduna küçük sızı iğnecikleri batırdı. Ürpererek daha da yaklaştı.

"Ne yaptığın umurumda değil, sadece o kıızı bana getir!"

Amberyl bir ayak sürme sesi ve protesto niteliğindeki bir öksürük duydu. "Şey, Raist, onun ne kadar minnettar olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama kıızı gördüğüm kadarıyla -"

"Caramon," dedi fısıldayan ses, "Bitkinim, hastayım ve senin ahmaklığınla uğraşacak sabrım kalmadı. Kıızı bana getirmeni söyledim. Şimdi dediğimi yap..." Ses öksürüklere boğularak kesildi.

Sonra kapıya yaklaşan ağır ayak sesleri duyuldu. Dinlerken enselenmekten korkan, fakat uzaklaşamayacak durumda olan Amberyl, ne yapacağını çılgınlar gibi düşündü. Tam odasına geri koşup saklanmaya karar vermişti ki kapı açıldı.

"Tanrılar adına!" dedi Caramon hayretler içinde, geri geri sinen Amberyl'i elini uzatıp yakalayarak. "İşte

burada Raist! Koridorda durmuş gizlice bizi dinliyor!"

"Öyle mi?" altın gözlü, altın tenli büyücü şöminenin yanına büzüşmüş olduğu yerden kafasını merakla kaldırıp bakarak. Bu sırada kardeşi de Amberyl'i yarı çekiştirerek, yarı yol göstererek odaya sokuyordu."Orada ne yapıyordun?" diye sordu gözleri kısılarak.

Amberyl bir anlığına hiçbir şey söyleyemedi. Sadece öylece durup büyücüye baktı ve eşarbının köşesini elleri içine buruşturdu.

"Bekle Raist," dedi Caramon tatlı tatlı. "Ona bağırma. Bu zavallıcık donuyor. Elleri sanki hortlak eli gibi. Gelin hanımım," koca adam beceriksiz bir şekilde kadını şömineye doğru götürdü ve bir sandalye çekti. "Oturun. Hastalanıp öleceksiniz." Adam elini kızın eşarbına koydu. "Bu kar suyundan ıslanmış. Bırakın ben alayım da-"

"Hayır!" diye haykırdı Amberyl boğulur gibi bir sesle, elleri eşarbına yapışarak. "Hayır," diye tekrarladı daha hafifçe, Raistlin'in

298

ona acı bir gülümsemeyle baktığını gördüğünde kızarak. "Ben-ben iyiyim. Ben... asla... hastalanmam. Lütfen..."

"Bizi yalnız bırak Caramon," diye emretti Raistlin.

"Ne?" Koca adam afallamıştı.

"Bizi yalnız bırak dedim. Bira sürahine ve barmen kıza geri dön. Kız senin cazibene karşı pek de kayıtsız görünmüyordu."

"Ah, elbette Raist. Eğer istediğin buysa..." Caramon tereddüt etti, kardeşine yüzünde öyle aptallaşmış bir ifadeyle baktı ki Am-beryl gülmeye başladı, fakat kahkahası hiçkırıklara dönüştü. Yüzünü eşarbının içine gizleyerek gözyaşlarını kontrol etmeye çabaladı.

"Bizi yalnız bırak!" diye emretti Raistlin.

Amberyl, Caramon'un kapıya doğru geri geri giderken "Elbette!" dediğini duydu. "Sadece... sadece güçlü olmadığını hatırla Raistlin..."

Kapı hafifçe kapandı.

"Ben-ben üzgünüm," diye geveledi Amberyl, yüzünü kaldırıp eşarbından kurtararak ve eşarbin ucunu gözlerini silmek için kullanarak. "Ağlamak istememiştim. Kendimi kaybettim de. Bu-bu bir daha olmayacak."

Raistlin ona cevap vermedi. Eski püskü bir sandalyede rahatça yayılmış duran büyücü, Amberyl'e sakince bakarak oturdu. Zayıf ellerinde uzun zaman önce soğumuş olan bir fincan çay tutuyordu. Onun arkasında, elinin ulaşabileceği bir mesafede, asası duvara dayanmış durmaktaydı. "Eşarbi çıkart," dedi en sonunda, uzun bir sessizlikten sonra.

Gözyaşlarını yutkunarak engelleyen Amberyl yavaşça elini kaldırdı ve yüzündeki eşarbi çıkarttı. Altın gözlerdeki ifade değişmedi; cam gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Amberyl, o gözlerin içine bakarken kendi yansımalarını görebildiğini fark etti. Merdivenlerde yapmış olduğu gibi, bir daha içeri giremeyecekti. Büyücü ruhunun etrafına engeller örmüştü.

Çok geç! diye düşündü umutsuzlukla. Çok geç...

"Bana ne yaptın sen?" diye sordu Raistlin, hâlâ kıpırdamıyordu. "Bana ne gibi bir büyü yaptın? Büyünün adını söyle ki onu nasıl bozacağımı bileyim."

Amberyl kafasını eğdi, o garip gözlere bir anlığına daha dayanamayacak bir durumdaydı. "Büyü-büyü falan yok," diye mırıldandı, eşarbi eline dolayıp durarak. "Ben-ben bir... büyücü değilim... senin de anlayabileceğin gibi-"

299

"Lanet olsun sana!" Raistlin saldıran bir yılanın hızıyla sandalyesinden ayağa fırladı. Fincanı yere fırlatarak Amberyl'in bileklerini kavradı ve onu çekerek ayağa kaldırdı. "Yalan söylüyorsun! Bana bir şey yaptın! Benim varlığımı istilâ ettin. Benim içimde yaşıyorsun! Tek düşünebildiğim şey sensin. Büyüm benden uzaklaşıyor! Bana ne yaptın kadın?"

"Ca-canımı yakıyorsun!" diye inledi Amberyl yavaşça, adamın elleri arasında bileklerini kısırarak. Adamın teması alev alevdi. Kız, onun vücudundan doğal olmayan bir ısının yayıldığını hissedebiliyordu, sanki içsel bir ateşle canlı canlı yanıyormuş gibiydi.

"Canını bundan daha kötü yakacağım," diye tısladı Raistlin, kıza yaklaşarak, "eğer sorduğum şeye cevap vermezsen!"

"A-açıklayamam!" diye fısıldadı Amberyl kırık dökük, Raistlin elini sıktıkça nefesi kesilerek. "Lütfen! Bana inanman gerek. Bunu kasten yapmadım! Bunun olmasını istememiştim..."

"Öyleyse neden buraya geldin... yani benim odama?"

"Sen... sen büyücüsün... bir yolu olabileceğini umuyordum... yani senin bilmenin -"

"Tılsımı nasıl bozacağımı yani," diye bitirdi Raistlin yavaşça, kavrayışını gevşetip Amberyl'e bakarak.

"Demek doğruyu söylüyorsun. Bu sana da oluyor. Bunu şimdi görebiliyorum. Buraya gelmenin esas sebebi bu değil mi? Her nasıl olduysa, ben de senin varlığını istilâ ettim."

Amberyl başını öne eğdi. "Hayır. Yani evet. Şey, kısmen." Kız başını kaldırarak büyücüye baktı. "Buraya gelişimin gerçek sebebi senin bir yolunu bulup da..."

Raistlin acı acı gülerken kızın ellerini bıraktı. "Hangi büyüü yaptığını söylemezsen ben nasıl onu kaldırabilirim ki?"

"Bu bir büyü değil!" diye haykırdı Amberyl çaresizce. Adamın parmaklarının teni nde bıraktığı işaretleri görebiliyordu.

"Peki neymiş öyleyse?" diye bağırdı Raistlin. Sesi çatladı ve ök-sürerek göğsünü tutup geriye doğru tökezledi.

"Dur," dedi Amberyl, ellerini uzatarak, "sana yardım edeyim-"

"Çık dışarı!" Raistlin kan ve köpükle lekelenmiş dudakları arasından nefes nefese konuştu. Kalan en son gücüyle Amberyl'i iterek kendisinden uzaklaştırdı, sonra sandalyesine gömüldü. "Çık dışarı!" dedi yine. Bu sözler duyulmaz nitelikte olsa bile, gözleri kelimeleri açıkça konuşuyordu, kum saati göz bebekleri hiddetle kocaman olmuştu.

300

Korkan Amberyl arkasını döndü ve kaçtı. Kapıyı açtığı gibi koridora fırladı ve başka bir odaya gitmekte olan Caramon ile barmen kıza kafa üstü bindirdi.

"Hey!" diye haykırdı Caramon, Amberyl'i kollarından yakalayarak. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Senin-senin kardeşin," dedi Amberyl şaşkınlık içinde, yüzünü uzun saçları arasında gizleyerek. "O... o hasta."

"Onu uyarmıştım..." dedi Caramon yavaşça, kardeşinin hırıltı dolu öksürüğünü duyunca yüzü endişeyle buruşarak. İri savaşçı, arkasından hayal kırıklığına uğramış bir feryat koyveren barmen kıızı unutarak odasına geri gitti.

Amberyl koridor boyunca kör olmuş bir halde koştu, kapıyı hızla çekip açtı, paldır küldür odasına girdi ve duvara yaslanıp titreyerek karanlığın içinde öylece durdu.

Uyumuş olabilirdi. Bundan emin değildi. Rüyaları uyandığında düşündüğü şeylere çok yakındı. Ama bir ses duymuştu. Evet, bak yine duydu. Bir kapı çarpma sesi. Bu hanın herhangi bir kapısı olabileceği halde, Amberyl onun hangi odanın kapısı olduğunu içgüdüsel bir şekilde biliyordu.

Tamamen giyinik bir şekilde yatmakta olduğu yataktan kalkan kız kapıyı hafifçe araladı, o sırada koridorda bir ses yankılandı.

"Raist! Dışarıda kar fırtınası var! Donup öleceğiz! Bunu göze alamazsın!"

"Bu hanı terk ediyorum! Şimdi!" diye geldi büyücünün sesi. Artık fısıldamıyordu, hiddet ve korkuyla güçlenmişti. "Ben gidiyorum, sen olsan da olmasan da gideceğim. Bu sana kalmış!"

Büyücü esasına dayanarak koridor boyunca yürümeye başladı. Durdu ve Amberyl'in odasına delip geçen bir bakış attı. Paniğe kapılan kız gölgelerin içine geri çekildi. Adam merdivenlere doğru ilerledi, kardeşi de ellerini çaresizce iki yana açarak arkasından gidiyordu.

"Bunun kızla bir ilgisi var değil mi?" diye haykırdı Caramon. "Cehennem adına cevap ver bana!"

Ben-gitmiş." Koridorda yalnız başına kalan koca savaşçı kafasını kaşıdı. "Pekâlâ, ben olmadan fazla uzağa gidemeyecek. Ben de onun peşinden gideceğim. Ah kadınlar!" diye söylendi, odasına geri daldı ve az sonra bir çantayı sırtına asmak için debelenir bir halde yeniden belirdi. "Tabii o lanet ormandan dışarı çıktığımızda. Şimdi, sanırsam yine ormanın için-

401

de bulacağız kendimizi."

Amberyl, Caramon'un koridorun öbür tarafından odasına doğru baktığını gördü ve bir kez daha geri sindi.

"Neler döndüğünü bilmek isterdim hanımım," dedi koca adam o yöne doğru. Sonra kafasını sallayan Caramon çantayı sırtladı ve paldır küldür merdivenleri indi.

Amberyl bir anlığına odasının karanlığının içinde durdu, nefesi düzelene kadar ve net bir şekilde düşünebilene kadar bekledi. Sonra eşarbını alarak sıkıca yüzüne sarmaladı. Çantasından bir kürklü kaban çıkartarak Caramon'un ardından ihtiyatla koridor boyunca ilerledi.

Amberyl hayatında bundan beter bir fırtına görmemişti, ki bu dünyada birçok yıl yaşamıştı. Yine de kendi türünün standartlarına göre genç sayılırdı. Kar insanı kör ediyordu. Şiddetli bir rüzgârla uçuşan karlar, kızın görüş mesafesindeki herhangi bir nesnenin işaretlerini kapatıyordu -hatta önünde tutup baktığı kendi elleri bile acı veren, kör eden beyaz karanlık tarafından yenilip yutuluyordu. Raistlin ile kardeşinin izini

sürmesinin mümkünâtı yoktu -tabii kendi baş vurduğu yol dışında, yani kaza sonucu kendisi ile büyücü arasında oluşan o bağı kullanmak dışında.

Kaza sonucu. Evet, bu bir kaza sonucu olmalı, diye düşündü kar yığınlarının arasından ilerlerken. Kar sadece birkaç saattir yağıyor olmasına rağmen, daha şimdiden diz boyu olmuştu. Ne kadar güçlü olursa olsun, kız derin birikintiler arasından bata çıka ilerlemekte biraz güçlük çekiyordu ve büyücünün halini aklına getirebiliyordu... o uzun cüppeleri içinde...

Amberyl kafasını sallayıp iç çekti. Pekâlâ, iki insan yakında duracaktı. Bu kadarı kesindi. Eşarbını yüzüne daha da sıkıca dolayıp tenini ısırarak kara karşı öterek, insanlar durduğunda ne yapmaya niyetli olduğunu sordu kendisine. Büyüceye gerçeği söyleyecek miydi?

Ne seçeneğim var ki? diye tartıştı kendi kendisiyle acı acı. Ve bu soruyu sorarken ayağı kayıp tökezledi. Al işte! diye düşündü, vücudunu baş döndürücü bir korku kaplarken. Daha şimdiden başlıyor, kurulan bağ tarafından verilen zayıflık. Eğer bu ona oluyorsa, adama da oluyor olmalıydı! Bu bir insanda daha mı kötü olur? diye düşündü ani bir panikle. Ya ölmüşse!

Hayır, ona bu gece söyleyeceğim, diye karar verdi sertçe. Sonra

302

biraz nefeslenmek için bir ağaca yaslandı ve gözlerini kapadı.

Peki haydi ona söyledin diyelim-sonra ne olacak?

"Bilmiyorum..." diye kendi kendine kırık dökük mırıldandı. "Tanrılar yardımcım olsun. Bilmiyorum!"

Amberyl kendisini o kadar korkusu ve iç kargaşasına kaptırmıştı ki, kar yağışının aniden kesildiğini ve acı veren, ısırarak rüzgârın hafiflediğini bir anlığına fark edemedi. Bu gerçeğin farkına vardığında etrafına bakındı. Yıldızları görüyordu, ve hatta ay ışığını bile! Solinari pırıl pırıl parlıyor, karları gümüş rengine ve beyaz örtüyle kaplı ağaçları müthiş bir düşler alemine çeviriyordu.

Ağaçlar... Sınırı geçmişti. Amberyl üzerine dayanmakta olduğu ağacın gövdesine nâzikçe elini koydu. Kabuğunda nabızla atmakta olan yaşamı, o yaşamın içinde nabızla atmakta olan büyüü hissedebiliyordu. Büyülü VVayreth Kulesi'nin içindeydi. Ondan yalnız bir metre ötede kar fırtınası tüm hızıyla kasıp kavuruyor olduğu halde, burada, yani ağaçların çatısı altında eğer büyücüler emir verilerse yaz bile yaşanabilirdi. Ama yaz değildi. Rüzgâr, o gaddar uluyuşunu kesmiş olmasına rağmen, hâlâ insanın derisini buzdan dişlerle ısı-ıyordu. Kar bazı yerlerde bel boyundaydı. Ama en azından, fırtınanın hiddetinin tamamıyla içeri girmesine izin verilmiyordu. Amberyl şimdi gayet net bir şekilde görebiliyordu. Solinari'nin karlar üzerinde ışıldayışı güneş kadar parlaktı. Artık karanlıkta tökezlemiyor, büyücünün altın gözlerinin hatırasıyla yoluna devam ediyordu, onun dokunuşunun hatırasıyla...

İç çeken Amberyl, karların arasında izler bulana kadar yürüdü. Bu işaretler insanlarındı. Evet, dedi içgüdülerini ona hatasız bir şekilde. Kendi güçlerinden şüpheye düştüğünden değildi hani. Ama bu ormanın içinde tutulacaklar mıydı? Bu ülkeye geldiğinden beridir, garip ve büyülü orman hakkında hikâyeler duyup durmuştu hep.

Amberyl duraklayarak işaretleri inceledi ve korkusu artıverdi. İki tane işaret vardı -en kalın kar öbeklerinin arasından bile hiç durmadan ilerleyen bir çift ayak izi. Fakat diğeri kar içinde açılan geniş bir şeritti, ağır ve ıslak cüppelerle birlikte bata çıka ilerleyerek açılmış bir şeritti. Birden fazla yerde, sanki büyücü düşmüş gibi el izleri de olduğunu açıkça görebiliyordu. Ayak izlerinden birinin -büyücününki- bir son bulmasıyla kalbi acıyla atmaya başladı. Kardeşi onu taşıyor olmalıydı! Herhalde... herhalde öyleydi...

Hayır! Amberyl kafasını sallayarak nefesini tuttu. Büyücü cılız

303

görünüşlü olabilirdi, ama onun içinde yapılmış en kaliteli çelik kılıçtan bile daha büyük bir güç vardı. Bütün bunların manası ikisinin durup da bir sığınak bulması gerekmiş olduğuydu. Ve bu da onun avantajına olacaktı.

Sesleri duyması için fazla zaman geçmesi gerekmedi.

Bir ağacın arkasına saklanan ve ağacın ay ışığıyla yaratılmış gölgesine sığınan Amberyl, bir uçurumun eteğinde duran bir mağara olması gereken yerden dışarı süzülen küçük bir ışık gördü. Bu uçurum hiçliğin ortasından fırlamış gibiydi, çünkü onu önünde görmemiş olduğuna yemin edebilirdi.

"Elbette ki," diye fısıldadı kendi kendine şükranla, "büyücüler kendilerinden birine iyi bakıyorlar. Benim burada olduğumu biliyorlar mı acaba?" diye merak etti aniden. "Beni tanırılar mı? Muhtemelen hayır. Ne de olsa çok uzun zaman geçti..." Aslında bu önemli değildi. Onların yapabileceği pek az şey vardı. İnşallah araya girmezlerdi.

Mağaraya yaklaşırken koca savaşçının "Gidip yardım getirmeliyim Raist!" dediğini duydu. Caramon'un sesi gergin ve ıstırap dolu çıkıyordu. "Hiç bu kadar kötü olmamıştın. Hiç!"

Bir sessizlik oldu, sonra Caramon'un sesi, Amberyl'in duyamamış olduğu bazı sözlere cevaben tekrar

yükseldi.

"Bilmiyorum! Eğer gerekirse hana geri dönerim! Tek bildiğim bu odunların sabaha kadar dayanmayacağıdır. Sen bana ormandan ağaç kesmemem gerektiğini kendin söyledin, ayrıca zaten hepsi yaşlar. Kar yağışı durdu. En fazla iki saatliğine gideceğim sadece. Burada güvende olursun. Muhtemelen benim o lânetli ormanda dolaşmamdan çok daha güvende." Bir sessizlik, sonra. "Hayır Raist. Bu sefer benim en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım!"

Amberyl zihninde neredeyse büyücünün acı küfürlerini duyabiliyordu ve kendi kendine gülümsedi.

Mağaradan gelen ışık, dışarı çıkmakta olan koyu^bir gölge -yani Caramon- tarafından bir anlığına karartıldı. Gölge tereddüt etti. Yoksa adam ikinci kez mi düşünüyordu? Gölge yarı yarıya geri dönüp mağaranın içine geri girdi.

Kendi kendine Ansalon Kıtası'ndaki kimsenin sayısız asırlardır duymamış olduğu bir lisandaki bazı sözleri çabucak mırıldanan Amberyl eliyle işaret etti. Ormanın öteki tarafında, onun durduğu yerden zar zor görülebilen bir ateş ışığı zerresi titreşti.

304

Gözünün ucuyla o ışığı bir anlığına gören Caramon haykırdı. "Raist! Orada-ateş var! Yakınlarda birileri var! Sen burada sarmalan ve... ısın... ben kısa süre sonra döneceğim!"

Gölge karanlığa karıştı, derken Amberyl ay ışığında parlayan zırhın aydınlık ısıltısını gördü ve karlar arasından bata çıka ilerleyen koca adamın hızla nefes alışını duydu.

Amberyl gülümsedi. "Hayır, çok kısa bir süre sonra dönemeyeceksin dostum," dedi adama sessizce, adam tam onun saklandığı ağacın önünden geçip giderken, "hem de hiç kısa bir süre değil."

Her zaman için ulaşamayacağı kadar uzakta duracağından emin olduğu yakalaması zor alevin peşinden giderek Caramon'un iyice uzaklaştığından emin olana kadar bekleyen Amberyl derin bir nefes aldı, kendi tanrısına sessizce bir dua etti ve parlak gümüşü karların üzerinden hızla mağaraya doğru ilerledi.

Caramon'un dışarıdan gelecek kar tanelerini önlemek için aptalca bir teşebbüsle asmış olduğu battaniyeyi kenara iten Amberyl içeri girdi. Mağara soğuk, nemli ve karanlıktı. Havalandırma sağlayabilmek için girişin hemen berisine yakılmış, zayıfça titreşen ateşle aydınlanıyordu. Amberyl ateşe bakarak kafasını salladı. Caramon'un bulmuş olduğu odunlar kar ve buzla ıslanmıştı. Bunlardan bir ateş yakabilmesi bile koca adamın odun irfanı konusundaki becerisi için takdire şayan bir hadiseydi. Ama uzun süre dayanmayacaktı ve bittiklerinde ise yerine koyulacak hiç odun yoktu.

Gölgelerin içine bakan Amberyl ilk başta büyücüyü bulamadı, ama hırıltılı nefesini duyabiliyor ve büyü bileşenlerinin baharatlı kokusunu alabiliyordu. Sonra öksürdü. Ateşin yanındaki bir kumaş ve battaniye yığını kıpırdandı ve Amberyl, ince bir elin yılan gibi uzanıp da ateşin yanında duran bir kupayı kavradığını gördü. Parmakları titriyordu, neredeyse kupayı düşüreceklerdi. Amberyl aceleyle adamın yanına diz çökerek kupayı tuttu.

"Sana yardım edeyim," dedi. Hiç cevap beklemeden kupayı elinde kaldırdı, sonra Raistlin'in oturmasına yardımcı oldu. "Bana yaslan," diye önerdi, büyücünün kendisini doğrultmak için zayıfça debelendiğini görerek.

"Beni gördüğüne hiç sasıtmadın değil mi?" diye sordu kız.

Raistlin donuk, altın renkli gözleriyle kısa bir süre ona baktı, sonra -acı bir gülümsemeyle- cılız vücudunu yanına oturmuş olan Amberyl'inkine dayadı. Adam ne kadar donmuş olsa da, Amberyl onun vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Adam gergin ve

305

sertti, nefes almakta güçlük çekiyordu. Raistlin kupayı dudaklarına doğru kaldırdı, ama yeniden öksürmeye başladı. Amberyl bu öksürüğün onun içini parçaladığını hissedebiliyordu.

Kupayı elinden alarak yere koydu ve adam nefes boğulup nefes almaya çalışırken, sanki onun vücudunu bir arada tutuyormuşça-sma kollarını ona dolayarak adama sarıldı. Kendi kalbi de parçalanmıştı, hem adamın çektiği ıstıraba karşı duyduğu acıma duygusuyla, hem de kendisi adına duyduğu korkuyla. Çok zayıftı! Ya ölürse ne olacaktı?

Ama spazm en sonunda geçti. Raistlin titreyerek nefes almayı başarabildi ve içeceğini işaret etti. Amberyl kupayı adamın dudaklarına doğru götürürken burnu iğrenç bir kokuyla kırıışverdi.

Raistlin yavaşça içeceği yudumladı. "Bizi burada bulup bulamayacağınızı merak ediyordum," diye fısıldadı. "Büyücülerin ormana girmek için sana izin verip vermeyeceğini."

"Bunu ben de merak ettim," dedi Amberyl yavaşça. "Benim sizi burada bulmama gelince"-iç çekti-"eğer ben seni bulmasaydım, sen beni bulurdun. Bana geri dönmek zorunda kalırdın. Buna karşı koyamazdın."

"Demek böyle oluyor," dedi Raistlin, daha rahat nefes almaya başlayarak.

"Böyle oluyor..." diye mırıldandı Amberyl.

"Uzanmama yardım et," diye emretti Raistlin, battaniyelerinin içine geri gömülerek. Amberyl onu elinden geldiğince rahat ettirmeye çalıştı, gözleri geçmekte olan ateşe doğru kaydı. Aniden esen şiddetli bir rüzgâr battaniyeyi kenara savurdu. Bir kar sağanağı ısı yayan kehribarların üzerinde raks edip ciss etti.

"Kendimi garip bir şekilde zayıf hissediyorum, sanki yaşam gücüm emiliyormuş gibi," dedi büyücü, ıslak battaniyelerin içinde büzüşerek. "Bu büyü'nün bir sonucu mu?"

"Evet... Bunu ben de hissediyorum. Ve bu bir büyü değil," dedi Amberyl, alevleri canlandırmak için elinden geleni yaparak. Gelip büyücünün önünde oturdu ve kollarını bacaklarının etrafına doladı. Adam ona bakarken, o da adama dikkatle baktı.

"Eşarbını çıkart," diye fısıldadı adam.

Amberyl yavaşça eşarbu yüzünden çıkarttı ve bırakıp omuzlarına düşürdü. Karla ıslanmış saçını salladı ve su damlacıklarının eline serpildiğini hissetti.

"Ne kadar da güzelsin-" Adam sözünü kesti. "Bana ne olacak?"

306

diye sordu Raistlin aniden. "Ölecek miyim?"

"B-bilmiyorum," diye yanıtladı Amberyl isteksizce, bakışları ateşe doğru giderek. Adama bakmaya dayanamıyordu. Büyücünün gözleri yakarak delip geçiyordu, derinlerdeki bir şeye dokunuyor ve kızın içini tatlı bir acıyla dolduruyordu. "Ben... daha önce... bunun bir- bir insana olduğunu... hiç duymamıştım."

"Demek ki sen insan değilsin," diye belirtti Raistlin

"Hayır değilim," diye yanıtladı Amberyl, hâlâ adamla yüzleşe-miyordu.

"Elf değilsin, ya da Krynn üzerinde yaşayan ve benim aşına olduğum diğer herhangi bir ırktan da değilsin. Ve sana söyleyeyim ki- Adın ne?"

"Amberyl."

"Amberyl," dedi adam yavaş yavaş, sanki ismi tadıyormuşçası-na. Kız yine ürperdi.

"Sana söyleyeyim ki Amberyl," diye tekrarladı, "Krynn'de yaşayan bütün ırklara aşınayım."

"Bilge olabilirsin büyücü," diye mırıldandı Amberyl, "Ama bu dünyada keşfedilmeyi bekleyen gizemler şu yağın kar taneleri kadar sayısız."

"Bana sırrını açıklamayacak mısın?"

Amberyl parlak saçlarını salladı. "Bu sadece benim sırrım de-ğil."

Raistlin sessizleşti. Amberyl de konuşmadı. İkisi de odunların tıslamaları ile çatırtısını ve ağaçlar arasından esen rüzgârın fısıltısını dinleyerek oturdular.

"Öyleyse... öleceğim demek," dedi Raistlin, en sonunda sessizliği bozarak. Sesi hiddetli değildi, sadece bitkin ve kabullenmişti.

"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı Amberyl. İçinden gelen bir hisle ileri atıldı ve adamın ince, zayıf elini alıp yanağını eline bastırdı. "Hayır/1 diye tekrarladı. "Çünkü o zaman ben de ölürüm."

Raistlin elini kızın ellerinden kurtardı. Kendisini zayıfca dirseği üzerinde doğrultan büyücü boğuk bir sesle fısıldadı, "Demek bir tedavisi var? Sen bu... bu tılsımı bozabilir misin?"

"Evet," diye yanıtladı Amberyl hiç ses çıkartmayarak, yüzüne sıcak kanın hücum ettiğini hissederek.

"Nasıl?" diye bilmek istedi Raistlin, elini yumruk yaparak.

"Öncelikle," dedi Amberyl yutkunarak, "Sa-sana... Valin hakkında bir şeyler anlatmam gerek."

307

"Ne?" diye sordu Raistlin çabucak. Amberyl adamın gözlerinin titreyişini görebiliyordu. Ölüm döşeğindeyken bile, zihni çalışıyor, bu yeni bilgiye sıkı sıkıya sarılıyor ve aklının bir köşesine depolu-yordu.

"Valin. Kendi dilimizde buna bu ad verilir. Anlamı..." Duraksa-dı, kaşlarını çatıp düşünmeye çalıştı.

"Sanırım sizin lisanınızdaki en yakın tercümesi hayat-eşi."

Büyücünün yüzündeki şaşkın ifade o kadar komikti ki Amberyl gergince gülmeye başladı. "Bekle de açıklayayım," dedi, kendi yüzünün git gide daha da kızardığını hissederek. "Kendimize ait sebeplerden dolayı, hesaplamalardan bile öte olacak kadar çok geçmiş çağlarda, halkım bu kara parçasına kaçtı ve rahatsız edilmeden yaşayabileceği bir yere çekildi. Bizim halkımız, senin de anlayabildiğin gibi uzun ömürlüdür. Ama ölümsüz değiliz. Bütün diğerleri gibi, ırkımızın hayatta kalabilmesi için çocuklar yapmalıyız. Ama sayımız pek az olmuştur hep ve zaman geçtikçe daha da azalmaktadır. İçinde yaşamayı seçtiğimiz topraklar epey haşındı. Biz yalnız yaşayan kimseler olmaya eğilimliyiz, kendi ırkımızın mensuplarıyla bile pek az etkileşimde bulunarak kendi halimizde yaşarız. Sizin aileler diye bildiğiniz şey bizim toplumumuzda yoktur. ırkımızın soyunun azalmakta olduğunu gördük ve yaşlılar kısa süre içinde neslimizin tamamen tükeneceğini anladılar. Onlar da Valin'i tasarlamayı başardılar, genç insanlar... şey

yapabilsin diye..."

Raistlin'in yüzündeki ifade değişmedi; gözleri sürekli olarak kıza bakıyordu. Ama Amberyl o garip, göz kırpmayan bakışlar altındayken konuşmaya devam edemedi.

"Yaşadığınız diyarı terk etmeyi mi seçtin?" diye sordu Raistlin. "Yoksa dışarı mı sürüldün?"

"Ben bu topraklara gönderildim... yaşlılar tarafından. Burada benden başkaları da var..."

"Neden? Ne amaçla?"

Amberyl kafasını salladı. Yerden bir tahta sopa kaldırdı ve adamın gözlerinden sakınmak için kendisine bir mazeret uydurarak ateşi dürtüklendi.

"Ama eğer dışarıdaki diyarlara giderseniz bunun gibi bir şey olabileceğini yaşlılarınız biliyordur elbet," dedi Raistlin acı acı. "Yoksa o kadar da uzun bir süredir mi tecrit yaşıyorlar?"

"Ne kadar uzun bir süredir tecrit yaşadığınızı tahayyül edemezsin," dedi Amberyl yavaşça, yanmaya devam etmesi için verdi-

308

ği bütün uğraşlara rağmen titreşip sönmekte olan ateşe bakarak. "Ve hayır, bu olmamalıydı. Kendi ırkımıza mensup olmayan biriyle olmamalıydı." Bakışları Raistlin'e geri gitti. "Ve şimdi soru sorma sırası bende. Seni diğer insanlardan farklı kılan şey nedir? Çünkü sende bir şeyler var, altın renkli bir ten ve her şeyin ölümünü gören altın renkli gözler haricinde bir şeyler. Sana baktığımda, başka birinin gölgesini görüyorum. Gençsin, yine de sende bir zamandan öte hava var. Sen kimsin de Raistlin, bu bizim aramızda meydana geldi?"

Kızı oldukça hayretlere düşürecek şekilde Raistlin'in beti benzi attı, gözleri korkuyla büyüdü, sonra şüpheyle kısıldı. "Görünüşe göre ikimizin de kendine ait sırları var." Büyücü omuz silktili. "Ve şimdi Amberyl, görüldüğü kadarıyla buna neyin sebep olduğunu asla bilemeyeceğiz. Tek düşünüp endişelenmemiz gereken şey ise kendimizi bu ... bu Valin'den kurtarmak için ne yapılması gerektiğidir. Gözlerini kapayan Amberyl dudaklarını yaladı. Ağzı kurumuştı ve mağara da aniden dayanılmaz derecede soğuklaşmıştı. Ürpertiler içinde, bir kereden fazla defa konuşmaya çalıştı.

"Ne?" Raistlin'in sesi hırıltı doluydu.

"Ben... senin... çocuğunu taşımalıyım," dedi Amberyl zayıfça, boğazı daralarak.

Uzun bir süre için sessizlik oldu. Amberyl gözlerini açmaya, büyücüye bakmaya cesaret edemiyordu.

Utlanmış ve korkmuş olan kız, yüzünü kollarının arasına gömüverdi. Ama tuhaf bir ses, kafasını kaldırıp bakmasını sağladı.

Raistlin battaniyeler üzerinde geri uzanmış, gülüyordu. Neredeyse duyulmaz nitelikteki bir kahkahaydı, daha çok hırıltı ve boğulma sesi gibiydi, ama yine de bir kahkahaydı -alaycı, kesici bir kahkahaydı. Ve Amberyl, kalbindeki acıma duygusuyla gördü ki bu kahkahanın keskin ucu adamın kendisine doğrultulmuştu.

"Yapma, lütfen yapma," dedi Amberyl, adama yaklaşarak.

"Bana bak in hanımım!" diye boğuldu Raistlin, kahkahası boğazında düğümlenerek ve onu öksürüklere boğarak. Kadına neşesizce sırttan büyücü dışarıyı işaret etti. "Siz en iyisi kardeşimi bekleyin. Caramon kısa süre sonra dönecek..."

"Hayır dönmeyecek," dedi Amberyl yavaşça, Raistlin'e daha da sokularak. "Kardeşin sabahtan önce dönmeyecek."

Raistlin'in dudakları aralandı. Ani bir açlıkla dolan gözleri Am-

309

beryl'in yüzünü yiyip yutuyordu. "Sabah," diye tekrarladı.

"Sabah," dedi kız.

Titreyen elini kaldıran Raistlin, kızın narin yüzüne düşen güzel saçı arkaya doğru taradı. "Ateş sabahtan çok önce geçmiş olacak."

"Evet," dedi Amberyl yavaşça, kızarak ve yanağını büyücünün eline dayayarak. "Bu-burası çoktan söğüdü bile. Isınmak için bir şeyler yapmamız gerek... yoksa donup gideceğiz..."

Raistlin elini kızın pürüzsüz teninde dolaştırdı, parmakları kızın yumuşak dudaklarına dokundu. Kız gözleri kapalı bir halde adamın üzerine eğildi. Adamın eli kızın elf danteli kadar güzel olan uzun kirpiklerine dokundu. Kız vücudunu büyücününkine sıkıca bastırmıştı. Adam onun titrediğini hissedebiliyordu. Kolunu kıza dolayarak onu kendine doğru çekti. O bunu yaptığında, ateşin son alevciği de titreşip söndü. Dışarıda kahkahalar atan rüzgârı, kendi aralarında fısıldaşan ağaçları duyabiliyorlardı.

"Yoksa donup gideceğiz..." diye mırıldandı Raistlin.

Amberyl rahatsız bir uykudan uyandı ve bir anlığına nerede olduğunu merak etti. Hafifçe kıpırdanınca büyücünün kolunun korumacı bir edayla onun üzerine sarılmış olduğunu, yanında uzanan adamın

vücudunun ısını hissetti. İç çekerek kafasını adamın omzuna koydu, adamın dar, hızlı nefeslerini dinledi. Orada öylece uzanmak, sıcaklığını hissetmek için kendisine izin verdi, kaçınılmaz sonu elinden geldiğince erteledi.

Artık dışarıda rüzgârın sesini duyamıyordu ve fırtınanın bitmiş olduğunu anladı. Etraflarını sarmalamış molan karanlık yerini şafağa bırakıyordu. Ateş odunlarından geri kalan karamış parçacıkları, yarı aydınlık gri ışıkta zar zor görebiliyordu. Hafifçe döndüğünde Raistlin'in yüzünü gördü.

Adamın uykusu hafifti. Kadının hareketiyle birlikte kıpırdandı, homurdandı ve öksürerek uyanmaya başladı. Amberyl parmak uçlarıyla adamın göz kapaklarına dokundu ve o da derin bir iç çekişle birlikte, yüzündeki acı çizgileri silinerek rahatlayıp uykusuna geri döndü.

Ne kadar da genç görünüyor, diye düşündü kendi kendine. Ne kadar genç ve savunmasız. Çok derinden yaralanmış. Bu yüzden kibir ve hissizlik zırhını kuşanıyor üstüne. Bu zırh onu şimdi rahatsız ediyor. Buna alışık değil. Ama içinden bir ses, şu kısa hayatı bitmeden önce o zırha oldukça fazla alışacak diyor bana. ölü

Onu rahatsız etmemek için -büyülü uykusundan uyandırma korkusundan çok içgüdüsel bir şekilde- dikkatle ve sessizce hareket eden Amberyl, adamın baygın kollarından hafifçe kayıp kurtuldu. Eşyalarını topladı ve eşarbını bir kez daha yüzüne sardı. Sonra, uyumakta olan büyücünün yanına eğilerek son bir defa Raistlin'in yüzüne baktı.

"Kalabilirdim," dedi ona yavaşça. "Kısa bir süre sizinle kalabilirdim. Ama sonra şu yalnızlık sever doğam bana üstün gelirdi ve seni terk ederdim, sen de incinirdin." Ani bir düşünce ürpermesini sağladı. Gözlerini kapayıp kafasını salladı. "Ya da ırkımız hakkındaki gerçeği öğrenebilirdin. Eğer bunu öğrenseydin benden tiksindir, beni hakir görürdün! Daha da kötüsü"-gözleri yaşlarla dol-du-"çocuğumuzu hakir görürdün."

Amberyl büyücünün yaşından önce ağarmış saçlarını hafifçe geriye doğru taradı ve altın tenini okşadı. "Sende beni korkutan bir şeyler var," dedi, sesi titreyerek. "Anlamıyorum. Belki de arifler bilir..." Yüzünden aşağı bir yaş süzüldü. "Elveda büyücü. Şimdi yaptığım şey ikimizi acıdan koruyacak"-ileri doğru eğilerek uyuyan adamın yüzünü öptü-"ve bu dünyaya bütün yüklerinden azat edilmiş bir halde gelmesi gereken birini de."

Amberyl elini büyücünün şakağına koydu ve gözlerini kapayarak kadim lisandaki sözleri söylemeye başladı. Sonra toprak zemine Caramon adını yazarak onun üzerine de aynı sözleri söyledi. Aceleyle ayağa kalkarak mağarayı terk etmeye davrandı. Tam giriş yerindeyken duraksadı. Mağara nemli ve buz gibiydi; büyücünün öksürdüğünü duymuştu. Ateşi işaret ederek yeniden konuştu. Soğuk zeminin üstünden bir alev parlayıverdi, mağarayı sıcaklık ve ışıkla doldurdu. Amberyl geriye dönüp son bir kez bakarak, son bir kez hafifçe iç çekerek mağaradan dışarı adımını attı ve büyü VVayreth Ormanı'nın sakıngan, kafası karışmış ağaçlarının arasından yürüyerek uzaklaştı.

Caramon en sonunda mağaraya geri döndüğünde, şafak ışıkları yeni düşmüş karlar üzerinde parıldamaktaydı.

"Raist!" diye korkmuş bir sesle seslendi yaklaşırken. "Raist! Üzgünüm! Ah şu lânetli orman!" Bir yandan küfür ederken bir yandan da gerginlikle ağaçlara bakarak. "Şu... meret yer. Bütün geceyi rezil bir ateş ışığının peşinden koşturarak geçirdim ve güneş doğunca ışık ortadan kayboldu. Sen - sen iyi misin?" Korkmuş, ıslanmış

311

ve bitkin düşmüş Caramon karlar içinde tökezledi. Kardeşinin cevabını, öksürüğünü... herhangi bir şeyini duymak için kulak kesilmişti.

Mağaranın içinden hiçbir sesin gelmediğini, yalnızca meşum bir sessizliğin olduğunu anlayan Caramon ileri atıldı, içeriye çılgınlar gibi aceleyle girerken, giriş yerindeki battaniyeyi bir kenara fırlatı-verdi.

İçeri girdiğinde, kalakaldı ve etrafına hayret içinde bakındı.

Rahat ve canlı bir ateş parıl parıl yanmaktaydı. Mağara sıcaktı -en iyi handaki bir odadan daha da sıcaktı. İkizi mışıl mışıl uyuyordu, yüzü sanki hoş bir rüyaya dalıp gitmiş gibi huzur doluydu. Mağara ilkbaharımı bir esansla doluydu, sanki leylak ve lavanta kokuları gibi.

"Ben de bir lağım cücesi olayım," diye nefes verdi Caramon hayretler içinde, aniden bu ateşin katı kayalar üzerinde yanmakta olduğunu fark ederek. "Büyücüler!" diye mırıldandı, o garip alevlerden güvenli bir mesafe uzakta durarak. "Bu tuhaf ormandan ne kadar çabuk çıkarsak benim için o kadar iyi olacak. Minnettar olmadığımından değil," diye ekledi çabucak. "Görünüşe göre siz büyücüler Raist'in hayatını kurtarmışsınız. Beni o çılgın, baş döndürücü takibe çıkartmanızın neden gerekli olduğunu da merak ediyorum hani." Yere diz çöküp kardeşinin omzunu dürttü.

"Raist," diye fısıldadı Caramon usulca. "Raist! Uyan!"

Raistlin'in gözleri sonuna kadar açıldı. Yerinden sıçrayarak etrafına bakındı. "Nerede o -"

"Kim nerede? Ne?" diye haykırdı Caramon panik içinde. Eli kılıcının kabzasında geri çekilerek çığlıklar gibi küçük mağarada etrafına bakındı. "Biliyordum -"

"O... o—" Raistlin kaşlarını çatarak durdu.

"Sanırsam kimse," dedi büyücü hafifçe, eli kafasına doğru giderek. Başı dönüyordu. "Sakinleş kardeşim," diye Caramon'a bakarak kızgınlıkla çıkıştı. "Burada bizden başkası yok."

"Ama... bu ateş..." dedi Caramon, alevlere şüpheyle bakarak. "Kim -"

"Kendi marifetim," diye yanıtladı Raistlin. "Sen koşturarak gidip de beni terk ettikten sonra başka ne yapabilirdim ki? Ayağa kalkmama yardım et." Narin elini uzatan büyücü kardeşinin güçlü elini tuttu ve battaniye yığınının yerde bırakarak yavaşça ayağa kalktı.

312

"B-ben senin böyle bir şeyler yapabildiğini bilmiyordum!" dedi Caramon, yakıtı sadece kaya olan ateşe bakarak.

"Benim hakkında bilmediğin çok şey var kardeşim," diye cevap verdi Raistlin. Pelerinine sıkıca sarılarak Caramon'un battaniyeleri geri toplayışını izledi.

"Hâlâ biraz nemliler," diye homurdandı koca adam. "Sanırsam burada kalıp onları kurulmalıyız..."

"Hayır," dedi Raistlin, ürpererek. Mağara duvarına dayanmış duran Magius'un Asası'nı eline aldı.

"VVayreth Ormanı'nda daha fazla zaman geçirmeyi hiç istemiyorum."

"O konuda benim reyimi de aldın," dedi Caramon coşkuyla. "Civarda iyi hanlar var mıdır merak ediyorum. Ormanın yanına inşa edilmiş bir hanın olduğunu duymuştum. Adı Huysuz Han mı neydi." Koca adamın gözleri aydınlandı. "Belki de bu gece bir değişiklik yapıp sıcak yemek yer ve kaliteli bira içeriz. Ve bir yatakta uyuruz!"

"Belki de." Raistlin bu onun için pek fark etmezmişçesine omuz silkti.

Hâlâ adını iştmiş olduğu meşhur han hakkında konuşmakta olan Caramon, mağara girişine asılı duran battaniyeyi aldı ve katlayarak sırt çantasının içindeki diğer battaniyelerin yanına koydu. "Ben biraz önden gideceğim," dedi kardeşine. "Karda senin için yol açacağım."

Raistlin başıyla onayladı, ama hiçbir şey söylemedi. Mağaranın girişine girerek eşikte durdu ve güçlü ikizinin kar yığınları arasından ilerleyişini, cılız ikizi takip edebilsin diye yol açışını izledi. Raistlin'in dudakları acı acı kıvrıldı, ama geri dönüp mağaraya baktığında yüzündeki küçümseyici bakış kayboldu. Ateş neredeyse Caramon dışarı çıktığı anda yok olmuştu. Ayaz daha şimdiden geri gelmeye başlamıştı. Ama havada hâlâ hafif bir leylak, ilkbahar kokusu vardı.

Raistlin omuz silkerek döndü ve karla örtülmüş ormana çıkıp yürüdü.

Huysuz Han gözlere en iyi yazın görünürdü, zira öyle bir mevsimdi ki bu her şey ve herkese böyle neşeli bir etki yapardı. Büyük miktarlarda sarmaşık, hanı o yapraklı kollarıyla kucaklaması için ikna edilirdi, böylece binanın en kötü kusurları da örtülmüş olurdu. Damın hâlâ aktarılması gerekiyordu , fakat bu Slegart'ın aklına

313

hep anca yağmur yağdığında, yani dışarı çıkıp da onarması imkânsız olan bir zamanda geliyordu. Kuru havada ise, elbette ki su sızdırmadığı için onarılması da gerekmiyordu. Pencereler hâlâ çatlıktı, ama bu yaz sıcakta pencerelerden içeri giren serin meltemler hoşça karşılanıyordu.

Bu seyahat ayları süresince handa daha fazla yolcu bulunurdu. Cüce demirciler, arada sırada bir elf, bir sürü insan ve kimsenin haklarında kafa bile yormadığı fazla sayıda kender, genellikle Slegart ile barmen kızlarını sabahdan gecenin geç vakitlerine kadar meşgul tutardı.

Arna bu akşam sessizdi. Ilımlı, hoş kokulu bir yaz akşamıydı. Alaca karanlık vakti mor ve altın renkleriyle havada asılı duruyordu. Kuşlar gece şarkılarını söylemişlerdi ve şimdi uykulu uykulu yavrularına mırıldanıyorlardı. Hatta VVayreth'in yaşlı ağaçları bile mayışıp muhafızlık görevlerini unutmuş gibilerdi ve nöbet noktalarında uykulu bir halde kestiriyorlardı. Bu akşam hanın kendisi de sessizdi.

Oldukça sessizdi, hana yaklaşmakta olan iki yabancı böyle düşünüyordu. Pahalı elbiseler giiyorlardı, yüzleri ipekten eşarplarla örtülüydü -böylesine sıcak bir hava için alışılmadık bir şeydi bu. Sadece kara gözleri görünebiliyordu ve o gözlerle birbirlerine ciddiyetle bakarak adımlarını hızlandırdılar. Ahşap kapıyı iterek açtılar ve çeri girdiler.

Slegart barın arkasında oturmuş, kirli bir bez parçasıyla bir kupayı silmekteydi. Bir saattir aynı kupayı siliyordu ve aynı anda olan iki hadise onu alıkoymasaydı bir sonraki saat boyunca da silmeye devam ederdi. Hadiselerden biri sarıp sarmalanmış yabancıların kapıdan içeri girmesi, ikincisi ise hizmetçi kızın nefesi kesilmiş bir halde merdivenlerden aşağı koşturmasıydı.

"Af edersiniz beyler, ikiniz de," dedi Slegart, yavaşça ayağa kalkarak ve elini kaldırıp yabancıların birisinin konuşmasını engelleyerek. Hizmetçiye doğru dönerek sertçe konuştu, "Eee?"

Kız kafasını salladı.

Slegart'ın omuzları çöküverdi. "Evet," diye mırıldandı. "Pekâlâ, belki de böylesi daha iyidir."

İki yabancı birbirlerine baktılar.

"Peki ya bebek?" diye sordu Slegart.

Bunun üzerine hizmetçi göz yaşlarına boğuldu.

"Ne?" diye sordu Slegart şaşkın bir halde. "Bebek de olamaz her halde?"

"Hayır!" diye konuşmayı başarabildi hizmetçi hıçkırıkları arasından. "Bebek gayet iyi. Dinle-" Yukarıdan bir yerden zayıf bir ağlama sesi geldi. "Kızcağızı şimdi duyabilirsin. Ama... ama-ah!" Kız yüzünü ellerinin içine gömdü. "Çok feci! Bunun gibi bir şey görmemiştım hiç."

Bunun üzerine yabancılardan biri başıyla onayladı ve diğeri de bir adım öne çıktı.

"Af edersin hancı," dedi yabancı görgülü bir ses ve alışılmadık bir aksanla. "Fakat görünüşe göre burada feci bir felaket yaşanmış gibi. Belki de biz yolumuza devam etsek-"

"Hayır, hayır," dedi Slegart aceleyle, para kaybetme düşüncesi bir anda onu kendisine getirerek. "Bak şimdi Lizzie, ya gözlerini sil ve yardım et, ya da git de mutfakta ağla."

Lizzie yüzünü önlüğüne gömerek mutfaka koşturdu ve kapıyı hışımla açıp arkasından sallanmasını sağladı.

Slegart iki yabancıyı bir masaya yerleştirdi. "Üzücü bir olay/" dedi hancı, kafasını sallayarak.

"Ne olduğunu sorabilir miyiz-" diye sormayı denedi yabancı önemsemiyormuş gibi, fakat sıkı bir gözlemci, onun sesinde ve yol arkadaşında olağandışı bir gerginlik ve endişe olduğunu fark ederdi.

"Siz beyefendilerin kendilerim sıkmasını gerektiren bir şey değil," dedi Slegart. "Hizmetçi kızlardan birisi doğum sırasında hayatını kaybetti."

Yabancılardan birisi istemdişi olarak ileri doğru uzandı ve yol arkadaşının kolunu sıkıca kavradı. Yol arkadaşı ona uyarı dolu bir bakış attı.

"Bu gerçekten de üzücü bir haber. Bunu duyduğumuza üzüldük," dedi yabancı, bariz bir şekilde sıkı bir kontrol altında tuttuğu sesiyle. "Şu kız-sizin bir akrabanız mıydı? Sorduğum için beni bağışlayın, ama altüst olmuş gibisiniz."

"Öyleyim beyefendiler," dedi Slegart gizlisiz saklısız. "Ve hayır, o benim akrabam değildi. Kara kışın ayazında bana geldi, ışıktan ölmek üzereydi ve bir iş için yalvarıyordu. Onu gözüm bir yerde ısıırıyordu, ama bu konuda düşünmeye başladığımda"-elini başına koydu-"şu acayip şeyi hissediyorum... Bu yüzden onu geri çevirmeyi düşündüm, ama "-üst kata doğru baktı-"kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz. Aşçı ondan hemencecik çok hoşlandı ve kızın

315

üzerine düşmeye başladı falan filan. İtiraf etmeliyim," diye ekledi Slegart ciddiyetle, "Ben öyle insanlara bağlanan biri değilimdir. Ama o hayatımda görüp gördüğüm en hoş hatundu. Çok da sıkı çalışırdı hani. Hiç şikâyet etmezdi. Hepimiz için bir göz bebeği idi."

Bunun üzerine yabancı adam kafasını indirdi. Diğeri ise elini yol arkadaşının elinin üzerine koydu.

"Pekâlâ," dedi Slegart biraz canlanarak, "Size soğuk et ve bira sunabilirim, ama gecenin bu vaktinde sıcak yemek bulamazsınız. Aşçı da fena şekilde alt üst oldu. Ve şimdi,"-hancı sallanmakta olan mutfak kapısına bakıp iç çekti-"Lizzie'nin dediğine göre, bebekte garip bir şeyler varmış."

Yabancı eliyle ani ve çabuk bir hareket yaptı ve yaşlı Slegart, ağzı konuşma işlemi sırasında açık kalmış, vücudu yarı yarıya dönmüş ve eli havaya kalkmış bir halde olduğu yerde donakaldı. Mutfak kapısının sallanması durdu. Hizmetçi kızın mutfaktan gelen bastırılmış haykırıışları dindi. İçki musluğundan düşmekte olan bir damla bira, musluk ile zemin arasında havada kalakaldı.

İki yabancı ayağa kalkarak, büyüü sessizliğin içinde hızla merdivenleri tırmandılar. Hanın her kapısını hızla açarak, her odaya bakmıp aradılar. En sonunda, koridorun en sonundaki küçük bir odaya geldiklerinde, yabancılardan biri kapıyı açtı, içeri baktı ve yol arkadaşına el etti.

İrice, ev annesi gibi bir kadın -tahminen Aşçı- yatakta yatan solgun, soğuk suretin güzel saçlarını geriye doğru tararken donakalmıştı. Aşçının sevecen yüzünde göz yaşları parıldıyordu. Yatan sureti en son dinlencesi için hazırlayan şeyin onun çalışmaktan yıpranmış elleri olduğu barizdi. Kızın gözleri kapalıydı, soğuk, ölü parmakları göğsünde kavuşmuştu, artık hissizleşmiş avuçlarının içinde küçük bir gül destesi bulunuyordu. Bir mum hafif ışığını, kül rengi dudaklarında duran tatlı, hüzünlü bir gülümsemeyle güzelliği daha da artan genç yüze serpiştiriyordu.

"Amberyl!" diye haykırdı yabancılardan biri kırık dökük, yatağa çökerek ve kızın soğuk elini kendi elleri arasına alarak. Adamın arkasından gelen diğeri yabancı, elini yol arkadaşının omzuna koydu.

"Gerçekten üzgünüm Keryl."

"Daha abuk gelmeliydik!" Keryl kızın elini okşadı.

"Elimizden geldiğince hızlı olduk," dedi yol arkadaşı usulca. "Onun bizim gelmemizi istediğı kadar hızlı."

"Bize bir mesaj yolladı-"

316

"-sadece ölmek üzere olduğunu anladığı zaman," dedi yol arkadaşı.

"Neden?" diye haykırdı Keryl, bakışları Amberyl'in huzur dolu yüzüne doğru kayarak. "Neden şu... şu insanların arasında ölmeyi seçti ki?" Aşçıyı işaret etti.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," dedi yol arkadaşı yavaşça. "Yine de tahmin edebiliyorum," diye ekledi, ama bunu alçak sesle, akılı başından gitmiş dostuna değil kendisine söyledi. Arkasını dönerek, ahşap bir sandıktan bozulup da aceleyle yapılmış bir beşiğe doğru gitti. Bir kelime fısıldadı ve bebeğın üzerindeki büyüyü kaldırdı, o da nefes aldığı an inlemeye başladı.

"ocuk?" dedi yabancı, yataktan kalkarak. "Bebeğı iyi mi? O hizmetçi kız demişti ki..." Adamın sesi korkuyla doluydu. "Bebek, bebek  lme-" Devam edemedi.

"Hayır," dedi arkadaşı meraklı bir tonlamayla. "Korktuğın gibi bir şey değil. Hizmetçi kız daha önce 'onun gibi' bir şey görmediğini söylemişti. Ama bebek gayet iyi görünüyor- Ah!" Yabancı hayret ve korkuyla nefesini tuttu. Bebeğı kollarında tutarak arkadaşına doğru döndü. "Bak Keryl! Çocuğın gözlerine bak!" Genç adam ağlayan bebeğın üzerine doğru eğildi, küçücük yanağını parmağıyla kibarca okşadı. Bebek kafasını çevirdi, kocaman gözlerini açarak içgüdüsel bir şekilde meme, sevgi ve sıcaklık aradı.

"Gözleri... altın rengi!!" diye fısıldadı Keryl. "Güneş gibi parlak altın rengi! Bu bizim halkımızda da hiç görünmemişti... Merak ediyorum-"

"Hiç şüphesiz ki insan babasından kalan bir hediye. Fakat insanların da böyle gözlere sahip olduğunu hiç bilmiyorum. Ama Am-beryl, o sırrı da kendisiyle beraber götürdü." Adam i çekip kafasını salladı. Sonra ağlamakta olan bebeğe çevirdi kafasını. "Kızı da annesi kadar güzel," dedi adam, bebeğı battaniyelerinin içine sıkıca sararak. "Ve şimdi dostum, gitmeliyiz. Bu garip ve feci diyarda yeterince uzun kaldık zaten."

"Evet," dedi Keryl, ama gitmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Amberyl'e ne olacak?" Bakışları yatakta yatan solgun, kıpırtısız surete doğru döndü.

" l m nde yanında olmayı setiğı kimselerle bırakacağız," dedi yol arkadaşı ciddiyetle. "Belki de tanrılardan biri onu kabul eder ve umarsızca dolanan ruhunu yuvasına götürür."

317

"Elveda kardeşim/" diye mırıldandı Keryl. İleri doğu eğilerek kızın  l  ellerindeki g lleri aldı ve onları öperek dikkatle t niğinin cebine koydu. Yol arkadaşı kadim lisandaki sözleri söyledi, hanın üzerindeki tılsımı kaldırdı. Sonra kucağında bebek ile iki yabancı gümüş, parlak bir yağmur serpintisi gibi ortadan kayboluverdiler.

Ve bebek güzeldi, annesi kadar güzel. Zira denir ki; çok eski günlerde, bencilliğe sapıp kötülük tarafından tahrik edilmeden önce, tanrılar tarafından yaratılmış bütün ırklar arasında en güzelleri ogreler idi...

318

Çok istenmiş bir ocuk

orta yaşın oğlu

babanın gözlerindeki

tek kız çocuğu

sizin için, sevgili çocuklar

bu kaleleri inşa ederiz

surlarıyla sizin

Ödünç alınmış yaşamlarınızı

evrelesinler diye.

Taşla, kuleyle ve mazgallarla etrafı evrelenenin cesareti yoktur taş olmayanın,

ve asma köprü ve mazgallı siper ve barınak ve parmaklık seni tek başına bırakmak için bir araya toplanmışlardır.

Ah çok sevilen ocuk,

Ah orta yaşın oğlu

elinin genişliğindeki

kirişi kim  lt ?

Ve ışıklar saçan kız çocuğu,

hatıranın görüntüsü,

iek aışının kalbi

paylaştırılmış mıdır

ya da tasarlanmış mıdır?
Ülken nerede
ve halkın nerede?
kutsanmamış
hoşnutsuz duvarlar içinde mi?
kaleyi çevreleyen
yürek ve özerkliği
kuşatma aletleri nerede,
mazgallı siperler çökerken?
OJ N>
O
Fedakarlık
Bölüm "I

Paladine Tapınağı'nın saat kulesinde asılı duran çanların çınlayan son yankıları; kapanan kepenklerle, çarpan kapılarla, kilitlerde dönen anahtarlarla ve raflara burunlarım sokarken yakalanıp da sokaklara atıldıkları için hayal kırıklığına uğramış kenderlerin tiz protestolarıyla noktalanıyordu. Çanın altı vuruşu, günün işlerine son verdi. Dükkân sahipleri gece için kepenkleri kapamaya koyuldu; son anda gelen müşterilere sabırsız gözlerle bakılıyordu ve ödedikleri para ele geçer geçmez dükkânlardan dışarı itilip kakılıyorlardı.

"Dükkânı kapat Markus," dedi Jenna, genç asistanına.

Çocuk, kapı eşiğindeki oturduğu yerden hemen kalktı ve ağır ahşap kepenkleri cam pencerelerin üstüne çekmeye başladı.

Dükkân karardı. Jenna gülümsedi. İşinden zevk duyuyordu ama günün en çok bu zamanını seviyordu. Bütün müşteriler gitmişti, gürültü patırtıları susmuştu ve kadın yalnız başınaydı. Durgunluğun sesini dinlemek için, sağır ve kör olsaydı dahi Jenna'ya bir büyü malzemeleri dükkânında olduğunu söyleyecek kokuları içine çekmek için duraksadı: gül yapraklarının esansı; tarçın ve karanfillerin baharatlı kokuları; yarasa kanatlarının ve kaplumbağa kafataslarının mide bulandırıcı çürük kokusu. Kokular hep günün bu zamanında daha güçlü olurdu. Güneş ışığı her zaman için çeşitli güzel kokular getirirdi, ve karanlık ise onları çoğaltırdı.

Markus kapı eşiğinde beliriverdi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Jenna hanım?" diye sordu hevesle.

Henüz yeni işe alınmıştı ve daha şimdiden kadına aşık olmuştu bile. Sadece on dokuz yaşındaki biri kendinden beş yaş büyük bir kadına nasıl aşık olabilirse o kadar çaresizce aşıktı. Jenna'nın bütün asistanları ona aşık olurdu zaten. Bunu bekler olmuştu artık, eğer aşık olmasalardı hayal kırıklığına uğrar -ve muhtemelen hiddetle-

321

nirdi. Yine de, genç adamı cesaretlendirecek hiçbir şey yapmıyordu. Kendisi güzel, güçlü ve gizemli olduğu sürece bu ona yetiyordu. Jenna başka bir adama aşıktı ve bunu Palanthas'ta herkes biliyordu.

"Hayır Markus, dostlarında her gece yaptığın içki alemine katılmak için Domuzun Kafası Hanı'na gidebilirsin." Jenna bir süpürge aldı ve çabuk çabuk yeri silmeye başladı.

"Onlar sadece çocuk," dedi Mark küçümseyerek, gözleri kadının her hareketini takip ediyordu. "Burada kalıp etrafı temizlemenize yardımcı olmayı tercih ederim."

Jenna bir parça kurumuş çamuru ve yere saçılmış nane yapraklarını kapının dışına süpürdü ve Markus'u da şakacı bir şekilde onlarla beraber dışarı süpürdü. "Daha önce de söylediğim gibi, dükkânda benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Eğer buna karışmazsan ikimiz için de daha iyi olur. Kanının ellerimi lekelemesini istemem."

"Jenna hanım, ben korkmuyorum-" diye başladı.

"Öyleyse hiç aklın yok demektir," diye sözünü kesti, sözlerinin bıraktığı acıyı yok etmek için de gülümsedi.

"O kasanın içinde kilitli duran şey, ruhunu çalabilecek ve seni dosdoğru Cehennem'e gönderebilecek bir broş. Broşun yanında içini dışına çıkarabilecek bir yüzük durmakta. O uzakta duran raftaki kitapları görüyor musun? Eğer kapaklarındaki açıklamalara çok fazla bakacak olursan kendini deliliğin içine düşerken bulursun."

Markus'un cesareti biraz kırılmıştı ama bunu çaktırmaya niyeti yoktu. "Bütün bunlar nereden geliyor?" diye sordu, gölgeli dükkâna doğru kafasını uzatıp bakarak.

"Çeşitli mekânlardan. Az önce çıkıp giden o Beyaz Cüppeli, bana ruh çalma broşunu getiren kişiydi.

Gördüğün gibi bu broş şeytani ve o da bunu kullanmayı aklından bile geçirmez. Ama broşu bana, uzun

süredir isteyip de parası yetmediği için bazı büyü kitapları karşılığında verdi. Bu sabah gelen cüceyi hatırlıyor musun? Bu bıçakları da o getirdi." İçinde yelpaze şeklinde dizilmiş sayısız bıçak ve hançer bulunan bir sergileme sandığını işaret etti.

"Onlar büyü mü? Büyücülerin silah taşımaya izinli olduğunu düşünmezdim hiç."

"Kılıç taşımayız ama bıçaklara ve hançerlere izin var. Ve hayır, bunlar büyü değil ama cüceler içlerine büyü yüklenebilecek bir sürü nesne yaparlar. Eğer dilerse, büyücünün biri o bıçaklardan bi-

322

rine bir tılsım koyabilir. "

Genç adam cesurca şöyle dedi, "Siz korkmuyorsunuz, Jenna hanım. Neden ben korkayım ki?"

"Çünkü ben böyle büyü nesneleri, nasıl kullanacağımı biliyorum. Kızıl Cüppe giyiyorum, Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Sı-nav'ı aldım ve geçtim. Sen de aynısını yaptığın zaman, sen de benim dükkânıma gelebilirsin. O zamana kadar," diye ekledi, adamın kafasından baharatlı şarap gibi geçen çekici bir gülümsemeyle, "kapının önünde muhafızlık yaparsın."

"Yapacağım Jenna hanım," diye söz verdi büyük bir sevinçle, "ve... ve belki de büyü çalışırım..."

Kadın omuz silkti ve başıyla onayladı. Onun için çalışmaya gelen bütün asistanları aynı şeyi söylerdi fakat hiçbirisi sözlerinin ardında durmazdı. Jenna bu konuya dikkat ederdi. Büyüye karşı en ufak bir eğilimi olan kimseleri dahi asla işe almazdı. Onun mallan, genç bir büyücünün karşı koyamayacağı kadar güçlü bir cazibe teşkil ederdi. Bunun yanı sıra, kapısını koruması için kaslara ihtiyacı vardı, zekâya değil.

Sadece cüppelerden giyenler ve büyü ticaret eşyaları alıp satan tüccarlar Jenna'nın dükkânına girmeye izinliydi. Kapısında, üzerine çizilmiş üç ay bulunan bir tabela vardı: gümüş, kızıl ve kara aylar. Büyü kullanıcıları güçlerini bu aylardan çekerlerdi ve An-salon'da büyü malzemeleriyle ilgilenen sayıca az dükkânların hepsinin kapısı, bu sembollerle işaretlenirdi,

Palanthas vatandaşlarının birçoğu Jenna'nın dükkânından sakı-nırdı; aslında, çoğu yürümek için sokağın öbür tarafına geçerdi. Ama her zaman için -ya merakından ya sarhoşluğundan ya da cüretinden dolayı- içeri girmeye çalışan birkaç kişi çıkardı. Ve tabii ki kenderler. Jenna'nın asistanı kaba kuvvet kullanarak, boğazlarından yakalayarak ya da başka bir yöntem kullanarak, hafif parmaklı kenderleri uzaklaştırmadığı bir gün bile geçmezdi. Ansalon'daki her büyücü, Flotsam'deki büyü malzemeleri dükkânının hikayesini bilirdi. Bazı gizemli koşullar altında ortadan kayboluvermişti, bir daha asla geri gelmemek üzere. Dehşete kapılmış olay tanıkları, bina göz açıp kapayıncaya kadar ortalıktan yok olmadan saniyeler önce dükkâna bir kenderin girdiğini bildirmişlerdi.

Markus yıkılmış bir şekilde sokak boyunca yürüyüp uzaklaştı, karşılıksız aşkını biraya boğmaya gidiyordu. Jenna'nın yan kapı komşusu olan dokuma taciri kapısını kilitledi, sonra yoldan geçip

3/3

evine giderken kadının önünde saygıyla eğilip reverans yaptı. Kadın hemen yan dükkâna taşındığında adam pek memnun olmamıştı ama satışları -özellikle de beyaz, siyah ve kızıl kumaş satışları- arttığında, itirazları da orantılı olarak azalmıştı.

Jenna ona iyi akşamlar diledi. Dükkânının içine geri giren kadın, kapısını kapatıp kilitledi ve kapının üzerine bir koruma büyüsü yaptı. Dükkânın üst katında yaşıyordu, gece boyunca kendi mallarına kendisi göz kulak oluyordu. Etrafa son bir bakış fırlatan kadın, evine giden merdivenleri tırmandı.

Kapıda duyulan bir 'tak tak' sesi onu durdurdu.

"Evine git Markus!" diye seslendi kızgınlıkla.

Üç gece önce, penceresinin önünde aşk şarkıları söylemek için geri gelmişti. Bu hadise oldukça utanç verici olmuştu.

Kapı tekrar, bu sefer daha acil bir tavırla çalındı. Jenna iç geçirdi. Yorgun ve açtı; bir fincan çay içmenin tam zamanıydı. Yine de döndü ve merdivenleri geri indi. Üç Ay dükkânı sahiplerinin, gündüz ya da gece, zamanı ne olursa olsun, ihtiyaç anındaki bütün büyücüler için dükkânlarını açmaları beklenirdi.

Jenna kapının içine yerleştirilmiş küçük pencereyi açtı ve dışarı baktı. Karşısında, onu rahatsız ettiği için alçakgönüllülükle özür dileyen fakat biraz örümcek ağı alabilir miymiş diye soran bir Kızıl Cüppeli görmeyi umuyordu. Ya da buyurucu bir şekilde yarasa guanosu isteyen bir Kara Cüppeli. Jenna, kapısının önünde uzun boylu, ağır bir şekilde pelerinlere bürünmüş ve kukuletalarını örtmüş iki adam gördüğünde hem ürkmüş, hem de canı sıkılmıştı. Batmakta olan güneşin ışınları, ikisinin de bellerinde asılı duran kılıçları n üzerinde parılıyordu.

"Yanlış dükkâna geldiniz beyefendiler," dedi Jenna mükemmel bir Elfçe ile. Kadın, adamların narin bacaklarına, pahalı ve iyi yapım deri çizmelerine ve süslü bir şekilde tasarlanmış deri zırhlarına dayanarak onların elf olduğunu tahmin etmişti, yüzleri her ne kadar pelerinlerinin kukuletaları içine gizlenmiş olsa bile. Tam pencereyi kapatacağı ki adamlardan biri, duraksayarak konuştuğu Ortak dilde şöyle dedi, "Eğer siz,

Büyücüler Divanı'nın Başı olan Justarius'un kızı Jenna iseniz, yanlış dükkâna gelmedik demektir."
"Farz edelim ki ben Jenna'yım," diye yanıtladı Jenna kibirle, aşırı derecede meraklanmış olduğu halde.
"Benden ne istiyorsunuz? Eğer satacak büyü bir eşyanız varsa," diye ekledi, aklına sonra -

|

324

dan gelen bir düşünceyle, "lütfen sabahleyin geri gelin."

İki adam birbirilerine baktı. Kukuletalarının gölgeleri içinde duran badem şeklindeki gözlerin parıltısını görebiliyordu.

"Sizinle konuşmak istiyoruz," dedi biri.

"Konuşun öyleyse," dedi Jenna.

"Özel olarak," dedi diğeri.

Jenna omuz silkti. "sokak günün bu saatinde bomboş olur. Kaba olmak istemiyorum ama bilmelisiniz ki Üç Ay dükkânları sahipleri, dükkânlarına girmelerine izin verdikleri kimselere dikkat ederler. Bu benden çok, sizin güvenliğiniz için."

"Meselemiz ciddi, sokak ortasında tartışılacak gibi değil. Bana inanın hanımım," diye ekledi elf alçak sesle, "bu işten sizin hoşlandığınızdan fazla hoşlanmıyoruz. Hiçbir şeye dokunmayacağımız konusunda söz verimiz!"

"Sizi babam mı yolladı?" diye sordu Jenna, zaman kazanmaya çalışarak.

Eğer onları Justarius yollamış olsaydı önce kendisine söylerdi, ayrıca aralarında geçen son tartışmadan beri, yani aylardır onunla tek kelime dahi etmemişti. Adam onun sevgilisini hiç tasvip etmiyordu da.

"Hayır hanımım," dedi elf. "Kendi isteğimizle geldik."

'Garip,' diye düşündü Jenna. Adamlardan biri Qualinestiliydi, diğeri ise Silvanestili. Aralarındaki farkı aksanlarından anlayabili-yordu fakat muhtemelen Solamniya'daki başka hiçbir insan bunu yapamazdı. Ama Jenna elfler arasında uzun zaman geçirmişti, özellikle de bir tanesinin yanında.

Uzun, çok uzun zaman önce elfler tek bir millettir. Acı savaşlar, Soykırım Savaşı, Qualinesti ve Silvanesti olarak onları ikiye ayırmıştı. İki ırkın da diğeri için hiç sevgisi yoktu. Şimdi bile, Mızrak Savaşı sonrası Ansalon'daki diğer bütün ırklar bir araya gelmiş olsa dahi, iki elf devleti -sözde bir bütün oldukları halde- esasında her zamankinden daha fazla ayırdı birbirinden.

Merakı uyanan Jenna, kapısını açtı ve elflerin içeri girmesine yol açmak için yana çekildi. Zerre kadar korkmuyordu. Onlar elfti, bu da demek oluyordu ki onlar sözlerinde dürüst, kanunlara uyan ve sıkıcılık derecesinde iyi kimselerdi. Ayrıca, eğer herhangi bir şey yapmaya kalkıştırlarsa onları sokağa geri fırlatacak bir büyüün sözleri, kadını dudağının ucunda hazırdı.

İki elf, dükkânın tam ortasında bir arada durdular. Bir sergileme

325

kutusunda bile dokunmaya korktuklarından dolayı, dirseklerim yanlarına kenetlenmiş tutuyorlardı.

Birbirlerine -savunmacı bir halde- yakın duruyor ama birbirlerine değmemeye özenle dikkat ediyorlardı.

'Müttefikler ama gönülsüz müttefikler,' diye tahmin etti Jenna. Şimdi merakı neredeyse onu yiyip bitirmek üzereydi.

"Sanırım, siz iki beyefendi, benim üst kattaki dairemde çok daha rahat edersiniz," dedi, yaramaz bir gülümsemeyle. "Tam da çay koymak üzereydim. Bana katılmaz mısınız?"

Silvanesti elfi, ağız ve burnunu bir mendille örtmüştü. Quali-nesti elfi ise arkasını dönmüş, koruyucu sıvılarının içinde yüzmekte olan bir kavanoz dolusu göz küresiyle, kelimesi kelimesine göz göze gelmişti. Beti benzi attı ve bir adım geriledi.

Jenna merdivenleri işaret etti. "Dairemi oldukça rahat bulacaksınız. Ve sıradan. Laboratuvarım alt katta, kilerdedir," diye de ekledi onları rahatlatmak için.

Elfler yine bakiştılar, sonra ikisi de sertçe başlarını sallayıp ev sahibelerinin ardından merdivenleri tırmanmaya başladılar. Elfler, Jenna'nın küçük oturma odasının diğer herhangi bir insanın oturma odası gibi görünmesine büyük ölçüde rahatlamışlardı. Masalar, sandalyeler ve yumuşak minderli divanlarla dolu bir oda. Jenna ocağı yaktı ve Qualinesti'den ithal edilen bir yaprak karışımı kullanarak çay demledi.

Elfler, başka hiçbir şey için değil, sadece kibarlık olsun diye çaylarını içtiler ve kurabiyelerini kemirdiler.

Jenna biraz havadan sudan konuştu; cifler yiyip içerken hiç iş konuşmazlardı.

Elfler uygun yorumlar yaptılar ama kendileri hiçbir fikir beyan etmediler ve böylece muhabbet bütün bütün ufalandı. Ev sahibelerine hakaret etmiş olmadan fırsatını bulur bulmaz, iki elf de ciddi meseleleri konuşmaya hazır olduklarını belirtmek için çay fincanlarını bıraktılar. Ama şimdi tam konu açılacakken, nereden başlayacaklarını bilmiyor gibiydiler.

Jenna onların kıvrınmasına izin de verebilirdi, onlara yardım da sunabilirdi. Akşamın ilerleyen saatlerinde

çok daha hoş bir misafir beklemekte olduğu için bu elflerin defolup gitmesini istiyordu ve böylece onları biraz teşvik etti.

"Pekâlâ beyler, beni görmeye geldiniz -yani kızıl cüppeli bir büyücü kullanıcısını. Benden ne istiyorsunuz? Öncelikle söylemeliyim ki şehrin dışına seyahat etmem. Eğer büyülü bir iş yapmamı istiyorsanız, burada, kendi laboratuvarımın sınırları içinde yapılabilir-

326

çek bir şey olmalı. Ve ben aşk iksirleri hazırlamam, eğer bunun için geldiyseniz..."

Jenna onların peşinde oldukları şeyin aşk olmadığını gayet iyi biliyordu - dükkânına gizlice, alaca karanlıkta gelen iki amansız düşmanın aradığı şey aşk olamazdı. Ama bilmiyormuş numarası yapmak hiç can yakmazdı.

"Saçmalama," dedi Qualinești elfi aniden. "Ben... ben..." Ağzını kapadı, düşüncelerini topladı ve yeniden konuşmaya başladı. "Bu iş benim için çok zor. Bizim için. Bizim biriyle... konuşmaya ihtiyacımız var. Özel biriyle. Ve bize yardım edebilecek tek kişinin siz olduğunuz söylendi bize."

'Ah/ diye düşündü Jenna. 'Pekâlâ, pekâlâ. Bu pek de ilginç yani.' Onlara hoş, duru bir gülümseme fırlattı. "Gerçekten mi? Benim tanıdığım biri mi? Kim olduğunu tahmin edemiyorum. Siz beyler asil kanı taşıyor gibi görünüyorsunuz. Ansalon'daki bütün kapılar size açıktır elbet."

"Bu belirli kapı değil," dedi Silvanesti elfi kabaca. "Şeyin kapısı..." sesi alçaldı. "Yüksek Büyücülük Kulesi'nin."

"Karanlık kulenin," diye ekledi Qualinești. "Burada Palanthas'ta bulunan kulenin yani. Biz şeyle konuşmak istiyoruz... efendiyle."

Jenna onları inceledi. İki asilzade elf; pahalı giysileri, süslü kılıçları, parmaklarını süsleyen ve boyunlarından sarkan kaliteli mücevherler bu kadarını aşkar ediyordu zaten. İkisi de yaşça kıdemliydi, ciflerin yaşlarını bazen tahmin etmek her ne kadar zor olsa bile, bu ikisinin orta yaşlarında oldukları bariz belli oluyordu.

Asil kana sahip, yüksek rütbeli, uzun süredir düşman ve kısa süredir müttefiklerdi.

Ve ikisi de bu dünyada edinip edinebilecekleri en kötü düşmanlarıyla konuşmak istiyorlardı -Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nin Efendisi ile.

"Dalamar ile konuşmak istiyorsunuz," dedi Jenna sakın sakın.

"Evet hanımım," Qualineştili'nin sesi çatladı. Kendine kızarak öksürdü.

Görünüşe göre Silvanestili'nin konuşacak sesi bile kalmamıştı. Yüzü sert ve katıydı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı, eli sıkıca kılıcının kabzasını kavramıştı. İkisi de bu işten bariz bir şekilde nefret ediyorlardı.

Jenna kahkahayı basmamak için dudağını ısırdı. Bu elfler hiç şüphesiz ki gizlilik konusunda çok dikkatliydi. Dalamar bir za-

327

manlar onlardan biri, bir Silvanesti cifiydi. Ama sürgüne yollanan, elf toplumundan bir yüz karası olarak dışlanan biriydi. Onların "kara elf" diye tabir ettikleri şeydendi -yani ışığın düzeninden dışarı atılan biri. Onun suçu şeytani büyü çalışması, Kara Cüppeleri kuşanmasıydı. Böyle tiksiniç bir durum, elf toplumunda asla bağışlanamazdı. Bu ikisi için Dalamar'ın yüzüne bakmak bile, şok edici bir hadise olurdu. Hele bir de onunla konuşmak!...

Jenna, Dalamar'ın tepkisini duymayı iple çekiyordu. Yine de, öncelikle bu ikisini biraz kıvrandırmaya karar verdi.

"Size böyle bir buluşma ayarlayabileceğimi düşünmenizi sağlayan şey nedir?" diye sordu, oldukça masum bir şekilde.

Qualineştili kıpkırmızı kesildi. "Bize söylendi ki siz... ve şey..kulenin efendisiyle (tabii adını telaffuz etmeyecekti) arkadaş-mışsınız..."

"O benim shalafım idi. Ve şimdi benim sevgilim," diye yanıtladı Jenna ve ciflerin kıvranışını izlemenin tadını çıkarttı.

Sanki, "bir insandan ne bekleyebilirsin ki?" dermişçesine bir-birlerine baktılar.

Görünüşe göre Silvanestili'nin burasına kadar gelmişti. Ayağa kalktı. "Şu işi mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde halledelim. Bizi Karanlık Kule'nin Efendisi ile irtibata geçirebilir misiniz... yani geçirecek misiniz?"

"Belki." Jenna tarafsızdı. "Ne zaman?"

"Olabildiğince çabuk. Zaman daralıyor."

Jenna biçimli kaçlarından birini kaldırdı. "Size bir uyarı olsun. Eğer Dalamar'a bir tuzak kurmayı düşünüyorsanız-"

Qualineştili ona baktı. "Sizi temin ederim, bayan," dedi sertçe, "ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Hiçbir zarar gelmeyecekmiş!" diye güldü Jenna. "Neden ki, siz Dalamar'a karşı ne gibi bir tehlike oluşturabilirsiniz? Bütün kara cüppeli büyücüler arasında en güçlüsü odur. Kara Cüppe Tarikatı'nın başıdır ve babam emekliye ayrıldıktan sonra Büyücüler Divanı'nın da başına geçecek."

"Lütfen, çok üzgünüm. Beni affedin," diye ekledi, kahkahasını bastırmaya çalışarak. Açıkça görünüyordu ki ikisi oldukça gücen-mişti. "Ben sizin güvenliğinizi düşünüyordum beyler. Dostane bir uyarıydı sadece. Dalamar'a numara yapmaya kalkışmayın. Sonuçlarından hiç de hoşlanmazsınız."

"Bu kadar terbiyesizlik yeter!" Silvanestili hiddetten mora dön-

328

muştu. "Bizim hiç ihtiyacımız yok-"

"Evet var," dedi yol arkadaşı alçak bir sesle.

Silvanestili boğulacak gibi oldu ama sessiz kaldı.

"Kulenin Efendisi ile ne zaman buluşabiliriz?" diye sordu Qualinestili soğukça.

"Eğer Dalamar sizinle buluşmayı kabul ederse, onu yarın gece burada, benim dairemde bulacaksınız. Bu mekân sizin için elverişli mi? Belki de Yüksek Büyücülük Kulesi'nde buluşmayı tercih edersiniz? Size bir tilsim verebilirim-"

"Hayır, hanımım." Elfer, kadının onlarla dalga geçtiğini biliyordu. "Bu oda oldukça uygun olacaktır."

"Pekâlâ." Jenna ayağa kalktı. "Sizinle yarın gece, bu vakitlerde görüşürüz. Mutlu rüyalar beyler."

Silvanestili'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Kadına vurmaya hazırlanmış gibi görünüyordu, ama Qualinestili onu durdurdu.

"Mutlu rüyalar -ne kadar da düşüncesizce söylenmiş bir söz," diye mırıldandı Jenna, eğlencesini saklamak için gözlerini yere düşürerek, "Silvanesti'yi mahveden o feci trajediyi düşünecek olursak yani. Beni bağışlayın."

Onları merdivenler boyunca indirip kapıya kadar geçirdi, sokağın sonunda gözden kaybolana kadar da izledi. Onlar gittiğinde, kapıya koruma büyüsünü yeniden koydu, ve-kahkahalarla gülerek- sevgilisinin gelişi için hazırlanmaya üst kata çıktı.

329

Bölüm 2

İki elf çok dakikti. Jenna onları dükkânına buyur etti. Ciddi, ağırbaşlı bir tavırla onları üst kata çıkardı. İkisi de, yüzlerinin üst kısmını örten yeşil ipek maskeler giymişti.

Fakat Jenna'ya, sanki sözleşmişçesine ahmakça görünüyordardı, yani Cadılar Festivali için kostümlerini giymiş çocuklar gibi.

"O burada mı?" diye sordu Qualinesti, korkunç bir ciddiyetle.

Bakışları üst kata yöneldi. Akşamın gölgeleri en üstte toplanmıştı. Elf hiç şüphe götürmez bir şekilde başka bir karanlık şekil gördü, daha somut, daha elle tutulur olan bir şekil.

"Burada," diye yanıtladı Jenna.

İki elf de tereddüt etti, iç karmaşalarına av olmuşlardı. Bir kara elfle konuşarak bile, üzerlerine aynı akıbeti -rezil olmayı, dışlanmayı, sürgün edilmeyi- getirebilecek bir suça teşebbüs ediyorlardı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Silvanestili. "Bunu tartışmıştık."

Qualinestili başıyla onayladı. Yeşil ipek kumaş yüzüne yapışuyordu. Üst dudağında boncuk boncuk terler birikiyordu.

İkisi merdivenleri çıktılar. Jenna onları takip etmeye davrandı.

Silvanestili arkasını döndü. "Bu konuşma gizli olmalı, bayan," dedi sertçe.

"Benim evimde bulunuyorsunuz," diye hatırlattı Jenna ona.

Qualinestili olan hatayı telâfi etmek için hızlı davrandı. "Bağışlayın bizi, hanımım, ama bizi anlarsınız elbet..."

Jenna omuz silkti. "Pekâlâ. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, beni laboratuarımda bulabilirsiniz."

Dalamar, elf seslerini işitti, çizmeli ayakların yavaşça merdivenleri tırmanışını duydu. Gülümsedi.

"Bu benim zafer anım," dedi yavaşça karanlığa doğru. "Bunun olacağını hep biliyordum. Er ya da geç, beni utanç ve rezillik içinde dışlayan siz bencil ikiyüzlülerin, bana sürünerek geri gelmek zorunda kalacağınızı, yardımım için yalvaracağınızı biliyordum. Size yardım bağışlayacağım ama ödeteceğim de." Dalamar'ın narin yumruğu kasıldı. "Ah, size nasıl da ödeteceğim!"

330

İki elf kapı eşiğinde beliriverdi. İkisi de maske takıyordu -adamın onları tanımasını engellemek için alınmış mantıklı bir tedbirdi -bu da tabii ki, onları tanıdığı, ya da en azından Silvanestili olanı tanıdığı anlamına geliyordu.

"Yurdumdan dışarı atılalı ne kadar oldu?" diye mırıldandı Dala-mar. "En azından yirmi yıl. İnsanlar için

uzun bir süre, elfler için kısa.

Ve hatırası aklında yanıp tutuştu. İki yüz yıl geçse bile asla unutmuyacaktı.

"Lütfen beyler," dedi Dalamar, Silvanestice, yani ana dilinde konuşarak, "içeri buyurun ve rahat edin."

"Hayır teşekkürler," dedi Qualinestili. "Bu bir arkadaş toplantısı değil, efendi. Bu titiz bir mesele. Bunu en baştan anlayalım."

"Benim bir adım var," dedi Dalamar yavaşça, gözleri onları daha da rahatsız edecek şekilde ciflere dikkatle bakarak.

Ona bakmakta güçlük çekiyorlardı -büyülü güç ve koruma rün-leriyle süslü olan kara cüppeye; kemerinden sarkan büyü bileşeni keselerine; yüzüne -onun genç, yakışıklı, gururlu ve acımasız yüzüne bakmakta güçlük çekiyorlardı. Adam kudretliydi, hakimiyet sahibiydi. İki adam da bunu biliyor ama ikisi de hiç hoşlanmıyordu.

"Senin bir adın vardı," dedi Silvanestili. "Artık aramızda telaffuz edilmiyor."

"Ne yazık." Dalamar ellerini cüppesinin kolları içinde birleştirdi. Ayrılmadan önce vereceği selâm olarak eğilip reverans yaptı. "Beyler, görünüşe göre zamanınızı boşa harcamışınız..."

"Bekle!" diye yutkundurdu Çhialinestili. "Bekle D-Dalamar." Dudağındaki teri silerek. "Bu bizim için hiç kolay değil!"

"Benim için de öyle," diye yanıtladı Dalamar soğukça. "Bunca yıldır ilk defa, anayurdumun lisanını duymak nasıl bir his sanıyorsunuz?" Boğazı düğümlendi. Şöminedeki alevlere bakmak ve sıcaklığının onun ani ve beklenmedik yaşlarını yakıp yok etmesini sağlamak için başını çevirmek zorunda kaldı.

İkisi de yanıtlamadı. Onların rahatsızlıkla kıpırdandığını duydu.

İstenmedik duygulan yatışınca, Dalamar onlarla yüzleşmek için döndü.

"Pekâlâ General ve siz Senatör, Karanlık Dalamar'dan ne istiyorsunuz?"

331

İkisi ona kızgın bir şaşkınlıkla baktı, kendilerini tanıdığı için dehşete düşmüşlerdi.

"Ben... kimi... kimi kast ettiğini bilmiyorum..." Silvanestili general kabadayılık taslayıp kendini sıyırmaya teşebbüs etti.

Dalamar ikisine alaylı bir gülümseme fırlattı.

"Bir dahaki sefere takma adlarla dolaşmak istediğinizde, size General, tören kılıcınızı kuşanmamanızı; size de Senatör, resmi yüzüğünüzü çıkartmanızı öneririm."

"Sanırım... ben şöyle bir oturacağım," dedi senatör, Qualinestili olan. Bir sandalyeye gömüldü.

Silvanestili General hala ayakta idi, eli kendini ele veren kılıcın kabzasımdaydı.

"Sen başla," dedi senatör, yol arkadaşına.

General kollarını göğsünde kavuşturdu, bacaklarını iki yana açık bir şekilde durdu. "Sana önce kutlu haber olacağını düşündüğüm şeyleri söylemeliyim, hatta senin için bile Dalamar." Bu ismi dilinin ucunu dişlerine değdirerek söylemişti, sanki bu ismi ağzına almak onu zehirleyecekmiş gibi. "Silvanesti en sonunda ıslah edildi. Yurdumuzu ıstırap içinde tutan Lorac'ın Şeytani Rüyası mağlup edildi. Yurdumuzdaki bazı bölgeyi elinde tutan birkaç ejderan ve goblin grupları bozguna uğratıldı. Bu yirmi senemizi aldı ama Silvanesti bir kez daha bize ait. Güzelliği geri döndü."

"Tebrikler," dedi Dalamar, dudağı alayla kıvrılarak. "Demek Porthios sizi zafere taşıdı. Evet görüyorsunuz ki anayurdumun politik olaylarını takip ediyorum. Bir Qualinestili olan Porthios, Lorac'ın kızı, Silvanesti Kraliçesi Alhana ile evlendi. Sanırım ikisinin aklında olan şey birleşmiş bir elf krallığı idi. Ve son yirmi sene zarfında, Qualinesti Güneş Sözcüsü Porthios, Silvanesti yurdunu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Ve başarılı oldu. Bu hizmeti için ona nasıl karşılık verdiniz?"

"Hapse atıldı," dedi general ciddiyetle.

Dalamar gülmeye başladı. "Ne kadar da elfçe! O sefil hayatlarınızı kurtaran adamı hapse tıkmak. Suçu neydi peki? Hayır, durun tahmin edeyim. Ben Porthios'u tanırım, bilirsiniz. Siz Silvanesti elf-lerinin yardımına koşanların Qualinestililer olduğunu unutmanıza hiç izin vermemiştir. Sık sık Qualinesti ve Silvanesti'nin nasıl birleşeceğinden söz etmiştir ama daha zayıf olan kardeşlerini yönetecek kimselerin Çhialinestililer olacağını da ima etmiştir. Haklı mıyım?"

"Çok yaklaştın," General bu işten hiç memnun değildi. Kara el-

fın sesindeki iğnelemeyi açık bir şekilde duyabiliyordu.

Dalamar senatöre doğru döndü. "Peki siz Qualinestililer bu konuda nasıl hissediyorsunuz?" Yani sizin Güneş Sözcünüzün hapsedilmesi konusunda?"

Senatör boğulur gibi oldu ve maskesini çekiştirdi. "Bu şey beni boğuyor." Derin bir nefes aldı, sonra dikkatle konuştu, "Silvanesti ile hiçbir sorunumuz yok. Onların kraliçesi, Porthios'un karısı Qu-alinost'ta benim konuğum."

Dalamar derin bir nefes çekti içine, sonra yavaşça bıraktı. "Şu tekdüze kulemde kilitli otururken kaçırdığım şeylere bir bakın. Sen bir 'konuk' diyorsun. Sizin misafirperverliğinizden bezdiği ama ayrılmakta da güçlük çektiği şüphe götürmez bir konuk. Peki onun suçu ne?"

"Bu çoğunluk tarafından bilinmiyor ama Alhana Yıldızmeltemi hamile." Senatör, resmi yüzüğünü parmağının içinde huzursuzca çeviriyordu.

Dalamar ilgilenmiş görünüyordu. "Demek yirmi yıl sonrasında bu çıkar evliliği ateşlendi öyle mi? Porthios'un zaman bulabildiğine şaşırdım. Ya da eğilim gösterdiğine."

"Eğer bu çocuk elf topraklarında doğarsa," diye devam etti senatör, sanki duymamış gibi yaparak, "ebeveynler hüküm sürerken, çocuk her iki krallığın tahtına birden varis olacak. Birleşme tamamlanacak." "Bunun olmasına izin verilmemeli." Generalin eli kılıcının kabzasını kavradı.

"Peki bunu durdurmak için ne yapmaya niyetlisiniz?" diye sordu Dalamar. "Cinayetin bir seçenek olarak sayılmayacağını farz edersek."

Senatör hiddetli bir ağırbaşlılıkla ciddileşti. İpek maskesi altında sıırıslıklamdı ve yüzüne yapışmıştı. "Sürgün, ikisini de."

"Anlıyorum," dedi Dalamar. "Benim gibi." Sesi yumuşaktı, acı doluydu. "Ölüm bile daha iyi olurdu." Senatör kaşlarını çatı. "Senin ima etmeye çalıştığın-"

"Hiçbir şey ima etmiyorum." Dalamar omuz silkti. "Sadece yorum yapıyorum. Fakat sizin şu küçük vatan hainliği entrikanızda, benim ne gibi bir işim olabileceğini pek anlayamıyorum. Tabii bana elflerin hükümdarlığını önermiyorsanız."

İkisi ona dehşetle baktılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lütfen beyler, her şeyi çok fazla ciddiye alıyorsunuz!" Dalamar
333

rahatlatıcı bir şekilde güldü. "Sadece şaka yapmıştım, başka bir şey değil."

İkisi de rahatlamış görünüyordu ama yine de bir nebze şüpheliydiler.

"Saray Hanedanı'nım bir üyesi başa geçene dek Silvanesti'yi Saray Koruyucusu yönetecek," dedi general.

"Şu geçen yirmi yıldır, yani biz rüya ile savaşırken Silvanesti'yi Saray Koruyucusu yönetti. Halkım savaş durumu yasalarıyla yaşamaya alışkındır. Ve Port-hios'dan hiç hoşlanmıyorlar."

"Qualinesti'ye gelince..." Senatör tereddüt etti. Tedirgin bir şekilde merdivenlerin aşağısına doğru baktı.

"Endişelenmeyin," dedi Dalamar. "Jenna gizlice dinleyecek tarzda biri değildir. Ve inanın bana, elf krallıklarının politik meseleleri konusuna pek ilgili değil."

"Sözlerin dışarı çıkmasını şansa bırakamayacağımız kadar hassas bir konu bu," dedi senatör ve yaklaşması için Dalamar'a işaret etti.

Pek eğlenmiş gibi görünen kara elf, omuzlarını silkti ve ilerledi.

Ona değmeden yaklaşabildiği kadar Dalamar'a yaklaşan Quali-nessi elfi alçak ve acil bir sesle konuştu.

Dalamar dinledi, gülümsedi ve kafasını salladı. "Anne ve babasıyla ilgili bir sorun çıkacağını biliyorsunuzdur elbet."

"İşte tam o noktada bize çok yardımın dokunabilir," dedi senatör.

"Sen onun babasının arkadaşısın," diye ekledi general.

Dalamar bu meseleyi bir düşündü. Bakışları bir elften diğerine eyleşerek onların kararlılığını, azimlerini tarttı. İkisi de adamın bakışlarına duygusuzca karşılık verdiler.

"Pekâlâ," diye kabul etti Dalamar. "Dostumla ben ilgilenir, ne onun, ne de karısının işe burnunu sokmamasını sağlarım. Ama yardımımın bir bedeli var."

Senatör sorun değil dercesine elini salladı. "Kasalarımız epey doludur. Ne kadar istiyorsan-"

Dalamar alayla güldü. "Zaten sahip olduğum zenginliğin üstüne daha ne kadara ihtiyacım olabilir ki? Büyük bir ihtimalle Quali-nessi'yi satın alıp tekrar satabilirim! Hayır, benim bedelim şu."

Duraksadı, onların ter dökmesini sağladı, sonra hafifçe şöyle dedi, "Anayurdumda bir ay geçirmek."

Senatör ilk başta şaşırmıştı; sonra, bir kez daha düşününde

334

rahatladı. Ne de olsa Dalamar Silvanestili idi. Bir ay geçireceği yer Silvanost'tu.

General de aynı şeyi düşünüyordu. Çenesi seğirdi. Neredeyse hiddetten saçma sapan geveliyordu.

"Söz konusu bile olamaz!" diye hırlamayı başardı. "İmkansız! Böyle bir şey istediğine göre kafayı sıyırmışsın sen!"

Dalamar arkasını döndü. "Öyleyse beyler, işimiz sona erdi demektir."

Senatör hızla ayağa kalktı ve diğer elfin omzunu kavradı. İkisi harareti bir tartışmaya tutuştular.

Dalamar gülümseyerek şöminenin yanına doğru geri yürüdü. Hafızasında anayurdunun güzeller güzeli ağaçlarını görmekteydi. Kuşların cıvıladığını duydu, harika çiçeklerin arasında yürüdü. Güzel kokulu

çimlerin üzerine yattı, güneşin yüzünü ısıtışını hissetti. Açık havayı soludu, gür otlaklar arasında koşturdu. Gençti, masumdu, ne bir leke ne de bir gölge yoktu...

"Sadece bir ay," dedi senatör. "Daha fazlası olmaz."

"Nuitari adına yemin ederim," diye ant içti Dalamar ve kara büyünün tanrısının adını söylemesi karşısında ikisinin irkilmesini izlemenin tadını çıkardı.

"Gizli olarak gelip gideceksin," diye devam etti senatör. "Kimse bilmemeli. Kimse seni görmemeli. Kimseyle konuşmayacaksın."

"Kabul."

Senatör, generale baktı.

"Sanırım hiçbir faydası yok," diye yanıtladı general inceliksizce.

"Mükemmel," dedi Dalamar çabucak. "Görüşmemiz tatmin edici bir şekilde sonuca bağlandı. Haydi bunu geleneklerin istediği gibi sonlandıralım."

İleri doğru yürüyüp iki elfi de tuttu ve yanaklarına bir öpücük kondurdu. General kendine zar zor hakim olabildi. O serin, kuru dudakların temasıyla birlikte adam kaskatı kesilmişti. Senatör, sanki kendisini bir yılan ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. Ama ikisi de geri çekilmedi. Onunla müttefik olmak istemişlerdi. Gücendirmeye cesaret edemiyorlardı.

"Şimdi, kardeşlerim," dedi Dalamar tatlılıkla, "bana planı anlatın bakalım."

335

Bölüm 3

Tanis Yarımelf, evinin içinde karısını arıyordu. Onu en sonunda ikinci kattaki kütüphanede buldu. Öğleden sonra güneşinin son ışınlarını da yakalayabilmek için pencerenin yanında oturmuştu. Adam daha kadını görmeden önce, bir dolma kalemin parşömen üzerinde çıkarttığı sesi işitti ve kendi kendine gülümsedi. Bu sefer onu yakalamıştı.

Sessiz adımlarla kapıya kadar sokuldu ve kafasını uzatıp gizlice içeri baktı. Kadın güneş ışığından oluşan bir havuzun içindeydi, kafası önüne eğilmiş, öyle bir konsantrasyonla çalışıyordu ki, adam merdivenleri paldır küldür çıksaydı dahi, onun kendisini duymayacağını biliyordu. Ona hayranlıkla bakmak için, kadının kendisini sevdiğini ve onun da kadını sevdiğini -korku ve şaşkınlık içinde-anlamak için biraz durdu. Yıllardır süren evliliklerinin hiç azaltmadığı, aksine güçlendirdiği bir sevgiydi bu.

Kadının uzun, altın rengi saçları açık ve taranmıştı, omuzlarında dolanıyor ve sırtına düşüyorlardı. Aslında bu günlerde saçlarını çoğunlukla arkasında topluyordu, parlak saç telleri ensesinin altında bir topuz halinde kıvrılıyordu. Bu sade tarz ona uyuyordu; ona ağırbaşlı ve kişilik sahibi bir hava veriyordu. Bu da, genç görünümlü elf kadınına, sanki iyi niyeti ama büyüklerin işine burnunu sokan bir çocukmuş gibi davranmaya meyilli insanlarla (onu tanımayan insanlarla) yaptığı görüşmelerde oldukça işine yarıyordu. Bu genellikle on beş dakika sürerdi, yani Laurana onların kendilerine gelmelerini sağlayıp dikkate alınmaya başlayana dek. Mızrak Savaşı sırasında bir general olduğunu nasıl unutabilirlerdi? İnsanları savaşta yönettiğini? Tamam, yirmi küsur yıl geçmişti ve insanların hafızaları yetersizdi. Kadının yanından ayrılınca hatırlarlardı.

O ailenin diplomatıydı; kocası ise tasarımcı. Beraberce bir takım olarak iyi çalışırlardı, zira Tanis'in paldır küldür dalacağı bir meseleye, Laurana usulca süzülmeğe çabuk davranırdı. Ve adam ise bir insan aklını ve yüreğini -bazen oldukça kafa karıştırıcı bulduğu iki alanı-kavrama konusunda kadına yardım ederdi.

I

Çok güzeldi, öyle güzeldi ki Tanis ona bakınca yüreği cız ediyordu. Ve ikisi beraberlerdi. Uzun bir süredir değil. Adamın damarlarında akan insan kanı, elf kanını yakıp yok ediyordu. Şimdiye kadar bütün insanlardan daha uzun bir süre yaşamıştı zaten ama elflerin yaşayacağı uzun yaşam süresinden de pek zevk duymayacaktı. Bazıları daha şimdiden Laurana'yı onun kızı zannediyordu bile. Gün gelecekti kadını onun torunu zannedeceklerdi. Kadın nispeten genç bir kadın olarak kala dursun, adam yaşlanıp ölecekti. Böyle bir gölge onların ilişkisini karartabilirdi. Ama onlar için, ilişkiyi derinleştiriyordu.

Ve sonra, bir de Gil vardı. Oğulları -sevgiyle yaratılmış yeni bir hayat.

"Yakaladım seni!" diye haykırdı Tanis zaferle ve odaya daldı.

Laurana'nın nefesi kesildi, yerinden sıçradı. Yüzünde suçlu bir kızarıklık belirdi. Hatırı sayılır bir şaşkınlık içindeyken, aceleyle kağıdın üzerindeki yazıyı başka bir boş sayfa ile örtmeye teşebbüs etti.

"O nedir?" diye bilmek istedi Tanis, ona sahte bir sertlikle dik dik bakarak.

"Sadece bir liste," diye denedi, masanın üstünde daha da fazla kağıdı karman çorman ederek. "Bir liste... evdeyken yapmam gereken işlerin bir listesi-Hayır! Tanis, kes şunu!"

Tanis el çabukluğuyla uzandı ve kağıdı kadının elinin altından çekip alıverdi. Gülmekte olan Laurana

adamı yakalamak suretiyle kağıdı tekrar ele geçirmeye çabaladı. Ama adam onun uzanabileceği mesafeden geri çekildi.

"Sevgili Sor Thomas/" diye okudu, "'Üç İrkin Birleşik Milletleri antlaşması karşısındaki tutumunuzu bir kez daha gözden geçirmenizi'" Tanis suçlarcasına kağıdı karısına doğru salladı. "Çalışıyordun!"

"Sadece Sor Thomas'a bir mektup," diye itiraz etti Laurana, yüzü daha da kızarak. "Tereddüt içinde. Bizim tarafımıza geçmeye neredeyse hazır durumda. Belki de biraz dürtüklersem -"

"Dürtük falan yok," diye araya girdi Tanis. Mektubu arkasında tutup sakladı. "Söz vermiştin. Bana söz vermiştin! İş yok. Yolda geçirdiğimiz bir aydan sonra, en sonunda evimizdeyiz. Bunun bizim zamanımız olması gerekiyor -senin, benim ve Gil'in."

"Biliyorum." Laurana başını düşürdü, saçları ışık saçan bir bulut halinde etrafında toplanıyordu.

"Üzgünüm." Ürkekçe adama yaklaştı, ellerini onun göğsüne koydu ve cilveli bir şekilde gömleğinin 337

yakasını düzeltti. "Söz veriyorum. Bir daha yapmayacağım."

Adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. Adam onu öpmeye başladı ama tam o sırada Laurana onun arkasına doğru uzandı, mektubu yakaladı ve ellerinden kurtarıp alıyordu. Tabii ki de Tanis böyle bir meydan okumayı reddedemezdi. Kadını ve mektubu yakaladı.

En sonunda mektup unutulmuş bir şekilde yere süzülürdü.

İkisi pencerenin yanında durdular, birbirlerinin kollarındayken içleri ısınıyordu ve huzurluydular.

"Kahretsin ve lanet olsun!" diye küfretti Tanis, çenesini karısının altın rengi saçlarına sürterek. "Bak -yoldan atla yaklaşan bir yabancı var."

"Ah hayır, bir misafir olmasın!" diye iç geçirdi Laurana.

"Atın koşum takımlarına bakılırsa, bu bir şövalye. Onu ağırlamamız gerekecek. Ben aşağı inip-"

"Hayır gitme!" Laurana kocasına daha da sokuldu. "Eğer sen gidersen, onu nezâket icabı davet etmek zorunda kalacaksın ve bu şövalye de nezâket icabı kalmak zorunda olacak. Bak, Gil onu karşılamaya gidiyor. Gil bu işi halledebilir."

"Emin misin?" Tanis şüpheliydi. "Nasıl davranacağını, ne demesi gerektiğini bilecek mi? Çocuk sadece on altı yaşında-"

"Ona bir şans tanı," dedi Laurana, gülümseyerek.

"Şövalyelere hakaret etmiş olmayı şimdi göze alamayız, hele şu anda..." Tanis kibarca karısının kollarını çekti. "Sanırım ben gidip de-"

"Çok geç. Uzaklaşıyor," diye bildirdi Laurana.

"Bak işte, sana ne demiştin ben?" Tanis'in sesi sertti.

"Adam hakarete uğramış gibi görünmüyor. Gil içeri geliyor. Ah Tanis, onu gizlice izlediğimizi düşünmesine izin veremeyiz. Bu günlerde ne kadar da alıngan olduğunu biliyorsun. Çabuk! Bir şeyler yap!"

Laurana çabucak sandalyesine geri oturdu. Bir yaprak sayfa aldı ve kendini kaptırmış bir şekilde yazmaya başladı. Kendini aptal gibi hisseden Tanis, odanın öbür tarafına doğru yürüdü ve masanın üzerinde yayılmış duran bir Ansalon haritasına baktı.

Qualinesti kelimesi, üzerine doğru sıçradığında oldukça ürkmüş ve şaşırılmıştı.

Sadece mantıksal bir şey olduğunu varsaydı. Bu günlerde her ne zaman oğluna baksa, Tanis kendi çocukluğuna geri dönüşüyordu.

338

Ve o da Qualinesti'nin hatıralarını aklına getiriyordu, doğduğu ülkenin -kepaze bir şekilde doğduğu ülkenin hatıralarını.

Bunca yıl geçmişti, yüzlerce yıl olmuştu ve bu hatıraların hâlâ onu incitecek gücü vardı. Bir kez daha on altı yaşındaydı ve annesinin kardeşinin evinde yaşıyordu. Bir yetim, piç bir yetim olarak.

Laurana oğullarını "alıngan" diye tabir etmişti.

O yaşlarda Tanis de "alıngan" olmuştu. Ya da, daha doğrusu sinir bozucu, mekanik bir gnom aygıtı gibiydi. İçinde insan kanı kaynıyor, ya bir çıkış yeri bulması, ya da patlaması gereken bir buhar oluşturunuyordu.

Tanis kendini fiziksel olarak görmüyordu oğlunda. Tanis oğlunun olduğu gibi narin değildi. Tanis güçlüydü, turp gibiydi. Elf zevklerine ve tarzına uymayacak kadar güçlü ve turp gibiydi. Tanis'in geniş omuzları ve güçlü kolları birçok elf için bir hakaret niteliğindedi, sürekli olarak onun insan babasını hatırlatıyordu.

İnsan tarafıyla havasını atardı; bu kadarını şimdi kendine itiraf edebiliyordu. Onları kendisini dışarı

süzmeleri için kışkırtmıştı, sonra da bunu yaptıkları vakit incinmişti.

Tanis'in kendisini oğlunda görmesi daha zor fark edilir bir yöneydi. İç karışıklık, kim olduğunu ve nereye ait olduğunu bilememe hissi. Gil ona hiçbir şey söylemiyor olsa da -ikisi pek nadir konuşurdu- Tanis, Gil'in bu günlerde nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu. Tanis hep oğlunun böyle bir şüpheden ve kendini

sorgulamadan azat edilmesi için dua etmişti. Görünüşe göre, duaları kabul olunmamıştı. Solostaran Ev'nden Gilthas , Tanis'in oğluydu ama Laurana'nın da çocuğuydu -yani ciflerin çocuğu. Gilthas, adını Laurana'nın ağabeyi (garip ve trajik kaderi hiçbir zaman yüksek sesle konuşulmayan) Gilthanas'tan almıştı. Gil uzun, narin, ince kemik yapılı, iyi bakılmış, açık saçlı ve badem gözlüydü. Sadece çeyrek bir insandı -babası yarım insan oluşuna göre— ve o yabancı kan, görünüşe göre, her iki taraftan da ona miras kalan bozulmamış kraliyet elf soyu tarafından daha da sulandırmıştı. Tanis, kendi oğlunun akli huzuru için, çocuğun bir elf olarak büyümesini, içindeki insan kanının onu rahatsız edemeyecek kadar zayıf olmasını umut etmişti. Bu umudun azaldığını görüyordu. On altı yaşındaki Gil, tipik bir yumuşak başlı, saygılı elf çocuğu değildi. Huysuzdu, alıngandı, asiydi. Ve Tanis -zamanında kendisinin nasıl da aceleci davrandığını

339

hatırladığı için- oğlunu kontrol altında tutan dizginlere daha da sıkı asılıyordu. Haritaya dikkatle bakan Tanis, odaya giren Gil'i fark etmemiş gibi davrandı. Kafasını kaldırıp bakmadı, çünkü ne göreceğini biliyordu. Orada kendisinin dikilmiş durduğunu görecekti. Ve kendisini bildiği, o zamanlar nasıl olduğunu bildiği için, bu benzerliği oğlunda görmekten korkuyordu. Ve korktuğu için de bu konuda konuşmıyor, bunu kabul edemiyordu. Böylece sessiz kaldı. Kafasını aşağı eğik tuttu ve haritaya baktı, Qualinesti diye adlandırılmış bir yere. Gilthas, anne babasının onu pencereden izlemiş olduğunu daha odaya girdiği anda anladı. Bunu annesinin yüzündeki zayıf suçluluk kızılığından, Tanis'in kendisinin bile modası geçmiş olarak gördüğü o haritaya büyük bir ilgiyle bakmasından, ikisinin de kafasını kaldırıp ona bakmamış olması gerçeğinden anlamıştı. Gil hiçbir şey söylemedi, anne ve babasının kendilerini ele vermesini bekledi. En sonunda, annesi kafasını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Dışarıda kiminle konuşuyordun, mapete?" diye sordu Laurana. O sancı, o tanıdık rahatsızlık düğümü Gil'in midesine dolandı. Mapete! Bu Elfçe'de çocuklar için kullanılan bir sevgi sözcüğüydü. Bir cevap alamayan Laurana kendini daha da fazla suçlu hissetti ve bir hata yaptığını fark etti. "Şey... dışarıda biriyle mi konuşuyordun? Köpeklerin havladığını duydum da..." "O bir şövalyeydi, Sor Bilmemne miymiş neymiş," diye yanıtladı Gil. "Adını hatırlayamıyorum. Dedi ki-" Laurana dolma kalemini masaya bıraktı. Davranışları sakindi, sesi de öyle. "Onu içeri davet ettin mi?" "Tabii ki etti," dedi Tanis keskince. "Gil, bir Solamniya Şövalye-si'ne saygısızlık etmemesi gerektiğini çok iyi bilir. Nereye gitti, Oğul?" "Kabul edin. Şövalyenin atını sürüp gidişini izlediniz," dedi Gil onlara kendi içinden. "Beni tam anlamıyla bir ahmak mı sandınız yoksa?" "Baba lütfen!" Gil kendine hakimiyetini kaybediyordu. "Söyleyeceğim şeyi bitirmeme izin verin. Tabii ki, şövalyeyi içeri davet ettim. Ben bir hödük değilim. Görgü kurallarını gayet iyi biliyorum. Kalamayacağımı söyledi. Evine dönüyormuş. Sana ve anneme bu-

340

nü vermek için uğramış."

Gil bir parşömen kutusu uzattı. "Caramon Majere'den geliyor. Şövalye Son Yuva Hanı'nda konaklamış. Caramon, Sor VWilliam'ın bu yöne doğru geldiğini öğrenince bu mesajı getirmesini rica etmiş."

Gil soğukça parşömen kutusunu babasına uzattı.

Tanis oğluna müşkül müşkül baktı, sonra Laurana'ya döndü. O ise omuz silkti ve sabırla gülümsedi, sanki şöyle diyordu "yine onun hislerini incittik."

Gil, annesini deyimiyle "alıngan" olmuştu. Pekâlâ, "alıngan" olmakta haklıydı. Doğumu uzun süre istenmiş ama çok zor gerçekleşmiş, narin ve hastalıklı bir çocuk olan Gil, hayatının büyük bir bölümünü hasta olarak geçirmişti. Altı yaşındayken ölümle burun buruna gelmişti. Ondan sonra, çocuğu deliler gibi seven, pımpirikli anne baba, deyişteki gibi onu "ipeklere sarmışlardı." Etrafına koza örmüşlerdi. Büyüdükçe hastalıklarını yenmişti ama şimdi o acı verici, takat kesici baş ağrılarından muzdaripti. Bu ağrılar, gözünün içinde parlayan şimşekler halinde başlıyor ve feci bir ıstıraba dönüşüyordu. Sık sık bilincini yitmesine sebep oluyorlardı. Bu illet için hiçbir şey çare etmiyordu; Mishakal'ın ermişleri bunu denemiş ve başarısız olmuşlardı.

Tanis ve Laurana uzun bir süre evden uzak kalırlardı. İkisi de, Mızrak Savaşı'ndan sonra farklı ırkları ve milletleri bir arada tutan ittifakların o narin iplerini korumak için canla başla çalışıyordu.

Seyahat etmek için oldukça zayıf olan Gil ise, üzerine titreyen, onu anne ve babasından biraz daha fazla deli gibi seven bir kahyaya emanet edilirdi. Onlar için Gil, ateşle neredeyse yanıp kavrulmuş olan o narin küçük çocuktu hâlâ.

Hastalığı sebebiyle, Gil'in diğer çocuklarla oynamaya izni yoktu, tabii etraflarında diğer çocukların olduğunu farz edersek, çünkü yoktu. Tanis Yarımelf mahremiyetini severdi, bu evi komşula-rından uzağa özellikle yaptırmıştı. Sık sık yalnız kalan, kendi düşünceleriyle bırakılan Gil, bir takım garip kuruntular geliştirmişti. Bu kuruntulardan biri, baş ağrılarınin sebebinin damarlarında akan insan kanı olduğuydu. Sanki damarlarını yarıp açarsa ve o yabancı kanı akıtırsa acıların son bulacağı gibi kabusumsu bir izlenime sahipti, feci bir acı sayesinde kendisine ilham ediliyordu bu. Laurana bir yarım insanla evli olmaktan utanmıyordu. Tanis ile

341

sakalı yüzünden sık sık dalga geçerdi, hiçbir elf erkeğinin uzatama-yacağı o sakalıyla. Tanis yarım insan olmaktan utanmıyordu.

Ama oğlu utanıyordu.

Gil, hayatında hiç görmemiş olduğu ve muhtemelen hiç göremeyeceği elf yurdunu düşünüyordu.

Qualinesti'nin ağaçları, babasının bahçesindeki ağaçlardan daha fazla gerçekti onun için. Gil, anne ve babasının Qualinesti'yi neden pek nadir ziyaret ettiğini ve ziyaret ettikleri zamanlarda neden onu da yanlarına almadıklarını anlayamıyordu. Ama biliyordu (ya da bildiğine inanıyordu) ki bu yabancılaşma babasının suçuydu. Ve genç adam, bazen onu korkutan bir şiddetle Tanis'e gücenir olmuştu.

"Benim içimde babamdan hiçbir şey yok!" derdi Gil her gün kendi kendine, rahatlatıcı bir şekilde, o çirkin insansı kılların çenesinde bitmeye başlamasından korkarak endişeyle aynaya bakarken.

"Hiçbir şey!" diye tekrarları tatmin olarak, parlak, pürüzsüz tenini incelerken.

Kanı hariç hiçbir şey. İnsan kanı.

Ve Gil korkusundan dolayı bu konuda konuşamaz, bunu kabul edemezdi.

Baba ile oğul arasındaki bu sessizlik, yıllar boyunca tuğla tuğla örülmüştü. Şimdi kolay kolay aşılacak bir duvar olup çıkmıştı.

"Pekâlâ, mektubu okumayacak mısın baba?" diye sordu Gil.

Oğlunun bu saygısız tonundan hiç hoşlanmayan Tanis, kaşlarını çatı.

Gil, babasının onu kınamasını bekledi. Genç adam sebebinden emin değildi, ama babasını tepesini atması için kışkırtmak istiyordu. Söylenecek şeyler vardı... söylenmesi gereken şeyler...

Ama Tanis, oğlunun yanındayken takınmak için geliştirdiği sabırlı gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi ve parşömeni kutusunun içinden çıkarttı.

Gil arkasını döndü. Pencereye doğru ilerledi, aşağıdaki gür ve özenle donatılmış bahçeyi gözü hiç görmeden aşağı baktı. Bir yarısı odayı terk etmek istiyordu ama Caramon Majere'nin ne dediğini de duymak istiyordu.

Gil, tanıştığı çoğu insandan, yani anne ve babasını ziyarete gelen insanlardan hiç hoşlanmamıştı. Onları gürültücü, sakar ve hantal olarak görüyordu. Ama Gil, kocaman, arkadaş canlısı Cara-mon'dan hoşlanırdı. Onun geniş, cömert gülümsemesini, şen şak-

342

rak kahkahasını severdi. Gil, Caramon'un oğullarının haberini duymaktan hoşlanırdı. Özellikle de, macera arayışıyla Ansalon'un büyük bir bölümünü gezip gören iki büyük kardeş, Sturm ile Ta-nin'in serüvenlerini. Şimdi Solamniya dış ında doğup da şövalyeliğe giren ilk insanlar olmaya uğraşıyorlardı.

Gil, Caramon'un oğullarıyla hiç tanışmamıştı. Birkaç yıl önce, Tanis ile gittikleri gizli bir görev dönüşünde, Caramon hanı ziyaret etmesi için Gil'i yanına almayı teklif etmişti. Tanis ve Laurana bu konuda düşünmeyi bile reddetmişti. Gil o kadar küplere binmişti ki, bir hafta boyunca kendisini odasına kapamıştı.

Tanis parşömeni açtı ve hızla göz gezdirmeye başladı.

"Umarım Caramon'un her şeyi yolundadır," dedi Laurana. Endişeli gibiydi. Yazı yazma işine geri dönmedi, Tanis mektubu oku-ya dursun onun yüzüne baktı.

Gil döndü. Tanis endişeli gibi görünüyordu ama mektubun en sonuna geldiğinde gülümsedi. Sonra kafasını sallayıp iç geçirdi.

"Caramon'un en genç oğlu Palin, Yüksek Büyücülük Kulesi'nde Sma'va girmiş ve başarıyla geçmiş. Artık beyaz cüppeli bir büyücü olmuş."

"Paladine bizi korusun!" diye haykırdı Laurana şaşkınlık içinde. "Genç adamın büyü çalıştığını biliyordum ama hiç ciddi olduğunu düşünmemiştim. Caramon bunun geçici bir heves olduğunu söyler dururdu."

"Caramon bunun geçici bir heves olmasını ümit eder dururdu," diye düzeltti Tanis.

"Caramon'un buna izin vermiş olduğuna şaşırırdım."

"Vermedi ki." Tanis parşömeni ona doğru uzattı. "Senin de okuyacağın gibi, Dalamar bu meseleyi Caramon'un ellerinden çekip alıverdi."

"Palin'in Sınav'ı almasına neden izin vermeyecekti ki?" diye sordu Gil.

"Çünkü Sınav ölümcül olabilir, bu birinci neden," dedi Tanis suratsızca.

"Ama Caramon, büyük oğullarını şövalyelik sınavına sokmaya hazırlanıyor," diye tartıştı Gil. "O da oldukça ölümcül olabilir."

"Şövalyelik faklı bir şey Oğul. Caramon ancak kılıçlarla ve kalkanlarla yapılan savaşları anlıyor. Gül yaprakları ve örümcek ağlarıyla yapılan savaşlardan anlamaz."

"Ve bir de, tabii ki, Raistlin gerçeği de var," diye ekledi Laurana,

343

sanki bütün meseleyi sonuçlandırmıyormuş gibi.

"Amcasının bununla ne gibi bir ilgisi var?" diye cevap istedi Gil, annesinin ne demeye çalıştığını gayet iyi bildiği halde. Bu günlerde tartışmak için havası yerindeydi.

"Caramon'un, Palin'in de Raistlin'in seçtiği karanlık yoldan yürüyeceğinden korkması doğal bir şey. Tabii bu şimdi pek muhtemel görünmüyor olsa bile."

Teki benim hangi yolda yürümenden korkuyorsunuz? Anne, Baba?' diye haykırmak istiyordu Gil onlara. 'Herhangi bir yolda mı? Karanlık ya da Aydınlık? Beni bu yerden uzağa götüren herhangi bir yolda? Gün gelecek, anne... Gün gelecek, baba...'

"Okuyabilir miyim?" diye sordu Gil küskünce.

Annesi tek kelime dahi etmeden parşömeni ona uzattı. Gil yavaşça okudu. İnsan yazısını da elf yazısı kadar kolay okuyabiliyordu ama Caramon'un o devasa, yuvarlak ve heyecanla çiziktirilmiş kargacık burgacık yazısını anlamakta güçlük çekti.

"Caramon burada bir hata yaptığını söylüyor. Onu olmadığı bir şey yapmaya zorlamak yerine, Palin'in büyü çalışma kararına saygı duymuş olması gerektiğini söylüyor. Caramon, Sınav'ı geçtiği için Palin ile gurur duyduğunu söylüyor."

"Caramon bunları şimdi söylüyor," diye karşılık verdi Tanis. "Eğer oğlu kulede ölmüş olsaydı çok daha farklı şeyler söyleyecekti."

"En azından ona bir şans tanımış, bu da sizin bana bahşedeceğinizden çok daha fazla bir şey," diye yapıştırdı cevabı Gil. "Beni burada kilitli tutuyorsunuz, sanki kafesin içindeki çok değerli bir kuş gibi -" Tanis'in yüzü karardı.

Laurana çabucak araya giriverdi. "Haydi Gil, lütfen başlama. Akşam yemeği vakti geldi neredeyse. Sen ve baban gidip elinizi yüzünüzü yıkayın, ben de aşçıya yemeği hazırlarım."

"Hayır Anne, konuyu değiştirme! Bu sefer işe yaramayacak!" Gil parşömeni sıkıca tutuyor, ondan kendine güven alıyordu. "Palin benden o kadar da büyük değil. Ama şimdi ağabeyleriyle yolculuğa çıkıyor. Gezip görüyor, bir şeyler yapıyor! Ben evimin çitlerinden öteye bile adımımı atamadım hiç!"

"Aynı şey değil Gil, ve sen de bunu biliyorsun," dedi Tanis sessizce. "Palin bir insan -"

"Ben de yarı insanım," diye yanıtladı Gil acı bir suçlamayla.

344

Laurana'nın beti benzi attı, gözlerini yere düşürdü. Tanis bir anlığına sessiz kaldı, sakalının altında dudaklarını birbirine bastırdı. Konuştuğu zaman, Gil'in dikkatini dağıtacak kadar çileden çıkartıcı bir sakinlikteydi.

"Evet, sen ve Palin neredeyse aynı yaşlardasınız ama insan çocukları elf çocuklarından daha çabuk olgunlaşır."

"Ben bir çocuk değilim!"

Gil'in içindeki o düğüm, içini dışına çıkaracağından korkana dek büküldü.

"Ve biliyorsun ki mapete, çektiğin şu baş ağrılarıyla seyahate çıkman -"

Düğüm 'çat' diye kopuverdi.

"Beni böyle çağırmayı kes!" diye haykırdı Gil ona.

Laurana'nın gözleri üzüntü ve şaşkınlık içinde kocaman açıldı. Gil vicdan azabı duydu. Onu incitmek istememişti ama belli bir miktar tatmin duygusu da hissediyordu içinde.

"Bebekliğimden beri beni öyle çağırıp duruyorsun," diye devam etti alçak bir sesle.

"Evet öyle çağırıyor." Tanis'in yüzü, sakalının altında hiddetten kopkoyu olmuştu. "Çünkü seni seviyor. Annenden özür dile!"

"Hayır Tanis," diye araya girdi Laurana. "Gil'e özür borçlu olan benim. O haklı." Hafifçe gülümsedi.

"Benden uzun bir adam için oldukça gülünç bir isim. Üzgünüm oğlum, bir daha yapmayacağım."
Gil böyle bir zafer kazanmayı hiç ummuyordu. Buna nasıl tepki vereceğini de pek bilmiyordu ya. Üzerine gitmeye, zayıflamış olan rakibini zorlamaya karar verdi. "Ve aylardır başım da ağrımıyor. Belki de o illetten kurtulmuşumdur."

"Ama bunu bilemezsin, oğul." Tanis kendini zar zor zaptediyor-du. "Yoldayken hasta düşersen ne olur, evden çok uzaktayken?"

"O zaman icabına bakarım," diye karşılık verdi Gil. "Raistlin Majere'nin çok hasta olduğu, kardeşinin onu taşımak zorunda kaldığı zamanlardan söz ettiğini duymuştum. Ama bu Raistlin'i hiç durdurmadı. O büyük bir kahramandı!"

Tanis bir şey demeye davrandı. Laurana ona uyarı niteliğinde bir bakış attı ve böylece adam sessiz kaldı.

"Nereye gitmek istiyorsun oğlum?" diye sordu kadın.

Gil tereddüt etti. Zaman gelip çatmıştı işte. Konunun bu şekilde açılacağını beklememişti ama açılmıştı işte ve bunu değerlendirmesi gerektiğini biliyordu.

"Anayurduma. Qualinesti'ye."

"Söz konusu bile olamaz."

"Neden baba? Bana iyi bir sebep göster!"

"Sana bir düzine sebep gösterebilirim ama onları anlayacağın konusunda şüpheliyim. Başlangıç olarak, Qualinesti senin anayurdun falan-"

"Tanis Lütfen!" Laurana Gil'e doğru döndü. "Aklına bu fikri ne soktu mapet-oğlum?"

"Bir davetiye aldım, çok da şık hem de, benim mevkiime oldukça yakışır ve münasip bir davetiye, yani bir elf prensi olarak." Gil sözleri üzerine basa basa söyledi.

Annesi ve babası endişeli bir şekilde bakiştılar.

Gil onları görmezden geldi ve sözüne devam etti. "Bu davetiye Thalass-Enthia senatörlerinin birinden geliyor. Halk Porthios Am-ca'nın Silvanesti'den dönüşünü karşılamak için bir çeşit kutlama düzenliyormuş ve bu senatör benim de katılmamın münasip olduğunu düşünüyor. Böyle resmi hadiselerde benim yokluğum dikkat çekmiş. Halk benim elf kanımdan utandığını söylemeye başlamış."

"Bunu yapmaya nasıl cüret ederler?" diye konuştu Tanis, zar zor gizleyebildiği bir hiddetle. "Nasıl burunlarını sokmaya cüret ederler? Bu senatör de kimmiş bakayım? O her halta maydanoz aptal. Ben ona gös-"

"Tanthallas, beni dinle." Laurana, ancak meseleler ciddi olduğunda onu elf isminin tamamıyla çağırırdı.

"Korkarım ki, işin içinde bundan daha fazlası var."

Kadın ona yaklaştı; birbirleriyle alçak sesle konuştular.

Fısıltılar. Her zaman fısıltılar. Gil, onların konuştuğu şeyi hiç umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı fakat dikkatle dinledi. Sadece "politik" ve "dikkatli hareket etmeliyiz" sözlerini yakalayabildi o kadar.

"Bu beni de ilgilendirir, biliyorsun baba," diye başladı Gil aniden. "Davet edilen sen değilsin."

"Benimle o ses tonuyla konuşma, genç adam!"

"Gil hayatım, bu çok ciddi bir mesele," dedi Laurana, oğluna sakinleştirici bir tonda konuşup kocasının koluna yatıştırıcı bir şekilde elini koyarak. "Bu davetiyeyi ne zaman aldın?"

"Bir ya da iki gün önce, ikiniz de Palanthas'tayken. Eğer evde olsaydınız siz de bilirdiniz."

İkisi yine birbirine baktı.

346

"Bize daha önce söylemiş olmanı dilerdim. Ne gibi bir cevap yolladın?"

Annesi bariz bir şekilde gergindi, elleri birbirine dolanıyordu. Babası hiddetliydi. Ama Tanis sessizliğini korudu. Sessizliğini korumaya zorlanıyordu.

Gil hayatında ilk defa olmak üzere kendini kontrol altında hissetti. Midesindeki o sıkı düğümü hafifleten iyi bir histi bu.

"Cevabımı yollamadım," dedi soğukkanlılıkla. "Bunun politik olduğunu biliyorum. Bunun ciddi olduğunu da biliyorum. Bu meseleyi ikinizle de konuşmak için bekledim."

Anne ve babasının utanmış görünmesini izlemekten zevk duydu. Yine onu küçümsemişlerdi.

"Doğru olanı yaptın, oğlum. Seni yanlış değerlendirdiğimiz için üzgünüm." Tanis iç geçirdi ve sinirleri gergin bir şekilde sakallı çenesini kaşıdı. "Üstüne üstlük, bunun içine çekildiğin için de üzgünüm. Ama sanırım bunu beklemeliydim."

"İkimiz de beklemeliydik," diye ekledi Laurana. "Seni hazırlamalıydık Gil."

Sesi alçaldı. Yine Tanis ile konuşuyordu. "İşte bunu hiç düşünmemiştim... Yani sonuç olarak o yarı insan. Onların bunu yapacağını..."

"Tabii ki yapacaklardı. Neyin peşinde oldukları açıkça görünüyor..."

"Ne?" diye sordu Gil yüksek bir sesle. "Neyin peşindeler?"

Tanis onu duymuyor gibiydi, çünkü Laurana'yla konuşmaya devam ediyordu. "Hep bu şeyden azat edilmiş olmasını umut etmişim, benim katlanmak zorunda kaldığım şeye katlanmamasını. Ve eğer bu konuda benim söyleyecek tek bir sözüm varsa o da, onun kapanmayacağıdır."

Gil'e doğru döndü. "Bize davetiyeyi getir oğul. Annen münasip bir ret cevabı kaleme alır."

"Al işte," dedi Gil, bir ona bir diğerine dik dik bakarak. "Gitmene izin vermeyeceksiniz."

"Oğul, anlamıyorsun-" diye başladı Tanis, tepesi atmaya başlayarak.

"Sapına kadar haklısın, hiçbir şey anlamıyorum! Ben-"Gil du-raksadı.

Tabii ya. Gerçekten de çok basitti. Ama dikkatli olmalıydı. Kendini ele vermemeliydi.

Sözünü yarısında kesmişti -ahmakça bir hamleydi bu. Şüpheli-

347

nebilirlerdi. Nasıl örtmeliydi bunu?

Annesinden öğrendiği diplomasiyle elbette.

"Sesimi yükselttiğim için üzgünüm baba," dedi Gil pişmanlıkla. "Kalbinizde benim için hep en iyisi olduğunu biliyorum. Gitmek istemek benim ahmaklığımdı -annemin anayurdunu ziyaret etmek istemek."

"Günün birinde oğul," dedi Tanis, sakalını kaşıyarak. "Daha büyüdüğünde..."

"Kesinlikle Baba. Şimdi, eğer siz ikiniz mazur görürseniz, ilgilenmem gereken bazı çalışmalarım var."

Arkasını dönen Gü, vakarla odadan dışarı çıktı. Kapıyı ardından kapattı.

Kapının dışında durdu ve dinledi.

"Bunun olacağını bilmeliydik," diyordu annesi, "gitmek istemekte haklı."

"Evet, peki kendisini nasıl hissedecek, o kin dolu bakışlar, o alayla kıvrılmış dudaklar, o ince hakaretler..."

"Belki de bu olmaz Tanis. Elfler değişti."

"Sence değiştiler mi, bir tanem?" diye sordu Tanis üzüntüyle. "Gerçekten değiştiler mi?"

Laurana hiç cevap vermedi, en azından Gil'in duyabileceği bir cevap vermedi.

Verdiği karar konusunda tereddüt etti. Sonuç olarak sadece onu korumak istiyorlardı o kadar.

Onu korumak! Evet, tıpkı Caramon'un Palin'i korumaya çalıştığı gibi. O Sınav'ı aldı ve geçti. Değerini kanıtladı -hem babasına hem de kendisine.

Azmi artan Gil koridor boyunca koştu, odasına giden merdivenleri ikişer ikişer çıktı. İçeri girdiğinde, kapısını kapatıp kilitledi. Davetiyeyi altın işlemeli bir kutucuğun içinde saklamıştı. Davetiyeyi bir kez daha okuyan Gil, aradığı yeri bulana kadar satırları hızlıca taradı.

Ben Kara Kuğu'da, yani ebeveynlerinizin evinden bir günlük mesafedeki bir handa kalıyor olacağım. Eğer benimle buluşursanız, Qualinesti'ye sizinle beraber yolculuk edebiliriz. Sizi temin ederim Prens Gilthas, sizin refakatinizden şeref ve sizi elf toplumunun en üst mercileriyle tanıştırmaktan memnuniyet duyacağım.

Aronthulas Evi'nden Hizmetkârınız Rashes.

348

Adamın adı Gil için hiçbir şey ifade etmiyordu. Pek de önemi yoktu zaten. Davetiyeyi bıraktı ve penceresinden dışarı baktı, güneşe giden yola doğru.

Kara Kuğu'ya giden yola.

0*9

Bölü

m

Pelerinine sarınmış olan Tanis Yarımelf sert ve soğuk zeminde yatıyordu. Derin bir uyku çekiyordu, huzurluydu. Ama Cara-mon'un eli onun omzundaydı, onu sarsıyordu. Tanis, sana ihtiyacımız var! Tanis uyan!"

'Git başımdan/ dedi Tanis ona, arkasını dönüp kıvrılarak. 'Uyanmak istemiyorum. Bütün bunlardan çok yoruldum, hem de çok. Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Bırak uyuyayım...'

"Tanis!"

Ürkerek uyanıverdi. Normalden fazla uyumuştı, niyetli olduğundan fazla. Ama uykusu pek huzurlu olmamıştı, vücudunu ağır hissetmesine, başını bulanık hissetmesine sebep olmuştu. Göz kırıştırdı.

Kafasını kaldırırken Caramon'u görmeyi umuyordu neredeyse.

Laurana'yı gördü.

"Gil gitmiş," dedi.

Tanis rüyayı, şu uyuşukluğu silkeleyip üzerinden atmak için mücadele verdi. "Gitmiş mi?" diye tekrarladı aptal aptal. "Nereye?"

"Bunu kesin olarak bilemiyorum, ama sanırım-" Sesi çatlayıp kesildi. Tek bir kelime etmeden altın yaprak

bir sayfayı Tanis'e uzattı.

Gözlerini ovuşturarak Tanis doğrulup oturdu. Laurana yatağın içine, onun yanına girdi. Kolunu adamın omzuna attı. Adam davetiyeyi okudu.

"Bunu nerede buldun?"

"Onun... onun odasında. Karıştırmak niyetinde değildim. Sadece... Kahvaltı için aşağı inmedi. Hasta olmuş olabileceğini düşündüm. Gidip bir baktım." Kafası önüne eğildi ve gözyaşları yanaklarına süzüldü. "Yatağı açılmamıştı bile. Elbiseleri gitmişti. Ve bu... bu... yerde duruyordu... pencerenin yanında..."

Kadın kendini koyverdi. Sessiz bir mücadele anından sonra tekrar kendini topladı. "Ahıra gittim baktım. Atı da gitmişti. Seyis ne bir şey duymuş, ne de görmüş."

"Yaşlı Hastings kapı gibi sağırdır. Afet'i bile duymazdı o. Cara -

350

mon bunun olabileceği konusunda beni uyarmaya çalışmıştı. Onu dinlemedim." Tanis iç geçirdi. Yarı bilinçli olarak onu dinlemişti aslında. İşte rüyanın manası buydu.

'Bırak uyuyayım...'

"Her şey yoluna girecek, bir tanem," dedi Tanis neşeyle. Karısını öptü ve onu kendine doğru çekti. "Gil bunu geride bıraktı, onu bulacağımızı bilerek. Bizim onun peşinden gitmemizi istiyor. Durdurulmak istiyor. Bu onun bağımsızlığım kanıtlama girişimi sadece. Onu Kara Kuğu'da bulacağım -yorgun düşmüş ama bunu kabul etmeyecek kadar gururlu bir şekilde, yoluna devam etmeye kararlıymış gibi yaparken, onunla tartışıp onu caydırmamı gizlice umut eder bir halde."

"Onu azarlamayacaksın..." diye sordu Laurana endişeyle.

"Hayır, tabii ki de. Biraz erkek erkeğe konuşacağız. Uzun süredir gerekliydi zaten. Belki o ve ben evden uzakta bir geceyi birlikte geçirir, sabahleyin beraber döneriz."

Tanis bu fikre ısınmıştı. Şimdi düşünüyordu da, oğluyla yalnız başına bir gün hiç geçirmemişti. Konuşacaklardı, gerçekten konuşacaklardı. Tanis, babasının onu anladığını Gil'in bilmesini sağlayacaktı.

"Bu hakikaten de oğlana iyi gelebilir, bir tanem." Tanis ayağa kalkmış, seyahat için giyiniyordu bile.

"Belki ben de gelmeliyim..."

"Hayır Laurana," dedi Tanis sertçe. "Bu Gil ile benim aramda." Hazırlıklarını yaparken bir anda duraksadı.

"Neden bunu yaptığını tam olarak anlayamıyorsun değil mi?"

"Hiçbir elf genci böyle bir şey yapmaz," dedi Laurana yavaşça, gözlerinde yaşlar parıldayarak.

Tanis eğildi ve kadının parlak saçlarını öptü. Halkından, yurdundan kaçan yarım elf bir genci hatırlıyordu; ondan kaçan bir yarım elf gençti bu. Adam, kadının da aynı şeyi hatırlamakta olduğunu tahmin etti.

Değişikliğe olan arzu -insanların laneti.

Ya da onlara sunulan bir lütuf.

"Merak etme," dedi. "Onu sağ salim geri getireceğim."

"Keşke anlayabüseydi! Onun için her şeyimizi feda ederdik..."

Laurana konuşmaya devam etti ama Tanis onu dinlemiyordu, onu duymuyordu. Başka bir kadının, başka bir ananın sesini duyuyordu.

351

Kendi oğlun için neyini feda ederdin -sağlığını mı? Şerefini mi? Hayatım mı? Bunlar Sara'nın sözleriydi -Steel Birghtblade'in üvey annesi Sara'nın sözleri.

Ürperen, korkuyla dolan Tanis o görüntüyü hatırladı. Onun hakkında yıllardır düşünmemişti, aklından atmıştı. Bir kez daha Takhisis Şövalyesi Ariakan'ın o şeytani kalesinde duruyordu. Kara bulutlar ayrılmış; Solinari'nin gümüş ışığı parıldamış, Tanis'in gözüne aniden hızlıca bir tehlike ve tehdit görüntüsü ilişti. Kasıp kavuran yağmur gibi oğlunun üzerine kapanmıştı. Ve sonra Solman kara bulutlar tarafından yutulmuş, görüntü kaybolmuştu. Ve o da bunu unutmuştu.

Şu ana kadar.

"Sorun ne?" Laurana korkuyla ona bakıyordu.

Onu nasıl da iyi tanıyordu! Çok iyi tanıyordu...

"Hiçbir şey," dedi, kendini rahatlatıcı bir gülümseyişe zorlayarak. "Dün gece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu. Sanırım bana hâlâ tesiri dokunuyor. Savaş hakkında. Bilirsin."

Laurana biliyordu. O da öyle rüyalar görmüştü. Ve adamın doğruyu söylemediğini de biliyordu. Onu sevmeyişinden, ona güvenmeyişinden ya da saygı duymadığından değil, sadece yapamadığından dolayı söyleyemiyordu. Adam kendi içindeki ıstırapları, acıları ve korkuları iyi gizlemeyi çok küçük yaşlarında öğrenmişti. Herhangi bir zayıflığını açık etmek demek, başka birine ona karşı avantaj vermek demektir. Kadın onu suçlayamıyordu. Onun nasıl yetiştirildiğini görmüştü. Elf toplumunda yarım bir insan olarak, Qualinesti'de yaşamasına hayırseverlik ve merhamet sayesinde ya-şamsına izin verilmişti. Ama hiç kabul

edilmemişti. Elfler onun ne olduğunu -ve hep ne olacağını- bilmesini sağlardı sürekli, yani bir dışarıklı olduğunu.

"Rashas ne olacak?" diye sordu, nazikçe konuyu değiştirerek.

"Rashas ile ben ilgileneneğim," dedi Tanis sertçe. "Bu işin ardında onun olduğunu bilmeliydim zaten. Her zaman entrika çevirir. Porthios'un ona neden tahammül ettiğini merak ediyorum."

"Porthios'un başka sorunları var sevgilim. Ama şimdi Silvanes-ti, Lorac'ın rüyasından kurtarıldığına göre, Porthios en sonunda eve dönüp de kendi yurdunun sorunlarıyla ilgilenebilir."

Lorac'ın rüyası. Lorac bir elf kralıydı, Mızrak Savaşı'ndan önce Silvanesti hükümdarıydı. Yurdunun, Karanlık Kraliçe'nin istilacı ordularına kurban gitmesinden korkan Lorac, halkını ve yurdunu

352

kurtarmak amacıyla kudretli, büyüü ejderha kürelerinden birini kullanmıştı. Bunun yerine, trajik bir şekilde, Lorac küreye kurban gitmişti. Şeytani ejderha Cyan Kanfelaketi, Silvanesti'yi ele geçirmiş, Lorac'm kulaklarına karanlık rüyalar fısıldamıştı.

Rüyalar gerçeğe dönüşmüştü. Silvanesti kötülüklerin dadandığı, harap edilmiş bir ülke haline geldi. Bir yandan gerçek, bir yandan da Lorac'm korkuyla çarpıtılmış görüntülerinin bir ürünü olan şeytani yaratıklarla kaynayan bir yer.

Lorac'm ölümünden ve Karanlık Kraliçe'nin mağlup edilişinden sonra bile, Silvanesti karanlıktan tam anlamıyla azat olmamıştı. Elfler uzun yıllar boyunca rüyadan arta kalan şeylerle, hâlâ ülkede dolaşan karanlık ve şeytani yaratıklarla savaşmışlardı. Ancak şimdi onları tamamen yenilgiye uğratmışlardı.

Tanis, Lorac'm hikayesini düşündü, düşüncenin bu günlerle arasında acı bir şekilde ilgisi vardı. Bir kez daha, bazı elfler korkudan dolayı mantıksızca davranıyordu. Bazı yaşlı, huylu huyundan vazgeçmez tarzında elfler, mesela Senatör Rashas gibi...

"En azından Porthios'un şimdi aklını sorunlarından uzaklaştıra-bileceği bir şey var -Alhana hamile olduğu için," dedi Tanis, deri zırhını düğümlemeye başlarken neşeli bir görüntü sunmaya çalışarak.

Laurana, sorun çıkacağını beklemiyorsa, Tanis'in asla giymediği zırha baktı. Dudağını ısırıp ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Adamın açtığı konuda konuşarak muhabbete devam etti.

"Alhana'nın hoşnut olduğunu biliyorum. Uzun süredir bir çocuk istiyordu. Ve sanırım Porthios da hoşnut, her ne kadar baba olmak öyle özel bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışsa da. Halka bakacak olursan sadece vazifesini yerine getiriyor. Bunca yıldır eksik olan bir sıcaklık görüyorum aralarında. Birbirlerini sevmeye başladıklarına inanıyorum gerçekten."

"Zamanı geldi de geçiyordu," diye mırıldandı Tanis. Kayınbiraderinden o kadar da fazla hoşlanmamıştı hiç.

Seyahat pelerinini omuzlarının etrafına dolayarak eline bir sırt çantası aldı, sonra karısının yanağına bir öpücük kondurmak için ileri doğru eğildi. "Hoşçakal sevgilim. Hemen dönmezsek telaşlanayım deme."

"Ah Tanis!" Laurana ona bir şeyler ararcasına baktı.

"Korkma. Oğlan ile benim konuşmaya ihtiyacımız var. Bunu şu anda görebiliyorum. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama hep ummuştum ki..." Durdu, sonra şöyle dedi, "Sana haber yollarım."

353

Kılıcım da kemerine kopçaladıktan sonra onu bir kez daha öptü ve gitti.

Oğlunun izleri kolayca seçiliyordu. İlkbahar yağmurlarıyla So-lanthus'u bir aydır sel götürüyordu; zemin çamurlu, atın ayak izleri derin ve açıktı. Son günlerde bu yolda at süren diğer kişi Cara-mon'un mektubunu getiren Sor VWilliam idi. Ve şövalye diğer yöne, yani Solamniya'ya doğru at sürmüştü, Kara Kuğu, Qualinesti'ye doğru giden güney yolu üzerindeydi.

Tanis rahat bir tempoyla at sürüyordu. Sabah güneşi gökte açılmış ateşten bir yarık gibiydi ve çimlerin üzerinde çiğ taneleri parlıyordu. Gece açık geçmişti, üzerinde pelerin olan birinin rahat edebileceği kadar serin ama buz gibi soğuk değil.

"Gil yolculuğunun tadını çıkarmış olmalı," dedi Tanis kendi kendine. Başka bir genç adamı ve başka bir gece yarısı yolculuğunu suçlu bir hazla hatırladı. "Ben ayrıldığımda atım yoktu. Ta Qu-alinesti'den Solace'a kadar Flint'i bulmak için yürümüştüm. Param yoktu, derdim yoktu, amacım yoktu. Nasıl hayatta kaldım hayret doğrusu."

Tanis esefle güldü, kafasını salladı. "Ama o kadar pejmürde bir haldeydim ki hiçbir hırsız kafasını çevirip bir daha bakmıyordu bana. Bir handa kalacak param yoktu, böylece kavga dövüşten uzak durdum. Geceleri yıldızlar altında yürüyerek, en nihayet derin derin nefes alabildiğimi hissederek geçirdim."

"Ah Gil." Tanis iç geçirdi. "Yapmayacağıma dair kendime yüzlerce kez söz verdiğim şeyi yaptım. Seni kısıtladım, prangalara vurdum. Zincirler ipekten yapılmıydı, sevgiyle örülmüşlerdi ama yine de zincirlerdi işte. Ama başka ne yapabilirdim ki? Benim için çok kıymetlisin Oğlum! Seni çok seviyorum. Eğer sana bir şey olursa..."

"Kes şunu Tanis!" diye sertçe kendi kendini kınadı. "Sadece kuruntu yapıyorsun ve bunun sana neye mal olacağını biliyorsun. Bu hoş bir gün. Gil iyi bir at yolculuğu yapmış olacak. Ve bu gece konuşacağız, gerçekten konuşacağız. Yani sen konuşacaksın oğul. Ben dinleyeceğim. Söz veriyorum."

Tanis, atın izlerini takip etmeye devam etti. Bir yerde Gil'in atın dizginlerini gevşettiğini, çılgın bir dört nala koşunun izlerini gördü. Hem at hem de binicisi özgürlükle coşmuştu. Ama sonra genç adam atı sakinleştirmiş, hayvanı yormamak için makul bir tempoyla ilerlemişti.

"Aferin oğluma," dedi Tanis gururla.

354

Endişelerinden sıyrılan Tanis, Thalys-Enrhia'dan Rashes'a neler söyleyeceğini düşünüp taşınmaya başlamıştı. Tanis o elfi gayet iyi tanıyordu. Porthios'la neredeyse aynı yaşta olan Rashes, güce tutkun, politik entrikalardan başka hiçbir şeyden zevk almayan bir adamdı. Senatoda şimdiye kadar yer edinebilmiş en genç elfti. Söylentilere göre, babasının peşini, yaşlı elf baskı altında çöküntüye uğrayıp da koltuğunu oğluna bırakana kadar bırakmamıştı. Mızrak Savaşı sırasında Rashes, Güneş Sözcüsü Solostran'ın koltuğunun altını kazıp durmuştu. Solostran'ın halefi olan Porthios'un, şimdi sorun çıkaran bu adamın üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Rashes ısrarcı bir şekilde, ciferin dünyanın geri kalan kısmından izole olmasının avukatlığını yapıyordu. Bu gerçek konusunda hiç gizlisi saklısı da yoktu, hatta onun düşüncesine göre, İstar'ın Kralrahibi cüce ve kender başlarına ödül koymakla doğru bir iş yapmıştı. Fakat Rashes olsaydı bu konuda bir değişiklik yapardı: İnsanları da listeye eklerdi.

Bu da, bütün bu meseleyi tamamen içinden çıkılmaz bir hale sokuyordu. O ketum, yaşlı örümcek, onca kişi dururken neden Gilt-has'ı -yani çeyrek bir insanı- ağına çekmeye çalışıyordu?

"Her halükârda," diye mırıldandı Tanis sakalı arasından, "bu seninle olan kendi hesabımı görme fırsatı verecek bana Rashes, eski çocukluk arkadaşım. O şakayla karışık iğneleyici yorumların, fısıldandığın hakaretlerin, o küçük acımasız şakaların hepsini tek tek hatırlıyorum. Senden ve senin o kabadayılar çetenden yediğim sopaları da bir bir hatırlıyorum. O zamanlar sana vurmaya izinli değildim ama şimdi, Paladine şahidimdir ki beni kimse durduramayacak!"

Rashes'ın sivri çenesine yumruğunu 'güm' diye geçirmenin o haz verici beklentisi, Tanis'in sabahın geri kalan kısmında neşelenmesini sağladı. Rashes'in oğlundan ne istediğini bilmiyordu ama bunun iyi bir şey olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Gil'e Rashes'tan söz etmemiş olmam ne kötü," diye düşüncelere daldı Tanis. "Qualinesti'deki geçmiş yaşantım hakkında ona pek fazla şeyden söz etmemiş olmam ne acı. Belki de onu oradan uzak tutmak bir hataydı. Eğer tutmasaydım, şimdi Rashes'ı ve onun gibileri tanıyor olacaktı. Artık bu senatör her ne gibi bir akıllıca dolap çeviriyorsa, ona kanmayacaktı. Ama seni korumak istemiştin Gil. Benim çektiğim acıları çekmeni istemiyordum. Ben..."

Tanis atını durdurdu ve hayvanı geri çevirdi. "Cehennem'in di -

355

i

bi." Kafasını eğip toprak yola baktı, buz gibi bir dehşet kalbini daraltıyordu.

Daha iyi görebilmek için atından indi. Şimdi sıcak güneş altında yavaşça sertleşen çamur, bütün hikayeyi oldukça açık bir şekilde anlatıyordu. Ardında böyle izler bırakabilen tek bir yaratık vardı Krynn'de: zeminin derinine batan ön pençeler, bir arka pençe, ve sürünge bir kuyruğun bıraktığı kıvrımlı, yılankavi izler.

"Ejderanlar... hem de dört tane."

Tanis işaretleri inceledi. Atı onları şöyle bir kokladıktan sonra iğrenerek çekildi.

Hayvanı yakalayan Tanis, o kokuya alışana dek kafasını işaretlere doğru eğdi. Sonra atına tekrar bindi ve izleri takip etti. 'Bu bir rastlantı olabilir/ dedi kendi kendine. 'Bu ejderanlar yalnızca, Gil ile aynı istikamette gidiyor olabilirler.'

Ama bir mil daha gittikten sonra Tanis, bu yaratıkların onun oğlunu takip ettiğinden emin oldu.

Belli bir noktada Gil atını patikadan dışarı çevirmiş, küçük bir derenin üstündeki toprak bir sete doğru götürmüştü. Tam bu kritik anda, ejderanlar da patikayı terk etmişlerdi. Atın dere kıyısı boyunca uzanan toynak izlerini sıkı bir şekilde izleyen ejderanlar, suyun kenarına kadar atın işaretini takip etmiş, yolda tekrar beliren toynak izlerinin peşinden gitmişlerdi.

Üstüne üstlük Tanis, ejderanların gözden kaçmaya dikkat ettiklerine dair işaretler gördü. Birçok noktada, pençeli ayak izleri patikadan ayrılıp çalılıkların arkasına saklanıyordu.

Bu yol özellikle çok seyahat edilen bir yol değildi ama çiftçiler kullanıyordu, tıpkı bir vesileyle bu patikayı tutturan şövalye gibi. Eğer bu ejderanlar etrafta yaşayan sıradan akıncılar olsalardı, yalnız bir çiftçiye

saldırmakta, at arabası ile atlan çalmakta hiç tereddüt etmezlerdi. Bu ejderanlar yoldan geçen kimselerden saklanıyordu; bir görev üzerinde oldukları bariz bir şekilde belliydi.

Ama ejderanların Rashas ile ne ilgisi olabilirdi ki? Elfin kesinlikle bazı hataları vardı ama karanlığın yaratıklarıyla birlikte komplo kurmak onlardan biri değildi.

Korkan ve telaşlanan Tanis atını mahmuzladı. İşaretler saatlerce eskiydi ama adam Kara Kuğu'dan fazla uzakta değildi. Han, Fair Field adındaki orta derecede büyük bir kasabada bulunuyordu. Dört ejderan belirli nüfusa sahip bir alana girmeyi göze alamazdı. Niyetleri her ne olursa olsun, Gil'e hana varamadan önce saldıрма-

356

lan gerekiyordu.

Bu da Tanis'in çok geç kalmış olabileceği anlamına geliyordu.

Ortalama bir tempoda patika boyunca ilerledi, gözleri işaretlerdeydi -hem pençeli izlerde hem de Gil'in atının izlerinde. Genç adamın izlendiğine dair hiçbir fikri olmadığı barizdi. Rahat bir yürüyüş şeklinde at sürüyor, manzaranın tadını çıkarıyor ve yeni edindiği özgürlüğünden zevk duyuyordu. Ejderanlar güzergâhlarından hiç sapmadılar.

Ve o zaman, Tanis onların nerede saldıracaklarını anladı.

Fair Field'in birkaç mil dışarısında, yol sık ağaçlarla kaplı bir alana girerdi. Meşe ve ceviz ağaçları gür bir şekilde yetişmişti, iç içe geçmiş dalları patika boyunca uzanır, güneş ışığının önünü kesip yolu gölgeler içinde tutardı. Af et'ten sonraki günlerde, bu korunun soyguncular için bir barınak olduğu söylenirdi. Ve bu günlerde ise, ismi gayri resmî de olsa Hırsız Arazisi diye bilinirdi. Tepe yamaçlarında arı oğlu gibi mağaralar bulunurdu, adamların gizlenebileceği ve ganimetlerini sayabilecekleri saklanma yerleri sunardı. Orası bir pusu için mükemmel bir mekândı.

Korkuyla midesi bulan Tanis, iz sürmeyi bıraktı ve atını mah-muzlayıp dört nala koşturdu. Ona sorunun ne olduğunu seslenen ürkmüş bir çiftçiyi az kalsın ezip geçiyordu. Tanis cevap verme zahmetine girerek zaman harcamadı. Orman görünür olmuştu, önündeki yolda uzanan koyu yeşil renkteki uzun bir şeritti. Ağaçların gölgeleri üzerine kapandı; gündüz göz açıp kapayıncaya kadar akşam karanlığına dönüştü. Sıcaklık derecesi fark edilir bir şekilde düştü. Orada burada, tepede asılı duran dallar arasından ışık huzmeleri süzülüyordu. Etrafındaki karanlıkla kıyaslanınca, ışık neredeyse kör edici derecede yoğundu. Ama kısa süre sonra bu küçük huzmeler de gitti. Ağaçlar daha da sıklaştı.

Tanis atını yavaşlattı. Zaman harcamaktan nefret etse bile, yerin ona anlatacağı hikayeleri kaçırmaya cüret edemiyordu.

Çok kısa bir süre sonra, hikayenin sonunu okudu.

Ne kadar hızlı at sürerse sürsün bunu gözden kaçıramazdı. Toprak yol, Tanis'in tam olarak ne olduğunu deşifre edemeyeceği bir çalkalanmış ve ezilmişti. Atın toynakları ejderanların pençeli ayakları tarafından silinmişti; orada burada narin bir elf ayağına benzer işaretler gördüğünü sanıyordu. Üstüne üstlük garip pençe işaretleri de vardı. Bunlar garip bir şekilde tanıdık görünüyordu ama onları hemen teşhis edemedi.

357

Atından inip alanı araştırdı ve kendini sabırlı olmaya, en küçük bir ayrıntıyı bile atlamamaya zorladı. Ve bulduğu şey onu hiç rahatlatmamış, aksine dehşetini arttırmıştı. Ezilmiş çamurun olduğu yerden öteye, yola doğru hiçbir işaret ilerlemiyordu.

Gil buraya kadar gelmişti, daha öteye gidememişti.

Ama bütün kutsallıklar adına ona ne olmuştu?

Tanis tekrar zemine döndü ve araştırmasını genişleterek ağaçlara da baktı. Sabrı ödüllendirildi.

Atın toynakları ana yola ve ağaçların arasına gidiyordu. Toynakların iki kanadında ejderan pençeleri vardı.

Tanis acı acı küfretti. Atının başına geri dönüp hayvanı yolun kenarına bağladı, sonra uzun yayını ve ok sadağını semerinden çekip çıkarttı. Yayını omzuna taktı ve sadağı da sırtına astı. Kınındaki kılıcını gevşetti ve koruya daldı.

Avlanma ve iz sürme konusundaki bütün o eski becerileri geri gelmişti. Onu hafif deri çizmelerini giymeye, bu barış günlerinde pek nadiren taşıdığı yayı ve okları beraberinde getirmeye sevk eden önseziye şükretti -yoksa bu önsezi Fırtına Kalesi'nin görüntüsü müydü?

Bakışları etrafta eyleşti. Ağaçlar ve çalılar arasından hiç ses çıkarmadan ilerledi, hafifçe basarak, çalı çırpı kırmamaya, geçişleriyle birlikte bir dalın hışırdamasını sağlamamaya özen göstererek.

Orman daha da fazla sıklaştı, yoğunlaştı. Yoldan çok uzun bir mesafe ötedeydi, dört ejderanın izini sürüyordu ve tek başınaydı. Pek de akıllıca bir hareket değildi bu.

Yoluna devam etti. Oğlu onların elindeydi.

İnsanın tüylerini ürperten ve bazı nahoş anıları geri getiren, gırtlaktan çıkan sesler, Tanis'in adımlarını yavaşlatmasına sebep oldu. Nefesini tutarak sessizce ilerledi, bir ağaç gövdesinden diğerine geçerek avına yaklaştı.

Ve işte oradaydılar, ya da en azından çoğu oradaydı. Üç ejderan, bir mağaranın önünde dikilmiş, kendi iğrenç dillerinde muhabbet ediyordu. Ve işte at da oradaydı, kaliteli deri koşum takımlarıyla, yelesine takılmış ipek kurdeleleriyle Gil'in atı. Hayvan korkuyla titriyordu, tartaklandığına dair işaretler vardı üzerinde. Eğitilmiş bir savaş atı değildi ama görünüşe göre kendisini yakalayanlarla mücadele etmişti. Ejderanlardan biri hayvana küfrediyor ve pullu kolundaki üzerinden kan akan yarığı gösteriyordu.

Ama Gil'den hiç iz yoktu. Muhtemelen dördüncü ejderanla bir-

likte mağaranın içindeydi. Ama neden? Ona nasıl da feci şeyler yapıyorlardı?

Neler yapmışlardı?

Ama Tanis en azından, yerde görülen tek kanın yeşil olması gerçeğiyle biraz rahatlayabiliyordu.

Hedefini seçti, kendisine en yakın duran ejderanı. Rüzgârdan daha sessizce hareket eden Tanis, yayını aldı, bir ok yerleştirdi, yayı yanağına doğru kaldırdı ve gerdi. Ok ejderanın sırtına, kanatlarının ortasına saplandı. Yaratık acı ve şaşkınlık dolu guruldama çıkardı, sonra ölüp yere devrildi. Vücudu taşa dönüştü ve oku içinde hapsedti. Eğer başka bir yolla halledabiliyorsan bir Baaz'a sakın kılıçla saldıрма.

Tanis çabucak başka bir ok alıp takıp nişan aldı. İkinci ejderan, kılıcını çekmiş bir halde onun yönüne doğru dönüyordu. Tanis oku attı. Ok ejderanın göğsüne saplandı. Ejderan kılıcı elinden düşürdü, pençeli elleriyle oku kavradı ve sonra o da yere yığıldı.

"Kıpırdama!" diye emretti Tanis zalimce, yaratıkların anladığını bildiği Ortak lisanda konuşarak.

Üçüncü ejderan, kılıcını yarı yarıya çekmiş bir halde dondu kaldı, boncuk boncuk gözleri oraya buraya bakmıyordu.

"Üzerinde senin o pis adresin yazan bir okum var," diye devam etti. "Ok dosdoğru senin kalbim dediğin şeyin üzerine doğrultulmuş vaziyette, pislik. Orada esir aldığınız çocuk nerede? Ona ne yaptınız? Bana söylemek için on saniyen var, yoksa dostlarınızla aynı kaderi paylaşacaksınız."

Ejderan kendi dilinde bir şeyler söyledi.

"Bana numara yapma," diye hırladı Tanis. "Ortak lisanı muhtemelen benden daha iyi konuşuyorsundur. Çocuk nerede? On saniyen neredeyse doldu. Eğer-"

"Tanis, dostum! Seni bir kez daha görmek ne hoş," diye geldi bir ses. "Görüşmeydi uzun bir süre oldu." Uzun boylu, yakışıklı, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, kara cüppeler giyen bir elf mağaranın içinden dışarı çıktı.

Tanis yayı havada ve nişan almış bir halde tutabilmek için savaş verdi, elleri titriyordu, parmakları terden sırlıslıklanmıştı ve korku içini dışına çıkarıyordu.

"Oğlum nerede Dalamar?" diye haykırdı Tanis boğuk bir sesle. "Ona ne yaptınız?"

"Yayını indir dostum," dedi Dalamar nâzikçe. "Onları seni öl-

359

dürmeye zorlama. Beni seni öldürmeye zorlama."

Hiddet, korku ve çaresiz bir hüsrân ile gözleri yaşarıp körleşmiş olan Tanis yayı indirmede. Vuracağı her ne olursa olsun oku atmaya hazırды.

Pençeli parmaklar sırtına battı, onu yere devirdi. Ona ağır bir nesne çarptı. Tanis'in kafasının içinde bir acı patlaması oldu ve her ne kadar buna karşı direndiyse bile, karanlık etrafına kapanıverdi.

360

Bölüm 5

Gil, ormanın özellikle karanlık ve kasvetli bir bölümünde at sürmekteydi. Tam burasının bir pusu için mükemmel bir yer olacağını rahatsız bir şekilde düşünmekteydi ki, ağaçlar arasındaki bir boşluktan aşağı bir griffin süzüldü ve hemen genç adamın önünde yolun üzerine konuverdi.

Gil, Krynn üzerinde elfler hariç başka hiçbir ırkın dostu olmayan o muhteşem hayvanlardan bir tane görmemişti daha evvel. Bu manzara karşısında ürkmüş ve telaşa kapılmıştı. Hayvan, bir kartalın kafasına ve kanatlarına sahipti ama arka kısmı bir aslan vücuduydu. Gözleri vahşiydi; o acımasızca keskin gagası -efsaneye göre- ejderha pullarını bile deşip geçebilirdi.

Atının ödü patlamıştı; at eti griffinlerin en sevdiği yemeklerden biridir. Hayvan paniğe kapılarak kişnedi ve şaha kalktı, neredeyse binicisini sırtından atacaktı. Gil, böyle idmanların sağlığına yararlı olacağı söylenmiş olduğundan dolayı becerikli bir biniciydi. Hemencecik atın dizginlerine asıldı, yatıştırıcı bir şekilde boynunu okşayarak ve usulca rahatlatıcı sözler söyleyerek hayvanı sakinleştirdi.

Griffinin sürücüsü -pahalı giysiler giymiş yaşlı bir elf- onu takdirle izledi. Gil'in atı bir kez daha kontrol altına

alındığında, elf bineğinin üzerinden indi ve ona doğru yürüdü. Bir başka elf -Gilt-has'ın şimdiye kadar gördüğü en garip görünüşlü elf- geride bekledi. Bu garip elf, üzerine hemen hemen hiçbir şey giymemişti, acayip ve renkli desenlerle süslenmiş, kaslı bir vücudu gözler önüne seriyordu.

Yaşlı elf kendini tanıttı.

"Ben Thalass-Enthia'dan Rashas. Ve siz de, sanırım, Prens Gilt-has olmalısınız. Memnun oldum, Solostran'ın torunu. Memnun oldum."

Gil atından indi, kendisine öğretilmiş olduğu gibi kibarca sözler söyledi. İkisi resmi selamlaşma olarak öpüştiler ve tanışma merasimine devam ettiler. Bu bir yandan devam ederken, griffin etrafa bakmıyordu, delip geçen bakışları ormanın gölgelerinin ötesini

361

gözlüyordu. Gözleri bir noktaya takılınca, gagasını gıcırdattı, pençeleri yeri çiğnedi ve aslan kuyruğu tiksinti içinde sağı solu kamçılardı.

Rashas'a eşlik eden elf, griffine birkaç kelime söyledi. O da kafasını çevirdi kanatlarını büktü ve -sanki somurtarak- sakinleşmiş gibi göründü.

Gil, griffini kolluyor, atını sakın tutmaya uğraşüyor, vücudu boyalı elf hizmetkâra yan yan bakıyor ve aynı zamanda senatöre doğru ve kibar cevapları vermeye çalışıyordu. Kafasının karıştığına hiç şüphe yoktu. Rashas genç adamın çektiği zorluğu anladı. "Atınızı korkuttuğum için özür dilemeye izin verin. Benim düşüncesizliğimdi. Hayvanınızın griffinlere alışkın olmadığını anlamam lazımdı. Gjuali-nesti atları onların etrafında olmak üzere eğitilirler de. Tanthalas Yarımelfin atlarının alışkın olmayacağı hiç aklıma gelmemişti."

Gil utanç hissetti. Griffinler uzun süredir elflerin dostlarıydı. Bu şahane hayvanlara aşina olmak, kendi ırkına aşina olmakla eş değerde gibi görünüyordu ona. Babası için birkaç özür kelimesi kekelemeye niyetlendi, ama kendisini şaşkına çevirecek bir şekilde epey farklı bir şeyler söylerken buldu kendini. "Griffinler bizi ziyarete gelirler," dedi Gil gururla. "Ebeveynlerim her sene onlarla hediyeler alıp gönderirler. Babamın atı gayet iyi eğitilmiş. Benimki ise henüz genç -"

Rashas kibarca onun sözünü kesti.

"İnanın bana, Prens Gilt-has, sizi anlıyorum," dedi ciddiyetle, genç adamın yüzüne kan hücum etmesini sağlayan soğukkanlı, acıma dolu bir bakışla birlikte.

"İnanın bana beyim," diye başladı Gil, "Sanırım hatalısınız -"

Rashas sanki hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti, "Quali-nesti'ye ilk olarak havadan bakmanızın, bilgi verici olduğu kadar eğlenceli de olacağını düşündüm, Prens Gilt-has. Bu nedenle, sizinle buluşmak için uçmayı seçtim. Eğer benimle gelerseniz müthiş derecede şeref duymuş olacağım. Endişelenmeyin, griffin ikimizi de rahatça taşıyabilir."

Gil hakaret karşısındaki hiddetini unuttu. Karşısındaki muhteşem hayvana korkuyla karışık bir saygı ve hasretle bakıyordu. Uçmak! Bütün rüyaları aynı anda gerçek oluyormuş gibi görünüyordu! Ama neşesi çabucak buharlaşıp uçtu. İlk olarak atını düşünmesi gerekiyordu.

362

"Bu nazik teklifiniz için teşekkür ederim Senatör -"

"Bana Rashas deyin prensim," diye sözünü kesti elf.

Gil eğilip reverans yaptı ve bu iltifatı aldığı bildirdi. "Atımı yalnız, başıboş bırakamam." Atının boynunu okşadı. "Umarım gü-cenmemişsinizdir."

Aksine Rashas memnun olmuş gibi görünüyordu. "Tam tersine prensim. Böyle sorumlulukları ciddiyetle üzerinize aldığınız görmekten memnunum. Bu günlerde birçok genç kimse yapmıyor bunu. Ama gezintiyi kaçırmamız gerekmiyor. Benim Kagonestili uşa-ğım"-Rashas, garip görünüşle elfin olduğu yöne doğru elini salladı-"atınızı babanızın ahırlarına geri götürecektir."

Kagonestili! Gil şimdi anlamıştı. Bu, hem efsanelerde hem de şarkılarda anlatılan o meşhur Yaban ciflerinden biriydi. Daha onlardan birini hiç görmemişti.

Kagnoestili eğilip reverans yaparak, başka hiçbir şeyin ona daha büyük bir zevk veremeyeceğini belirtti. Gil beceriksizce kafasını salladı, bu sırada ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Tereddüt ettiğinizi görüyorum. Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? Sağlığınızın pek zayıf olduğunu işitmiştim. Belki de evinize dönmelisiniz," dedi Rashas onun için endişelenir bir tavırla. "Uçuşun zorlukları size kötü gelebilir."

Bu sözler, tabii ki de, olayı çözümlledi.

Yüzü hiddetten yanan Gil, Senatör Rashas'a ve griffine refakat etmekten memnuniyet duyacağını söyledi. Gil, başka hiçbir şey düşünmeden atının sorumluluğunu Kagonestili uşağa teslim etti. Onun Gjuali-nesti'ye yolculuk etmeye karar verdiğini senatörün nasıl bildiğini merak etmek, ancak griffinin üstüne güvenli bir

şekilde bindikten sonra geldi aklına. Ayrıca Rashes onu nerede bulacağını nasıl bilmişti? Bunu sormak Gil'in dilinin uçundaydı. Ama yaşlı elfe karşı, Rashes'in zarif ve ağırbaşlı havasına karşı korkuyla karışık bir saygı duyuyordu. Laurana oğlunu iyi yetiştirmiş, ona diplomatik olmayı öğretmişti. Böyle bir soru inceliksiz olurdu, Gil'in elfe güvenmediğini ima ederdi. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı elbette.

Gil yolculuğun keyfini çıkartmak için rahatça kuruldu.

Bölüm 6

Gil, meşhur elf şehri Qualinost'a ilk bakışını, yaşadığı süre boyunca unutmayacaktı. İlk kez bakıyordu, yine de genç elf için tanıdık bir görüntüyüdü.

Rashes genç adamın tepkisini görmek için dönüp baktı. Gil'in yanaklarından aşağı süzülen yaşları gördü. Senatör onayla başını salladı. Hatta Gil'in yaşlarını silmesini bile engelledi.

"Bu güzellik adamın kalbini coşturur. Duygunun dışarı çıkacak bir yer bulması gerekir. Bırakın gözlerinizden düşerek çıksın. Yaşlarınız utanılacak bir şey değil, prensim, daha ziyade itibar demektir. Gerçek anayurdunuzu ilk kez görüşünüzde ağlamanız çok doğal bir şey."

Gil, senatörün 'gerçek' kelimesini nasıl da vurguladığını kulağından kaçırmadı ve sadece onunla hemfikir olabiliyordu. 'Evet, burası benim ait olduğum yer! Bunu şimdi biliyorum. Bütün hayatım boyunca biliyordum. Zira bu Qualinost'u ilk görüşüm değil. Sık sık rüyalarımda görmüştüm.'

Beyaz taştan yapılma, parlak gümüşle süslenmiş dört zarif kule sivrisi, şehrin içinde bolca yetişmiş gür toz ağaçlarının arasından yükseliyordu. Güneş ışığında parıltıyan, altından yapılma, daha uzun bir kule şehir merkezinde duruyordu. Etrafı ise parlak kırmızı kuvarstan yapılmış binalarla çevrelenmişti. Toz ağacı korularının ve yaban çiçeği bahçelerinin arasından, ipekten şeritler gibi geçip giden sessiz caddeler vardı. Gilthas'ın ruhuna bir huzur hissi yayıldı -huzur ve ait olma hissi.

Gerçekten de yurduna gelmişti.

Griffin kızıl kuvarstan yapılmış, yeşim taşlarıyla süslenmiş bir evin avlusunun tam ortasına kondu. Ev çok zarif ve narin görünüyordu, yine de Rashes'in koltukları kabarak böbürlendiği gibi, Afet'in sarsıntılarına ve ateşli rüzgârlarına karşı ayakta kalmayı başarmıştı. Gil kule sivrilere, kafes kubbelerine, yivli sütunlara ve narin kemerlere baktı ve bunları zihninde anne babasının malikâ-nesiyle kıyasladı. Laurana'nın "Yolculuğun Sonu" olarak adlandırdığı o ev, dörtgen şeklindeydi, keskin açılara, üçgen pencerelere ve 36-*

ortası yüksek bir çatıya sahipti. Bu zarif, güzel elf evleriyle kıyasladığında, Gil kendi evini hantal, katı ve çirkin olarak hatırladı. Nasıl denir... çok insansıydı.

Rashes hizmeti için griffine kibarca teşekkür etti, ona birkaç güzel hediye verdi ve hoşçakal diledi. Sonra Gilthas'ı evin içine götürdü, içerisi dışarısından daha hoştu, tabii içerisi diye bir şey varsa. Elfler temiz havayı severler, bir deyişte de söylendiği gibi, evlerinde duvardan çok pencere bulunur. Kafes kubbenin arasından güneş ışığı sızıyor, gölgeler arasında raks edip zeminde desenler oluşturuyordu. Bu desenler canlıymış gibi görünüyordu, çünkü, güneşin ve bulutların hareketiyle birlikte sürekli olarak değişiyorlardı. Evin içinde çiçekler yetişmişti ve yerden canlı ağaçlar yükseliyordu. Kuşlar özgürce içeri ve dışarı süzülüyor, evi müzikle dolduru-yorlardı. İç çeşmelerde nazikçe şapırdayan suların fısıldadığı ninniler, kuşların şarkısına hafif bir kontrpuan oluşturuyordu.

Birkaç Kagonesti elfi -derilerinde garip işaretler bulunan, uzun ve epey kaslı elfler- Rashes'ı reveranslarla ve saygı belirtisi olan her türlü hareketi sergileyerek karşıladılar.

"Onlar benim Yaban elflerim," diye açıkladı Rashes, Gil'e. "Eskiden köleydiler. Şimdi -çağdaş kararlar uyarınca- hizmetleri için onlara ücret ödemem gerekiyor."

Gil bundan pek emin değildi ama Rashes'in bu konuda hiç memnun görünmüyormuş gibi rahatsız edici bir düşünce vardı içinde. Yaşlı elf ona baktı ve gülümsedi. Gil de senatörün sadece şaka yapmış olduğu sonucuna vardı. Bu zamanda, bu yaştaki hiç kimse köleliği onaylıyor olamazdı ya.

"Şimdi burada sadece ben ve benim hizmetkârlarım yaşıyoruz," diye devam etti Rashes. "Ben dul bir erkeğim. Karım savaş sırasında vefat etti. Oğlum Aktaş'ın ordularıyla savaşırken öldürüldü, senin annen tarafından yönetilen ordularla savaşırken, Gilthas." Rashes genç adama garip bir bakış attı. "Kızım evlendi ve kendine ait bir ailesiyle, bir evi var. Çoğu zaman yalnızımdır."

"Ama bugün bir misafirim var, benimle kalan saygıdeğer bir konuk. Umarım siz de, prensim, benim evimi kendinizinkiymiş gibi düşünürsünüz. Varlığınızla evime zarafet katacak mısınız?" Senatör, Gilthas'ın evet dediğini duymak için hevesli ve gergin gibiydi.

"O şeref bana ait Senatör," dedi Gil zevkle kızarak. "Bana gereğinden fazla nâzik davranıyorsunuz."

"Size hemen odanızı göstereceğim. Uşaklar şimdi hazırlıyorlar."

Konuğum olan hanım sizinle görüşmeye çok hevesli. Onu bekletmemiz nezaketsizlik olur. Sizin hakkınızda çok şey duymuş. Sanırım o, annenizin çok yakın bir dostu."

Gil meraklanmıştı. Evliliğinden sonra annesi elfler arasından pek az dost edinmişti. Belki de bu kimse annesinin çocukluk arkadaşlarından birisiydi.

Rashas zarafetle dolanan merdivenlerden üç kat yukarı kadar başı çekti. En tepedeki kapı, havadar bir koridora açıldı. Koridorda kapılar vardı, bir tanesi en uçtaydı ve her iki yanda da bir kapı bulunuyordu. Uzaktaki kapının önünde iki tane Kagonestili uşak duruyordu. Rashas'm karşısında saygıyla eğildiler.

Ondan gelen bir işaretle birlikte, Yaban elflerinden biri saygıyla kapıya vurdu.

"Girin," diye geldi bir kadın sesi, hafifti ve müzik gibiydi, sakın ve otoriterdi.

Gil, Rashas'm girmesi için geri çekildi ama senatör reverans yapıp buyur etti. "Prensım."

Utanan ama memnun olan Gilthas odaya girdi. Rashas da onun ardından takip etti. Hizmetkârlar kapıyı kapattı.

Kadın onlara arkası dönük duruyor; bir pencerenin yanında oturuyordu. Oda sekizgen şeklindeydi, küçük bir 'arboretum' idi. Tam merkezden ağaçlar yükseliyordu, dalları yeşil bir çatı oluşturacak şekilde özenle ayarlanmıştı. Duvarlara uzun ve dar pencereler yerleştirilmişti. Gil bu pencerelerin açık olmadığını, hepsinin kapalı olduğunu ve ipek perdelerle süslü olduğunu fark etti. Odada kalan kimsenin açık havadan hoşlanmadığını var saydı.

Odanın her iki tarafında da bulunan iki kapı bu ana odadan çıkıp özel dairelere gidiyordu. Mobilyalar, bir kanep, masa ve birkaç sandalye vardı, hepsi de oldukça konforlu ve zarifti.

"Hanımım," dedi Rashas saygıyla, "bir ziyaretçiniz var."

Kadın bir süre daha sırtı onlara dönük durdu. Omuzlan dikleş-ti, sanki kendini hazırlıyormuş gibi. Sonra yavaşça döndü.

Gil hafifçe nefes verdi. Böyle bir güzelliği bütün hayatı boyunca ne görmüştü, ne de var olabileceğini, yaşayan bir canlıda vücut bulabileceğini hayal etmişti. Kadını saçları gece yarı göğü kadar karaydı, gözleri de ametist taşının derin mor rengine sahipti. Zarifti, güzeldi, hem ebediydi, hem de kısa ömürlü. Ve sanki tanrıların hüznüymüş gibi görünen hüzünlü bir havası vardı.

Eğer Rashas bu hanımı şifa tanrısı Mishakal olarak takdim etseydi dahi, Gil bir nebze olsun şaşırmazdı.

Tapınma ve hürmetle

366

dizlerinin üzerine çökme hissi sardı içini.

Ama bu kadın bir tanrıça değildi.

"Prensım, size Alhana Yıldızmeltemi'ni takdim-" diye başladı Rashas.

"Kraliçe Alhana Yıldızmeltemi," diye düzeltti kadın kibirle. Uzun boyluydu ve -tuhaf bir şekilde- meydan okur gibi görünüyordu.

"Kraliçe Alhana Yıldızmeltemi," diye düzeltti Rashas gülümseyerek, sanki küçük bir çocuğun kapisini çekiyormuş gibi. "Lütfen size takdim etmeme izin verin, Gilthas, Solostaran Evi'nden Laura-lanthalasa'nım... ve kocası Tanthalas Yarımelf'in oğlu." Rashas son sözleri neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi eklemişti.

Gil, Rashas'ın sözleri arasındaki o belirgin duraksamayı duydu, babasını annesinden etkileyici bir şekilde ayıran duraksamayı. Gil utancından ve mahcupluğundan dolayı teninin alevler içinde kaldığını hissetti. Şu anda kendisine acıdığı ve onu küçük gördüğü besbelli olan bu gururlu ve kibirli kadına bakamıyordu.

Kadın onunla değil Rashas ile konuşuyordu. Gil'in kafası öyle karışmıştı ki kadının neler dediğini ilk başta anlayamadı. Ama anladığında, kafasını kaldırdı ve kadına memnun bir şaşkınlıkla baktı.

"... Tanis Yarımelf zamanımızın en büyük adamlarından biridir. Bütün Ansalon'da tanınır ve hürmet görür. Her milletin kendisine göre en büyük şeref mertebeleriyle ödüllendirilmiştir, elf milletleri de buna dahildir, Senatör. Gururlu Solamniya Şövalyeleri onun önünde saygıyla eğilir. Palanthas Paladine Tapınağı'ndan Saygıdeğer Eilat Crysania onu dostu olarak görür. Thorbardin'in cüce kralı, Tanis Yarımelf'e kardeşim der."

Rashas öksürdü. "Evet Majesteleri," dedi tatsızca. "Sanırım yarım elfin kenderler arasından da dostları var."

"Evet var," diye cevapladı Alhana serinkanlılıkla. "Ve onların o masum kalplerini kazandığı için de kendini şanslıdan sayıyor."

"Pek ağız tadı olanlar için değil," dedi Rashas, dudakları kıvrılarak.

Alhana hiç cevap vermedi. Gil'e bakıyordu ve şimdi kaşlarını çatmıştı, sanki aklına yeni ve nahoş bir düşünce gelmiş gibi.

Gil'in neler döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Kafası oldukça karışmış, siniri bozulmuştu. Babasına

yöneltiren böylesine hararetili övgüler duymak, Qualinesti ve Silvanesti Kraliçesi'nin sunduğu övgüleri duymak şaşırtmıştı onu. Babası -zamanımızın en bu-
367

yük adamlarından biri... gururlu şövalyeler önünde eğilir... cüce kralı ona kardeşim der... her milletin en büyük şeref mertebeleri...

Gil bunu hiç bilmiyordu. Bunlardan hiçbirini bilmiyordu.

Odaya kulakları sağır edici bir sessizliğin çökmüş olduğunu aniden fark etti. son derece rahatsızdı, birinin bir şeyler söylemesini diledi. Ve sonra korku içine düştü.

"Belki de o kişi benim!" dedi kendi kendine, paniklemiş bir şekilde, annesini kraliyet hakkında kendisine öğrettiği dersleri hatırlamaya çalışarak. "Belki de konuşuyor olması gereken kişi benim."

Alhana ona dikkatle bakıyordu. Kadının o harika gözleri ona doğru dönmüş, onun uygun birkaç söz söylemesini engellemişti. Gil bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesinin çıkmadığını fark etti. Bir senatöre, bir kraliçeye baktı ve bir şeylerin yanlış olduğunu anladı.

Güneş ışığının odaya girmesine izin yoktu. Perdeler pencerelerin üzerini örtmüştü. Gölgeler ilk başta serin ve huzurlu görünmüştü. Ama şimdi meşum, cesaret kırıcıydılar, sanki şiddetli bir fırtınanın kopuşundan evvel dünyanın üzerine örtülen bir kasvet perdesi gibilerdi. Havada tehlike kokusu vardı, şimşeklerle yüklüydü.

Alhana sessizliği bozdu. Mor gözleri karardı, neredeyse simsiyah olana dek koyulaştı.

"Demek planın bu," dedi Rashes'a, Gilthanas'ın, kadının kendi halkına, yani Silvanesti'ye ait olduğunu fark ettiği hafif bir aksanla Qualinesti lehçesinde konuşarak.

"Oldukça iyi bir seçim, değil mi?" diye yanıtladı Rashes. Sakindi, kadının hiddetinden hiç etkilenmemişti.

"O sadece bir çocuk!" diye haykırdı Alhana alçak bir sesle.

"Öğütler alacak, yanında bilge bir danışmanı olacak," diye yanıtladı Rashes.

"Bu sen olacaksın tabii ki de," dedi kadın sertçe.

"Kral naibini, Thalass-Enthia seçip onaylar. Ben de, tabii ki hizmetlerimi sunmaktan mutluluk duyacağım."

"Thalass-Enthia! O yaşlı adamlar ve kadınlar topluluğunu avu-cunun içinde tutuyorsun!"

Gil midesindeki düğümün gerildiğini, kafasındaki kanın acı verici bir şekilde zonkladığını hissetti. Bir kez daha yetişkinler onun yanında, onun anlamadığı konularda, ondan soyut bir şekilde konuşmaktaydı. Sanki o, yerden filizlenip yükselen ağaçlardan biriymiş gibi.

368

"Bilmiyor değil mi?" dedi Alhana. Şimdi Gil'e bir acıma duygusuyla bakıyordu.

"Sanırım açık ettiğinden çok daha fazlasını biliyor," dedi Rashes kurnaz bir gülümsemeyle. "Kendi iradesiyle geldi. Eğer bunu istemiyor olsaydı şimdi burada olmayacaktı. Ve şimdi, Majesteleri"-bu unvanı ustaca bir iğnelemeyle söylemişti-"eğer siz ve Prens Gilthas beni mazur görürseniz, yapmam gereken acil işlerim var. Yarınki törenin hazırlığı için yapılacak çok şey var."

Senatör reverans yaptı, topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti. O ayrıldıktan sonra hizmetkârlar hemen kapıyı kapayıverdi.

"Ne istiyormuşum?" Gil hem sersemlemiş hem de hiddetlenmişti. "Neden söz ediyor? Hiçbir şey anlamıyorum..."

"Anlamıyor musun?" dedi ona.

Daha o cevap vermeden Alhana arkasını döndü. Vücudu dimdikti, iki yumruğunu da sıkımişti, tırnakları avcının içine batıyordu.

Kendisini, yetişkinler alt kattaki salonda bir parti verirken çocuk odasına kapanan bir çocuk gibi hisseden Gil, kapıya doğru hızla ilerledi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Uzun ve güçlü Kagonesti ciflerinden ikisi vücutlarını kapının önüne yerleştirdi. İkisi de elinde bir mızrak tutuyordu.

Gil onları kenara itip aralarından geçmeye davrandı.

Elfler kıpırdamadı.

"Afedersiniz, galiba anlamadınız. Ben şimdi burayı terk ediyorum," dedi Gil kibarca ama dediği şeyi kastettiğini belirten sert bir tonlamayla.

İleri doğru adım attı. İkisi hiçbir şey söylemedi. Mızraklarını kapının önünde, onun önünde çaprazlamasına birleştirdiler.

Rashes merdivenlerden daha yeni inmekteydi.

"Senatör!" diye seslendi Gilthas, sakın olmaya çalışarak. Hiddetinin ateşi, korkunun soğuk rüzgârıyla sönmeye başlıyordu. "Bir çeşit yanlış anlama var. Sizin şu hizmetkârlarınız geçmeme izin vermiyor!"

Rashes duraksadı ve arkasına baktı. "Onlara verilen emir bu, prensim. Majesteleriyle paylaşacağınız

daireleri gayet konforlu bulacaksınız, esasında bu evdeki en iyileridir. Yaban elfleri size her istediğiniz şeyi tedarik edecektir. Sadece istemeniz yeterli."

"Gitmek istiyorum," dedi Gilthas sessizce.

"Bu kadar çabuk mu?" Rashes memnundu, gülümsüyordu.

369

"Buna izin veremem. Daha henüz geldiniz. Dinlenin, rahatlayın. Pencerelerden dışarı bakın, manzaranın tadını çıkarın.

"Ve bu arada," diye ekledi senatör, merdivenlerden aşağı doğru ilerlerken sesi üst katlara çıkarak.

"Qualinesti'yi çok güzel bulmanıza gerçekten de çok sevindim, Prens Gilthas. Uzun, çok uzun bir süre burada yaşayacaksınız."

370

Bölüm 7

"Dalamar!" Tanis sürgülenmiş kapıyı yumrukladı. "Dalamar, lanet olsun sana, dışarıda olduğunu biliyorum! Beni duyabildiğini biliyorum! Seninle konuşmak istiyorum! Ben-"

"Ah dostum," diye geldi bir ses, hemen hemen kulağının içinde gibiydi. "Sonunda bilincinin yerine geldiğine memnun oldum."

Beklenmedik ses karşısında Tanis sıçradı ve neredeyse taş duvara bindiriyordu. Kalbi 'küt küt' atmayı kestiğinde, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle odanın tam ortasında duran kara elfle yüzleşmek için döndü.

"Bağırıp çağırmayı kes. Derslerimi aksatıyorsun. Öğrencilerim büyülerine konsantre olamıyorlar."

"Öğrencilerinin canı cehenneme! Oğlum nerede?" diye haykırdı Tanis.

"O güvende," diye yanıtladı Dalamar. "Öncelikle-"

Tanis kontrolünü kaybetti. Sonuçlarına hiç aldırmadan Dala-mar'ın üstüne atladı, elleri kara elfin gırtlığına doğru uzandı.

Mavi bir şimşek çaktı ve çatırdadı. Tanis geriye fırlatıldı. Acı verici bir şekilde ahşap kapıya çarptı.

Büyünün bıraktığı şok felç ediciydi. Kolları ve bacakları titriyor, kafasının içi vızıldıyordu. Kendini toplamak için bir an durdu, sonra kendi çaresizliği karşısında hüsrana içinde tekrar Dalamar'a doğru ilerle meye başladı.

"Kes şunu Tanis," dedi kara elf sertçe. "Bir ahmak gibi davranıyorsun. Gerçeklerle yüzleş. Yüksek Büyücülük Kulesi'nde -yani benim kulemde- bir esirsin. Hiç silahın yok ve olsaydı bile bana zarar veremezdin."

"Bana kılıcımı ver," dedi Tanis, ağır bir şekilde soluyarak. "Bakalım öyleymiş."

Dalamar neredeyse gülecekti. "Gel şimdi dostum. Sana söyledim, oğlun emniyette. O meşhur mantığına, o efsanevi sağ duyuna ne oldu? Leylek içeri uçarken hepsi pencereden dışarı mı kaçtı yoksa?"

"O benim oğlum. O ejderanlar-ödüm patladı-" Tanis pes etti. "Sen nasıl anlayabilirsin ki? Hiç baba olmadın."

371

"Eğer beyinsiz bir salağa dönüşmek baba olmasa, öyle güvenilmez bir mertebeye erişmemeye dikkat etmeliyim demektir. Lütfen otur. Şu işi mantıklı insanlar gibi tartışalım."

Ters ters bakan Tanis, sobanın yanında duran konforlu bir koltuğa doğru hızla yürüdü. Sıcak bir ilkbahar gününde bile, Yüksek Büyücülük Kulesi karanlık ve soğuktu. Esir edilmiş olduğu oda, lüks eşyalarla döşenmişti; kendisine yiyecek ve içecek tedarik edilmişti. Birkaç küçük yarası -çoğunlukla ejderan pençelerinin bıraktığı çizikler ve kafasındaki şişlik- ile dikkatle ilgilenilmişti.

Dalamar onun karşısındaki bir sandalyeye oturdu. "Eğer sabırla dinlersen, neler döndüğünü anlatac ağı m."

"Ben dinleyeceğim. Sen konuşacaksın." Tanis'in sesi yumuşadı, neredeyse çatlayacaktı. "Oğlum iyi mi? Sağlığı yerinde mi?"

"Tabii ki de. Eğer sağlam olmasaydı, Gilthas, onu esir edenlerin işine pek yaramazdı. Bu gerçek sebebiyle içini ferah tutabilirsin, dostum. Ve ben senin dostunum," diye ekledi kara elf, Tanis'in gözlerinde çakan hiddetli şimşegi gördüğünde. "Fakat kabul ediyorum ki görünüş itibarıyla her şey benim aleyhimde.

"Oğluna gelince," diye devam etti Dalamar, "gitmek için hep can attığı yerde -yani anayurdu Qualinesti'de. Orası onun anayurdu Tanis fakat sen bunu duymayı pek sevmiyorsun değil mi? Çocuk çok rahat bir yere yerleştirildi, muhtemelen çok büyük nezâketle ağırlanıyordun Tabii elflerin ona riayet etmesi ve saygı göstermesi doğal bir şey -kralları olacağına göre."

Tanis doğru duyduğuna inanamadı. Tekrar ayağa fırlayıverdi. "Bu bir çeşit eşek şakası falan herhalde. Ne istiyorsun Dalamar? Gerçekten peşinde olduğun şey ne?"

Kara elf ayağa kalktı. İleri doğru yavaşça yürüdü ve elini kibarca Tanis'in koluna koydu.

"Şaka falan değil dostum. Ya da öyleyse bile kimse gülmüyor. Gilthas şu anda tehlike içinde değil. Ama olabilir."

Tanis bir kez daha Fırtına Kalesi'ndeki o görüntüyü gördü -oğlunun etrafına kapanan o karanlık bulutları. Tanis acı dolu gözyaşlarını saklamak için kafasını önüne eğdi. Dalamar onu daha sıkıca kavradı.

"Kendini kontrol et dostum. Fazla zamanımız yok. Geçen her dakika hayati önem taşıyor. Açıklanacak çok şey var. Ve," Dalamar yavaşça ekledi, "yapılacak planlar."

Bölüm 8

"Kral mı?" diye tekrarladı Gil şaşkınlık içinde. Alhana'ya duyduklarına inanamamış bir halde bakıyordu.

"Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü! Ben mi? Hayır ciddi olamazsınız. Ben... ben kral olmak istemiyorum ki!" Kadın gülümsedi, kalın buz tabakası üzerine düşen kış güneşi gibiydi. Gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı ama kadını ısıtmamıştı. Gil'i de.

"Korkarım ki Prens Gilthas, sizin ne istediğiniz pek önemli de-ğil."

"Ama siz kraliçesiniz."

"Kraliçeymiş!" sesi üzgündü.

"Sözcü olan amcam Porthios," diye devam etti Gil, şaşırmış ve kendine itiraf etmese bile korkmuş bir halde. "Ben... bu saçmalık!"

Alhana ona soğuk bir bakış attı, sonra arkasını dönüp pencerenin yanına doğru geri yürüdü. Perdeleri iki yana açtı ve dışarı baktı, ışık vurduğunda Gil onun yüzünü gördü. Gölge içindeyken soğuk ve otoriter görünüyordu. Esasında, yani güneş ışığında, endişe etmekten bitkin, kaygılı ve korku içindeydi. Kadın da korkuyordu fakat bu korkunun kendisi için olmadığı izlenimine kapıldı Gil.

'Ben kral falan olmak istemiyorum/ diye kendi sızlanışını duydu Gil, sanki yatağa gönderilmekten şikayet eden bir çocuk gibi. Utancından kıpkırmızı kesildi.

"Üzgünüm, Leydi Alhana. O kadar çok şey oldu ki... ve ben bunların hiçbirinden bir şey anlamıyorum.

Rashas'ın beni buraya taç giydirip Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü yapmak, Qualinesti Kralı yapmak için getirdiğini söylüyorsunuz. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum-"

"Anlamıyor musun?" diye sordu kadın, ona doğru bakarak. Mor gözleri şüphe içinde sert ve karanlıktı.

Gilthas şok olmuştu. "Hanımım, yemin ederim! Hiçbir şey bilmiyorum... Lütfen bana inanın..."

"Anne baban nerede?" diye sordu Alhana aniden. Şimdi yine dışarı bakıyordu.

373

"Evdedirler herhalde," dedi Gil, boğazında boğucu bir düğümle birlikte "Tabii babam peşimden yola düşmemişse."

Gil'in kalbi umutla doldu. Babası onun peşinden gelecekti kesinlikle. Tanis o davetiyeyi tam Gil'in bıraktığı yerde bulacaktı (nasıl isterse öyle yapacağını bir bildirgesiydi o davetiye). Tanis, Kara Kuğu'ya gidecek ve... ve Gil'in oraya hiç gelmediğini anlayacaktı.

"Rashas'ın hizmetkârının atımı almasına izin verdim! O... o anne babama her türlü şey söylemiş olabilir!"

Gil umutsuzluk içinde bir sandalyeye çöktü. "Ne kadar da ahmakça davrandım!"

Alhana perdeyi bıraktı. Bir anlığına genç adamı dikkatle inceledi. Sonra onun yanına gelerek, elinin parmak uçlarını onun omzuna koydu. Dokunuşu buz gibiydi, hatta gömleğin kumaşına rağmen.

"Anne babanın bu konuda hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorlardı hanımım," diye itiraf etti Gil utanarak. "Bana buraya gelmememi söylemişlerdi. Ben... ben onları dinlemedim. Kaçtım. Gece... gece vakti kaçtım."

"Sanırım bana bütün hikayeyi anlatsan iyi olacak." Alhana dimdik ve kraliçelere layık bir heybetle onun karşısındaki bir sandalyeye oturdu.

Gilthas da anlattı. Hikayesini sonunda kadının yüzünün gevşediğini gördüğünde şaşkınlığa uğradı. Kadın elleriyle kirpiklerinde-ki yaşı sildi.

"Anne babamın bu işin ardında olduğundan korkuyordunuz!" dedi Gil aniden anlayarak.

"Ardında değil belki," dedi Alhana iç geçirerek, "ama onayladıklarını sanmıştım. Bağışla beni Prens Gilthas. Eğer annen ve baban da burada olsalardı, onlardan da af dilerdim."

Kadın ellerini uzatarak onunkileri sıkıca tuttu. "Çok uzun süredir yalnızım. Şimdiye kadar güvendiğim herkesin bana ihanet ettiğine inanmaya başlamıştım. Ama görünüşe göre bu işte beraberiz." Kadın onun elini kibarca sıkı sonra bıraktı. Sandalyesine geri yaslanan kadın perdeli pencereye baktı ve tekrar iç geçirdi.

"Qualinesti'ye gelmeyi planladığımı hem annem hem babam biliyordu. Burada olduğumu biliyor olmalılar, hizmetkârlar onlara ne demiş olursa olsun. Benim peşimden geleceklerdir hanımım," dedi Gil güçlü bir

sesle, onu teselli etme ümidiyle. "İkimizi de kurtaracaklardır."

Ama Alhana yalnızca kafasını salladı. "Hayır, Rashes bunun ol-

374

masına izin vermeyecek kadar akıllıdır. Anne babanın sana ulaşmasını engelleyecek bir önlem hazırlamıştır elbet."

"Sanki tehlike içindeymişiz gibi konuşuyorsunuz! Senatör Rashes karşısında mı? Kendi halkımız karşısında mı?"

Kadın onun bakışlarını yakalamak için kafasını kaldırdı. "Senin kendi halkın değil, Gilthas. Sen farklısın. İşte bu yüzden seni seçtiler."

Sen yarı insansın. Bu söylenmemiş sözler havada asılı duruyordu sanki. Gil kadında baktı. Kadının bunu bir hakaret olsun diye söylemediğini biliyordu, özellikle de Tanis'e yağdırdığı övgülerin ardından. Bu alışkanlık haline gelmiş bir düşünceydi, kendini beğenmiş bir izolasyon içinde geçen binlerce yıl sayesinde ve her ne kadar yanlış olsa da elflerin tanrılar tarafından seçilmiş, gözde ırk olduğu inancı tarafından kadına aşılarmıştı.

Gil bunu biliyordu, yine de bazı harareti sözlerin gırtlığına kadar yükseldiğini hissetti. Onları söylerse, bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti. Fakat...

Baskı altındayken bile kibar ol, tatlım!

Gil annesinin sesini duyabiliyor, elini Tanis'in koluna koyusunu görebiliyordu. Evinde düzenlenen toplantıları hatırladı. Politik entrikalar dönerken bile annesini, vakarla ve soğukkanlılıkla hareket ederken izleyişini hatırlayabiliyordu. Annesinin babasına söylediği sözleri, ona soğukkanlı, kontrollü olmasını hatırlatan sözleri anımsıyordu. Gil babasının yüzünün kıpkırmızı kesildiğini ve sözlerini acı acı yuttuğunu hatırlıyordu.

Gil sözlerini acı acı yuttu.

"Sanırım bana neler döndüğünü anlatmalısınız, hanımım," dedi alçak bir sesle.

"Gerçekten de çok basit," diye yanıtladı Alhana. "Kocam Porthios, Silvanesti'de esir tutuluyor. Halkım ona ihanet etti. Ben de burada esir tutuluyorum. Onun halkı da bana ihanet etti..."

"Ama neden?" Gil'in kafası karışmıştı.

"Biz elfler değişiklikten hoşlanmayız. Biz değişiklikten korkarız, ona güvenmeyiz. Ama dünya çok hızlı değişiyor. Biz de onunla birlikte değişmeliyiz, yoksa silinip yok olacağız. Mızrak Savaşı bize bunu öğretmişti. Ya da en azından ben öğrettiğini düşünmüştüm. Genç elfler bizimle hemfikir; yaşlılar değil. Ve gücü elinde bulunduranlar da, aynı Senatör Rashes gibi yaşlı olanlar. Fakat yine de, bu kadar ileri gidebileceğini hiç ummuyordum."

375

"Size ve Amcam Porthios'a ne olacak?"

"Sürgün edileceğiz," dedi yavaşça. "İki krallık da bizi kabul etmeyecek."

Gil, bir elf için sürgünün idamdan çok daha kötü bir ceza olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu kendi halkını. Alhana ve Porthios "kara elfler" olarak bilineceklerdi, yani "iş için düzeninden atılmış" elfler olarak. Anayurtlarından sürgün edileceklerdi, halklarıyla irtibata girmekten men edileceklerdi. Ansalon'da hiçbir yerde haklan olmayacaktı, çünkü kendilerine kesin bir tehlike gözüyle bakılacaktı. Haklı olsun, haksız olsun kara elfler şeytani olarak düşünülürler. Peşlerine düşülür, zulüm görür, her şehir ve kasabadan dışarı atılırlar. Ödül avcıları, hırsızlar ve diğer pislikler için oldukça değerli hedeflerdir. Çoğu kara elfin hayatta kalabilmek için Takhisis'e sığınmasına hiç şaşmamak gereklidir.

Gil yardımı dokunabilecek ya da kadını rahatlatabilecek hiçbir söz bulamıyordu. Kafasını kaldırıp Alhana'ya baktı.

"Neden ben, hanımım? Neden şimdi?"

"Ben bir bebek bekliyorum," dedi basitçe. "Eğer bebeğimiz d^ğarsa, taht için bir varis olacak. Bununla beraber, eğer Porthios'a herhangi bir şey olursa, senin annen de hakkıyla bir varistir. Ama annenin yarı insan bir piçle evlenmesi-"

Gil nefesini tuttu.

Alhana ona baktı, halden anlar bir tavırla ama hiç de özür diler-cesine değil. "Qualinesti'nin büyük bir kısmı senin baban hakkında böyle düşünüyor, Gilthas. Tanis Yarımelf'in anayurduna dönmek için hiç de hevesli olmamasının bir sebebi de bu. O gençken burada geçirdiği hayat onun için pek de hoş olmadı. Şimdi daha da kötü olabilir. Sorun nedir? Hiç durup da bunu düşünmedin mi?"

Gil kafasını yavaşça salladı. Hayır, babasının hislerini hiç düşünmemişti, Tanis'i bir parça olsun düşünmemişti.

'Sadece kendimi düşündüm.'

Alhana sözüne devam ediyordu, "Annenin evliliği onu hükümdar olmaktan men ediyor..."

"Ama ben de yarı insanım," diye hatırlattı Gil.

"Evet öylesin," diye yanıtladı Alhana sakince. "Rashas ve Tha-las-Enthia bunu bir sorun olarak görmüyor. Aslında, muhtemelen senin kanını -kendileri için- bir nimet olarak görüyorlardır. Rashas bütün insanların zayıf, güdülebilir olduğunu düşünüyor. Düşünüyor ki, yarı insan olduğun için seni parmağında oynatabilir."

376

Gilthas hiddetle kızardı. Kontrolünü kaybetti. Yumruklarını sıkarak sandalyesinden ayağa fırladı.

"Bütün tanrılar adına! O Rashas'a göstereceğim," diye ilan etti Gil yüksek sesle. "Hepsine göstereceğim. Ben... ben..."

Kapı açıldı. Kagonestili muhafızlardan birisi, elinde mızrağıyla, odaya şüphe dolu bir bakış attı.

"Sakinleş genç adam," diye tavsiye etti Alhana, yumuşak bir sesle Silvanesti lehçesinde konuşarak.

"Sonunu getiremeyeceğin bir bela açma başına."

Kagonestili ona şöyle bir baktı, sonra güldü. Kagonesti dilinde muhafız arkadaşına bir şeyler söyledikten sonra kapıyı kapattı. Gil, Yaban elfi lisanını bilmiyordu ama Kagonestice sözler, Gil'in yanaklarını kıpkırmızı etmeye yetecek kadar Qualinesti lisanıyla karışık bir haldeydi. Yaşlı bir köpek gibi havlamaya çalışan bir köpek yavrusuyla alakadar bir şeyler söylemişti.

"Demek siz, eğer ben kral olsam bile gerçekten de onların esiri olacağımı söylüyorsunuz. Buna alışmamı da tavsiye eder misiniz, hanımım?" dedi acı acı.

Alhana bir an sessiz kaldı, sonra kafasını salladı. "Hayır Gilthas. Onların piyonu olmaya asla alışma.

Onlarla savaş! Sen Tanthalas ve Lauralanthalasa'nın oğlusun. Sen güçlüsün -Rashas'ın sandığından daha güçlü. Damarlarında öylesine soylu bir kan akarken, aksi nasıl olabilir ki?"

'Hatta karışık bir kan olsa bile/ diye düşündü ama bunu söylemedi. Kadının ona olan güveninden hoşnuttu. Her ne olursa olsun, buna değer olmaya karar verdi.

Alhana güven verici bir şekilde gülümsedi, sonra tekrar pencereye doğru yürüdü. Perdeyi açıp dışarı baktı. Tam o sırada Gil'e öyle geldi ki, kadın manzaraya bakmaktan farklı bir şeyler yapıyor olmalıydı.

"Nedir o, hanımım? Dışarıda kim var?"

Perdeyi kapattı, sonra açtı, sonra tekrar kapattı. "Bir dost. Ona işareti verdim. Seni içeri getirişlerini gördü. Az önce sana güvenebileceğimizi söyledim ona."

"Kim? Porthios mu?" Gil'in umutları aniden yükseliverdi. Hiçbir şey imkânsız görünmüyordu.

Alhana kafasını salladı. "Benim halkımdan biri, Şamar adındaki genç bir muhafız. Silvanesti'deki rüyaya karşı kocamla birlikte savaştı. Porthios yakalandığında, Şamar kumandanına sadık kaldı.

377

Porthios, Samar'ı beni uyarması için yolladı. Çok geç kaldı; o geldiğinde ben Rashas'ın esiriydim çoktan. Ama şimdi, Şamar hazırlıklarını tamamladı. Yarınki taç giyme törenini planlamak için Thalasa-Enthia bu gece toplanacak."

"Yarın!" diye tekrarladı Gil kulaklarına inanamayarak.

"Korkma Gilthas," dedi Alhana. "Paladine kismet ederse, her şey iyi olacak. Bu gece, Rashas toplantıya katıldığında, sen ve ben kaçacağız."

378

13ölüm 9

"Rashas bütün bunları çok dikkatle planladı. Tabii ki Tanis, ejde-ranların çocuğu kaçırdığını sanman tasarlanmıştı," dedi Dalamar ona. "Tuzağa oldukça rahat düşüverdin. Yaban elfi atı ormana sürdü ve onu mağaranın önünde cezbedici bir yem olarak bıraktı. Gerisini zaten biliyorsun."

Tanis onu pek dinlemiyordu. 'Laurana/ diye düşündü. Benden haber alamazsa meraklanacak. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacak. Qualinesti'ye gidecek. Buna bir son verecek...'

"Ah, kann hakkında endişelenip duruyorsun," dedi Dalamar.

Düşüncelerinin açık edilmesinden rahatsız olan Tanis, omuz silkti ve yalan söyledi. "Sadece ona iyi olduğumu belirten bir mesaj yollamayı düşünüyordum. Böylece endişelenmeyecek..."

"Evet, elbette ki," dedi Dalamar, yarım ağızlı gülümsemesi hiç de yutmadığını belirtiyordu. "Düşünceli koca. Öyleyse, o konuyla benim çoktan ilgilenmiş olmama memnun olacaksınız. Kara Ku-ğu'daki hizmetkârlardan birini, her şeyin yolunda olduğunu, senin ve oğlunun beraber biraz zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğunuzu söyleyen bir mektubu karına götürmesi için yolladım. Bana teşekkür etmelisin..."

Tanis insan dilini kullanarak, hiçbir şekilde, üslupta ya da biçimde herhangi bir minnettarlık ifade etmeyen birkaç sözle yanıt verdi.

Dalamar'ın gülümsemesi kararlıydı. "Tekrarlıyorum, bana teşekkür etmelisin. Belki de Laurana'nın hayatını kurtarmış olabilirim. Eğer Qualinesti'ye gidip de işlere müdahale etmeye çalışsaydı..." duraksadı,

sonra narin omuzlarını silkti.

Tanis odanın içinde volta atıp duruyordu. Dalamar'ın önünde duruverdi. "Tehlike içinde olabileceğini mi ima ediyorsun? Rashas ve Thalass-Enthia karşısında mı? Sana inanmıyorum. Tanrılar adına, sözünü ettiğimiz kişiler sonuç olarak elfler."

"Ben de bir elfim Tanis," dedi Dalamar sessizce. "Ve ben tanıdığın en tehlikeli adamım."

Tanis bir şeyler söylemeye yeltendi, ama dili donup damağına

379

yapışmıştı. Boğazı daraldı, nefes almasını engelledi. Yutkundu, sonra boğuk bir sesle fısıldamayı başardı.

"Ne demek istiyorsun? Ve sana nasıl güvenebilirim?"

Dalamar hemen cevap vermedi. Bir söz söyledi ve elinde bir şarap sürahesi beliriverdi. Ayağa kalktı,

üzerinde gümüş bir tepsi ve iki ince belli kristal bardak olan masaya doğru yürüdü. "Biraz alır mısın?"

Şarap elf malı, çok kaliteli ve oldukça yılanmış. Eski shala-fimden kalan stokun bir parçası."

Tanis neredeyse reddetmek üzereydi. Bir Yüksek Büyücülük Kulesi'nde, kara elf bir büyücü tarafından esir edilmişken herhangi bir şey yiyip içmemek, genel olarak akıllıca bir fikirdi.

Ama Tanis'in o "meşhur mantığı" ona, kalın kafalı bir hödük gibi davranarak hiçbir yere varamayacağını

hatırlattı. Eğer Dalamar ondan kurtulmak istiyor olsaydı, şimdiye kadar bunu çoktan yapmış olurdu. Ve

ayrıca Dalamar, shalafisi Rasitlin'den söz ederek inceden bir gönderme yapmıştı. Eskiden, Rasitlin ve

Tanis aynı safta savaşmıştı. Aynı şekilde, eskiden Tanis ve Dalamar da aynı safta yer almıştı. Kara elf

daha önceden, planlar yapmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

Tanis sessizce bardağı kabul etti.

"Eski ittifakların şerefine," dedi Dalamar, Tanis'in düşüncelerini tekrarlayarak. Şarabı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Tanis de aynısını yaptı, sonra bardağı bıraktı. Dönen bir başa, ateş gibi yanan bir beyne hiç ihtiyacı yoktu.

Sessizce bekledi.

Dalamar bardağını şömine ateşine doğru tuttu, şarabın koyu kırmızı rengine baktı. "Kan gibi değil mi?"

Bakışları Tanis'e döndü. "Neler döndüğünü bilmek mi istiyorsun? Sana anlatayım. Karanlık Kraliçe oyuna

geri döndü. Kolunu dünyaya uzattı ve o cazibeli çağrısını yaptı. Birçoğu onun dokunuşunu hissediyor,

birçoğu sesini duyuyor. Çoğu kimse onun emirlerini yerine getiriyor -onun için çalıştıklarını anlayamadan hem de.

"Ama zaten," diye ekledi Dalamar tatsızca, "Senin bilmediğin bir şey söylemiyorum, değil mi dostum?"

Tanis bomboş bakmaya çalıştı.

"Fırtına Kalesi?" diye bastırdı kara elf. "Ariakan'ın kalesine yaptığın ziyareti unutmuş olamazsın herhalde?"

"Bana bunları neden söylüyorsun?" diye bilmek istedi Tanis. "Cüppenin rengini değiştirmeyi düşünüyor olamazsın, öyle değil mi?"

380

Dalamar güldü. "Beyaz benim rengim değil. Endişelenme dostum. Ben kraliçemin sırlarına ihanet

etmiyorum. Takhisis geçmişte yaptığı hataları anlıyor. Onlardan ders aldı. Bir daha tekrarlamayacak.

Yavaşça, kurnazca, tamamen beklenmedik yollarla hareket ediyor."

Tanis homurdandı. "Oğlumla olan bu meselenin Karanlık Ma-jesteleri'nin bir oyunu olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Bu konuda bir düşün dostum," diye tavsiye etti Dalamar. "Belki de biliyorsundur, Porthios'u pek az severim. Beni rezil ederek, utanç içinde anayurdumdan dışarı sürdü. Onun emirleriyle gözlerim, ellerim ve ayaklarım bağlandı ve siz insanların katlettiği hayvanlardan biriymişim gibi bir at arabasına yüklenip Silvanesti sınırlarından dışarı götürüldüm. Orada, beni kendi elleriyle çamurun içine fırlattı. Aynısının ona yapıldığını görürsem hiç ağlamayacağım."

"Ama Porthios'un etkili bir lider olduğunu ben bile kabul ederim. Gözü pek ve çok atik. Aynı zamanda eğilmez, inatçı ve gururlu. Ama bu kusurlar, karısının fazileti sayesinde yıllar zarfında hafifledi."

Dalamar'ın sesi yumuşadı. "Alhana Yıldızmeltemi. Onu Silva-nesti'deyken sık sık görürdüm. Ben alt sınıftandım, o ise bir prensesti. Ona sadece uzaktan bakabiliyordum ama bu önemli değildi. Ona birazcık aşkıttım da."

"Hangi adam değil ki?" diye hırladı Tanis. Sabırsız bir hareket yaptı. "Nereye getirmeye çalışıyorsan çabuk ol."

"Getirmeye çalıştığım nokta şu -Üç Irkın Birleşik Milletleri Antlaşması."

Tanis kafasını salladı, görünüşe göre meraklanmıştı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Öyleyse seni aydınlatayım. Elf krallıkları Gjualinesti ve Silvanesti ile insan krallıkları Solamniya, Güney ve Kuzey Ergoth, ve de cüce krallığı Thorbardin arasında yapılacak bir ittifak antlaşması. Neredeyse beş

yıldır sen ve Laurana bunu meydana getirmek için uğraşıp durdunuz. Senin Fırtına Kalesi'ne yaptığın o gizli yolculuktan beridir. Alhana tarafından teşvik edilen Porthios, en sonunda imza atmayı kabul etti. Çok güçlü bir ittifak olacaktı."

Dalamar narın elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Beyaz teninin etrafında mavi ışıklı bir kıvılcım çaktı; havada bir toz bulutu oluştu, sonra silinip gitti.

381

"Olmayacak."

Tanis ona sert sert baktı. "Nereden öğrendin?"

"Aslında, dostum, nereden öğrendiğini Senatör Rashes'a sormalısın."

Tanis sessizdi, sonra alçak bir sesle küfür etmeye başladı. "Ras-has sana bildiklerini mi anlattı? Kendi halkına ihanet mi etti? Buna inanmam, Rashes bile bunu yapmış olam -"

"Hayır senatör hâlâ 'çat pat' bir şerefe sahip. O bir hain değil -henüz değil. Bana birkaç zayıf gerekçe sundu ama sanırım gerçekler bariz ortada. Son kağıtlar ne zaman imzalanacaktı?"

"Önümüzdeki hafta," dedi Tanis acı acı, titreşen alevlere bakarak.

"Ah bak işte." Dalamar yine omzu silkti. "Görüyor musun?"

Tanis görüyordu. Karanlık Kraliçe'yi görüyordu, elf kulaklarına cezbedici sözler fısıldarken. Senatör Rashes, eğer kötüler tarafından tahrik ediliyor olduğu gibi bir yorum duyarsa sapına kadar şok geçirirdi herhalde. O kendi aklında, sadece iyilik için hareket ediyordu -ciflerin iyiliği için, onları izole bir halde, yalıtılmış bir halde güvende tutarak.

Bütün o zorlu çalışmalar, o sonsuz saatler boyunca, bir oraya bir buraya yolculuk etmeler, bütün o zar zor sağlanan görüşmeler: şövalyeleri elflere güvenmeye ikna etmeler, cüceleri Ergothlular'a güvenmeye ikna etmeler, elfleri herhangi birilerine güvenmeye ikna etmeler. Hepsi 'puf diye uçup gitmişti.

Ve Lord Ariakan ile onun ölümcül Takhisis Şövalyeleri ise her geçen saat daha da güçleniyordu.

Bu onların barış umutlarına inen feci bir darbeydi fakat şu anda Tanis'in tek düşünebildiği oğluydu. 'Gilthas güvende miydi? Gilt-has iyi miydi? Rashes'in çevirdiği dolaplardan haberdar mıydı? Eğer öğrenirse ne yapacaktı?'

Hiçbir şey yapmamasını umut etti. Düşüncesizce, ahmakça hiçbir şey. Kendisini ve diğerlerini tehlikeye atacak hiçbir şey. Gil bundan önce hiçbir çeşit tehlike ve zorluk içine düşmemişti. O işi annesi ve babası halletmişti. Nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

"Onu hep koruduk," dedi Tanis, yüksek sesle konuştuğunu fark etmeyerek. "Belki de hatalıydık. Ama o çok hastaydı, narindi... Başka türlü nasıl davranabilirdik?"

"Biz çocuklarımızı bizi terk etsinler diye yetiştiririz, Tanis," dedi Dalamar sessizce.

382

Tanis ürkerek kara elfe baktı. "O lafi Caramon söylemişti."

"Palin Sınavı' aldıktan sonra bunları bana o söyledi. 'Çocuklarımız sadece kısa bir süre için bize verilmiştir. O zaman içinde, kendi başlarına yaşamayı öğretmeliyiz, çünkü her zaman yanlarında olamayız.'"

"Bilgece sözler," Dostunu hatırlayan Tanis sevgiyle, hüznle gülümsedi. "Ama Caramon bu değişimi izlemeye muktedir olamadı, iş kendi oğluna gelince."

Bir anlığına sessiz kaldı, sonra yavaşça konuştu, "Bana bütün bunları neden söylüyorsun Dalamar? Senin bu işte çıkarın ne?"

"Karanlık Majesteleri'nin sana büyük saygısı var Tanis Yarımelf. Ne o ne de ben, senin oğlunu elf tahtında görmeyi davamız için verimli buluyoruz. Sanırım Porthios daha çok işimize gelir," diye ekledi Dalamar tatsızca.

"Peki antlaşma ne olacak?"

"O zafer çoktan kazanıldı, dostum. Elfler arasında ne olursa olsun, antlaşma artık sadece müsvedde kağıdından ibaret. Porthios kendisine ihanet eden Silvanestilileri asla affetmeyecektir. Şimdi imzalamayacak. Bunu biliyorsun. Ve eğer iki elf milleti imzalamayı reddederse, Thorbardin cüceleri de reddeder. Ve eğer cüceler -"

"Cüceleri as gitsin!" dedi Tanis sabırsızlıkla. "Bu Gilthas'ı eve getirmek için bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Oğlunun taç giyme töreninin yarın yapılması planlanıyor," dedi Dalamar, şarap bardağını Tanis'e doğru alaycı bir selamlaymayla kaldırarak. "Bu çok görkemli bir hadise, hiçbir babanın kaçırması gereken cinsten."

383

Bölüm -10

i

Alaca karanlık, elf şehrinin güzelliğine güzellik katıyordu. Batan güneşin yumuşak, parlak tonları, ipek perdeler arasından parıl-dıyor, odadaki her nesneyi altın rengine boyuyordu. Gil, bu güzelliğin tadına varamadı. O saatlerini tedirgince volta atarak geçirdi.

Ev sessiz sakindi. Kagonestili muhafızlar pek konuşmuyordu ve konuştuklarında ise sadece kısaca ve kendi dillerinde -kulağa vahşi kuşların ötüşleri gibi gelen bir dilde- konuşuyorlardı. Muhafızlar akşam yemeği getirdiler: kâseler dolusu meyve ve ekmek, şarap ve su. Sonra, odayı hızlıca bir kolaçan ettikten sonra ayrılıp kapıyı arkalarından kapattılar. Alhana hiçbir şey yiyemiyordu.

"Yemeğin tadı kül gibi," dedi.

Derdine rağmen, Gilthas'm karnı açtı. Sadece kendi yemeğini yemekle kalmadı, ayrıca -kadının yemeyeceğini anlayınca- onun-kileri de yedi.

Alhana hafifçe gülümsedi. "Şu gençlerin dayanıklılığı. Bunu görmek güzel. Bizim ırkımızın geleceği sizlersiniz." Elini karnına bastırdı. "Bana umut veriyorsunuz."

Gecenin Qualinesti üzerine çökmesi tam anlamıyla yasaktı. Karanlık, ağaçlarda parıldayan ve kıvılcımlar saçan binlerce küçük ışık tarafından aydınlatılıyordu. Alhana uzandı, gözlerini kapadı, akşamın uzun ve muhtemelen de tehlikeli olacak yolculuğundan evvel biraz dinlenmeye çalıştı.

Gil karanlığın içinde volta atmayı sürdürdü, kafasının içindeki karmakarışık düşünceleri bir hale yola koymaya uğraşıyordu.

Yurtmuş! Şimdi orayı terk etmek için can atıyordu. Şimdi, tam aksine, geri dönmek istiyordu.

"Babam peşimden geldi. Bunu yaptığını biliyorum. Ve belki de onu tehlikeye atmışımdır." Gil iç çekti. "İşleri iyice karıştırdım. Babamın başına gelecek her şey benim suçum olacak. Gitmemem için beni uyarmıştı. Neden onu dinlemedim ki? Benim sorunum ne? Neden bu berbat hisler içimde barınıyor? Ben -"

Durdu. Çok aşağıdan sesler, Qualinestice konuşan yüksek sesler geliyordu. Paniğe kapılan, belki de Alhana'mın planının ortaya çık-

384

tiğini düşünen Gil, onu uyandırması gerekip gerekmediğini düşündü.

Kadın çoktan uyanmıştı, gözleri fal taşı gibi açık bir şekilde doğrulup oturdu. Birkaç saniye dinledi, sonra rahatlayarak nefes verdi.

"Sadece Thalass-Enthia'nın birkaç üyesiymiş -Rashas'm suç ortakları. Katı bir tavır sunmak amacıyla, senato binasına birlikte girmeyi planlıyorlar."

"Öyleyse bütün senatörler Rashas'm arkasında değil."

"Genç üyeler ona karşı çıktılar, fakat sayıları önemsiz derecede az. Ama yaşlıların çoğu tereddüt içinde. Eğer Porthios burada olsaydı, hiç tartışma olmazdı ve Rashas da bunu biliyor."

"Peki yarın siz gittiğinizde ve ben taç giymek için burada olmadığımda neler olacak?"

Alhana hor gören bir tavırdıydı. "Halk uyandığında bir hükümdarlarının olmadığını anlayacak. Rashas, Porthios'u çağırmak zorunda kalacak. Thalass-Enthia'nın aklı başına gelecek ve biz de hayatlarımıza dönebileceğiz -yani oldukları haliyle."

Gil, anne babasının, Alhana ve Porthios'un evliliğinden söz edişini duymuştu. Mutlu bir evlilik değildi. Karı koca birbirlerini pek nadir görüyorlardı. Porthios, Silvanesti'de Lorac'ın rüyasıyla savaşıyordu. Alhana zamanını iki krallık arasında gidip gelerek, onları bir arada tutmak için deliller gibi uğraşıyordu. Ama kadın, kocasından sevgiyle olmasa da, saygı ve gururla söz ediyordu.

Gil ona tapınır gibi bakıyordu. 'Sadece onun güzelliği ile yaşayabilirdim. Eğer o benim olsaydı, başka hiçbir şeye ihtiyacım olmazdı. Susuz, azıksız yapardım. Nasıl olur da bir adam onu sevmeyebilir? Porthios koca bir ahmak olmalı.'

Alt katlardan kısa bir sevinç nidası yükseldi. Sesler azalmaya başladı.

"Gidiyorlar," dedi Alhana. "Şimdi muhafızlar gevşeyecektir."

Ev sessizdi. Sonra, Rashas'm gittiğinden bir kez emin olunca, kapılarının dışında olan Kagonestili muhafızlar konuşmaya ve gülüşmeye başladılar. Daha fazla kahkaha ve garip takırtı sesleri duyuldu. Kafası karışan Gil, Alhana'ya baktı.

"Senin duyduğun şey, yere fırlatılan çubukların sesi. Kagonesti-liler kendi halklarına ait bir oyun oynuyorlar. Bunu Rashas her gittiğinde yaparlar ama tedbiri elden bıraktıklarını sanma sakın," diye uyardı.

"O kapıyı açmaya çalıştığın anda çubuklarını bırakıp

385

mızraklarına davranırlar."

"Peki öyleyse nasıl kaçacağız?"

Aşağıdaki bahçeye kadar uzun bir düşünüş olurdu; Gil çoktan bakmıştı bile.

"Şamar her şeyi planladı," dedi Alhana ve başka bir şey söylemedi.

Zaman geçti. Gil stresli ve gergindi.

"Thalas-Enthia'daki şu toplantı ne kadar sürer?"

"Gecenin geç saatlerine kadar," dedi Alhana sessizce. "Ne de olsa, fitne fesat planlıyorlar."

Yükselen kahkahalara ve arada sırada çıkan hararetili, dostane tartışmalara bakılacak olursa, Yaban ciflerinin oyunu gitgide daha da zevkli bir hal alıyordu. Gil kapıya doğru yürüdü ve daha iyi duyabilmek için kulağını dayadı. Başka bir zaman böyle bir oyuna kendisi de katılmak isterdi ve nasıl oynanıldığını merak ediyordu. Çubuklar tangırdıyor; sonra birkaç saniye nefesler tutuluyor, sonra da ya rahatlama nefesleri ya da yenilgi ulumaları duyuluyordu. En sonunda, kazananlardan başarı nidaları yükseliyor, kaybedenlerden de iyi niyetli küfürler geliyordu.

Sonra, aniden, garip bir ses duyuldu. "İyi akşamlar beyler. Kim kazanıyor?"

Alhana -ölü gibi rengi solmuş bir halde- ayağa kalktı. "Bu Şamar," diye fısıldadı. "Kapının önünden uzaklaş! Çabuk ol!"

Gil geri sıçradı. Kapının dışında haykırıışlar, şaşkın bir itiş kakış sesleri duydu -mızraklarına uzanan adamların seslerini. Onun anlayamadığı bir dilde konuşulan birkaç hızlı söz, o seslere bir son verdi, itiş kakış sesi boğulmuş iniltilere çevirdi. Ardından birkaç patırtı duyuldu, sanki ağır vücutlar yere yığılmış gibi. Sonra on kalp atışı -hızlı ve korkmuş kalp atışı-süresi içinde hiçbir ses gelmedi.

Kapı açıldı. Genç bir elf savaşıcısı hızla odaya girdi.

"Şamar! Güvenilir dostum." Alhana ona gülümsedi. Sanki kendi kabul dairesindeymiş gibi zarafetle ve sakince elini uzattı.

"Kraliçem!" Şamar tek dizinin önüne çöktü. Kafası saygıyla önüne eğildi.

Gil merakla kapının dışına göz attı. Yaban elfleri bilinçsiz bir şekilde yere yığılmıştı. Bazıları hala mızraklarını ellerinde sıkıca tutuyordu. Rulo halindeki parşömen gibi görünen bir şey odanın tam ortasında yanmaktaydı. Gil seyrederken, alevler tarafından yutu-

386

lan parşömen yok oldu. Esintisiz havada yeşil duman huzmeleri salınıyordu.

Gil daha yakından bakmak için dışarı çıkmak üzereydi.

"Dikkatli ol genç adam," diye uyardı Şamar. Hızla ayağa kalkıp Gil'i geri çekti. "Dumanın yakınına gideyim deme, yoksa onlar kadar huzurlu bir uykuya dalarsın."

"Laurana Solostaran ve Tanis Yanmelf'in oğulları Prenses Giltas," diye takdim etti Alhana. "Bu Saray Muhafızları'ndan Şamar."

Şamar'ın soğuk ve değer biçen bakışları, bu deneyimli savaşıcının yanında kendisini aniden çok zayıf ve cılız hissedene Gil'in üzerinde eyleşti. Şamar genç adama başıyla soğuk bir selâm verdikten sonra hemen kraliçesine doğru döndü.

"Her şey hazırlandı, Majesteleri. Griffinler bizimle buluşmak üzere kirlarda bekliyor. Rashes'in sizi esir ettiğini duyduklarında hiddetten küplere bindiler." Şamar acı acı gülümsedi. "Artık onun griffin sırtında yolculuk edebileceğini hiç sanmıyorum. Eğer hazır-sanız, derhal gitmemiz gerek. Eşyalarınız nerede? Onları sizin için ben taşıyacağım."

"Ben az eşyayla yolculuk ederim, dostum," dedi Alhana. Bomboş olan ellerini iki yana açıp gösterdi.

"Ama mücevherleriniz, kraliçem."

"Benim için önemi olan şeyler yanımda." Parmağındaki bir yüzüğe elini koydu. "Kocamın sadakat ve güven yadigarı. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Şamar kaşlarını çatı. "Mücevherlerinizi elinizden aldılar, değil mi kraliçem? Buna nasıl cüret ederler?"

Alhana'nın sesi nazik ama sertti. "Mücevherler Qualinesti halkına ait. Bu çok önemsiz bir mesele, Şamar. Haklıydın. Derhal gitmemiz gerek."

Savaşıcı sessiz bir kabulleniş içinde reverans yaptı. "Alt kattaki muhafızlar da susturuldu. O yoldan gideceğiz. Burnunuzu ve ağzınızı örtün kraliçem. Siz de Prenses," diye talimat verdi Gil'e kısaca. "Büyülü dumanı içinize çekmeyin."

Alhana nakışlı ipek bir mendille yüzünü örttü. Gil pelerinin kenarıyla ağzını kapattı. Şamar, eli kılıcının kabzasında başı çekti. Yaban ciflerinin uyuyan vücutlarının üzerinden aşılar ve büyü parşömeninin için için yanan küllerinin etrafından dikkatle dolaşılar. Merdivenlerin başına geldiklerinde, Şamar onları durdurdu.

"Burada kalın," diye fısıldadı.

387

Merdivenleri inerek etrafına bakındı, sonra her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra Alhana ve Gil'e takip etmelerini işaret etti.

Merdivenlerin son katının ortasında, Şamar aniden Alhana'yı yakalayıp onu gölgeler içine çekiverdi. Savaşçıdan gelen kızgın bir bakış ve "geri çekil" emri, Gil'i de aynı şeyi yapması için uyardı. Nefes almaya bile cesaret edemeden sırtını duvara dümdüz yasladı.

Bir Yaban elfi, bu seferki dışıydı, hemen aşağılarındaki bir koridordan dışarı çıkıverdi. İçi meyvelerle dolu gümüş bir kâse taşıyordu. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak giriş holünü geçti ve küçük, pırıl pırıl ışıklarla apaydınlık olmuş avluya doğru ilerledi. Bir başka Kagonestili hizmetkâr, kadınla kapıda karşılaştı. Biraz konuştular. Gil Qualinestice'de "parti" anlamına gelen kelimeyi işitti. İkisi avluya çıkıp gözden kayboldular.

Gil hayran kalmıştı. Paladine adına, Şamar o kadının geldiğini nereden duymuştu öyle? Çıplak ayaklarıyla yürürken, rüzgâr kadar sessizdi, tabii o hafif şarkı dışında. Gil, savaşçıya hiç gizlemediği bir takdirle baktı. Şamar, alçak bir sesle kraliçesinden özür diliyordu.

"Kabalığım için affedin beni Majesteleri."

"Affedilecek bir şey yok Şamar. Haydi o geri gelmeden önce acele edelim."

Üçü hızla, sessizce merdivenleri indiler.

Şamar elini kapının kulbuna koydu.

Kapı açıldı ama onu açan kişi savaşçı değildi.

Senatör Rashas, kapının eşiğinde dikilmiş duruyordu.

"Bu da nedir?" diye sordu şaşırmış bir tonlamayla, bir savaşçıya bir de Alhana'ya bakarak. Senatörün yüzü hiddetle mosmor kesildi. "Muhafızlar! Yakalayın onları!"

Şehir muhafızı üniformaları giyen ve kılıçları taşıyan Cjualines-ti elfleri Rashas'ın yanından hızla geçtiler.

Şamar kılıcını çekti ve kendini kraliçesinin önüne attı. Muhafızlar da kılıçlarını çektiler.

Gil'in hiç silahı yoktu, bir silahla ne yapacağını da bilemezdi zaten. Kulakları 'güm güm' zonkluyordu.

Rashas ilk ortaya çıktığında neredeyse korkuyla felç geçirmişti. O korku uçup gitti. Gil'in kanı yanıp tutuştu. Başı dönüyordu ve sakindi, dövüşmeye hazırды. Gerildi, tam sıçramak üzereydi.

"Şu çılgınlığı durdurun!"

Alhana kendini kavgacıların arasına attı. Yumuşak ve bembeyaz

388

elleri, Şamar'ın kılıcını yakaladı ve onu tehdit eden muhafızın silahını da iterek uzaklaştırdı.

"Şamar silahını indir," diye emretti, Silvanestice konuşarak, sesi heyecan ve hiddetle titreyerek.

Şamar yavaşça, isteksizce kılıcını indirdi. Ama kınına sokmadı.

Alhana Rashas ile yüzleşmek için döndü.

"Demek iş buraya geldi," dedi. "Elfler elf öldürecek. İstedğin şey bu mu, Rashas?"

Alhana ellerini açtı. Teni kesilmişti, kanıyordu.

Rashas hiç etkilenmemişti, yüzü sert ve sakindi. Fakat Qualines-tili muhafızlar rahatsız görünüyordı.

Kılıçlarını indirdiler ve bir adım gerilediler. Gil, kraliçenin ellerindeki kana baktı ve kendi kana susamışlığından oldukça utandı.

"İşleri bu raddeye getiren ben değilim, hanımım," dedi Rashas sakince, "sizdiniz. Kaçmaya kalkışarak, Thalass-Enthia'nın kanunı hükmüne karşı geldiniz."

"Kanunîymiş!" Alhana ona küçük görerek baktı. "Ben senin kraliçenim. Beni kendi rızam olmadan burada tutmaya hiç hakkın yok!"

"Bir kraliçe bile elf kanunlarından üstün değildir. O gizli antlaşmadan haberimiz var, Majesteleri. Sizin ve o hain Porthios'un bizi düşmanlarımıza satmak için entrikalar çevirdiğinizi biliyoruz."

Hiçbir şey anlamayan Alhana ona bakakaldı. "Antlaşma..."

"Birleşik Milletler adıyla bilinen antlaşma," diye dudak büktü Rashas. "Bizi kölelere dönüştürecek olan antlaşma!"

"Hayır Senatör. Siz anlamıyorsunuz! Her şeyi yanlış anlamışsınız!"

"İnsanlar ve cücelerle gizli gizli görüşmeler yaptığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

"Bunu inkâr etmiyorum," diye yanıtladı Alhana vakarla. "Bu görüşmeler gizli tutulmalıydı. Bu mesele çok hassas; çok tehlikeli. Sizin haberinizin olmadığı şeyler vuku buluyor dünyada. Herhalde anlayamazsınız -"

"Haklısınız hanımım," diye kesti sözünü Rashas. "Anlamıyorum. Bizi nasıl köleliğe satarsınız, topraklarımızı başkalarına verirsiniz anlayamıyorum."

Alhana otoriter ve sakindi. "Sen kör bir ahmaksın ama bu konumuzun dışında. Görüşmelerimiz yasaldı.

Hiçbir kanunu bozmadık."

389

"Tam tersine, hanımım!" Rashas'ın sabrı tükenmeye başlıyordu. "Elf kanunları bütün antlaşmaların Thalass-Enthia tarafından onaylanmasını şart koşar!"

"Bunu senatoya sunacaktık. Bunun için sana yemin ederim -"

"Bir Silvanesti yemini mi?" diye dudak büktü Rashas, hor görerek.

"Emirlerinize itaatsizlik ettiğim için beni bağışlayın kraliçem," dedi Şamar alçak bir sesle. Alhana'yı yakalayan savaşçı, kraliçesini korumacı bir şekilde Gil'in kollarına doğru itirdi.

Silvanestili savaşçı kılıcını kaldırmış bir halde Rashas'ın üzerine fırladı.

Qualinestili muhafızlar üzerine çullandı. Kılıçlar çarpıştıkça çelikler tıngırdadı. Rashas güvenli bir köşeye sığınmak için geriye doğru tökezledi. Gil kendi vücudunu Alhana'nın önüne koydu. Kadın dehşet içinde, araya girmekten aciz bir şekilde izliyordu.

Qualinestili muhafızlar Samar'a karşı sayıca dörde bir fazlaydı. Adam yiğitçe dövüştü ama ona baskın gelmeyi ve silahını almayı başardılar. Ondan sonra bile dövüşmeye devam etti. Muhafızlar, adam şuursuz bir şekilde yere devrilene kadar yumruklarıyla ve kılıçlarının düz kısmıyla vurdular.

Bu Gil'in vahşet içinde kan döküldüğünü ilk görüşüydü. Manzara karşısında ve kendi yetersiz hiddeti yüzünden midesi bulamyordu.

Alhana yerde yatan Şamar'm yanına diz çöktü.

"Bu adam kötü şekilde yaralanmış." Kafasını kaldırıp Qualines-tililerden birine baktı. "Onu şifacılar götürün."

Muhafız Rashas'a döndü. "Bu sizin arzunuz mu, Senatör?"

Alhana'nın beti benzi attı, dudağını ısırdı.

Rashas bir kez daha durumu kontrol altına almıştı. "Onu şifacılar götürün. Onunla işleri bittiğinde ise adamı hapse atın. Bu vatan hainliğinin karşılığını hayatıyla ödeyebilir gayet de. Siz muhafızlardan biri, benimle birlikte senatoya dönecek. Onları bu hadise konusunda bilgilendirmeliyim. Geri kalanınız Alhana Yıldızmel-temi'ni odasına götürün. Hayır, siz değil, Prens Gilthas. Sizinle bir çift laf etmek istiyorum."

Gil cüretkâr bir şekilde kafasını salladı.

Alhana ayağa kalkıp onun yanına geldi, elini koluna koydu. "Sen bir Gjualinesti prensisin," dedi ona ciddiyetle ve üstüne basa basa. "Ve Tanis Yarımelf'in oğlusun. Buna yetecek kadar cesaretin var.

390

Gil pek anlayamıyordu ama eğer Rashas'm sözünü dinlemeyi reddederse kadının başına daha fazla belâ açabilecekmış gibi geliyordu ona.

"Siz iyi olacak mısınız, Kraliçe Alhana?" diye sordu, sözü vurgulayarak.

Kadın ona gülümsedi. Sonra vakarla yürüyerek, muhafızların eşliğinde, Alhana odayı terk etti.

Kadın gittiğinde senatör Gü'e doğru döndü.

"Bu talihsiz hadise için çok üzgünüm, prensim. Bütün sorumluluğu tamamen kendi üzerime alıyorum. Sizi o kurnaz kadınla aynı yere hiç yerleştirmemeliydim. Onun o hain planlarına uymanız için size de baskı yapacağını önceden görmem gerekirdi. Ama şimdi güvendesiniz, prensim." Rashas yatıştırıcı, sakinleştirici konuşuyordu. "Bu gece sizin için kalacak başka bir daire bulacağım."

Gil, babasının bu durumda ne yapacağını biliyordu. Tanis sözlerini acı acı yutar ve sonra da Rashas'a yumruğu indiriverirdi.

Baskı altındayken kibar olmak.

Fakat Rashas'a vurmak hiçbir şeyi çözümülemezdi, sadece her şeyi daha da kötü yapardı. Gil annesinin ne yapacağını da biliyordu.

Üzüntüyle iç çeken Gil, hiçbir düşüncesini açık etmeyen soğuk ve sakin bir ifade yerleştirdi yüzüne, annesinin yüzünde birden fazla kez görmüş olduğu bir ifade.

"İlginiz için teşekkür ederim, Senatör."

Rashas kafasıyla onayladı, sonra aşırı kibar bir şekilde devam etti. "Thalas-Enthia üyeleri sizinle tanışmayı çok arzuluyor, Prens Gilthas. Sizi bu geceki toplantıya getirmemi istediler. İşte bu yüzden erken döndüm. Sizi senato dairesine götürmek için yollandım. Talihli bir durum, değil mi? Tanrıların benimle olduğunu gösteriyor."

"En azından bir tanrının/ diye düşündü Gil acı acı. "Yoksa tanrıça mı demeliydim?"

"Ama siz pek iyi görünmüyorsunuz," Rashas onun için endişelenir gibiydi. "Hiç şaşmamak gerek. O dolaplar çeviren dişi karşısında çok ciddi bir tehlike içindeydiniz." Sesini alçalttı. "Bazıları onun bir cadı olduğunu söylüyor. Hayır, hayır. Benimle konuşmaya çabalamayın, prensim. Sizin özürlerinizi senatoya sunacağım.

391

"Lütfen bunu yapın senatör," dedi Gil. Bu oyunu o da oynayabilirdi. Sadece kurallarını daha net bir şekilde anlamak isterdi o kadar.

Rashas reverans yaptı. "Bu gece iyi uyuyun, Prens Gilthas. Yarın sizi bekleyen meşgul bir program var. Eh bir adam, her gün taç giyip kral olmaz tabii." Senatör elinin bir hareketiyle Kagonestili uşaklarından birini çağırdı. "Ekselanslarını yeni dairesine götürün -o cadıdan uzağa. Ve onun rahatsız edilmemesini sağlayın."

392

Bölü

m

Gil bütün o gece boyunca yatağında uzandı ve yarınki sabah için planlar yaptı. Odasına götürüldüğünden kısa bir süre sonra, kendisi ve Alhana'nın boşu boşuna endişelenmekte olduğunu anladı. Ne yapılacağını, bu durumla nasıl başa çıkılacağını biliyordu. O kadar basitti ki. Sadece Alhana'ya korkulacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyemediğine yanıyordu.

Gil aklında birçok defa Rashas'a neler söyleyeceğini tekrarlayıp durdu. Endişesi yatışan genç adam uykuya daldı.

Kapının çalınma sesiyle uyandı. Doğrulup oturdu, pencereden dışarıya baktı. Hâlâ karanlıktı.

Bir Kagonesti muhafızı kapıyı açtı, üç hizmetkâr kadının, Gil'in odasına girmelerine izin verdi. Kadınlardan bir tanesi, içi hoş kokulu gül suyuyla dolu koca bir leğen taşıyordu; suyun yüzeyinde turuncu çiçekler yüzüyordu. Diğeri bir lamba ile üzeri yemekle dolu bir tepsi getirdi. Üçüncüsü ise koluna asmış olduğu yumuşak, sarı cüppeleri-dikkatli bir şekilde- taşıyordu.

Onun kahvaltısını getiren Kagonesti kadını çok gençti, yaşı Gil'den daha büyük değildi. Oldukça da güzel bir kızdı. Vücudu yaşlı elflerinki gibi boyalı değildi, belki de bu bir zevk meselesiydi ya da gelenekler genç nesil arasında yayılmıyordu. Bununla birlikte, halkının yanık tenli koyu derisine sahipti ve saçları altın renginde parlıyordu. Gözleri -lambanın hafif ışığından görüldüğü kadarıyla- kocaman ve ela idi. Adamın yanından geçip yemek tepsisini yatağının yanındaki masaya koyarken utangaç utangaç gülümsedi.

Gil ne yaptığını bilmeden kızın gülümsemesine karşılık verdi. Daha yaşlıca olan iki kadın gülüp de kendi inişli çıkışlı dillerinde bir şeyler söylediğinde oldukça utandı. Genç kız kıpkırmızı kesildi ve çabucak Gil'in yatağının yanından uzaklaştı.

"Ye. Yıkan. Giyin," dedi yaşlı kadınlardan birisi, kaba Qualines -ticesini yaptığı hızlı el hareketleriyle süsleyerek. "Efendi kısa süre sonra sizinle olacak. Güneş doğmadan önce."

"Kraliçe Alhana'yı görmek istiyorum," dedi Gil sertçe, bu kadınlar tarafından aşağı yukarı yatağının içine hapis olmuş olduğuna

393

•

da hesaba katıp, sesinin elinden geldiğince vakur çıkmasına çabalayarak.

Kagonestili kadının gözleri, kapıda dikkatle nöbet tutmakta olan muhafıza kaydı. Adam kaşlarını çattı, havlıcasına keskin bir emir sözü söyledi ve kadınlar aceleyle dışarı çıktılar.

"Kraliçeyle-" diye yeniden başladı Gil yüksek sesle, ama muhafız sadece hırladı ve kapıyı güm diye kapadı.

Gil derin bir nefes aldı. Görünüşe göre kısa süre içinde Rashas ile karşılaşmak zorundaydı. Sabah abdestini alırken sözlerin üzerinden tekrar tekrar geçti. Gil sarı cüppelere -Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü'nün tören cüppelerine- sadece şöyle bir baktıktan sonra, kendi yolculuk elbiselerini, Qualinesti'ye giderken giydiği, eve giderken giymeyi amaçladığı elbiseleri giydi.

Ev! Bu söz gözlerini yaşlarla doldurdu. Geri dönmekten çok memnun olacaktı; bir daha orayı terk edeceğinden bile şüpheliydi. Gözleri yemek tepsisine kaydı. Onu taşıyan o güzel kıızı, onun gözlerini, gülümsemesini hatırladı.

Pekâlâ, belki kısa bir süreliğine evini terk etmeyecek olabilirdi. Bütün bunlar bittiğinde, Alhana ve Porthios bir kez daha hakkıyla hükümdar olduktan sonra buraya geri gelecekti. Ve bir dahaki sefere, anne babasıyla birlikte gelecekti.

Kahvaltı etmeye çalıştı ama sonunda boş verdi. Lambayla aydınlatılmış karanlıkta yatağının üstüne oturdu, Rashas'ı sabırsızlıkla bekledi.

Pencere pervazında gül renginde bir ışık huzmesi belirdi. Neredeyse şafak atacaktı. Gil ayak sesleri duydu, sonra Senatör Rashas odaya girdi. İçeri aniden ve aceleyle, kapıyı çalmadan dalıvermişti.

Senatörün gözleri, önce Gil'in yatağında hiç dokunulmamış bir şekilde duran Sözcü cüppelerinin, sonra Gil'in üzerinde eyleşti.

Gil ayağa kalkmıştı, senatörün karşısında saygıyla duruyordu ama kesinlikle tevazu ile değil.

"Nedir bu?" diye sordu Rashas şaşkınlık içinde. "Kadınlar size söylemedi mi?... Kulaklarına lanet olsun!

Şu barbarlar hiçbir şeyi doğru anlayamıyorlar. Sözcü'nün cüppelerini giyinip kuşanmalısı-nız, Prens

Gilthas. Açıkça görünüyor ki yanlış anlamışsınız."

"Yanlış anlamadım Senatör," dedi Gil, adamın resmi unvanını kullanarak.

Elleri buz kesmişti. Ağız öyle kurumuştı ki sesinin çatlayacağından korkuyordu, bu da özenle hazırladığı konuşmasının bütün

394

etkileyciliğini mahvederdi. Elinden geldiğince devam etmeliydi. Doğru olanı yapmalıydı, açtığı bütün o sorunları telafi edebilmek için elinden geleni yapmalıydı.

"Sizin Sözcünüz olmayacağım, Senatör. Yemin etmeyi reddediyorum."

Gil, Rashes'ın kendisiyle tartışmasını, kendisiyle alay etmesini, hatta yakınıp yalvarmasını bekleyerek duraksadı.

Rashes hiçbir şey söylemedi. Yüzü okunamaz bir maskeydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Gil'in devam etmesini bekliyordu.

Gil kurumuş dudaklarını yaladı. "Belki de, Senatör, ebeveynlerim beni Qualinesti'de yetiştirmeyi seçmediği için, benim kendi kültürüm hakkında cahil kaldığımı sanmışsınızdır. Bu doğru değil. Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü'nün taç giyme töreni hakkındaki her şeyi biliyorum. Annem bana anlatmıştı. Tek bir şeyin gerekli olduğunu biliyorum. Sözcü'nün kendi özgür iradesiyle yemin etmesi gereklidir."

Gil bu sözleri üzerine basarak vurguladı. Şimdi konuşması daha kolay geçiyordu. Kendisini konuşmasına öyle çok kaptırmıştı ki, Rashes'ın tepkisinin -ya da tepkisizliğinin- sorun çıkacağı manasına geldiğini fark edemedi.

"Yemin etmeyeceğim," diye konuşmasını bitirdi Gil, başka bir derin nefes daha aldı. "Sizin Sözcünüz olamam. Öyle bir şerefe layık değilim."

"Sapma kadar haklısın, layık değilsin," dedi Rashes aniden, bastırılmış bir hiddeti patlayarak. "Seni küstah küçük melez. Baban piçin tekiydi. Anası olacak o fahişeyi beceren babasının adını bile bilemedi hiç. O kadın utanç içinde dışarı sürülmeliydi ya. Bu kadarını ben söylemişim ama Solostaran yumuşak kalpli, titrek bir yaşlı ahmaktı.

"Senin anana gelince! Ne zamandan beri terbiyeli elf kadınları zırh kuşanıp da bir erkek gibi savaşa gider? Bunu çok ilginç bulduğundan hiç şüphem yok -yani gündüz gece etrafının o kadar fazla askerle çevrili olması! Annen fazlasıyla yüceltilen bir kamp takipçisinden başka bir şey değildi. Diğerleri onunla işini bitirdikten sonra onu sahiplenecek tek kişi kalmıştı, yarım elf! Böyle bir soya sahipken, Qualinesti'nin havasını şöyle bir koklamana izin vermem bile senin hakkettiğinden daha büyük bir şeref, Prens Gilthas!" Rashes bu ismi söylerken dudak büktü.

395

"Ve şimdi, tanrılar adına, Sözcü olmayı reddetme cüretinde bulunuyorsun! Aslında önümde diz çökmüş olman, seni çamurun içinden çekip çıkartıp da seni bir yerlere getirdiğim için minnettarlığından ağlıyor olman gerekirdi!"

Kemiklerine kadar şok geçiren Gil, senatöre şaşkın bir dehşetle bakakalmıştı. Sarsılmaya başladı. Midesi burkulmuştu; duyduğu şeylerden fiziksel olarak etkilenmişti. Bu adam nasıl da bu kadar sapkın olabiliirdi? Böyle şeyleri söylemek bir yana nasıl düşünebilirdi? Gil cevap vermek için çabaladı ama -onu boğan ve yakıp ka-vuran-hiddeti bütün sözlerini boğazında düğümleyiverdi.

Rashes dik dik ona baktı. "Senin olacağını sandığımdan çok daha kalın kafalısın fakat bunu beklemeliydim. Açık bir şekilde görünüyor ki babana çekmişsin!"

Gil sarsılmayı kesti. Dimdik durdu, ellerini ardında sıkıca birleştirmişti. Ama gülümsemeyi başardı.

"İltifatınız için teşekkür ederim, beyim."

Rashes durdu, kaşları çatıktı, düşünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla, en son çarelere baş vurmak zorunda kalacağım. Hatırla, genç adam. Her ne olursa olsun, bunu kendi başına kendin getirdin. Muhafız!"

Tek eliyle Sözcü cüppelerini kavrayan Rashes, kemikli parmaklarını Gil'in koluna batırdı ve onu iterek kapıya doğru sendelemesini sağladı. Kagonestili muhafız Gü'i sıkıca yakaladı.

Kendini kurtarmak için debelendi. Rashes Kagonesti dilinde bir şeyler söyledi. Muhafız daha da sıkıca kavradı.

"Eğer ona yapmasını emredersem kolunu kıracak," dedi Rashes soğukça. "Gel, gel bakalım Prens." Yine dudak büktü. "Zamanımı boşa harcamayı kes."

Rashes, Gil'in odasından dışarı çıkarlarken başı çekti, merdivenlerden yukarı, evin Alhana

Yıldızmeltemi'nin esir tutulduğu bölümüne doğru çıktılar. Gil, şimdiye kadar mantıklı düşünemeyecek kadar hiddetliydi. Şimdi hiddeti korkuyla yer değiştirmeye başlıyordu.

Senatör Rashes'ın deli olduğu gün gibi aşikârdı.

'Hayır, o deli değil,' diye fark etti Gil dehşetle. 'Eğer deli olsaydı, kimse onu dinlemez, kimse onu takip

etmezdi. Ama anne babam hakkında söylediği o iğrenç şeylere kelimesi kelimesine inanıyor. Alhana'nın bir cadı olduğuna da inanıyor. Geçen gece antlaşma hakkında söylediği o şeylere, yani elflerin insanların kölesi ola-

396

cağı hakkında söylediği şeylere inanıyor. Her şeyi öyle bir saptırmış ki, kendi aklında iyi olan kötü, kötü olan ise iyi bir hal almış.'

'Bu nasıl mümkün olabilir? Anlayamıyorum... Ve onu durdurmak için ne yapabilirim?'

Alhana'mın odasına vardılar. Rashes'm öfkeli emriyle birlikte Kagonestili muhafızlar kapıyı sonuna kadar açtılar. Odanın için hızla yürüdü. Kagonestili muhafızlar Gil'i de onun ardından sürüklediler.

Yaban elfin elinden kurtulan Gil, kendi saygınlığını geri kazanmak için girişimde bulundu. Rashes'a meydan okurcasına, dik dik bakıyordu.

Alhana ayağa kalkmış, adama sakın bir hor görüşle bakıyordu. "Pekâlâ, neden buraya geldiniz Senatör? Taç giyme töreniyle ilgilenmeniz gerekmiyor muydu?"

"Bu genç adam epey inatçı çıktı, Leydi Alhana." Rashes kibar ve soğukkanlıydı. "Yemini etmeyi reddediyor. Ben düşündüm ki, belki de onu, bu yaptığı şeyin kendi iyiliğine -ya da sizin iyiliğinize-olmadığı konusunda ikna edebilirsiniz."

Alhana, Gil'i sıcak ve takdir dolu bir gülümsemeyle ödüllendirdi; onun korkusunu yatıştıran ve onu yenilenmiş bir güçle, yenilenmiş bir umutla dolduran bir gülümsemeydi bu. "Tam tersine. Sanırım, bu genç adam kendi yaşındakilere nazaran hatırı sayılır bir bilgelik ve cesaret örneği sergilemiş. Bariz belli ki, onu yanlış değerlendirdin, Rashes. Fikrini değiştirmesi için onunla konuşmak aklımdan geçmez bile."

"İnanıyorum ki fikrinizi değiştirirsiniz, Leydi Alhana," dedi Rashes kibarca. "Bu genç adam da öyle."

Rashes Kagonestice birkaç söz söyledi, yaban elf muhafızlardan biri mızrağını bıraktı ve omzunda asılı duran yayını çekti. Rashes, Alhana'yı işaret etti. Yaban elfi kafasıyla onayladı. Sadağından bir ok çekti ve yaya yerleştirmeye başladı.

Alhana'mın rengi aşırı derecede solmuştu ama görünüşe göre korkudan değildi. Senatöre neredeyse açıyormuş gibi görünecek bir bakışla bakıyordu. "Karanlık tarafından tahrik ediliyorsun, Rashes. Seni mahvetmeden önce bu yoldan dön!"

Rashes pek eğlenmişti. "Karanlık Kraliçe ile birlik olan ben değilim -sizin, yani onun hizmetkârının da bileceği gibi. Ben onun gölgelerini ve şeytanlığını halkımdan uzak tutmak için gücümün yettiği kadar çalışıyorum. Paladine'in kutsal işiği benim üzerimde parlıyor!"

"Hayır Rashes," dedi Alhana yavaşça. "Paladine'm ışığı aydınlatır. Kör etmez."

Sert yüzüyle, tepeden bakan ifadesiyle Rashes, Alhana'dan yüzünü çevirdi. Senatör neler döndüğünü ancak şimdi şimdi anlamaya başlamış olan Gil'e doğru döndü.

"Böyle bir şey... yapamazsınız!" diye nefesi tıkanmış Gil'in. Ras-has'a gözlerine inanamayarak bakıyordu. "Yapamazsınız..."

Senatör, Sözcü'nün sarı cüppesini ona doğru fırlattı. "Tören için giyinmenizin zamanı geldi Prens."

398

Bölüm 12

Tanis, Güneş Kulesi'nde en son, Mızrak Savaş'ından önceki o karanlık günlerde bulunmuştu. Kötü ejderhalar Krynn'e geri dönmüştü. Yeni ve feci düşmanlar -yani ejderanlar- Karanlık Kraliçe'nin diğer hizmetkarlarıyla birleşiyor ve Ejderha Yüceefendile-ri'nin komutası altında devasa ordular oluştuyordu. Böyle kudretli birliklere karşı zafer kazanmak imkânsız gibi görünüyordu. Bu kulede, Qualinesti elfleri muhtemelen son kez olmak üzere bir araya gelmiş ve halklarının kutlu anayurtlarından göç etme planlarını yapmışlardı.

O kara gecenin içinde küçük umut ışıkları sebatla parıldamaktaydı; Mavi kristalli bir asa ve onu taşıyacak kadar bilge ve akıllı bir kadının şekline bürünmüş bir umut; "küçük şeyler yaparak yardım etme" kararı alan neşeli bir kenderin hiç umulmadık şekline bürünmüş bir umut; Cesareti, Karanlık Kraliçe'nin dehşet kanatları altına korkuyla sinen kimselere alev alev yanan bir yol gösterici olan bir şövalyenin şekline bürünmüş bir umut.

Altınay, Tasslehoff, Sturm -onlar ve yol arkadaşlarının geri kalanları, bu odada, bu kulede Tanis ile beraberdi. Şimdi de onların varlığını yanında hissediyordu. Güneşlerin Sözcüsü'nün dairesinde etrafına bakman Tanis neşeyle dolmuştu. Her şey iyi olacaktı. Kafasını kaldırıp kubbeye, parlak çini mozaiklere baktı. Yarisında mavi gökyüzünün ve güneşin, diğerinde ise gümüş ay, kızıl ay ve yıldızların tasviri bulunuyordu.

"Tanrılar izin verirse," diye dua etti Tanis yavaşça. "Seni eve götüreceğim oğlum ve her şeye en baştan

başlayacağız. Ve bu sefer her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Tanis'in yanında duran Dalamar da yukarı bakıyordu. Kara elf eğlenmiş bir halde kıkırdadı. "Merak ediyorum da, kara ayın şu anda tavanlarında görüldüğünü biliyorlar mı acaba?"

Tanis şaşkınlık içinde bakakaldı. Sonra kafasını salladı. "Sadece bir delik. Birkaç çini parçası düşmüş. Hepsi bu."

Dalamar ona yan gözle bir bakış attı. Kara elf gülümsedi.

Rahatsız olan Tanis mozaiğe bakmayı bıraktı.

Kulenin beyaz mermerleri, şafakla beraber kırmızıya boyanmıştı, içinde bulundukları geniş, oval oda şu anda bomboştu. Tabii kubbeli tavanın hemen altında duran kürsü haricinde. Millet daha toplanmamıştı; güneşin tamamen ufkun üzerinde yükselmesini bekleyeceklerdi. Büyünün koridorlarından seyahat eden Tanis ve Dalamar erken gelmişti -Tanis'in aklını karıştıran ve yönünü şaşırmasını sağlayan kısa ama sinir sarsıcı bir yolculuk olmuştu.

Yüksek Büyücülük Kulesi'ni terk etmeden önce, Dalamar, Ta-nis'e kristal kadar berrak kuvars taşından oyulmuş bir yüzük vermişti.

"Bunu tak dostum, böylece kimse seni göremeyecek."

"Yani görünmez mi olacağım demek istiyorsun?" diye sordu Tanis, yüzüğe şüpheyile bakıp, ona dokunmayarak.

Dalamar yüzüğü Tanis'in işaret parmağına taktı.

"Seni kimse göremeyecek demek istiyorum," diye yanıtladı kara elf. "Ben haricinde."

Tanis anlamamıştı fakat sonra zaten anlamaya o kadar da meraklı olmadığına karar verdi. Elini beceriksizce tutarak, büyüünü bozarım korkusuyla yüzüğe dokunmaya cesaret edemeyerek, törenin başlamasını sabırsızlıkla bekledi. Ne kadar erken başlarsa, o kadar erken biterdi ve Gil ile birlikte güven içinde evlerine o kadar çabuk dönmüş olurlardı.

Parlak güneş ışığı, kulenin duvarlarına açılmış küçük pencerelerden içeri işiyor, parlayan mermer duvarlara yerleştirilmiş aynalardan yansıyor. Evhalkı Başları, daireye doluşmaya başladı. Birkaç tanesi yürüyüp tam Tanis'in önünde duruverdi. Fark edilme beklentisiyle gerginleşti. Elfler onun çok yakınında yürüyor ama ona hiç ilgi göstermiyordu. Rahatlayan Tanis, kafasını çevirip Dala-mar'a baktı. O kara elfi, kara elf de onu görebiliyordu ama başka kimse göremiyordu. Büyü işe yarıyordu.

Tanis kalabalığa bakındı.

Dalamar ona yaklaştı, hafifçe konuştu, "Oğlun burada mı?"

Tanis kafasını salladı. Kendisine her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştı. Daha erkendi. Gil, muhtemelen Thalass-Enthia ile birlikte gelecekti.

"Planı hatırla," diye ekledi Dalamar gereksiz yere. Tanis, bir uzun ve uykusuz gece boyunca planı düşünüp durmuştu zaten. "Onu büyü yoluyla taşıyabilmek için onunla fiziksel temasa geçmek zorundayım. Bu da demek oluyor ki kendimizi açık etmek zo-

400

tundayız. Telaşa kapılacak, kurtulup kaçmak isteyebilir. Onu sakinleştirmek sana düşecek. Çabuk hareket etmeliyiz. Eğer herhangi bir Beyaz Cüppeli elf bizi görürse-

"Endişelenmeyi kes," dedi Tanis sabırsızlıkla. "Ne yapılacağını biliyorum."

Daire hızla doldu. Elfler heyecanlıydı, gergindi. Söylentiler yabancı otlardan daha hızlı yayılıyordu. Tanis, Porthios'un isminin birkaç kez telaffuz edildiğini duydu, kızgınlıktan çok hüznle anılıyordu adı. Fakat, her ne zaman Alhana'nın ismi anılsa, genellikle ardından da bir beddua geliyordu. Porthios'un o cazibeli Silvanes-ti kadınının bir kurbanı olduğu bariz belliydi. Tanis'in yanında duran birkaç yaşlı elf, "cadı" kelimesini kullanılmıştı.

Tanis huzursuzlukla kıpır kıpır olmuştu, kendini zar zor zaptetmiyordu. Kafalarını birbirine tokuşturup, bu dar görüşlü yaşlı ahmakların aklına biraz sağduyu kakabilmek için bütün servetini verebilirdi.

"Sakin ol dostum," diye uyardı Dalamar yavaşça, elini Tanis'in koluna koyarak. "Bizi ele verme."

Tanis dişlerini sıktı, sakinleşmeye çalıştı. Dairenin öbür tarafında bir tartışmadır koptu. Birkaç genç elf -ebeveynlerinin ölümü üzerine Evhalkı Başlı olmuş olanlar- yaşlı olanlarıyla yüksek sesli bir anlaşmazlık içindeydi.

"Dünyada değişim rüzgârları esiyor, yeni fikirler, taze düşünceler taşıyor. Biz elfler, pencerelerimizi açıp evlerimizi havalandırmalı, kendimizi o kokuşmuş ve işe yaramaz usullerden arındırmalı-yız."

Tanis bu genç adam ve kadınları sessizce takdir etti ama sayılarının pek az olduğunu, o gencecik seslerinin kolayca kesildiğini gördüğüne üzüldü.

Gümüş bir çan tek bir kez çaldı. Bütün toplantı üyeleri üzerine bir sessizlik çöktü. Thalass-Enthia üyeleri teşrif etmekteydi. Diğer elfler saygılı bir şekilde senatörlere yol açtılar. Resmi cüppelerine bürünmüş

üyeler, kürsünün etrafında bir daire oluşturdular.

Tanis, Gil'i arayarak gruba bakındı ama onu bulamadı.

Beyaz cüppeli bir büyücü, Thalass-Enthia'nın bir üyesi, kafasını kaldırdı. Kadın indirdiği kaslarıyla keskince dairenin içine bakındı.

"Cehennem'in dibi," diye mırıldandı Dalamar ve Tanis'in elbisesinin kolunu çekiştirirdi. "O büyücü kadına dikkat et, dostum. Bir şeylerin yanlış olduğunu sezdi."

401

Tanis paniklemiş görünüyordu. "Seni gördü mi? Yani bizi?"

"Hayır, henüz değil. Ben onun burnuna gelen kötü bir kokuyum," dedi Dalamar. "O da benim için öyle."

Beyaz Cüppeli, kalabalığı taramaya devam etti, sonra gümüş çan dört kere çaldı. Bütün elfler boyunlarını uzatmaya, kısa boylu olanları, daha uzun boyluların kafaları ve omuzlarının arasından görebilmek için parmak ucuna kalkmaya başladı. Gözleri, ana dairenin hemen bitişiğindeki bir odaya, Tanis'in aniden hatırladığı bir odaya odaklanmıştı. O ve dostları, Güneş Sözcüsü, Laurana'nın babası, Tanis'in de manevi babası olan Solostaran'ın huzuruna çağırıl-madan önce beklemiş oldukları odaydı.

Tanis, kalbindeki acı verici bir daralmayla birlikte biliyordu ki o odada oğlu vardı.

Gilthas daireye girdi.

Tanis içinde bulundukları tehlikeyi ve aklındaki her şeyi, endişesiyle, şaşkınlığıyla ve -itiraf etmeliydi ki- gururuyla birlikte unu-tuverdi.

Evinden kaçan o küçük oğlan gitmişti. Onun yerinde, ciddi ve vakur bir yüz ifadesiyle genç bir adam yürüyordu. Sözcü'nün parlak cüppesi içinde dimdik, uzun boylu ve ağırbaşlı duran genç bir adam.

Elfler kendi aralarında mırıldandılar. Bariz bir şekilde etkilenmişlerdi.

Tanis de etkilenmişti. Bu mesafeden bile, oğlu tepeden tırnağa bir kral gibi görünüyordu.

Sonra Gilthas parlak güneş ışığıyla dolu platformun üzerine çıktı. Babasının müşfik gözleri, genç adamın dimdik duran çenesinin titrediğini, yüzündeki solgunluğu, dikkatle ve kasten bomboş olan surat ifadesini fark etti. Rashes ve beyaz cüppeli büyücü kadın ilerleyip onun önünde durdular.

"Bu Gilthas. Haydi gidelim."

Eli kılıcında Tanis yürümeye davrandı. Dalamar onu yakaladı ve geri çekti.

"Şimdi ne var?" diye sordu Tanis hiddetle ve sonra kara elfin yüzündeki bakışı gördü. "Sorun ne?"

"Güneş madalyonunu boynuna takmış," dedi Dalamar.

"Ne? Nerede? Ben göremiyorum."

"Cüppesinin altına gizlenmiş."

"Eee?" Tanis sorunun ne olduğunu anlamıyordu.

"O madalyon Paladine tarafından takdis edilmiş kutsal bir ziynettir. Madalyonun gücü onu benim gibilere karşı koruyor. Ona dokunmaya cesaret edemem."

Kara elf ona yaklaştı ve Tanis'in kulağına fısıldadı. "Bunu hiç beğenmedim dostum. Gilthas o güneş madalyonuyla ne yapıyor ki? Sadece Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü takabilir onu. Porthios onu gönüllü olarak asla vermezdi ve kutsal özellikleri yüzünden, madalyon ondan güç kullanılarak alınamaz. Burada uğursuz bir şeyler dönüyor."

"Gil'i alıp götürmemiz için bir sebep daha! Şimdi ne yapacağız?"

"Oğlunun o madalyonu çıkartması lazım Tanis. Ve bunu kendi özgür iradesiyle yapması lazım."

"O işle ben ilgilenirim!" dedi Tanis ve tekrar yürümeye davrandı.

"Hayır bekle!" diye uyardı Dalamar. "Sabırlı ol dostum. Şimdi zamanı değil -yanında o lanet Beyaz Cüppeli dururken olmaz. Bakalım olaylar nasıl gelişecek. Doğru zaman gelecektir. Ve zaman geldiğinde hazır olmalısın."

Yarım elf yavaşça kılıcının kabzasındaki elini gevşetti. İçgüdüleri ona beklemeyi değil, harekete geçmeyi, bir şeyler yapmayı söylüyordu. Ama Dalamar haklıydı. Şimdi zamanı değildi. Yerinde duramayan Tanis, bir o ayağının bir öbür ayağının üstünde kıpır-danıverdi, kendisini sabırlı olmaya zorladı.

Gilthas kürsünün yanına gelip durmuştu. Etrafındaki elflerden daha kısa boyluydu. Asla bir elfin normal boyuna erişemeyecekti -insan kanının bir sonucuydu bu. Bir anlığına cılız göründü, pek krallar gibi değildi.

Rashes ilerlemesi için onu dürttü, elini Gil'in omzuna koydu.

Gil döndü ve Rashes'a soğuk soğuk baktı.

Gülen, dudaklarını sıkın Rashes elini çekti.

Gilthas, Rashes'a arkasını döndü ve yavaşça kürsüye çıktı. Oraya çıktığında kafasını kaldırdı ve odanın içine hızlı, arayış ve umut dolu tek bir bakış attı.

"Beni arıyor," dedi Tanis. Eli yüzüğün üstündeydi. "Onun için geleceğimi biliyor. Keşke beni görebilseydi..."

Dalamar kafasını salladı. "Kazara bizi ele verebilirdi."

Tanis çaresizce izledi ve oğlunun bütün umutlarının sönüşünü gördü.

Gil'in kafası önüne düştü. Omuzları çöktü. Sonra, derin bir nefes alarak kafasını kaldırdı ve görmeyen bakışlarla, sabır dolu bir sakinlikle kalabalığa baktı.

Rashas, elflerin sevdiği bütün o törensel ve seramonik gösterişleri atlamış, işlerle ilgileniyor ve aceleyle hepsini tamamlıyordu.

"Durum çok ciddi. Dün gece, Qualinestili muhafızlar davetsiz bir misafir yakaladılar, bir Silvanesti ajanı!"

Yaşlı elfler, oldukça münasip bir şekilde şoka uğramış ve kızgın göründüler. Genç olanlar birbirleriyle bakışıp kafalarını salladılar.

"Ajan yakalandı ve yargılanacak. Ama onun tek kişi olduğunu kim bilebilir ki? Onun sadece bir istila ordusunun habercisi olmadığını kim bilebilir! Bu nedenle," Rashas yüksek sesle konuşuyor, hemen hemen bağıırıyordu, "bu milletin güvenliği doğrultusunda, senato önümüzde açık kalan tek hareket şeklini takip etme kararı almıştır.

"Thalas-Enthia'nın kararıdır ki, halkına karşı işlediği suçlar sebebiyle, şu anda Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü olan, Solostaran Evi'nden Porthios, unvanından men edilmelidir. Daha da ötesinde, sürgün edilmeli, bu topraklardan ve iyi halkların yaşadığı bütün topraklardan dışarı atılmalı."

"O hükme karşı çıkıyoruz!" diye seslendi gür bir ses.

Yaşlı elfler dehşet içindeydi, kimin böyle bir şey yapmaya cüret ettiğini görmek istiyorlardı. Genç elfler grubu hep beraber ayağa kalkmışlardı, yüzleri meydan okur gibi sertti.

"Evhalkı Başları'na bu konuda hiç söz hakkı tanınmadı," diye devam etti genç bir elf, sessizlik sağlanması için yapılan hiddetli uyarılar arasından yükseliyordu sesi. "Ve bu sebeple bu hükme karşı çıkıyoruz."

"Bu Evhalkı Başları'na danışılacak bir mesele değil," dedi Rashas buz gibi bir tonlamayla. "Kanuna göre, bir elfin dışarı atılıp atılmayacağını ancak Sözcü belirler. Eğer bu denli ciddi bir suçu işleyen Sözcü'nün kendisi ise, o zaman hüküm verme yetkisi Thalas-Enthia'nındır."

"Peki Porthios'un bir suç işlediğine kim karar verdi?" diye üsteledi genç adam.

"Thalas-Enthia," diye cevapladı Rashas.

"Ne kadar da uygun!" diye dudak büktü genç adam.

Yoldaşları ona destek çıktılar. "Evhalkı Başları arasında bir oylama yapılın," diye haykırdı birkaçı.

"Porthios'u da dinlemek istiyoruz," diye haykırdı genç bir kadın. "Kendisini savunmaya hakkı olmalı."

404

"Bu hak ona sunuldu," dedi Rashas kibarca. "Silvanesti'ye haber yolladık. Ulağımız Sözcü'ye vatan hainliği ile suçlandığını ve derhal suçlamalara cevap vermesi için geri dönmesi gerektiğini söyledi. Gördüğünüz gibi, Porthios burada değil. Silvanesti'de kaldı. Sadece bu yargılama usullerini değil, aynı zamanda kendi halkını da hor görüyor."

"Akıllıca, çok akıllıca," diye mırıldandı Dalamar. "Rashas tabii ki de Porthios'un Silvanesti'de bir hapis odasında kilitli olduğu gerçeğini atlıyor."

Tanis bu tartışmayı acı bir sessizlik içinde izledi. Oğlu için duyduğu korku büyümekteydi. Görünüşe göre Rashas'ı hiçbir şey durduramayacaktı. Dalamar haklıydı. Senatör şu anda Karanlık Kraliçe'nin pençeleri arasındaydı.

Rashas kaptırılmış gidiyordu, "Ve Porthios'un halkını hor gördüğünün en büyük kanıtı da burada. Gösterin onlara Prens Gilthas."

Gilthas kafasını kaldırdı. Tereddüt eder gibiydi. Rashas ona bir şeyler söyledi. Gilthas adama baktı, o bakışta tikslenme ve nefret vardı. Sonra, elini yavaşça sarı cüppesinin içine soktu ve güneş şekline sokulmuş parlak madalyonu dışarı çıkarıverdi.

Sanki sert bir bora gibi, odayı hiddet rüzgarı sarıverdi.

Güneş madalyonu kadim ve kutsal bir ziynetti, yüzyıllardır bir Sözcü'den halefine geçip gelmişti. Tanis'in onun güçlerinin neler olduğu hakkında kesin bir fikri yoktu. Bu Silvanos'un soyundan gelen kimseler tarafından uzun süredir sıkı sıkı saklanan bir sırı.

'Dalamar bu konuda neler biliyor?' diye merak etti Tanis rahatsızlıkla. 'Ve nasıl öğrendi?' Önemli olduğundan değil hani. Kara elf haklıydı. Porthios o kutsal madalyonu gönüllü olarak vermezdi asla. Beyaz Cüppeli büyücü, Rashas'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Dalamar gerginleşti ama görünüşe göre Beyaz Cüppeli sadece bir tavsiyede bulunuyordu, uyarıda değil.

"Her şey kanunlara uygun olarak yapıldı," dedi Rashas, "ama eğer daha genç ve daha deneyimsiz üyelerimizden bazıları bir oylama istiyorsa, buna izin vereceğiz."

Oylama yapıldı. Porthios hatırı sayılır bir üstünlüğe karşı oylamayı kaybetti. Bütün meseleyi çözümleyen güneş madalyonuydu. Elflerin gözünde, Porthios kendi halkına yüz çevirmişti. Orada bulunmayan

Sözcü'nün sadakatle savunuculuğunu yapan tek grup, genç ciflerdi.

Rashas amansızca devam etti. "Lidersiz olduğumuzdan dolayı, Silvanos'un soyuna mensup başka bir ünlü şahsiyete çeviriyoruz gözlerimizi. Solostaran'ın kızı Lauralanthalasa'mn oğlu, bir sonraki Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü Gilthas'ı size takdim etmekten zevk ve şeref duyayım."

Rashas'tan gelen bir dirsek üzerine Gilthas kibarca eğilip kalabalığa reverans yaptı. Fazlasıyla soluk görünüyordu.

"Thalas-Enthia, Prens Gilthas'm soyunu dikkatle inceledi. Tamamen tatmin edici buluyoruz."

"Peki ya onun yarı insan olması gerçeğine ne demeli?" Genç elf-lerden biri son bir deneme yapıyordu.

Rashas tatlı tatlı gülümsedi. "Şu aydınlanmış çağda, böyle bir faktörün prens aleyhine işlemeyeceği kesindir. Buna katılmıyor musun?"

Genç adam kaşlarını çattı, cevap veremiyordu. O ve onun yoldaşları neredeyse kendi kazdıkları kuyuya düşmüşlerdi. Eğer Gilthas aleyhine daha fazla itiraz sergilerlerse, en az yaşlıları kadar bağnaz ve katı görüneceklerdi. Genç Evhalkı Başları birbirleriyle bakıştılar. Sonra bir anlaşmaya varıp, hep beraber dönüp toplantıyı terk ettiler.

Gök gürültüsü gibi duyulan rahatsız bir mırıltı bütün daireyi sarıverdi. Elfler bundan hiç hoşlanmamıştı. Bazıları işi yeniden düşünmeye başlamış gibi görünüyordu. Rashas, Beyaz Cüppeli'ye bazı talimatlar verdi ve eliyle bir işaret yaptı. Görünüşe göre, kadına o asi üyelerin peşinden gitmesi emredilmişti. Kadın itiraz eder gibi görünüyordu ama Rashas kaşlarını çattı. Tekrar eliyle işaret etti, bu seferki daha etkiliydi. Beyaz Cüppeli, kafasını söyle bir salladıktan sonra kürsüyü terk etti ve hızla daireden dışarı koşturdu.

"Şükürler olsun sana Takhisis!" diye nefes verdi Dalamar.

Tanis de, Paladine'a buna benzer bir dua etti.

İkisi ileri atılıp kalabalığın arasından dikkatle ilerlemeye başladı. "Kimseye çarpayım deme!" diye uyardı Dalamar. "Görünmez olabiliriz ama hortlak değiliz!"

Dairenin içindeki elfler huzursuzdu, kendi aralarında homur-danıyorlardı.

Rashas durumun hızla daha kötüye gittiğini gördü. Bu işi çabucak bitirmesi gerektiği bariz belliydi.

Sessizlik istedi. Elfler en sonunda sakinleştiler ve bütün ilgilerini ona yönelttiler.

406

"Şimdi Yemin Etme Töreni'ne geçeceğiz," dedi, bütün dairenin içinde bakışlarını dolaştırarak.

Artık kimse karşı çıkacak bir söz söylemiyordu. Tanis ve Dalamar neredeyse kürsünün yanına varmışlardı. Gilthas kürsüyü bembeyaz kesilmiş elleriyle sıkıca kavramıştı, sanki onu ayakta tutabilmesi için kürsünün desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi. Etrafında dönen şeylerden bihaber gibi görünüyordu. Tanis yanma sokuldu. Büyülü yüzüğü sıkıca tuttu.

Rashas, Gilthas ile yüzleşmek için döndü. "Sen, Solostaran Evi'nden Gilthas, kendi özgür iradenle Güneş ve Yıldızların Yemini'ni etmeyi kabul ediyor musun? Günlerinin geri kalan kısmında halkına onların Sözcüsü olarak hizmet etmeyi kabul ediyor musun?"

Gil'in yüzü ifadeden yoksundu, gözleri cansız gibiydi. Kavrulmuş dudaklarını ıslatarak konuşmak için ağzını açtı.

"Hayır Oğul! Dur!" Tanis yüzüğü çekip çıkarttı.

Gil, görünüşe göre hiç yaktan ortalıkta beliriveren babasına şaşkınlık içinde bakakaldı.

Tanis, oğlunun kolunu kavradı. "Güneş madalyonunu çıkart!" diye emretti "Çabuk ol!"

Dalamar, Gil'in sol yanında beliriverdi. Genç adam sersemlemiş bir halde babasından kafasını çevirip kara elfe baktı. Bir karmaşadır koptu, haykırışlar ve feryatlar yükseldi. Gil'in eli kasıla kasıla madalyonun üstüne kapandı.

Genç adamın yanında duran Rashas ona alçak sesle bir şeyler söyledi.

Tanis senatörü görmezden geldi. Onunla sonra ilgilenirdi.

"Gil, madalyonu çıkar," diye tekrarladı Tanis sessizce, sabırla. "Merak etme! Güvende olacaksın. Seni yuvaya götürmeye geldim."

Tanis'in sözleri genç adamı sarsıp harekete geçirdi, fakat Tanis'in istediği gibi bir harekete geçiş değildi bu.

"Yanıyorsun baba." Gil Rashas'a baktı. "Ben zaten yuvam -dayım."

Rashas yüksek sesle muhafızlara seslenmeye başladı. Kargaşanın sesini duyan Beyaz Cüppeli büyücü odaya dahverdi.

"Çabuk ol dostum!" diye uyardı Dalamar alçak bir sesle. "Tabii bütün kuleyi kafamıza çökertecek bir büyü savaşıma şahit olmak istemiyorsan!"

"Gil beni dinle," diye başladı Tanis hiddetle.

407

"Hayır Baba, sen beni dinle." Gilthas sakindi. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Sen bir çocuksun!" diye patladı Tanis. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sanki Tanis ona vurmuşçasına Gil'in yüzü koyu kızıl bir renk aldı. Hiçbir söz söylemeden, babasına baktı, sessizce ona güvenmesini, onu anlamasını istiyordu. Madalyon -elflerin kutsal ziyneti- göğsünde parıltıyor, onun parlak ışığı mavi gözlerinden yansıyor.

Tanis küçük bir çocukken, kaç defa kafasını kaldırıp, sanki güneşin kendisiymiş gibi ulaşamayacak bir yerde duran o madalyonun parıltısını görmüştü?

"O lanet şeyi çıkar!" elini uzattı.

Sanki güneşin kendisi patlamışçasına beyaz bir ışık parladı. Tanis'in kolu acıyla yandı, kalbini patlatmaya yetecek kadar feci bir acıydı. Düşüyordu. Onu güçlü eller yakaladı, ona destek çıktı ve güçlü bir ses garip bazı kelimeler tekrarlıyordu.

Tanis kendini kurtarmaya çabaladı ama oda daha da karardı. Karanlık onun etrafında girdap gibi dönmeye başladı ve hüsrana dolu bir umutsuzlukla anladı ki, Dalamar'ın büyüünün içinde kısıp kalmıştı.

408

Bölüm 13

Bir saniye sonra, Tanis ellerinin ve dizlerini üzerinde, çimenlik bir alanda çömelmiş, parlak güneş ışığıyla gözlerini kırıştırıyordu. Baş dönüyor ve midesi biraz bulamıyordu, kolu sancıyordu, eli işe yaramaz ve uyuşmuş gibiydi. Geriye doğru verip topuklarının üzerine oturdu ve etrafına bakındı. Dalamar hemen onun tepesinde duruyordu.

"Cehennem'in hangi dibindeyiz?" diye sordu Tanis.

"Şş! Sessiz ol!" diye emretti Dalamar alçak bir sesle. "Rashas'm evinin dışındayız. Yüzüğü tak! Çabucak. Biri bizi görmeden önce."

"Onun evi mi?" Tanis yüzüğü ceplerinden birinde buldu. Sol eliyle, hiçbir duyusu kalmamış olan bir parmağına yüzüğü yeniden takmak için debelendi. Sağ kolu hareket edebiliyordu ama kendi koluymuş gibi görünmüyordu. "Bizi neden buraya getirdin?"

"Sebeplerim yakında aşikâr olacaktır. Sessiz ol ve benimle gel."

Dalamar çimler boyunca hızla ilerledi. Tanis ona yetişmek için acele etti.

"Beni daireye geri yolla. Yalnız gideceğim!"

Dalamar kafasını salladı. "Sana söylediğim gibi, dostum, burada uğursuz bir şeyler dönüyor."

Evin görüş mesafesine girdiklerinde Dalamar durdu.

Bir Yaban elfi kapının önünü kesmiş nöbet tutuyordu.

Elini ağzının yanına koyan Dalamar, Kagonesti lehçesinde konuşarak seslendi, "Çabuk gel! Sana ihtiyacım var!"

Muhafız hopladı, etrafına bakındı ve geniş evin arka tarafından uzanmakta olan toz ağaçlarının arasını kolağan etti.

Büyü ile gizlenmiş olan Dalamar, aslında sundurmanın önünde duruyordu ama sesi korudan gelmişti.

"Acele etsene, seni sümüklüböcek!" diye seslendi Dalamar yeniden, pek gözde bir Kagonesti küfrü ekleyerek.

Muhafız görev yerini terk etti ve toz ağacı korusuna doğru koştu.

"Raistlin'in o eski illüzyonist numaralarından birisi. Bunu yapmasını shalafımdan öğrendim," dedi Dalamar, ve sessizce evin içi-

409

ne süzülüyordu.

Merak içinde düşen, kara elfin neyin peşinde olduğunu tahmin bile edemeyen Tanis, onu takip etti.

Giriş holünde bir Kagonesti kadını, yerdeki şık halılardan birinin üzerindeki büyük bir lekeyi harıl harıl ovalamaktaydı. Dalamar o lekeyi işaret etti, Tanis'in ilgisini o yöne çekti.

Leke tazeydi; hizmetçinin kovaşındaki suyun, elindeki bezin rengi koyu kırmızıydı.

Kan. Tanis'in dudakları bu kelimeyi şekillendirdi ama yüksek sesle söylemedi.

Dalamar cevap vermedi. Üst karlara çıkan merdivenlerin hemen dibindeydi, yukarıyı kolağan ediyordu.

Merdivenleri tırmanmaya başladı, kendisine eşlik etmesi için Tanis'e işaret etti. Onların varlığından bihaber olan hizmetçi işine devam etti.

Tanis'in elini kılıcının üzerinde tuttu. Sol elle dövüşme konusunda o kadar da iyi değildi ama en azından hazırlıksız yakalama avantajı onun elinde olacaktı. Hiçbir düşman onun geldiğini göremeyecekti.

Merdivenleri sessizce, ihtiyatla yürüyerek, üzerine ayaklarını koymadan önce her tahtayı ölçüp tartarak çıktılar. Ev, ölüm gibi sessizdi; tek bir tahta gıcırtsı bile onları ele verebilirdi. Ama her nasılsa, merdivenler sağlam ve sabit çıktılar.

"Senatör Rashes'a en kalitelisi yaraşır," diye mırıldandı Tanis, ve daha da hızla tırmanmaya başladı. Şimdi neden geldikleri hakkında bir şeyler anlamaya başlamıştı.

Merdivenlerin en tepesine vardıklarında, Dalamar durması için elini kaldırdı. Tanis durdu. Sahanlıkta bir kapı açık duruyor, ardındaki havadar koridoru gözler önüne seriyordu. Koridorda üç kapı vardı, biri en sonda ve ikisi de her iki tarafta. Sadece tek bir kapı -en sonda olanı- korunuyordu. Ellerinde mızrak tutan iki Kago-nestili kapının önünde duruyordu. Tanis Dalamar'a baktı.

"Sen soldaki adamı al," dedi kara elf. "Ben sağdakini alacağım. Saldırını hızlı ve sessiz yap. Muhtemelen odanın içinde başka muhafızlar da vardır."

Tanis kılıcını kullanmayı düşündü, sonra bunun aksine bir karar aldı. Tehlikeden bihaber olan Kagonestili'nin hemen önünde yerini alan Tanis yumruğunu sıktı, çeneye doğru hızlı ve ani bir darbe indirdi. Yabancı kendisine neyin vurduğunu bilemedi bile. Tanis afallamış muhafızı düşerken yakaladı ve onu sessizce yere bır-

410

raktı. Kafasını çevirip baktığında, diğer Kagonestili'nin, hareketsiz bedeninin üzerine kum serpilmiş bir halde yere serilmiş uyuyor olduğunu gördü.

Tanis elini kapının kulbuna attı. Dalamar'm ince parmakları yarım elfin bileğini kavrayıverdi.

"Eğer düşündüğüm şey doğruysa," diye fısıldadı Dalamar Tanis'in kulağına, "o kapıyı açmak için yapılacak her hareket ölümcül olacaktır. Bizim için değil," diye ekledi, Tanis'in şaşkın bakışını fark ederek. "İçerde olan kimse için. Tekrar büyüün koridorlarına geri döneceğiz."

Tanis kaçlarını çattı ve kafasını salladı. O "koridorlardan" yürümek Tanis'in yönünü şaşırtmasına, midesinin hafiften bulanmasına yol açıyordu. Dalamar onu anlayarak gülümsedi.

"Gözlerini kapa," diye tavsiye etti Dalamar. "Yardıma dokunur."

Tanis'in bileğini sıkı sıkı tutan Dalamar hızlı hızlı sözler söyledi. Neredeyse Tanis gözlerini kapar kapamaz, aynı parmakların kolunu dürttüğünü, onu etrafa bakması için uyardığını fark etti. Gözlerini açtı ve parlak ışığa karşı gözlerini kırıştırdı.

Geniş, güneşle aydınlanmış bir 'arboretum' içinde duruyordu. Pencerenin yanındaki bir divanda bir kadın oturuyordu. Bilekleri ve kolları ipek kurdelelerle bağlanmıştı. Eğilmez bir şekilde dimdik, kraliçe gibi ve otoriter duruyordu. Yanakları al aldı -korkuyla değil, hiddetle. Tanis şok geçirerek onu tanıdı, Alhana Yıldızmelte-mi.

Alhana'nın hemen karşısında bir Kagonestili muhafız duruyordu, ok ve yayla silahlanmıştı. Yay doğrulmuştu, bir ok yerleştirilmişti, ateş etmeye hazır. Ok, Alhana'nın göğsüne nişanlanmıştı.

"Ve onlar beni sürgün ettiler!" dedi Dalamar sessizce.

Tanis hiçbir şey söyleyemedi. Konuşmak şöyle dursun, tutarlı düşünmekte epey zorlanıyordu. Şimdi Porthios'un güneş madalyonunu vermeye ikna etmek için neyle tehdit edildiğini tahmin edebiliyorlardı -Gilthas'ın madalyonu kabul etmesinde kullanılan tehdidin aynısıydı. Dehşet ve hiddet, şok, öfke ve oğluna söylediği o feci şeylerin acı hatırası birlik olup Tanis'e üstün gelmeye başladılar. Aynı kolu kadar uyuşmuş ve işe yaramaz hale gelmişti. Öylece durup, bezmiş ve razı olmak istemeyen bir inançsızlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Dalamar Tanis'in elbisesinin kolunu çekiştirdi, onlara sırtı dönük duran Kagonesti muhafızını işaret etti.

Kara elf sıkı sıkı yumru-

411

ğuyla bir hareket yaptı.

Tanis anladığını belirtmek için kafasını salladı fakat Dalamar'ın aklında ne olduğunu merak ediyordu.

Çıkardıkları ilk sesle birlikte Kagonestili ateş edecekti. Eğer onu öldürmeyi başarabilseler bile, adamın parmakları kasılarak oku serbest bırakabilirdi.

Alhana divanın üstünde hiç kıpırdamadan oturuyor, ölüme sanki onu davet eder gibi duran bir hor görmeyle bakıyordu.

Tanis hariç odadaki herkes için görünmez nitelikte olan Dala-mar ilerledi, Kagonestili'nin tam önüne gelip durdu. Ok şimdi kara elfin göğsüne doğrulmuş duruyordu. Dalamar ani bir hareketle yayı yakaladı ve hızla çekerek muhafızın elinden kurtardı. Tanis -iki yumruğunu da sıkılmış bir halde- muhafızın kafasının arkasına bir darbe indirdi. Kagonestili hiç ses çıkartmadan yere yığıldı.

Alhana kıpırdamadı, konuşmadı. Yere yığılan muhafız a şaşkınlık içinde bakıyordu. Ne Tanis'i ne de Dalamar'ı göremediğinden dolayı, ona sanki muhafız kendi kendisiyle dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünüyormuş gibi.

Tanis yüzüğünü çıkarttı. Dalamar büyüü örtüsünü üzerinden atıverdi.

Alhana gözlerine inanamayan bakışlarını ikisine doğru çevirdi.

"Majesteleri," dedi Tanis, aceleyle kadının yanına giderek. "İyi misiniz?"

"Tanis Yarımelf?" Alhana afallamış bir halde ona bakıyordu.

"Evet Majesteleri." Kadının eline dokundu, kendisinin etten kemikten olduğunu bilmesini sağladı, sonra da kadının bağlarını çözmeye başladı. "Sizi incittiler mi?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Alhana. Aceleyle ayağa kalktı. "Benimle gelin. Kaybedecek zamanımız yok.

Rashas'ı durdurmalıyız..."

Sesi kesildi. Tanis'in yüzündeki o ifadeyi görmüştü.

"Çok geç Majesteleri," dedi sessizce. "Ben ayrıldığımda Gilthas yemini etmekteydi. Ondan önce ise, Thalass-Enthia sizin ve Porthi-os'un sürgün edilmeniz kararını aldı."

"Sürgün," diye tekrarladı Alhana.

Yanaklarındaki kan çekiliverdi, sanki yaşamını da beraberinde götürmüş kadar soluk bıraktı onu. Bakışları istem dışı olarak Dala-mar'a, bir kara elfe -kendi akıbetinin canlı örneğine- kaydı. Titreyerek bakışlarını çevirdi ve elini gözlerinin üzerine kapadı,

Dalamar'ın dudağı kıvrıldı. "Benden yüzünüzü çevirmeye hiç hakkınız yok, hanımım. Artık yok."

412

Alhana sindi. Titreyerek elini ağzının üzerine bastırdı ve sabit duramaz bir halde bir sandalyenin arkasına dayandı.

"Dalamar-" diye başladı Tanis sertçe.

"Hayır Yarımelf," dedi Alhana yavaşça. "O haklı."

Kadın kafasını kaldırdı, dağınık koyu saçlarının bir tutamı güzel yüzüne düşüverdi. Elini adama doğru uzattı. "Lütfen beni affet Dalamar. Gerçekleri söyledin. Ben şimdi sen neysen oyum. Hayatımı kurtardın. Özgürüm ve minnettarlığımı kabul et."

Dalamar'ın elleri kara cüppesinin kolları içinde kavuşmuş bir halde kaldı. Hor gören yüzü buz gibi sertti, acı hatıralarla dondurulmuştu.

Alhana hiçbir şey söylemedi. Yavaşça elini indirdi.

Dalamar, toz ağaçları arasında esen yel gibi bir nefes verdi. Kara cüppesi hışırdadı. Alhana'nın parmak uçlarına dokundu, neredeyse hafif bir temastı bu, sanki istemeden ona bir zarar vermekten korkar gibi.

"Yanıyorsun Alhana Yıldızmeltemi," dedi sessizce. "Seni anayurdundan dışarı atabilir, sana 'kara elf diyebilirler ama sen asla benim gibi olmayacaksın. Ben yasayı bozdum. Bunu bilerek yaptım. Şimdi olsa yine yaparım. Beni dışarı atmakta sonuna kadar haklıydılar."

Adam duraksayarak, kadının elini kendi elinin içinde tutarak, ona dikkatle baktı ve ciddiyetle konuştu.

"Önünüzde karanlık günlerin uzandığını görüyorum, hanımım. Siz ve çocuğunuz herhangi bir yardım veya bakım ihtiyacı içinde olursanız ve eğer benim desteğimi istemekten korkmazsanız, size yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

Alhana söyleyecek söz bulamadan ona baktı. Sonra gülümsedi, solgundu, rengi ruhsan atmıştı. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Minnettarım. Ve korkacağımı da sanmıyorum."

"Davat! Neredesin?" diye geldi hiddetli bir ses aşağıdan.

"Bu Rashas," dedi Tanis dinleyerek. "Muhtemelen yanında o Ka-gonestili kölelerinden daha fazlası vardır."

Dalamar başıyla onayladı. "Geleceğini umuyordum. Buraya geldiğimizi tahmin etmiş olmalı. Karşı koyabiliriz." Kara elf, Tanis'e sertçe, beklenti içinde baktı. "Onlarla dövüşebiliriz..."

"Hayır! Dövüş falan olmayacak!" Alhana, Tanis'in kılıç tutan kolunu yakaladı, tam kılıcını çekecekken adamı tuttu. "Eğer burada kan dökülürse, bütün barış umutlarımız söner!"

413

Tanis mütereddit duruyordu, kılıcı kınından yarı yarıya çıkmıştı. Alt katlarda Rashas'ın muhafızlarını dağıttığı, evin dört bir yanına yaydığı duyulabiliyordu.

Alhana daha da sıkı kavradı. "Ben artık kraliçe değilim. Emir vermeye hakkım yok. Bu yüzden sana yalvarıyorum..."

Tanis hiddetlenmişti, hüsrana uğramıştı. Dövüşmek istiyordu, başka hiçbir şeyden bundan fazla zevk almayacaktı. "Sana yaptıklarından sonra mı Alhana? Paşa paşa seni sürgün etmelerine izin mi vereceksin?"

"Eğer diğer seçenek kendi halkımı öldürmekse evet!" dedi Alhana sakince.

"Kararını ver Tanis!" diye uyardı Dalamar. Ayak sesleri yaklaşmaktaydı.

"Çok geç kaldın," dedi Tanis, kılıcını kınına geri sokarak. "Bunu biliyorsun Alhana. Çok geç."

Kadın konuşmaya çalıştı ama kelimeler bir iç çekiş halinde çıktı ancak. Eli hissizleşerek Tanis'in kolunu bırakıp kaydı.

"O takdirde," dedi Dalamar, "Ben ayrılacağım. Sen benimle geliyor musun Yarımelf?"

Tanis başını sağa sola salladı.

Kara elf ellerini cüppe kollarının içinde kavuşturdu. "Hoşça kalın Kraliçe Alhana. Tanrılar sizinle olsun. Ve benim teklifimi de unutmayın."

Kadının önünde saygıyla eğildi, büyülü sözler söyledi ve gitti.

Alhana onun durmuş olduğu yere baktı. "Bu dünyada neler oluyor?" diye mırıldandı. "Dostlarım tarafından ihanete uğruyorum... düşmanlarım bana yardım ediyor..."

"Kötü zamanlar," diye yanıtladı Tanis. "Gece geri geliyor."

Onun aklındaki görüntüde, gümüş ay fırtına bulutlarının arasından parlıyor, ışığı yolu aydınlatacak kadar kalabiliyor, ve sonra karanlık tarafından hızla yutulup kayboluyordu.

Kapı 'güm' diye açıldı. Kagonestili muhafızlar içeri doluştu. İki tanesi Tanis'in iki kolunu birden yakaladı. Bir muhafız onu kılıcından yoksun bıraktı; diğeri ise Tanis'in boğazına bir bıçak dayadı. İki tanesi de Alhana'yı yakalamaya davrandı.

"Hainler! Bana elini sürmeye cüret mi ediyorsun?" diye sordu. "O sınırı geçene kadar senin kraliçenim." Kagonestililerin gözü korkmuş gibiydi ve birbirlerine kararsız bakışlarla bakıyorlardı.

414

"Onu bırakın. Size sorun çıkartmayacak," diye emretti Rhasas. Senatör kapı eşiğinde duruyordu. "Cadıyı Abanasinia hududuna götürün. Thalass-Enthia'nın emriyle onu dışarı atın."

Alhana küçük gören bir tavırla Rhasas'ın yanından yürüyüp geçti. Ona bakmadı, sanki o adam dönüp de bakmayacağı kadar aşağıdaymış gibi. Kagonestililer ona refakat ettiler.

"Onu tek başına, korunmasız bir şekilde Abanasinia'ya salamaz-sınız," diye itiraz etti Tanis hiddetle.

"Buna niyetli de değilim," diye yanıtladı Rhasas gülümseyerek. "Sen, yarım insan ona eşlik edeceksin."

Kaşları çatılarak odaya bakındı. "Bu adam tek başına mıydı?"

"Evet Senatör," diye yanıtladı Kagonestili. "O kötü büyücü kaçmış olmalı."

Rhasas bakışlarını Tanis'e çevirdi. "Sen, hakkıyla Güneşin ve Yıldızların Sözcüsü olacak kişinin taç giyme törenini engellemek için Karanlık Dalamar diye tanınan o kanun kaçağı büyücüyle işbirliği yaptın. Bu sebeple, sen, Tanis Yarımelf diye bilinen adam, bundan itibaren hayatın boyunca Qualinesti'den sürülmüş oldun. Buna itirazın var mı?"

"İtiraz edebilirim," dedi Tanis, muhafızların anlayamayacağı bir lisan olan Ortak lisanda konuşarak. "Bu odada Karanlık Dalamar ile işbirliği yapan tek kişinin ben olmadığı gerçeğinden söz edebilirim. Thalass-Enthia'ya Gilthas'ın kendi özgür iradesiyle yemin etmemiş olduğunu söyleyebilirim. Porthios'u esir, karısını da rehin tuttuğunu anlatabilirim. Bütün bunları anlatabilirim. Ama yapmayacağım değil mi Senatör?"

"Hayır, yarım insan, yapmayacaksın," diye yanıtladı Rhasas, o da insan dilinde konuşarak ama sanki ağzında kötü bir tad bırakıyormuşçasma kelimeleri adeta tükürerek. "Çenenin kapalı tutacağını çünkü oğlun benim elimde. Ve yeni Sözcü'nün zamansız ve trajik bir şekilde ölmesi çok yazık olur."

"Gilthas'ı görmek istiyorum," dedi Tanis Elf dilinde. "Kahretsin, o benim oğlum!"

"Eğer o isimle, yeni Güneş ve Yıldızlar Sözcümüzü kastediyorsan, sana hatırlatırım yarım insan, elf kanunlarına göre Sözcü'nün babası, annesi, ya da hiçbir türden aile bağı yoktur. Bütün elfler onun ailesi sayılır. Bütün gerçek elfler."

Tanis, Rhasas'a doğru bir adım attı. Uzun boylu bir Yaban elfi, korumacı bir tavırla senatörün önüne geçti.

415

"Şu anda yeni Sözcümüz, halkının Matlarım kabul ediyor," diye devam etti Rhasas serinkanlılıkla. "Bu onun hayatındaki büyük bir gün. Onu varlığıyla utandırarak bu günü mahvetmek istemezsin herhalde?" Tanis için için savaş verdi. Gil'i göremeden, ona onu anladığını ve onunla gurur duyduğunu söyleme fırsatı bulamadan gitme düşüncesi dayanılmazdı, kalp kırıcıydı. Fakat Tanis, Rhasas'ın haklı olduğunu biliyordu. Melez piç babasının ortaya çıkışı sadece sorun getirir, işleri Gil için şimdi olduğundan çok daha zor bir hale sokardı.

Ve işler yeterince zor olacaktı zaten.

Tanis omuzlarını düşürdü. Acı bir savaş veriyordu, sanki kamçılanmış, dövülmüş gibiydi.

"Onu sınıra götürün," dedi Rhasas.

Tanis paşa paşa yürüyüp senatörün yanından geçmeye başladı. Tam Rhasas'ın önünde duran Tanis gerildi, ileri doğru atıldı ve yumruğunu savurdu. Yumruk -tatmin edici bir şekilde- kemikle birleşiverdi. Senatör geriye doğru sendeleyip bir süs ağacına bindiriverdi.

Kagonestili kılıcını kaldırdı.

"Onu bırak," diye mırıldandı Rhasas, çenesini ovarak. Ağzının kenarından kan süzülüyordu. "Kötülüğün

hizmetkârları doğruluğa karşı işte böyle savaşıır. Ona misillime yapma zevkini tattırmayacağım."

Senatör bir dişini tükürüverdi.

Parmak boğumlarına çürük oturan Tanis hızla kapıdan dışarı çıktı.

İki yüz yıldan fazla süredir bunu yapmayı bekleyip durmuştu.

416

Bölüm

Griffinler, Qualinesti elflerinden gelen herhangi bir çağrıya cevap vermeyi reddettiler -bu her ne kadar yolculuğunu yayan olarak yapmak zorunda bıraksa da, Tanis'e acımasız bir tatmin duygusu veren bir başka gerçektir. Bununla birlikte, mesafe çok uzak değildi zaten ve Tanis'in kendisine eşlik etmeye yetecek sayıda, bir lejyon dolusu acı ve mutsuz düşüncesi vardı.

Düşünceleri onu o kadar sık ve derin bir şekilde sarmalamıştı ki nerede olduğuna dikkat bile etmiyordu.

Sınıra vardıklarını, sadece Qualinestili yüzbaşı adamlarını durduğunda fark edebildi.

"Kılıcınız beyim." Yüzbaşı silahı nâzik bir tavırla ona verdi. "Yol bir yönde Liman'a gider, diğerinde ise Solace'a. Eğer sola kıvrılan dönemeci seçerseniz..."

"Lanet yolu biliyorum," dedi Tanis ona. Uzun zaman önce, savaş sırasında, kendisi ve yol arkadaşları o yoldan Qualinesti'ye gelmişlerdi.

Kılıcını kınına soktu.

"Tam size Kararık Orman'dan sakınmanızı tavsiye etmek üzereydim, beyim," diye ekledi yüzbaşı kibarca.

Elfin tavrından etkilenen Tanis, dikkatle yüzbaşıya baktı. Bütün bunları tasvip ediyor muydu? Yoksa muhalefettekilerden biri miydi? Adam gençti ama elf ordusunun birçok üyesi genç olurdu zaten. Bu konuda ne düşünüyorlardı? Thalass-Enthia'yı destekleyecekler miydi?... Sorular, ardı arkası kesilmez bir şekilde Tanis'in kafasına örümcek ağıları örüp duruyordu.

Bunları sormak isterdi ama soruları biçimlendirecek hiçbir yol bulamıyordu. Ayrıca, diğer askerler onları dinliyordu. Yüzbaşının başını derde sokabilirdi. Tanis inceliksiz bir teşekkür mırıldandı.

Yüzbaşı ciddiyetle selâmladı, sonra elfleri dünyanın geri kalan kısmından ayıran o görünmez sınırı geçerken Tanis'i gözlemek için bekledi.

Tanis patika boyunca altı adım attı, hayatında attığı en uzun ve en zor altı adımdı bu. Altı adımdan sonra Qualinesti'den dışarı çıkmıştı. Güneş parlak bir şekilde işiyor olduğu halde, gözleri yaşlar -

417

İla ve kısılan göz kapaklarının karanlığıyla kör olmuştu. Yüzbaşının bir emir verdiğini ve askerlerin marş ederek uzaklaştığını duydu.

Tanis gözlerini ve burnunu sildi, etrafına bakındı ve aniden tam bu noktada Alhana Yıldızmeltemi ile buluşması gerektiğini hatırladı.

Kadın ortalıklarda yoktu.

"Hey!" diye haykırdı Tanis hiddetle, sınıra doğru iki tane uzun ve hızlı adım atarak. "Leydi Alhana nerede-"

Ağaçların arasından bir ok fırladı ve Tanis'in ayağının önüne saplandı. Ayağından kıl payı sağ tarafa düşmüştü ve neredeyse çizmesini delip ayak parmağına saplanacaktı. Kafasını kaldırıp ağaçlara doğru baktı ma elf okçularını göremedi. Bir sonraki okun göğsüne nişanlanmış olduğunu biliyordu.

"Yüzbaşı!" diye böğürdü. "Elfler sözlerini böyle mi tutar? Bana söz vermişsiniz-"

"Dostum," diye bir ses geldi omzunun gerisinden.

Tanis'in kalbi hoplayıverdi. Hızla döndü ve Dalamar'ı yanında dururken buldu.

"Sanırım., senin bu tiyatral ortaya çıkışlarına şimdiye kadar alışmış olmam lazımdı," dedi Tanis.

Kara elf gülümsedi. "Aslında, büyü falan kullanmadım. Şu geçen bir saattir patikanın yanında seni bekliyordum. Haykırmaya kendini o kadar kaptırmıştın ki beni duymadın bile." Toz ağaçlarının yapraklı dallarına doğru baktı. Haydi şu yerden uzaklaşalım. Ben epey cezbedici bir hedefim. O cılız silahlarının bana zarar vereceğinden değil tabii ama enerjimi boşa harcamaktan nefret ediyorum.

"Sorularına cevap vereceğim," diye ekledi, Tanis'in kaşlarını çatıldığını görerek. "Konuşulacak çok şeyimiz var."

Tanis ciflere son bir nefret dolu bakış attıktan sonra, şimdi gerçekte olduğundan çok efsanelerde perili olarak geçen Kararık Orman'ın perçeminde duran devasa meşe ağaçlarının arasında Dala-mar'a eşlik etti. Gölgeler serinleticiydi. Bir açıklıkta, Dalamar yere beyaz bir örtü serdi. Şarap, ekmek ve peynir vardı.

Tanis oturdu ve biraz şarap içti ama midesi yemeği kaldıramıyordu. Durmadan yolu gözölüyordu.

"Yolculuğuna başlamadan evvel Leydi Alhana'ya biraz yiyecek ve içecek teklif ettim," dedi Dalamar, rahatsız edici bir şekilde Tanis'in düşüncelerini cevaplama alışkanlığını sürdürerek. Kara elf

418

çimlerin üstündeki bir mindere rahatça yerleşti.

"O gitti öyleyse?" Tanis tekrar yağa sıçramıştı. "Yalnız başına mı?"

"Hayır dostum. Lütfen otur. Kafamı kaldırıp sana bakmak için boynumu zorlamam gerekiyor. Hanımın bir koruyucusu var, ona gideceği yere kadar eşlik edecek. Şamar oldukça tartaklanmış ve kan kaybetmişti ama bu işi yapabilecek kadar sadık ve güçlü."

Tanis merak içinde bakakaldı.

"Yerde bulduğumuz kan lekesi o Süvanestili büyücü-savaşçıya ait," diye açıkladı Dalamar. "Şamar, Alhana ile oğlunun kaçmasına yardım etmeye çalıştı. Savaşçı ajan olduğu gerekçesiyle bir Quali-nesti zindanında tutuluyor, idamını bekliyordu. Ben de, savaşçıya muhafızlık etmek için yollanan o Beyaz Cüppeli'nin burnunun dibinden kaçırıp verdim onu." Dalamar şarabından bir yudum aldı. "Çok eğlenceli bir deneyimdi."

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Tanis, Alhana'yı yalnızca karanlığa götürebilecek olan patikanın yönündeki ağaçlara doğru bakarak.

"Silvanesti," dedi Dalamar.

Tanis itiraz etti. "Bu delilik! Anlamadı mı?"

"Anlıyor dostum.. Ve ona eşlik etmemiz gerektiğine inanıyorum. Seni beklememin nedeni de buydu.

Reddetmeden önce bir saniye düşün. Rhas bir isyanın eşiğinde gibi görünüyordu. Kendi halkından bazılarının ona karşı ayaklanabileceğini biliyor. O korkuyor. Benim ölümcül kraliçem korkmuş kimseleri pek sever Tanis. Tırnaklarını ona sıkı sıkıya batırmış ve onu aşağı çekmeye devam edecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye bilmek istedi Tanis.

"Sadece şunu-Rhas'a Porthios'un bir tehdit olarak görüneceği kesin, sadece sürgün etmek onu durdurmayacaktır."

"Bu da Porthios'un yaşamasına izin verilmemesi demek oluyor,"

"Kesinlikle. Daha şimdiden çok geç kalmış olabiliriz," diye ekledi Dalamar inceliksizce, omuz silerek.

"Durmadan 'biz' deyip duruyorsun. Sen Silvanesti'ye giremezsin. Gücüne rağmen, bütün elf büyü kullanıcılarıyla savaşmakta zorlanırsın. Seni hiç tereddüt etmeden öldürürler."

"Halkım beni kollarını açıp karşılamayacak tabii," diye yanıtladı Dalamar, kumazca gülümseyerek. "Ama benim içeri girmemi engelleyemezler. Görüyorsun dostum, Silvanesti'ye girmek için

419

izin verildi bana. Sunduğum hizmet karşılığında."

"Porthios senin umurunda değil." Tanis kara elfin sakinliği karşısında aniden hiddetleniverdi. "Bu işten çıkarın ne?"

Dalamar yan gözle bir bakış atarak cevapladı. "Yüksek bir çıkar, bundan emin olabilirsiniz. Ama kozumu sana açıklamamı bekleme benden. Şu an için, bu oyunda ortağız." Tekrar omuz silkti. "Ne yapacaksın Tanis Yarımelf? Parmağımı şıktattığımda senin evinde olabiliriz. Tabii ki karınla konuşmak isteyeceksin. Laurana'ya neler olduğunu anlat. Biz eşlik etmesi gerekecek. O kalın kafalı ağabeyi ile konuşup sözünü dinletme konusunda bizim için paha biçilmez nitelikte olacak."

Yuvam. Tanis iç çekti. O kadar çok istiyordu ki yuvasına gitmeyi, kendisini o güzel evine kapatmayı ve... ve ne halt edecekti ki? Şimdi manası neydi? Yararı neydi?

"Alhana, Silvanesti'ye vardığında," dedi Tanis yavaşça, bunu o acı çıkarımından sonra düşünerek,

"Silvanesti elfleri Qualinestilile-rin kraliçelerine yaptıkları o hakareti duyacaklar. Bu da kan dökülecek demek oluyor. Alhana bunu bu sefer durduramayacak. Bir keresinde, uzun zaman önce, biz elfler kendi aramızda savaşmıştık. Sen bir başka Soykiyımı Savaşı daha başlatmaktan söz ediyorsun."

Dalamar omuz silkti, kayıtsızdı. "Sen zamanın gerisinde kalmışsın Tanis. Savaş çoktan başladı bile."

Tanis bundaki gerçeklik payını gördü, Gilthas'm görüntüsünü gördüğü kadar açık bir netlikle gördü. Yalnız şimdi, genç adamın yüzünü aydınlatan Solinari'nin yerine, Tanis onun alevler ve şimşekle aydınlandığını, yüzünün kanla lekeli olduğunu görüyordu.

Savaş çıkacaktı... ve onu kendi oğluyla karşı karşıya getirecekti.

Tanis gözlerini kapadı. Gil'in yüzünü görebiliyordu, o kadar gençti ki, o kadar çaresiz bir şekilde cesur, akıllı olmaya çabalıyordu ki...

"Baba?" Sen misin?"

Bir anlığına Tanis bu sesin aklında olduğunu, oğlunun görüntüsünün dile geldiğini düşündü. Ama bu söz daha güçlü bir şekilde, bir mutluluk ve özlem tımsıyla tekrarlanıverdi.

"Baba!"

Gilthas patikanın üstünde, Qualinesti sınırının hemen içinde duruyordu. Beyaz cüppeli büyücü kadın kıskanç bir şekilde onun yanında gizleniyordu. Tanis'i gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Onu

burada bulmayı ummamış olduğu barizdi. Gilt-

420

has'ın koluna elini sertçe koydu, onu apar topar götürmeye hazırmış gibiydi.

Ağaç tepelerinden gelen hışırtı bir uyarı niteliğindeydi, Tanis'in alıp alabileceği tek uyarıydı bu.

"Tanis!" diye seslendi Dalamar. "Dikkatli ol!"

Tanis onu duymazdan geldi, Beyaz Cüppeli'yi görmezden geldi, ellerinde yay ve oklarıyla ağaçlarda duran cifleri bilmezden geldi. Oğluna doğru hızla yürüdü.

Gilthas, büyücü kadının elinden sıyrılıp kurtuldu. Onu yine yakaladı, bu sefer daha sıkıca.

Gilthas'ın yüzünü hiddetli bir kızarıklık sardı ama acı acı yutkundtu. Tanis oğlunun hiddetini yutmasını gördü, Gilthas'a bakınca kendisini görebiliyordu. Gilthas alçak, gönül alıcı bir sesle bir şeyler söyledi.

Hâlâ hiç memnun görünmeyen Beyaz Cüppeli, elini çekti ve geri çekildi. Tanis sınırı geçti. Uzandı ve oğlunu yakalayıp kolları arasına aldı.

"Baba!" dedi Gilthas üzüntüyle. "Gittiğini sandım. Seninle konuşmak istedim. Bana izin vermiyorlar..."

"Biliyorum Oğlum. Biliyorum," dedi Tanis, oğluna sıkı sıkıya sarılarak. "Anlıyorum. İnan bana, şimdi her şeyi anlıyorum." Elleri Gil'in omzuna koyan Tanis, oğlunun yüzüne dikkatle baktı. "Gerçekten Anlıyorum." Gil'in yüzü karardı. "Kraliçe Alhana güvende mi? Rashes onun iyi olduğu konusunda beni temin etti ama

kendi gözlerimle görebilmek için beni buraya getirmelerini sağladım..."

"O güvende," dedi Tanis sessizce. Gözleri kenarda duran, nefret dolu bakışları sorumluluğunda olan kişi ile gölgelerin arasında duran kara cüppeli büyücü arasında bölünmüş olan Beyaz Cüppeli'ye kaydı. "Şamar kraliçeyle beraber. Onu iyi koruyacak, sanırım bundan emin olacak sebebin vardır."

"Şamar!" Gil'in yüzü aydınlandı. "Onu kurtardın mı? O kadar mutlu oldum ki! Onun idamı için çıkacak emri imzalatacaklardı bana. Bunu yapmazdım baba. Nasıl olacağını bilmiyorum ama "-gencecik yüzü sertleşiverdi-"ama bunu yapmazdım."

Tanis Beyaz Cüppeli'ye baktı. Dalamar onun herhangi bir harekette bulunmasını engellerdi. Ama aynı zamanda, okçuların ateş etmesini de engelleyebilir miydi? Her halükârda, yeni Sözcülerinin hayatını tehlikeye atma korkusuyla tereddüt ederlerdi...

421

"Gil," Tanis Ortak lisanda konuştu, "o yemini kendi özgür iradenle etmedin. Yemini etmen için baskı yapıldı sana. Şimdi terk edebilirsin. Dalamar bize yardımcı olacak..."

Gilthas başını öne eğdi. Vermek istediği cevap konusunda hiç şüphe yoktu. Kafasını kaldırıp hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Büyücü hanıma söz verdim baba. Seni burada bulduğumda, eğer sana... sana... hoşçakal dememe izin verirse onunla geri döneceğime dair söz verdim."

Sesi çatladı. Bir anlığına durup mücadele verdi, sonra sessizce devam etti. "Baba, bir keresinde Lord Gunthar'a, eğer sana kalsaydı hiçbir zaman Mızrak Savaşı'nda kendi iradenle savaşmayacağını söylemiştin. Savaşın içine koşulların etkisiyle çekilmiştin. Ve işte bu yüzden insanların seni kahraman diye çağırması seni rahatsız ediyor. Yapman gerekeni -doğru düşünebilen her insanın yapacağı şeyi yaptın." Tanis iç çekti. Çoğu karanlık olan hatıralar tekrar aklına geliverdi. Gilthas'ı daha da sıkı tuttu. Tanis biliyordu ki, biraz sonra oğlunun gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

"Baba," dedi Gil ciddiyetle, "Kendimi kandırmıyorum. Bir şeyleri değiştirmek için çok fazla şey yapamayacağımı biliyorum. Ras-has beni kendi şeytani çıkarları için kullanmaya niyetli ve şu anda onu durdurabilmenin bir yolunu göremiyorum. Ama, Tas Am-ca'nın o lağım cücesini al ejderhadan kurtarışının hikayesini anlatırken söylediğini hatırlıyor musun? 'Fark yaratan küçük şeylerdir' Eğer Rashes'a karşı küçük şeyler yapmayı başarabilirsem, Baba..."

Çocuklarımızı bizi terk etsinler diye yetiştiririz.

Hiç bilmeden Tanis de öyle yapmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu, bunu önünde duran çocuğun -hayır adamın- yüzünde görebiliyordu. Gurur duyması gerektiğini düşündü... ve gurur da duydu. Ama gurur, kalbini donduran kaybediş ayazını ısıtmaya yetmeyecek kadar küçük bir ateşti.

Beyaz Cüppeli'nin sabırsızlanmaya başladığı açıktı. Kemerinden mücevherli, gümüş bir büyücü değneği çıkarttı.

Bunu gören Dalamar sessizce seslendi. "Tanis, dostum, ben buradayım. Herhangi bir yardıma ihtiyacın varsa."

Tanis oğluna son bir kez sarıldı. O yakınlık anını kullanarak fısıldadı. "Şimdi Sözcü sensin Gilthas. Bunu unutma sakın. Rashes ve onun gibilerin de bunu unutmasına izin verme. Onunla savaşmaya devam et. Yalnız başına savaşmayacaksın. Bugünkü toplantı-

422

yi terk eden genç elfleri gördün mü? Onları kendi yanına çek. İlk başta sana güvenmeyeceklerdir. Senin

Rashas'ın kuklası olduğunu düşüneceklerdir. Onları aksine inandırman gerekecek. Bu kolay olmayacak. Ama senin başarabileceğini biliyorum. Seninle gurur duyuyorum oğlum. Bugün yaptığın şeyden gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim Baba."

Son bir sarılış, son bir bakış, son bir cesur gülümseme.

"Anneme de ki... onu seviyorum," dedi Gil yavaşça.

Acı acı yutkundü. Sonra arkasını döndü ve babasını terk edip Beyaz Cüppeli'nin yanına geri gitti. Kadın bir söz söyledi.

İkisi gözden kayboldu.

Tanis arkasını dönüp bakmadan -ki baksaydı da kendisini kör eden yaşlarla gözlerini kırıştıtırırken bir şey göremezdi zaten-sınırı geçip gitti. Ama başını dik tutuyordu, oğlu bir milletin hükümdarı yapılan her babanın duyacağı kadar gurur duyuyordu.

Geceye kadar, karanlık basana kadar başını dik tuttu. Evine gelene kadar. Laurana'ya sevgili oğlunu bir daha göremeye-bileceğini söylemek zorunda kalana kadar...

"Demek ki," dedi Dalamar, meşe ağaçlarını gölgeleri arasındaki yerini koruyarak, "Gilthas'm seninle geri gelmesi için ikna edemedin."

"Denemedim," diye yanıtladı Tanis, sesi sert ve kulak tırmalayıcıydı. "Geri döneceğine dair onlara söz vermiş."

Dalamar bir anlığına dostuna dikkatle baktı. "Söz vermiş..."

Kara elf kafasını salladı ve iç çekti. "Daha önce de dediğim gibi, Tanis Yarımelf'in oğlu, Takhis's'in elf tahtında görmek isteyeceği en son kişidir. Eğer bu seni rahatlatıyorsa, dostum, Karanlık Majesteleri işlerin şimdi olduğu gibi gitmesini amaçlamamıştı. Başarısız olduğumuz için son derece endişelenmiştir." Tanis haberlerin ona biraz teselli getirmesi gerektiğini düşündü.

Dalamar örtüyü, minderi, şarabı, ekmeği ve peyniri elini şöyle bir savurarak ve tek bir kelime söyleyerek temizleyiverdi. Ellerini kara cüppesinin kollarına soktu.

"Pekâlâ dostum, kararını verdin mi? Ne yapacaksın?"

"Sanırım ne yapmam gerekiyorsa onu," dedi Tanis acı acı. "Rashas'ın Porthios'u öldürtmesine izin veremem. Ve Porthios serbest kalınca, onu da gidip Rashas'ı ve Qualinestililerin geri kalanını öldürmekten alıkoymam gerekecek -ikisi de pek umut verici görünmüyor ya."

423

Meşe ağaçlarını arasından yürüyüp çıktı ve Qualinesti'ye geri giden yolun başına gelip durdu.

Gençliğindeki yurdunun toz ağaçlarının güneşle aydınlanmış, titreyen yapraklarına baktı.

"Sana öğretmek istediğim o kadar çok şey vardı ki Gilthas," dedi Tanis yavaşça, "anlatmak istediğim bir çok şey. Söylemek istediğim bir çok şey vardı..."

Dalamar elini Tanis'in omzuna koydu. "Sözleri yüksek sesle söyleyememiş olabilirsin dostum. Ama sanırım oğlun seni duydu."

Tanis, Qualinesti'ye arkasını döndü, karanlığa giden patikaya doğru. İçinde kaç tane insan barındırırsa barındırsın, her zaman için boş kalacak olan bir eve doğru döndü.

"Haydi gidelim," dedi.

424

Son Deyiş

Kuşbakışı bir manzara

geçip giden kışta,

kahinlerin ilk masalları

ve güller ile kılıçlar,

Margaret hepimize inanıyordu,

hikâyelerimize inanıyordu:

sabırlı bir gökbilimci

gökteki bir deliğe doğru çekilmiş

kim bilir bin yıllık bir hesaplamadan

bir sonraki yıldızın geldiğini

geriye kalan tek şeyin

bekleyiş ile dua ve,

kayıt defteri ile teleskopun

uzun, yorucu işi olduğunu,

aydınlık karanlığı yutana dek,
tasavvur edilen bir aydınlık
ve asırlardır beşikte sallanmış,
o diyebilirdi bunda bir şeyler var
her zaman bunu beklemiştim
bu yılların mahsulü
Ve o konuşurken
gökler hatırlayıverir
onun para ve çiçekler taşıyıp
şehre yolculuklar yapan kişi olduğunu,
havai fişeklerin akkorları
düzinelerle bir araya geldiğimiz zaman
yaz gecelerinde
o tarihe karışan gölün yanında,
ve bütün sözlerden önemlisi
bizi o bir araya getirdi
galaksiler gibi düzenledi
inancın şekliyle biçim verdi.
425

Gölün kıyısındaki evinde
hikâyeye başladı
cümle üstüne zor cümle kurdu
hikâyedeki dünya görünür olana,
sular oluşup yıldızlar düşene dek,
ve gökleri kuşatan
bütün gezegenler-
Chislev ve Zivilyn,
Raistlin ve Caramon,
Palin ve Tanin,
Raoul ve küçük kişi,
kesişen aylar
onun büyüünü bağlayan müjdecı,
hepsi hatıranın korosunda,
sevginin sesinin
sular üzerinde hareket ettiğı
ve hep bir ağızdan şarkı söylediğı,
hikâye yükselirken
gece yarısında gölün içinden,
gülsuyu kokuları
en uzak sahildeki
ve kış dönüştü
inanılmaz bir ilkbahara, derken
her zaman dönüştüğü gibi
ve karlar ile ruhlar
istedikleri yere gittiler
inancın topraklarında
hikâye yeniden başlarken